

အိမ်ကန်

မဂ္ဂဇင်း

(၁၇)နှစ်ပြည့်
အမှတ်တရ

BURMESE
CLASSIC

<http://www.facebook.com/SecretSanKyal>

ဝန်းချီ ကိုယ်သီး
DE/IGN
TUD BUDG KYAIII MYIOT

www.burmeseclassic.com

လို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပရိသတ်များ
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

:// www.facebook.com/Secret San Royal

၃၀၀ - စီတော်လင်း ယနေ့ရက်က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ တရားဥပဒေကြမ်းကိုင်မှု၊ တရားဥပဒေအရန်၊ တရားဥပဒေအရန်၊ တရားဥပဒေအရန်

၁၉၉၆ ခုနှစ် သီတင်း
ဥပဒေအမတ်

မြန်မာ့အသံ

၁၉၉၆ ခုနှစ်

တတည်းချုပ်
ဟောင်းနင်းသွေ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ (၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ
အစ်ကိုများနှင့် ကော်ကော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် စည်ထောင်၍ ဝိသေသပန်းစာလေ နှင့် T.T.K GROUP
တိုက်(၉) ၃၀၁ ဝိတောက်လမ်း၊ သုတေသနလော၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ပုဒ်-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar)
Online Shopping and Retail

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဇော်ကန်တင်အောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းစေဦး

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နှာပုံးသရုပ်ငယ်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာတစ်

ဌေးဌေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

ဓမ္မရာဇာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာဝန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား
ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၄၀၆/၂၆) ၁၉/၂၀၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဌေးနင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အုပ်စုပိုင်သူ - ဦးဆင်ညွှန့် (၁၉၇၉/၂၆) ပင်းထွန်းမြိုင်တိုက် အမှတ်-၃၇၊ လှိုင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်း CIP (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်အုပ် - ၇၀၀ (တင်ထွန်း) ၁၁၄ လက်

ပန်းချီကျော်မြိုင်သင်း၊ ခုနစ်ဆယ် (၅၂၀) ဦးချစ်(သေ) အထူးကျင့်သန့်

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.se (Chen)

စာမျက်နှာဖွဲ့ဝည်းမှု

ဌေးဌေး၊ မျိုးဟန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ ဝိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း၊
ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

မြန်မာ့အသံ

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းထွက်ဝေစာပေ၊ ဇြိတ်စာပေ၊ ပြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စီးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊
မန္တလေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂရိနီစာပေ၊ ဗိုလ်ချုပ်စာပေ၊
ပဲခူး-သခင်စာပေ၊

മിഴി പൂർണ്ണ നിശ്ചിത

ဂိနာဝန္တထ ဂေါတမိ
 ဂိနာဝန္တမဂေါတမိ
 ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နံ
 ဗုဒ္ဓိဝန္တာမဂေါတမိ။

**BURMESE
CLASSIC**

မိုးပွားလောက်လောက်သာဝိုက်စာကိုပါးလှည့်

[illegible]

မာတိကာ

(၁၃) ဖြည့် အမှတ်တရဆောင်းပါး	ဇူနီးဝေဒ
ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ) စိမ်းနေဦးမည်ရခိုင်မြေ	၉ နတ်မျက်စိဆရာအောင်ဦး လူကြီးမင်းပုန်းနံပါတ်နှင့်... ၆၅
အစကောင်းမှအနှောင်းသေချာမည်	ဝန်ထမ်းကောင်းတို့မည်သည်
မနေဖြူ (၈လွန်) အစွမ်းအစ	၂၃ သက်ဦးမောင် (နမ့်စန်) နောင်ဘဝအထိတာဝန်... ၇၁
ပိသေသဂုဏ်ပုဒ်	ဖြည့်ပပရ
ဝသုန်ဟိန်းထက် အံ့မခန်း (၉) ဂဏန်း	၂၆ ပုသိမ်မြင့်ဝေ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအိပ်မက်၅၅
အောင်ရာအောင်ကြောင်း	အတ္ထုနိဂုံး
တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ သပြေသားငွေသေတ္တာ	၂၉ စိမ့်စိမ့်အေး အချစ်မုဆိုး ၈၃
အားလုံးတိုးတက်ရအောင်	စစ်သားဘဝ အမှတ်တရတွေထဲက
ရဝေ ညီတူမျှတူ	၃၁ ဗိုလ်ကျော် အကူအညီတောင်းသူ ၉၀
ယုံကြည်စွာရွတ်ဆိုပါ	အကြွေးတွေထဲက
လင်းမင်း သမုဋ္ဌာန်ဆရာကံနှင့် ကျွန်ုပ်	၃၃ မေချို (ပျဉ်းမနား) အလှူဖြစ်သွားသောအကြွေး ၉၈
ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓတောင်မှ	တိမိန္ဒာနိဂုံးဖြင့်
ညီညီလွင် ဘုရားရှင်၏ ဝင့်ကြွေးတော်	၃၇ UK လွင်နှင်းဆွေ အချစ်ကြီးတဲ့... ၁၁၄
မြန်မာရိုးရာ စားစရာ	(၁၃) ရက်သားသမီးများအတွက်
ဝင်ငြိမ်းလင်း ငါးပိစိစွမ်းအင်	၄၁ တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ ဒုက္ခကင်းဝေးနေနိုင်ရေး ၁၀၇
နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဘက်ဝင်၏	အဘိဓမ္မာတွေထဲက
အောင်နုတင် (မုဒုံ) သွေးတိုးကင်းဝေးနေနိုင်ရေး	၄၄ နိုးနိုး (သန်လျင်) နံသောစိတ်နှင့် မတွေးနဲ့ ၁၀၉
အာဟာရချိုစေဖို့	ဒို့ဘာသာဒို့သာသနာ
အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) ပျားရည်	၄၈ ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) ကောသုမ္ဘိမြို့တော်နှင့်... ၁၁၂
ဝမ်းနည်းရပါသည်	ကျေးလက်ပရ
စိုးဝင့် (ဝက်လက်) ဘုရားတွင်ရောက်နှင့်နေ... ၅၃	တင့်ထူး (ဝေယျဝတီ) လရောင်အောက်က... ၁၂၁
ပုံပြင်တွေထဲက	ရှာရင်တွေ့နိုင်ပါ၏
တိုးတိုး ဦးကြီးပြောတဲ့ပုံပြင်	၅၉ မင်းခန့်ကျော် ဂွန်စားသူများ ၁၂၈

လူဂွေ့ခ်ဆန်းကြယ်လာ
တပျက်နှာ

TRM2014

မာတိကာ

များများမွေးကြပါ

စော်သူကျော် တစ်ကောင်ကြွက် ၁၃၅

ဗဟုသုတရစေဖို့

ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒယ်) စိန်ကိုနှစ်သက်သော... ၁၃၉

အမဲလိုက်အတ

ဝဇီအောင် ကျားသစ်၊ မျောက်နှင့်... ၁၄၇

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့... ၁၅၁

နန်းတူင်းတော်ဝင်ဆေးရွှင်းတောင်း

နေကျလိုင်ဝမ်း မင်းတုန်းမင်းကြီး၏... ၁၅၅

အမှတ်တရဟိုက်ပွဲကြီးများ

သောင်းဝေဦး မြဝတီတိုက်ဖွဲကြီး ၁၅၈

သင်္ချိုင်းစောင့်မဟုတ်သော

သက်ပိုင်ဦး မဖဲဝါမဟုတ်သော မသဲဝါ ၁၇၁

ဖြစ်တတ်ပါတယ်

ဦးသန်းစိုး (ချောင်းနက်) အတွဲညီတဲ့ သမီးယောက်ဖ ၁၇၇

ဂျပန်ခေတ်က နာနာဘာဝ

ကျော်အေးရွှေ ပါးရိုက်ရှိ ၁၈၃

ကြုံရဆဲရပြည်ပမှာ

နှင်းမေရီဦး (ယုနေပလာဇာ) သွားလိုက်ကြစို့ ဂျပန်ပြည် ၁၉၀

တောင်တန်းပရ

ယဉ်မွှေးပန်း (ဟဲဟိုး) ရေခပ်ဆင်းတဲ့... ၁၉၆

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

အောင်ဦးကောင်း ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၀၅

အိပ်မက်များထဲက

အိပ်မက်များ၏ နိမိတ်များ ၂၁၂

တိရစ္ဆာန်သုတ

ပြာတူးလေး ၂၁၈

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် ၂၂၉

လမ်းဆက်လျှောက်မယ်

အသက်ကလေးရဲ့ရှည်... ၂၄၆

ဘုရားလည်းဖူး ကုသိုလ်လည်းယူ

ဗုဒ္ဓရုဂယာမြေမြတ်မဟာ... ၂၅၁

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

ယောသူတို့ရွာ ၂၅၇

ဖာတ်လမ်းတွေထဲက

ကံဇာတ်ဆရာ ၂၇၂

ချေးချေးတုန်းက

မောင်မောင်ဦး (ဆင်ဖြူကျွန်း) တစ်တီတူးနှင့် ကျီးတို့၏... ၂၇၈

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

လှူငွေကံဆန်းကြယ်လှ စာပျက်နာ

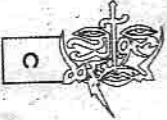

TAKM 2014

လျှို့ဝှက်သုံးကြယ်လာ
စာမျက်နှာ

APRIL 2014

မြန်မာ့နိုင်ငံတော် အစိုးရ

စက်ယူဝန်ကြီးဌာန
အမှတ်(၁)အကြီးစားစက်ယူလုပ်ငန်း
အမှတ်(၃)အကြီးစားစက်ယူ
(မလွန်)

စိမ်းနေဦးမဉ္ဇူ ရှိနိုင်မြေ
(အိုမဟုတ်)

AFDC နှင့် တစ်ခုနီခြင်း

ပြုစုပေးခြင်း (ပြန်ဟုပြ)

ဆရာမောင်နှင်းဆွေသို့

မင်္ဂလာပါဆရာ။ ဆရာရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း လူချင်းမတွေ့ရ ပေမယ့် စာချင်းတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား စေချင်သော်လည်း ပျင်းရိခြင်း (၆) ပါးနှင့် သာမက ပျင်းရိမှာတောင် ပျင်းတဲ့ တစ်ပါး ထပ်တိုးပြီး ပျင်းနေတဲ့ အညာက စာရေး သူ ခပ်ညံ့ညံ့ပါ ဆရာ။ အခုတစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်လေးတစ်ခုမှ ရရှိလာ တဲ့ အတွေ့အကြုံလေးကို စာချစ်သူများ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပရိသတ်များကို ဆန္ဒ မွန် အမှန်ဖြင့် မျှဝေခံစားရေးသားလိုက်ရ ပါတယ် ဆရာ။

စာမူ ရဲ့ အမည်ကတော့ **“စိမ်းနေဦးမည့် ရခိုင်မြေ”** သို့မဟုတ် **“AFDC နှင့် ကခုန်ခြင်း”** ပါဆရာ။

x x x

စိမ်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စိမ်း ကားခြင်းကို ရည်ညွှန်းတာ မဟုတ်ဘဲ စိမ်းလန်းခြင်း၊ စိမ်းစိုခြင်းကို ဖော်ဆောင် ပါတယ်။ AFDC ဆိုတာက ARAKAN

FARMERS DEVELOPMENT

COMMITTEE “ရခိုင်တောင်သူလယ် သမား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ကော်မတီပါ ဆရာ။ ဥက္ကဋ္ဌဦးရွှေသိန်းနှင့် ကော်မတီဝင် အားလုံး ဖိတ်ခေါ်လို့ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ခရီးစဉ် ပါ ဆရာ။ “AFDC နှင့် ကခုန်ခြင်း” အစား **“ဆရာရွှေတို့က လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ”** လို့ကို ခေါင်းစဉ်တတ်ချင်တာပါ။ ဒီခရီးစဉ် ဟာ ဦးရွှေသိန်းရဲ့ စေတနာအောင်ပွဲပါ။ ဦးရွှေသိန်းလို့ ခေါင်းစဉ်တတ်ရပေမယ့် နောက်မှာ ရခိုင်ပြည်နယ်ကြီးကို တိုးတက် စေလိုတဲ့ အဖွဲ့သားအားလုံး ပါပါတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်ကြီး တိုးတက်စေဖို့ ကြိုးပမ်း

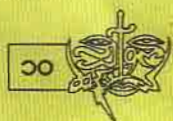
ကြတဲ့ ပထမဦးဆုံး ခြေလှမ်းပါ။ စာချစ်သူ အပေါင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေဖို့ ရေးပြရရင်ဖြင့် အဓိက ပါဝင်သူတွေက - ထပ်မံ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။

ဆရာဦးသူရိန်၊ စာချစ်သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပရိသတ်နှင့် မစိမ်း တော့ပါဘူး။ **“ဖုဋ္ဌသလောကဓမ္မေဟီ”** ဆိုတဲ့ ဘုရားနှုတ်ခပိတ်တော်ကို ဦးထိပ်ပန် ဆင်ရင်း အောင်မြင်မှု အဆင့်ဆင့်ရရှိနေ

တဲ့ ကမ္ဘာပတ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင် တစ်ဦးပါ။ AIG Co ရဲ့ CEO, CFO ပါ။

သူဌေးလေး ခေါ် ဦးတင်မျိုး ထွင် MD AIG Co ပါ။ သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ လက်တွဲဖော်က ဦးရွှေသိန်း၊ ရခိုင်လူမျိုး ပါ။ အမျိုးချစ်စိတ်၊ စောင့်ရှောက်လိုစိတ်၊ တိုးတက်စေလိုတဲ့ စိတ်ပြင်းထန်လှပါ တယ်။ SEA MASTER ENGINEER တစ်ဦးပါ။ လစာဝင်ငွေ ကောင်းပါတယ်။ AIG Co ရဲ့ DIRECTOR တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွင်ရဲ့ စိုက်ပျိုးသူတောင်သူလယ်သမားများ တိုးတက်စေလိုတဲ့စိတ်နှင့် အကောင် အထည်ဖော်နေတဲ့ ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေမှာ အနီးကပ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နေသူပါ။ ဆရာဦးသူရိန်ကို အထူးလေးစားပြီး သူ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို အမြဲပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြ အကူအညီ တောင်းတတ်ပါတယ်။ သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုက ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ Part

ကို ထိသွားတာပါ။ သူပြောခဲ့တာက... တယ်။ ဆင်းရဲလွန်းတော့ ဒေသနေ
“ဆရာရယ်... မြန်မာပြည်ရဲ့ အရွယ်ကောင်း လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တဲ့ လူငယ်
အနောက်တံခါး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရခိုင် တွေ နေရပ်ကိုစွန့်ခွာ သွားကုန်ကြပါပြီ။
ပြည်နယ်ဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒုတိယ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ရရာအလုပ်
အဆင်းရဲဆုံးပြည်နယ်တစ်ခုပါ။ စီးပွားရေး ဝင်လုပ်နေကြရတာ အသည်းနှာစရာ
ကျလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ပညာရေး ကောင်းလွန်းပါတယ်။ စိုက်ပျိုးနိုင်တဲ့
ကျွန်းမာရေး သိသိသာသာကျဆင်းလာပါ မြေတွေ အများကြီးရှိရက်နဲ့လေ”

လို မကြာခဏ ပြောခဲ့တာပါ။
ဦးရွှေသိန်းကို သံယောဇဉ်ကြီး
တဲ့ ဆရာဦးသူရိန်က (နာသည်းတာလည်း
ပါမယ်ထင်ရဲ့) သူဌေးလေးဦးတင်ဖို့တွင်နဲ့
တိုင်ပင်ကြပြီး AIG co က အဆင့်မြင့်
ဂျာမဏီနည်းပညာ ORGANIC FER-
TILIZER ကူညီမယ်။ စိုက်ပျိုးပြီး ထွက်

ဆရာဦးသူရိန်၊ AFDC အဖွဲ့သားများနှင့် MD ကြီး ဦးဇော်ဟိန်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဆွေးနွေးကြစဉ်

လာတဲ့ သီးနှံတွေကို ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ ပါတယ်။	ပဲ တွေရပါတယ်။ ငရုပ်ခင်းပိုင်ရှင်ကို
အကူအညီနဲ့ နိုင်ငံတကာကို ကျယ်ကျယ်	ပထမဦးဆုံးခရီးစဉ်ဖြစ်တဲ့
ပြန်ပြန် ရောင်းချကြမယ်။ (နိုင်ငံခြား	ကျောက်တော်၊ ကျောက်ဖြူ၊ မြောက်ဦး
တိုင်းပြည်တစ်ခုက ဝယ်ယူမယ့် စာချုပ်	ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာနှင့်တကွ ပညာရှင်များ
ချုပ်ဆိုပြီးပါပြီ။) အရေးကြီးတာက ဒီ	သွားရောက်စဉ်မှာ ကျောက်ဖြူရဲ့ ထင်ရှား
ORGANIC မြေဩဇာက ရခိုင်ပြည်	လှတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကတော့
မြေကြီးနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိ၊ မရှိ စမ်းသပ်ကြ	စမ်းသပ်စရာအပင်က ငရုပ်ခင်းတစ်ခုကို
	အရ “နွား” လောက်ကြီးကုန်ပါသတဲ့)

AFDC ၏ အခြေခံ အုတ်မြစ်ကို ချပေးခဲ့သော ဆရာဦးသူရိန်နှင့် AFDC တိုက်စစ်မှူးများ ဝဲမှယာ ။ ။ ဦးကျော်စိန်၊ ဦးရွှေသိန်း၊ ကျွန်းပိုင်ကြီး ခေါ် ကိုအောင်ဗလ၊ ဦးတင်မောင်ကြည်

သေလှမြော်ပါး ခွေယိုင်နေတဲ့ အပင်တွေ
ကလည်း ပွင့် သီးကုန်ပါသတဲ့။ စောစော
ခူးရပါတယ်တဲ့။ သီးနှံချိန် ရှည်လျားပါ
တယ်တဲ့။ (မျိုးတုံးနောက်ကျကိုပြော
တာပါ။) အထွက် အလွန်တိုးပါတယ်တဲ့။
ရပ်ပိုင်ရှင်က ကျန်အခင်းတစ်ဝက်ကို
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ မြေသဏ္ဌာန်လိုက်ပါ

သတဲ့။ ဝင်ငွေ ၁၈ သိန်းကျပ် ရသွားလို့
ဟိုးဟိုးကျော်သွားပါသတဲ့။
(ရခိုင်ခရီးစဉ် သီးနှံမှတ်တမ်း
ကို MRHO (ADVISOR To CEO) မှ
စနစ်တကျ မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။
AIG co သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်ထံ
တွင် ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။)

ဒါကတော့ OFG (OR-
GANIC FERTILIZER GERMANY)
ဟာ ဒီမြေယာများနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိပြီး
အကျိုးရှိပြီပေါ့လေ။ မြေသဏ္ဌာန်လိုက်ပြီး
ထွက်သမျှဝယ်မဲ့ ဝယ်လက်လည်းရှိပြီ။
စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြရင်း ဆရာ
ဦးသူရိန်ရဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးမှုနှင့်အတူ

စာချုပ်လက်မှတ် ရေးထိုးကြစဉ်

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

AFDC အဖွဲ့ကြီးဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပါဝင်ပါသည်။

စက်မှုဝန်ကြီးဌာန အမှတ် (၃)

AFDC အဖွဲ့တွင်

အဖွဲ့အစည်းရဲ့ စည်းစည်းလုံး

အကြီးစားစက်မှုလုပ်ငန်း အမှတ် (၃၈)

နာယက - ဒေါ်စောခင်တင့်

လုံး စနစ်တကျနဲ့ အထက်အစိုးရအဖွဲ့

အကြီးစားစက်ရုံ (မလွန်) မှ ထွက်စက်

ဥက္ကဋ္ဌ - ဦးစံသာအောင်

အစည်းအဆင့်ဆင့်ကို အကူအညီတောင်း

အစီး (၂၀) နှင့်တကွ လိုအပ်စက်ပစ္စည်း

အတွင်းရေးမှူး - ဦးကျော်စိန်

ခံကြရင်း စက်မှုဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စု

အပြည့်အစုံကို စနစ်တကျ ဝယ်ယူခွင့်

အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဦးရွှေသိန်း အပါ

ဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်ရဲ့ အထူးအကူအညီ

ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အဝင် ရခိုင်ပြည်နယ် မြို့နယ်စုံမှ ၂၀ ဦး

ပေးမှုကို ရလိုက်တာပါ။

အရစ်ကျဝယ်ယူခွင့်ရရှိတာ

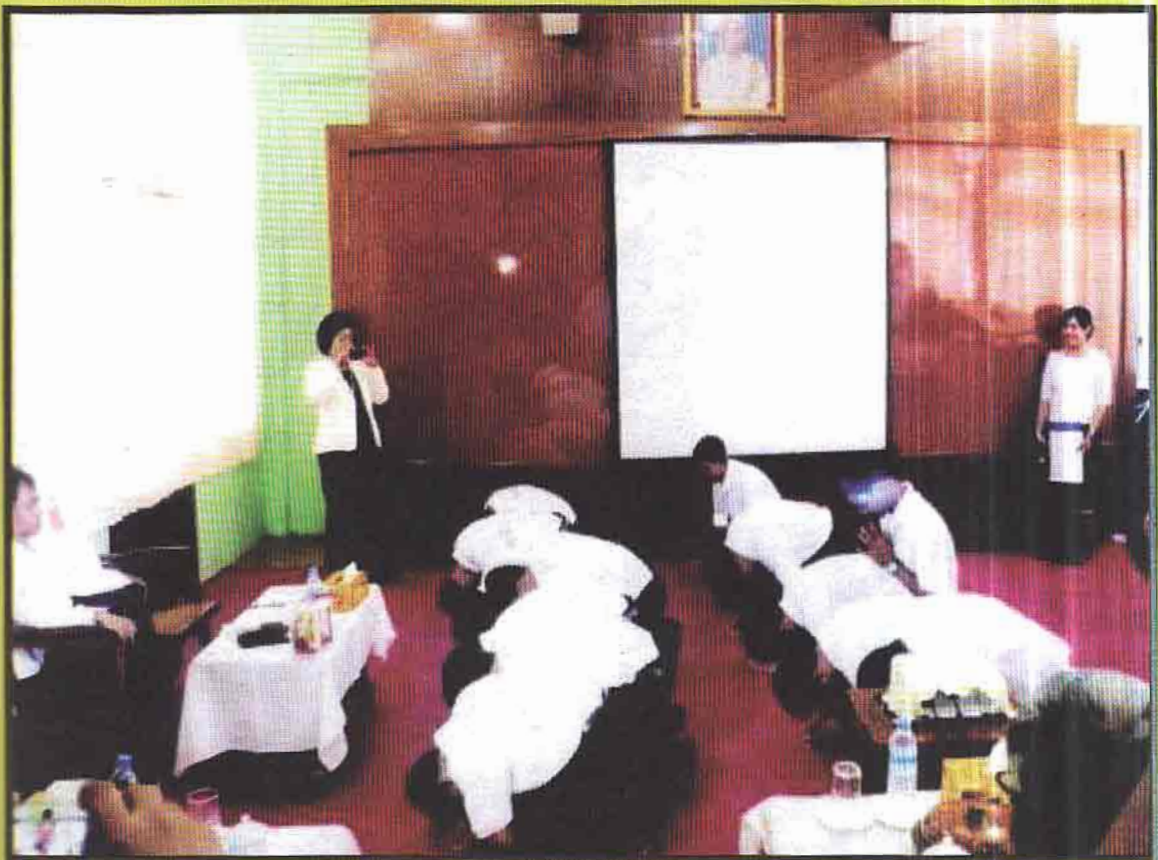

ဦးရွှေသိန်းအား SKY NET မှ ဗျူးနေစဉ်

များ အထူးအဆန်းလားလို့ မေးစရာရှိပါ
တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အရစ်ကျယ်လို့
ရတာ မဆန်းပေမယ့် ပြည်ထောင်စု
ဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်ရဲ့ စေတနာက
“ရော...အင့်” ယူသွားဆိုပြီး ပြီးပြီးရော
ပေးတာ မဟုတ်ဘဲ ဒေသခံတောင်သူ
လယ်ယာသမား လူငယ်တွေကို အခြေခံ

ထွန်စက်ပြုပြင်၊ ထိန်းသိမ်း မောင်းနှင်မှု
သင်တန်းကို တက်စေခဲ့တာပါ။ ဒေသခံ
လူငယ်တွေအတွက် ဖော်ပြမရနိုင်တဲ့
ဝမ်းသာစရာ အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်သလို
ရခိုင်ပြည်နယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖွံ့ဖြိုးရေး
အတွက် ရောင်ခြည်သစ်ပါပဲ ဆရာရေ။
စက်မှုဝန်ကြီးဌာနက MD ကြီး

ဦးတော်ဟိန်းရဲ့လမ်းညွှန်မှု မလွန်စက်ရုံမှ
GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းရဲ့ စီစဉ်မှုတွေနဲ့
အခြေခံထွန်စက် ပြုပြင်၊ ထိန်းသိမ်း
မောင်းနှင်မှုသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁) ကို
မလွန်စက်ရုံမှာ နေ၊ စား ငြိမ်းစနစ်နဲ့
သင်ယူခွင့်ရခဲ့ဖူးတဲ့ အထူးအခွင့်အရေးပါ
ဆရာ။ စက်မှုဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စု

GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းအား ဂါရဝပြုကြစဉ်

ဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်ဖော်ဆောင်လိုက်တဲ့ ဧည့်ခံထားရပါသေးတယ်။ တွေးကြည့်ပါ ပြည်သူတွေကြားမှာ မှတ်ကျောက်
ပြည်သူ့ဗဟိုပြု ယန္တရားအစစ်ပါ ဆရာ။ ဆရာ။ တော်ရုံမဟုတ်တဲ့ စေတနာကို အတင်ခံနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ပါ။
လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဒါ ဒီမိုကရေစီပါပဲ။ မြင်နိုင်ပါတယ်။ AFDC က တာဝန်ရှိတဲ့

သင်တန်းသား (၁၅) ယောက် ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးမောင် ဦးအောင်မျိုးထွန်းရဲ့ သင်တန်းသား
ဖြစ်ပါတယ်။ (နောက်မှ မိဘတွေ မြင်ရဲ့ ချမှတ်လိုက်တဲ့ GM ကြီး ဦးအောင် ရွေးချယ်မှုကလည်း အထူးအဆင်ပြေလှ
လိုက်လာကြလို့ GM ကြီး ဦးအောင်စိုး စိုးဝင်းရဲ့စေတနာအပြည့်နဲ့ စီစဉ်ဖြည့်ဆည်း ပါတယ်။ သင်တန်းသားတွေဟာ
ဝင်းက မိဘတွေကိုလည်း ကျွေးမွေး ပေးမှုတွေက ဒီခေတ် ဒီစနစ်ထဲမှာတော့ စည်းကမ်းရှိသေးခြင်း၊ ကြိုးစားအားထုတ်

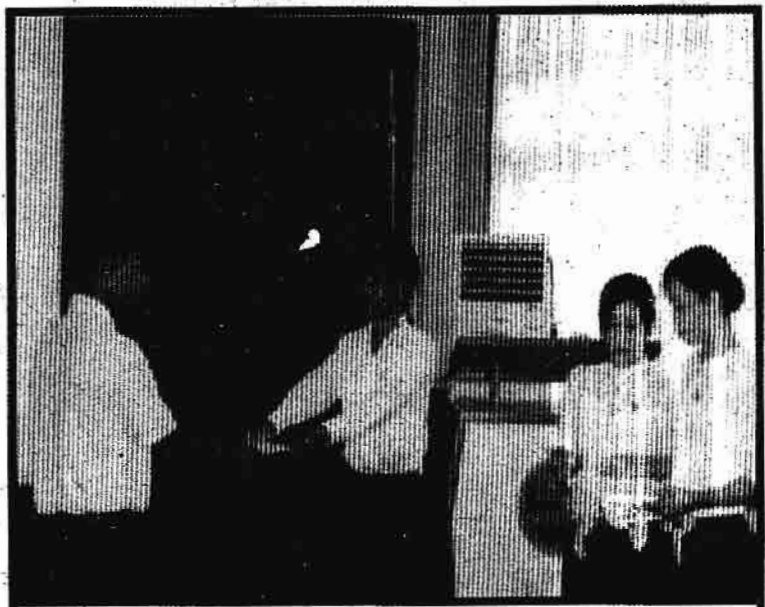

ဦးအောင်တော်မြင့်မှ အမှာစကားပြောကြားနေစဉ်

ခြင်း နာခံတတ်ခြင်း “ကောင်း” အဆင့်
 ဖြစ်တဲ့ ဆရာရေး၊ စာရေးသူတွေဖြစ်ခဲ့ရတာ
 GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းနဲ့ သင်တန်း
 ဆရာများသာမက စက်ရုံမှ ဝန်ထမ်း
 အားလုံးဟာ ရခိုင်သင်တန်းသား ၁၅
 ထောက်ကို ကိုယ့်ဆွေမျိုး မောင်နှမ
 အားချင်းများကဲ့သို့ အားလုံးက ဝမ်း
 ချောက်ဝမ်းသာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ
 တာပါ။

တည်းခိုဆောင်အဖြစ် ရေ၊ မီး၊
 အိပ်ရာ အပြည့်အစုံ သီးသန့်လုံခြုံရေးအိမ်
 (၁) လုံးဖြင့် ထားပေးခြင်း၊ သွားရေး၊
 ဆာရေးအတွက် BM ကားတစ်စီး
 သီးသန့်ပေးထားခြင်း၊ စားရေးအတွက်
 အစိုဆောင် ထားပေးခြင်း စသည်ဖြင့်
 ညှိစုံလှပါတယ် ဆရာ။

သင်တန်း ရည်ရွယ်ချက်
 အတော “ဒေသခံ တောင်သူလယ်သမား
 များကိုယ်တိုင် စနစ်တကျ ပြုပြင်
 ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်တတ်စေရန်” ပါတဲ့။
 သင်တန်းကာလ (၁) လ ဖြစ်ပါတယ်။
 သင်တန်းပြီးကြပုံမှ ကော်မတီ (၅) ဦး

GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းမှ သင်တန်းသားတစ်ဦးအား
 အောင်လက်မှတ် ပေးအပ်နေစဉ်

သင်တန်းဆင်းပွဲအပြီး ဆရာဦးသူရိန်နှင့် AFDC အဖွဲ့သားများ၊
 အမှတ်တရ (ရခိုင်ရိုးရာပွဲအုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ရွက်ထားသော
 နတ်ကတော် ဦးသန်းနိုင်)

၁။ ဦးခင်မောင်စိန် ခု-ထွေရာ ဥက္ကဋ္ဌ
 ၂။ ဦးကျော်မင်းအောင် လထထွေရာ အဖွဲ့ဝင်
 ၃။ ဦးလှစိုး လထထွေရာ အဖွဲ့ဝင်
 ၄။ ဦးမျိုးညွန့်အောင် လထထွေရာ အဖွဲ့ဝင်
 ၅။ ဒေါ်မြမြမြ မန်နေဂျာ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ပါတယ်။

သင်တန်းသရုပ်ပြဆရာများ ကတော့...

၁။ ဦးညွန့်ဝင်း အလုပ်ရုံစုမှ
 ၂။ ဦးဝင်းနိုင် အလုပ်ရုံစုမှ
 ၃။ ဦးစိုးလွင် အလုပ်ရုံစိပ်မှ
 ၄။ ဦးကြိုင် အလုပ်ရုံစိပ်မှ တို့ဖြစ်ပါတယ်။

လိုရင်းတိုရှင်းပြောရရင်တော့ ကိုယ်တိုင်မောင်းတတ်ရမယ်။ ထွန်တတ်ရမယ်။ ပျက်ရင် ကိုယ်တိုင်ပြင်နိုင်တဲ့အဆင့် လား သိရမယ်။ ပြင်နိုင်ရင်ပြင်၊ ကိုယ်မပြင်နိုင်တဲ့အဆင့်ဆိုလျှင် သင့်လျော်ရာပို့ ပြင်ကြရမယ် ဆိုတဲ့ အသိပညာ အတတ်ပညာ ရရှိကြတာပါ ဆရာ။

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁၃)

ရက် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှာတော့ စက်မှု ဝန်ကြီးဌာန -
 အမှတ် (၃) အကြီးစား စက်မှုလုပ်ငန်း အမှတ် (၃၈) အကြီးစား စက်ရုံ (မလွန်) မှာ အခြေခံထွန်စက် ပြုပြင်၊ ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်မှု သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁) သင်တန်းဆင်းပွဲနေ့ပါ ဆရာ။

မလွန်စက်ရုံရဲ့ မင်္ဂလာရှိလှတဲ့ ခန်းမကြီးထဲမှာ တူညီဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သင်တန်းသား (၁၅) ဦးကို မြင်တွေ့ရတာ ကျက်သရေအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံလှပါတယ်။ သင်တန်းဆင်းပွဲ အခမ်းအနားကို AIG co မှ CFO ဦးသူရိန်နှင့် DIRECTOR အဖွဲ့၊ တက်ရောက် အားပေးပါတယ်။ စက်မှုဝန်ကြီးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဇော်မြင့် တက်ရောက် အမှာစကားပြောပါတယ်။ AFDC မှ ဒေါ်စောခင်တင့်က ကျေးဇူးတင်တိုက်လှူ များအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား ပါတယ်။ GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းက

သင်တန်းဆင်းလက် ရ်များ တစ်ဦးချင်း ပေးအပ်ပါတယ်။ AFDC မှ ဦးကျော်စိန်က သင်တန်းသားများကို အမှာစကား ပြောကြားရာမှာ ထည့်သွင်းပြောကြား သွားတာက...

"AFDC ဟာ တောင်သူ လယ်သမားများအကျိုးကို လိုလိုလားလား နဲ့ အနှစ်နာခံ ဆောင်ရွက်ပေးလိုတဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုက စုစည်းဖွဲ့စည်း ထားတာဖြစ်တယ်။ မည်သည့်နိုင်ငံရေး ပါတီ အဖွဲ့အစည်းမှမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ပါတီစုံ နိုင်ငံရေးကြောင့် တစ်ချိန်က နှိပ်စက်နှိပ်နှိပ်နယ်မှာ မိသားစုတစ်ခုတည်းမှာ ပါတီ အမျိုးမျိုးနဲ့ စည်းလုံးရေးပျက်ပြားခဲ့ဖူးတာ မပေပါနဲ့"

တဲ့ မှတ်သားစရာကောင်းလှ ပါတယ်။

ဦးကျော်စိန်ရဲ့ အသေးစိတ် မှာကြားချက်အပြီးမှာတော့ ထွန်စက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်မှုသင်တန်း စီမံ ဆောင်ရွက်မှုတွေကို POWER POINT မှာ နှစ်ပြပြီး သင်တန်းသားများ သင်ယူ

www.burmeseclassic.com

ဆရာတို့နေ့ကို VIDEO နှင့်ပြပါတယ်။
 သင်တန်းသားများ စတင်ရောက်ရှိလာပုံမှ
 ထွန်စက် ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်နေပုံ အဆင့်
 ဆင့်ကို ကြည့်နေရင်း သင်တန်းသား
 ဆစ်ဦးချင်းရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်
 မှုရှိလာတဲ့ပုံတွေ၊ ရောက်စနင့်မတူ
 ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပြိုင်လာပုံတွေကို တွေ့
 မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆေးမစားမီပုံနဲ့ ဆေးစား
 ပြီးပေါ့ ဆရာ။

ဆရာဦးသူရိန်နှင့် GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး

သင်တန်းသားအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူး
 ရှင် GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းကို
 ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံမြောက် ဦးသုံး
 ကြိမ်ချ ကန်တော့ပုံ၊ GM ကြီးမှ ဆု
 ပေးပုံတွေ မြင်ရတော့ မျက်ရည်လည်
 လောက်တဲ့အထိ ဝမ်းသာပီပီဖြစ်မိပါ
 တော့တယ်။

AFDC အဖွဲ့လည်း GM ကြီး
 ဦးအောင်စိုးဝင်းကို ရှိနိုင်ခဲ့ရာ ဖာလ် ရပ်တု
 ပေးအပ်၍ ကျေးဇူးတင်မိကြပါတယ်။

**သင်တန်းသားများကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြသည့်
 ထွန်စက်ယာဉ်တန်း**

သင်တန်းသားများက မိဘ
 သမ္ပယံဖြစ်သော ဆရာဦးသူရိန်နှင့်
 AFDC အဖွဲ့ကို ကန်တော့ရာမှာတော့

ခေါ်စောခင်တင်က ရခိုင်ဘာသာစကားနဲ့ တယ်။
ဝေဝေဆာဆာ ဆုတောင်းမှုတွေ ပြုပါတော့
တယ်။

အခမ်းအနားအပြီးမှာတော့
ရခိုင်ရိုးရာ ဓလေ့အတိုင်းပွဲအုပ်ကို ခေါင်း
ထက်ရွက်ပြီး ဆုတောင်းမှုပြုပုံတွေ၊
ထွန်စက်များအား နံ့သာရည်ပက်ခြင်းပုံ
တွေကို ရိုးရာမပျက် ဆောင်ရွက်နေ
တာကို ကြည့်နေရင်း ဒီရိုးရာဓလေ့
ကမ္ဘာတည်မြဲသရွေ့ တည်တံ့နိုင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းမိပါတယ်။

ထွန်စက်များ စီတန်းရပ်နေ
ကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှ စက်မှုဝန်ကြီးဌာန
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါသည်လို့ စီနိုင်မှာ ရေသား
ထားပါတယ်။

ဦးရွှေသီန်းက ပြောလာပါ
တယ်။ “ဆရာမရေ ဟား တယ်လို့များ
ပြောကြလေမလား။ ကျွန်တော်တို့ကတော့
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်ကို
တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ” တဲ့။

စာရေးသူက ပြန်ပြောလိုက်မိ

တယ်။
“ဟား ရမယ်လေ။ ဒီလိုလူမျိုး
ကိုမှ မဟား ဘယ်လိုလူမျိုးကို ဟား ရပါ
မလဲ။ ဒေသခံ တောင်သူဆိုတာ အောက်
ခြေအဆင့်ပါ။ ဒီလို အဆင့်က ပြည်သူ
တွေကို စိတ်ရော၊ ကိုယ်ပါ အကူအညီ
ပေးတဲ့ အမြင့်ဆုံး အဆင့်က လူလေ။
သူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ စကားက ပြည်သူ
အများစုရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်
လိုတဲ့စိတ်ကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်တဲ့ အား
ပါ။

ရခိုင်နယ်ပြည်ကို မြှင့်တင်ခြင်း
ဟာ နိုင်ငံတော်ကို မြှင့်တင်ခြင်းပါ။

ရခိုင်ပြည်နယ်ကို ကယ်တင်
ခြင်းဟာ မြန်မာပြည်ထောင်စုကြီးကို
ကယ်တင်ခြင်းပါ။ ရခိုင်ပြည်နယ်ကို
ကာကွယ်ခြင်းဟာ ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး တည်တံ့စေဖို့ပါ။
ဒါတွေကို အထက် အကြီးအကဲတွေက
ပိုသိမှာပါ။

အခု လယ်မှုလယ်ယာကနေ
စက်မှုလက်ယာပြောင်းဖို့ စက်မှုဝန်ကြီး

ဌာန ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ကူညီပြီး
လေ။ စိုက်ပျိုးရေးပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးက
ကူညီအောင် AFDC က ကြိုးစားကြဦး
လေ” လို့ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဟဲ့ တံတယ်လေ ဆရာ။
ပြည်သူတွေ တကယ်လုပ်ရင် တကယ်
ကူညီမယ် အထက်အဖွဲ့အစည်း အဆင့်
ဆင့်ရှိကြောင်း စက်မှုဝန်ကြီးဌာန ပြည်
ထောင်စုဝန်ကြီးက သက်သေပြလိုက်ပြီ
ပဲနော် ဆရာ။ (ကိုယ့်ကူညီတဲ့သူ ကိုယ်သူ
ပေါ့နော် ... ဆရာရယ်)

အစီအစဉ်အားလုံးအပြီးမှာ
တော့ မကွေးတိုင်းမင်းလှမြို့နယ် မလွန်
စက်ရုံမှသည် ရခိုင်ပြည်နယ်အရောက်
ရိုးမကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်ထွက်သွား
ကြမည့် သင်တန်းသားတွေ၊ ဘေးကနေ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားပေးလက်ခုပ်တီး
ပေးနေကြသော မလွန်စက်ရုံမှ ဝန်ထမ်း
တွေ၊ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေကြသော
AFDC အဖွဲ့သားများ၊ သင်တန်းသား
မိဘများ ၎င်းတို့အလယ်မှာ ရပ်လျက်
မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ပီတိဖြစ်နေ

သော ဆရာဦးသူရိန်တို့ကို ကြည့်နေရင်း	မည် ရခိုင်ပြည်နယ်က ပထမဦးဆုံး	- စိုက်ပျိုးရေး ခံကတုတ်နှင့် မြန်မာ
ထွန်စက်သံနှင့်အတူ နှလုံးခုန်သံ တစ်ည	စိုက်ပျိုးရေးစစ်သည်တော်တွေပါလားလို့	ပြည်၏ အနောက်တံခါး ကြုံကြုံခိုင်
တည်း စည်းချက်လိုက်ပါသကဲ့သို့ ခံစား	တွေ့မိပါတယ်။	ပါစေ။
ရင်ခုန်ခဲ့ရပါတယ် ဆရာ။	သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း -	- တောဆူမှ မြို့ရပ်သက်သို့ ရခိုင်
သူတို့တွေဟာ ရေကြည်ရာ	- ရခိုင်ပြည်ကြီး စိမ်းထန်စိုပြေပါစေ။	ပြည်နယ်မှ အပြေ၍ မြန်မာပြည်
မြက်နုရာသို့ မရွှေ့ပြောင်းကြဘဲ မိမိနေရာ	- ပင်ဆိုးနဲ့ကိုင်းခြောက်ကို စွန့်ခွာ	မြေကြီးရှိသမျှ ရွှေသီးနိုင်ပါစေ။
အရပ်မှ ရေကိုကြည်အောင်၊ မိမိနေရာ	သွားကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုထည်း	
အရပ်မှ မြက်ကိုနှုတ်အောင် ကြိုးပမ်းကြ	ပြန်ခေါ်နိုင်ပါစေ။	ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ)

ရခိုင်ပြည်နယ် တိုးတက်ရေးအတွက် ရွှံ့ရွှံ့မွှံ့မွှံ့ ကြိုးပမ်းကြမည့် အမျိုးသမီးသူရဲကောင်း (၃) ဦး
ခေါ်စောခင်တင်၊ ခေါ်ပြမေ၊ ခေါ်အဘူ

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း

မြင့်ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အောင်နှင့် တကွ၊

၁။ စာရေးရန်အမြဲ တိုက်တွန်း
တတ်သော ဆရာကြီးမောင်နှင်းဆွေနှင့်
မောင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရပါသော
ကိုကျော်ကျော်ဆွေ (လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်း) အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၄။ သင်တန်းသားများကို ရင်
ငယ်ထားကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော မလွန်
စက်ရုံမှ GM ကြီး ဦးအောင်စိုးဝင်းနှင့်
သင်တန်းဆရာများ ဝန်ထမ်းများအားလုံး
ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၇။ စာရေးသူတို့သွားလေရာ
မမောမမန်း ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသော AIG
Co မှ ဘက်စုံလုံး အထွေထွေအကူအညီ
ဆောင် JOKER ဦးစိုင်းမိုင်းခွမ်း ခေါ်
“ရှမ်းကြီး” ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၂။ AFDC အဖွဲ့၏ အခြေခံ

၅။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသည့်

အုတ်မြစ်ကို ချပေးခဲ့သော စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဆရာ ဦးသူရိန်ကို အထူး
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကြားမှ AFDC အတွက် နေရာညပါ
စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
အပင်ပန်းခံ လိုလေသေးမရှိ ကြိုးစား
အကူအညီပေးခဲ့သော AIG Co မှ MD
သူဌေးလေး ဦးတင်မျိုးထွဋ်ကို အထူး
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ပြည်သူ့ဗဟိုမြို့
ယန္တရားအရ ရခိုင်ပြည်နယ်မှ အစပြု၍
မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး အုပ်ချုပ်သူ၊
တာဝန်ရှိသူများနှင့် ပြည်သူများ လက်တွဲ
ညီညီ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးပမ်းကြလျှင်
ပြိုင်တူတွန်းလျှင် ရွှေနိုင်ပါသည်ဟု...
စာချစ်သူများအား လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် မျှဝေခံစားရေးသား
လိုက်ရပါသည်။

၃။ ရခိုင်ပြည်နယ်ဒေသခံ

လယ်သမားများအတွက် အထူးအကူအညီ
ပေးခဲ့သော စက်မှုဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်
စုဝန်ကြီး ဦးမောင်မြင့်၊ MD ကြီး ဦးဖော်
ဟိန်၊ သင်တန်းဆင်းပွဲ တက်ရောက်ချီးမြှင့်
ပေးပါသော ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးအောင်ဇော်

၆။ ငွေစကားကို နွေစပါးပေါ်မှ
ပြောကြမည့် ဦးရွှေသိန်း၊ ဦးကျော်စိန်၊
ဦးအောင်မျိုးထွဋ်နှင့် စာရေးဆရာ ထူးဆောင်

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

အဝတ်ကိုင် နှင့် အနုပညာတို့၏ အသံချပ်

အဝတ်ကိုင်နှင့် အနုပညာ

မင်းသိန်း (တရုတ်)

လူသားတိုင်း လူသားတိုင်းမှာ
အစွမ်း ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်
အစွမ်းမပြနိုင်ကြတာလဲဆိုရင် သူများ
ပါးစပ်များမှာ လမ်းဆုံနေကြလို့ မိမိအစွမ်း
အစ တွေကိုမပြနိုင်ကြတာပါ။ “အစွမ်း”
ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ရည်
ကိုယ်သွေး ဖြစ်ပါတယ်။ “အစွမ်း” က
(၅)မျိုးရှိပါတယ်။

(၁) သဒ္ဓါစွမ်းအား (၂) ဝိညာ
စွမ်းအား (၃) ဝိသုဒ္ဓိစွမ်းအား (၄) သမာဓိ
စွမ်းအားနဲ့ (၅) ပညာစွမ်းအားတို့ဖြစ်ပြီး
လူသားတစ်ယောက်ချင်းစီမှာ အဲဒီ
စွမ်းအား (၅) မျိုးကကိုယ်စီပါရှိသွားပါ။

ဒီဘဝလူသားဖြစ်လာဖို့
အတိတ်ဘဝက ကာမာဝစရကုသိုလ်
တွေလုပ်ခဲ့လို့ရတာပါ။ ကုသိုလ်လုပ်
တိုင်းလည်း ဒီစွမ်းအား (၅) မျိုးပါမှ
လုပ်လို့ရပါတယ်။ အခြေခံစီသေတ္တိ (၅)
မျိုးပါပေမဲ့ စွမ်းအားချင်းမတူကြပါဘူး။
တစ်ချို့က သဒ္ဓါစွမ်းအား ကောင်းတယ်။
တစ်ချို့က ဝိညာစွမ်းအား ပိုကောင်းတယ်။
တစ်ချို့က သတိစွမ်းအား ပိုကောင်းပြီး

တစ်ချို့က သမာဓိစွမ်းအား ပိုကောင်း
တယ်။ တစ်ချို့ကတော့ ပညာစွမ်းအားမြင့်
မားကြတယ်။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်တဲ့နေရာမှာ
ကိုယ်အစွမ်းကို အစပြနိုင်သလိုပါတယ်။
အစွမ်းရှိသမျှကို အစတစ်စချင်းတစ်စချင်း
ထုတ်ဖော်ပြနိုင်ရပါမယ်။ ထွန်းထွန်း ပေါက်
ပေါက် အောင်အောင် မြင်မြင်ဖြစ်ရင်
အစွမ်းနဲ့အစ ကိုက်ရပါမယ်။ တစ်ချို့သော
လူတွေမှာ အစွမ်းတွေရှိပါလျက် အစ
ထုတ်ပြခွင့်မရပဲ အချည်းနှီးအကျိုးမဲ့
အဆုံးသတ် သွားရတာတွေရှိပါတယ်။

လောကီ ဘက် မှာလည်း
ကိုယ်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ကိုယ့်စရမှာဖြစ်သလို
လောကုတ္တရာဘက်မှာလည်း ကိုယ်
အစွမ်းနဲ့ ကိုယ့်စရပါမယ်။ ကိုယ်ရဲ့ပါရမီ
အလေ့အထ က ဘယ်စွမ်းအားမှာ
အားကောင်းလည်း သိရပါမယ်။

သဒ္ဓါစွမ်းအားကောင်းတဲ့လူက
ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာ
နုဿတိ၊ သီလာနုဿတိ ဆိုတဲ့
အနုဿတိလေးပါးကိုပွားများကြရမယ်။

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ နှစ်ရပ်
- “အရဟံ” လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏
ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော
မြတ်စွာဘုရား လို့ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှပုံတော်
ရော ဂုဏ်တော်ပါ မြင်အောင်ပွားရမှာပါ
- သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ကိုယ်တိုင်
သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
- လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကောင်းစွာ
သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
- ဘုန်းကံကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား
- ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား စသဖြင့် ဘုရားဂုဏ်တော်
အမျိုးမျိုးမှ မိမိနှစ်သက်ရာ ဂုဏ်တော်ကို
ပွားများနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မာနုဿတိပွားမယ်ဆိုရင်
-ကောင်းစွာကျင့်ထိုက်တဲ့ တရား
-ကိုယ်တိုင်မြင်ရမဲ့ တရား
-အခါမလင့်ချမ်းသာနိုင်တဲ့ တရားဆိုပြီး
တရားဂုဏ်တော် တံမျိုးမျိုးကိုပွားလို့ ရပါ
တယ်။

သံဃာနုဿတိပွားမယ်ဆိုရင်
-နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော

အကျင့်ကိုကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ
တတ်သော

-တကူးတက အဝေးမှဆောင်ယူပူဇော်
ခြင်းခံယူတော်မူ ထိုက်သော

-ထွတ်ထွတ် မြတ်မြတ် သတ်မှတ်ရည်စူး
အလှူငှားကို ခံယူတော်မူထိုက်သော

-ထက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခြင်းကိုလည်း
ခံယူတော်မူထိုက်သော သံဃာတော်အရှင်

သူမြတ်များလို့ သံဃာဂုဏ်တော်တွေကို
ရည်မှန်းပွားများကြရပါမယ်။

သီတာနုဿတိပွားမယ်ဆိုရင်

-မိမိစောင့်ထိန်းထားသော ၅ပါးသီလ၊
စပါးသီလ၊ ၉ပါးသီလ စသည်တို့အား
စောစောပေါက် မပြောက်မကျားအောင်

သိန်သိန်ပြီး ထိုမပျက်မယွင်း တည်နေတဲ့
သီလရဲ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်ဝမ်းသာပြီး

ပွားများနေရပါတယ်။

-မိမိယစ္စမ်းအားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက
ဆော့ သမ္ပပ္ပဓာန်တရား (၄)ပါးကို ပွားရပါ
မယ်။

သမ္ပပ္ပဓာန်တရား (၄)ပါးကတော့-

တွေကိုမဖြစ်ရအောင် တားဆီးခြင်း

(၂) ဖြစ်ပြီးသား အကုသိုလ်
တရားတွေကို ယယ်သတ်ရန် လုံ့လပြုခြင်း

(၃) ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တွေ
ကို တိုးပွားစေရန် လုံ့လပြုခြင်း

(၄) မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်
တွေကို ဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်း

-သတိစွမ်းအားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များတော့
သတိပဋ္ဌာန်းတရား (၄) ပါးကို ပွားများရ
ပါမယ်။ သတိပဋ္ဌာန်းတရား (၄) ပါးဆို
တာက-

(၁) ကာယာနုပဿနာသတိ
ပဋ္ဌာန်း - ကိုယ်၏အခြင်းအရာကို
ရှုမှတ်ခြင်း

(၂) ဝေဒနာနုပဿသတိပဋ္ဌာန်း
- စိတ်မူဝေဒနာကိုရှုမှတ်ခြင်း

(၃) စိတ္တာနုပဿနာသတိ
ပဋ္ဌာန်း - စိတ်ကိုရှုမှတ်ခြင်း

(၄) ဓမ္မာနုပဿသတိ ပဋ္ဌာန်း
- သဒ္ဓါရမ္မတို့၏ ဖြစ်ရပ်ပျက်ကို ရှုမှတ်
ခြင်း

ပထမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန်စသဖြင့်၊
ဧကဂ္ဂတာ ကျအောင်ပွား မှားကြရပါမယ်။

- ပညာစွမ်းအားကောင်းသူများက
ဝိပဿနာတရား ပွားများကြရပါမယ်။

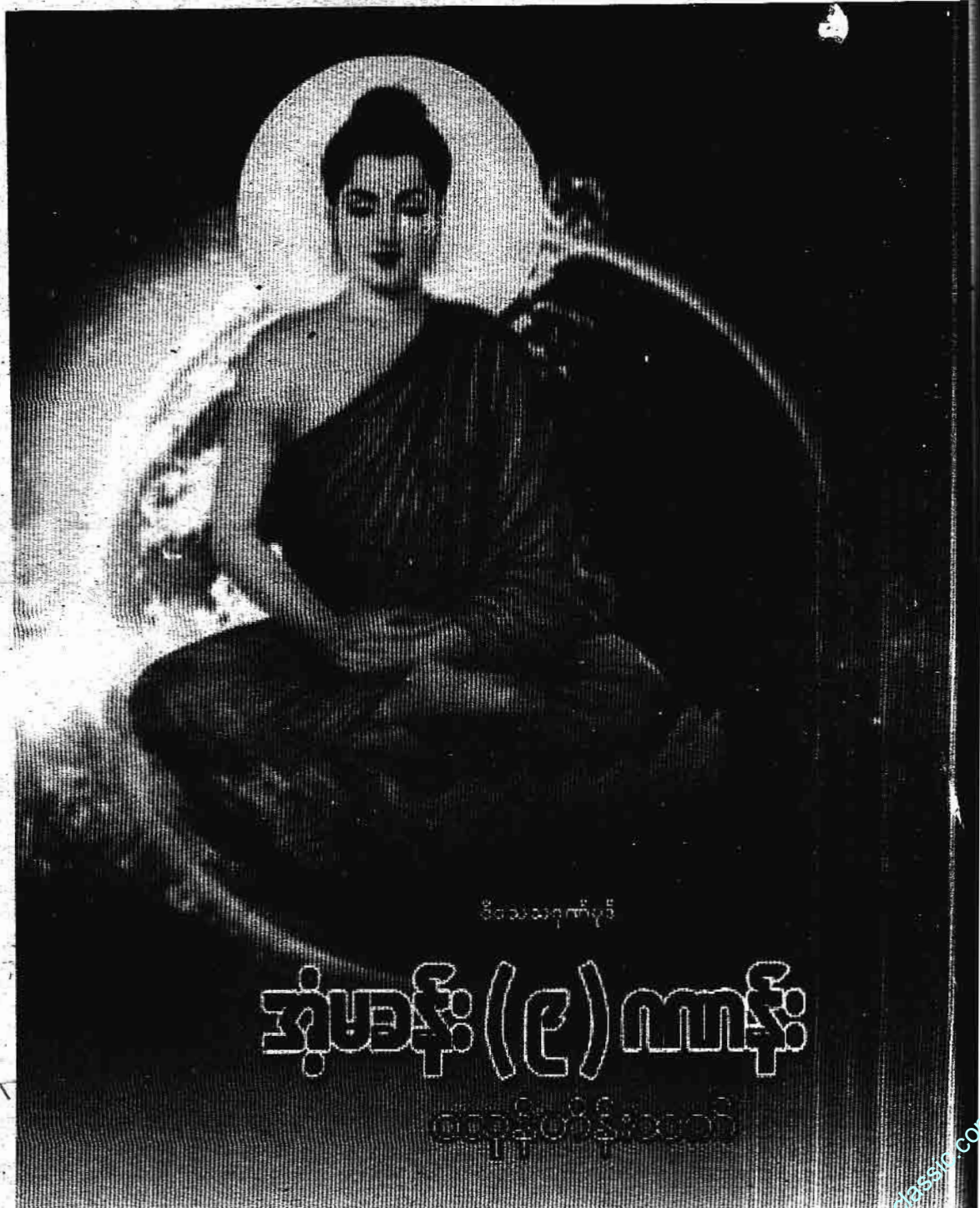
ဒီနေရာမှာ မိမိဘယ်စွမ်းအား
ကောင်းသလဲ မိမိကိုယ် မိမိသုံးသပ်နိုင်
ရပါမယ်။ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရပါမယ်။ ကိုယ်
အစွမ်းကောင်းရာက အစပြုလိုက်ပါ။ သဒ္ဓါ
စွမ်းအား ကောင်းတဲ့သူက အနုဿတိ
(၄) ပါးနဲ့အစပြုရပါမယ်။ သဒ္ဓါစွမ်းအား
ကောင်းရင် ဝိနိယာကလိုက်လာပြီး ဝိနိယ
အားကောင်းရင် သတိကပါလာပါတယ်။
သတိကောင်းရင် သမာဓိဖြစ်ပြီး သမာဓိ
ကောင်းရင် ပညာလိုက်လာပါလိမ့်မယ်။

“အစကောင်းမှ အနောင်း
သေချာ” မှာဖြစ်သလို ကိုယ်စွမ်းရာက
ကိုယ်စဉ်းအရေးကြီးပါတယ်။ အစွမ်း
အစရှိတဲ့ သူတွေဖြစ်ကြမှာပါ။ လူတိုင်း
လူတိုင်းမှာ အစွမ်းကိုယ်စီ ရှိကြပြီးသားမို့
မိမိတို့အစွမ်းတွေကို အချည်းနှီးမဖြစ်ရ
လေအောင် အင်အားစိုက် အစပြုနိုင်ကြပါစေ။

(၁) မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ် - သမာဓိစွမ်းအားကောင်းသူများက

မယောမြို့ (ထွန်း)

ဒီဇယ်သရက်ဂုဏ်

အံ့ပန်း (၉) ကကန်း

ထုတ်ဝေသည့်အခန်း

ဆန်းကြယ်တဲ့ ဂန္ထီရနံ့ယပ်ယပ်
တွေ တင်ဆက်နေရာက အသစ်အဆန်း
ထေးဖြစ်သွားအောင် ၉ ဂဏန်းရဲ့
အံ့မခန်းတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ
ဆို တင်ဆက်ပြချင်ပါတယ်။ တစ်နည်း
ပြောရရင် ၉ ဂဏန်းနဲ့ နွယ်ယုက်နေတဲ့
သဘာဝလောကကြီးထဲက အကြောင်း
အရာလေးတွေပေါ့။

၉ ဂဏန်းရဲ့ လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးမှု
တွေကတော့ အံ့သြလောက်အောင်
မျိုးပြားကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသွေး
ဆာ တစ်မိနစ်မှာ (၇၂) ကြိမ် ခုန်ပါ
ဆယ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ (၉) ရသည်။
ဆက်စဲသွေးလွှတ်အခန်းကနေပြီး တစ်
မိနစ်လျှင် သွေး (၁၄၄) အောင်စကို
သွေးလွှတ်ကြောမကြီးထဲကို ပို့လွှတ်
ထိုက်ပါတယ်။ ဒါလည်း ပေါင်းလိုက်
တော့ (၉) ပဲ။ သွေးလွှတ်ကြောမကနေ
တစ်နာရီကို သွေး (၈၆၄၀) အောင်စ
ဆို ပြန်ပြန်စေပါတယ်။ ဒါလည်း (၉)
ထောင်ရတာပဲ။ (၉) က ရှစ်ပြောင်း ရှစ်လွှဲ

အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရုပ်ဖျက်ပြီး နေရာယူ
လွှမ်းမိုးထားတာလေ။

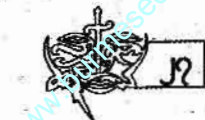
လူသားဘဝအစဟာ ကိုးလ
လွယ်။ ဆယ်လဖွားကစခဲ့တယ်နော်။
တစ်နည်းအားဖြင့် ရက်ပေါင်း (၂၇၀)
ရက် သန္ဓေလွယ်ရတယ်။ (၉) ရဲ့
ရှစ်ပြောင်း ရှစ်လွှဲတစ်မျိုးပေါ့။ လူတစ်ဦး
ရဲ့ ပျမ်းမျှအသက်ရှူနှုန်းက တစ်မိနစ်ကို
(၁၈) ကြိမ်၊ တစ်နာရီကို (၁၀၈၀) ကြိမ်၊
တစ်ရက်ကို (၂၅၉၂၀) ကြိမ်၊ ကဲ...
ကြည့်ပါဦး (၉) တွေ ဘယ်လောက်များ
လဲလို့။ နှလုံးသွေး (pulse) က တစ်မိနစ်
(၇၂) ကြိမ်၊ တစ်နာရီကို (၄၃၂၀) ကြိမ်၊
တစ်ရက်ကို (၁၀၃၆၈၀) အကြိမ်
ထုတ်လွှတ်ပေးသတဲ့။ အားလုံး လိုက်
ပေါင်းကြည့်တော့ (၉) ရတာကို
တွေ့ရမှာပေါ့။

အချိန်ကာလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဆက်ကြည့်ရအောင်။ တစ်နေ့မှာ မိနစ်
ပေါင်း (၇၂၀) ရှိပြီး စက္ကန့်အားဖြင့်
(၄၃၂၀၀၀) စက္ကန့်ရှိသည်။ ဒါလည်း
(၉) လက်က မလွတ်ပြန်ဘူး။

ဂြိုဟ်နက္ခတ်တွေကို ကော
လေ့လာဦးမလား။ ကျုပ်တို့နေတဲ့ ကမ္ဘာ
ဂြိုဟ်ဟာ ဂြိုဟ်ကြီး (၉) လုံးနဲ့ ဖွဲ့စည်း
ထားတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုဆိုတာ အားလုံး
သိကြပါတယ်။ ဒီဂြိုဟ်တွေဟာ စကြာ
ဝဠာမှာ တစ်ပတ်ပတ်မိမို့ (၂၅၉၂၀) နှစ်
ကြာသတဲ့။ ဒါကို “နက္ခတ်သွားနှစ်ကြီး
တစ်နှစ်” လို့ ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်
တစ်အံ့သာ (၇၂) နှစ်၊ နှစ်အံ့သာ (၁၄၄)
နှစ်၊ သုံးအံ့သာ (၂၇၀) နှစ်၊ ငါးအံ့သာ
(၃၆၀) နှစ်၊ ကဲ... (၉) စက်ကွင်းမှာပဲ
ရှိနေကြရသည်။

မြန်မာနက္ခတ်မှာ တနင်္ဂနွေ
ဂြိုဟ်၊ တနင်္လာဂြိုဟ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓ
ဟူးဂြိုဟ်၊ စနေဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေး
ဂြိုဟ်၊ ရာဟုဂြိုဟ်၊ သောကြာဂြိုဟ်၊
ကိတ်ဂြိုဟ်ဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်ကြီး (၉) လုံး
ရှိပြီး ဒီဂြိုဟ်ကြီးတွေရဲ့ ဂြိုဟ်သက်ပေါင်း
က (၁၀၈) နှစ်၊ နက္ခတ်က (၂၇) လုံး
အပြင် တာရာ (၉) လုံး အတွင်းတာရာ
(၁၈) လုံး။

မြန်မာအက္ခရာမှာ “အသ

ဟာယအကွရာ” လို့ ခေါ်တဲ့ တစ်သံ
တည်ရှိတဲ့ အကွရာ (၉) လုံးရှိတယ်။
ဒါတွေကတော့ (ငါ ည၊ မ၊ ယ၊ လ၊ ဝ၊
သ၊ ဟ၊ အ) တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ရှေးခေတ်က မင်းညီမင်းသား
တွေက ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံမှာ
“အဋ္ဌရသ ၁၈ ရပ်” ကို သင်ကြားကြရ
သတဲ့။ (၉) ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတွေကို သတိပြု
မိအောင် ထုတ်ပြတာပါ။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို
ကြည့်လိုက်ပါဦးစို့။ ဘုရားဂုဏ်တော် (၉)
ပါ။ အံ့ဖွယ်အထူးကျေးဇူးက (၁၈) ပါ။
ဝါတော်က (၄၅) ပါ။ စက်လက္ခဏာ
(၁၀၈) ပါ။ ကဲ...အားလုံး (၉) တွေ
ပါ။ ဟိန္ဒူဘာသာအရဆိုရင် ဂေါတမ
ဗုဒ္ဓကို “ဗိဿုဏ” ရဲ့ “နဝမမြောက်
ကိုယ်စားလှယ်” လို့ သတ်မှတ်ထားပါ
တယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာမှာ “နဝက်
ပွဲတော်” ကို (၉) ရက် ကျင်းပလေ့ရှိ
ပါတယ်။

(၉) ပါး အစုစုတွေကို ပြရ
မယ်ဆိုရင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်

ဖြစ်လောက်ပါရဲ့။ ရှေးခေတ်သုံး ကမ္ဘာ
မြေပုံမှာ (၉) တိုင်း (၉) ဌာနလို့ ပြဆို
ထားပါတယ်။ မြန်မာ့စာပေ ယဉ်ကျေးမှု
ဘာသာရပ်မှာ ကညာ (၉) ရပ်လို့ ဖော်ပြ
ထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကမ္ဘာဝါ
(၉) ခန်း သီလ (၉) ပါ။ ကြာသပတေး
ဂြိုဟ်၏ အခေါ်အဝေါ် (၉) ပါ။ စစ်သူကြီး
(၉) ပါ။ တရားသူကြီးအင်္ဂါ (၉) ပါ။
တာရာကြီး (၉) ပါ။ တူရိယာ (၉) ပါ။
ဒေဝီ (၉) ပါ။ ခွဲရ (၉) ပေါက်။ နဝရတ်
(၉) ပါ။ နက္ခတ် (၉) ခိုင်း၊ နတ်နက္ခတ်
(၉) လုံး၊ နတ်ပူးသွင်ရှိသော အင်္ဂါ (၉)
ပါ။ ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းကာလ (၉)
ပါ။ အသက်ရာကျော်နေရသော အရိယာ
(၉) ယောက်၊ အာဠာဝက၏ လက်ကြီး
(၉) ပါ။ ဘုရားဆုကို နှုတ်မြှတ်တောင်း
သော (၉) အသင်္ချေ၊ မတိုင်ပင်အပ်သူ
(၉) ယောက်၊ ပုဏ္ဏား (၉) မျိုး၊ ပိဋကတ်
သုံးပုံ၏အင်္ဂါ (၉) ပါ။ ဝိနည်း (၉) ပါ။
ယောက်ျားတို့၏မာယာ (၉) ပါ။ အမြဲ
တေ (၉) ပါ။ ရွှေမျိုး (၉) ပါ။ ရသ
(၉) ပါ။ သပိတ်လှူရသောအကျိုး (၉)

ပါ။ သောကြာဂြိုဟ်၏ အခေါ်...ဝါ (၉)
ပါ။ ဝိဇ္ဇာမုဒ္ဒါ (၉) ပါ။ ဝိကျဒေါသ
(၉) ပါ။ သီးကြီး (၉) သီး၊ လူနက္ခတ်
(၉) ပါ။ မျက်ငြိုး (၉) ပါ။ ဘုရားထုရန်
ပုံဟန် (၉) ပါ။ အင်္ဂါဂြိုဟ် အခေါ်အဝေါ်
(၉) ပါ။ သံယုဂ်တော် (၉) ပါ။
နဝရတ် (၉) ပါ။ စသဖြင့် များစွာ
ကျယ်ပြော၍ တည်ရှိနေပါသည်။

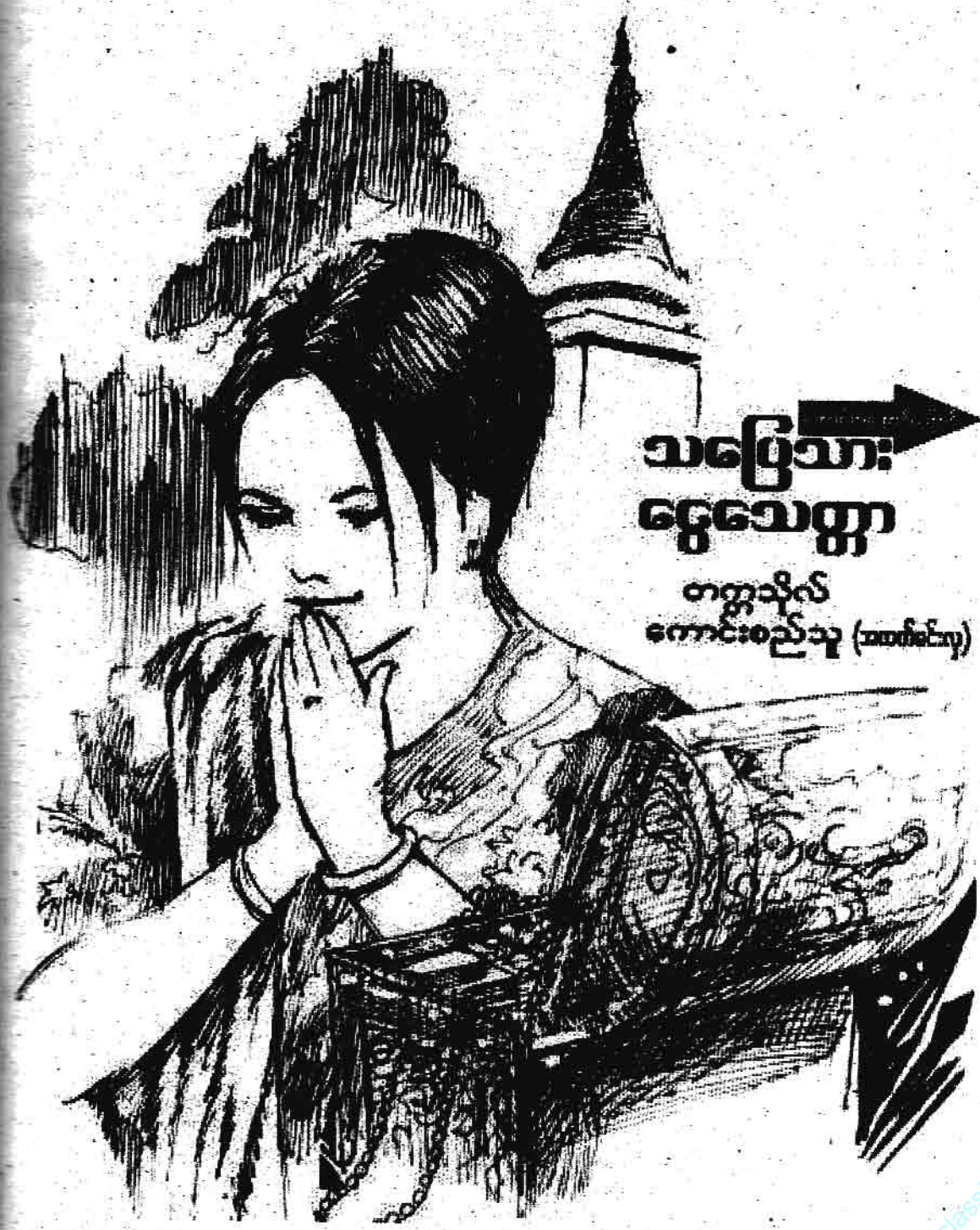
မှတ်ချက်

အသေးစိတ် သိရှိလိုသူများ
စာရေးသား၍ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

ဤရှုထောင့် အပါးပါး အရာရာ
သွယ်သွယ်တိုဖြင့် ပိုင်စိုးလွှမ်းမိုးထား
သော (၉) ဂဏန်း၏ အံ့ဖွယ်တွေထူး
ဝိသေသ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို စာဖတ်သူတို့
ကို ဗဟုသုတရရှိစေခြင်းငှာ ရှာဖွေ
စုဆောင်း တင်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

ဝသုန်ဟိန်းထက်

သပြေသာ
ငွေသေတ္တာ

တက္ကသိုလ်
ကောင်းစည်သူ (သက်တော်)

ကမ္ဘာဦးကျမ်း အလိုအရ • ကပ္ပန္န၊ ကပ္ပန္န၊ မဟာကာသိန္န နတ်မင်း ပြုလုပ်နည်းပင်ဖြစ်သည်။ သပြေသား
 ကမ္ဘာဖြစ်တည်စတွင် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ကြီးလေးပါးမှ ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီး ငွေသေတ္တာကို လပြည့်နေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူး
 ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို ဗုဒ္ဓ ဖြစ်သည်။ ထို ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်း တိုက်ဆိုင်သောရက်၌ ငွေနံ၏ တိုင်ထိပ်
 မြင်းမိုရ်တောင်၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ကြီးများသည် သပြေပင်နှင့် သပြေပန်း ဖြစ်သော သောကြာသားကို သေတ္တာ
 ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ပေါ်ပေါက်လာရာ ကို စောင့်ရှောက်တော်မူကြသည်။ ကမ္ဘာ အပြီးထုလုပ်ခိုင်းစေသည်။ ထို သေတ္တာ
 ဦးစွာဖြစ်ပေါ်သော ကျွန်းကို ဗျူဒီပါ စောင့်နတ်မင်းကြီးများ၏ စောင့်ရှောက် ပြုလုပ်အပြီး ထိုသေတ္တာအတွင်းတွင်
 ကျွန်းဟုခေါ်သည်။ ထိုကျွန်းပေါ်၌ ပထမ သော ပန်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အတိုင်ခံမှန် အစိမ်းရောင်၊ အပြင်က အဖြူရောင်
 ဆုံး ပေါ်ပေါက်သောအပင်ကို သပြေပင် သမျှကိုပြေပျောက်ကာ အနောင်အယုတ် သုတ်ကာ ငွေကြေးထည့်ပြီး အရောင်း
 ဟုခေါ်သည်။ ထို သပြေပင်ထက်စော လည်း ပပျောက်စေပြီး အောင်မြင်ခြင်း၊ အဝယ်ပြုလုပ်ပါက ငွေများမှာ ဝင်လာ
 သော အပင်၏ အပွားကို ဗျူဒီပါ ကျွန်း လာတက်ပွင့်ခြင်း၊ စီးပွားဖြစ်ထွန်းခြင်းတို့ကို မဆဲ တသံသ့ဖြစ်သည်မှာ မချပင်ဖြစ်လေ
 မှာပေါက်သော အပင်ဖြစ်၍ ဗျူသပြေ ဖြစ်စေသည်။ တောသည်။
 ပင်ဟုခေါ်သည်။ စာရေးသူ ယခု ဖော်ပြမည့်

ဇေယျကပ္ပ၊ ရုဇေယျကပ္ပ၊ နည်းမှာ သပြေသားဖြင့် ငွေသေတ္တာ တက္ကသိုလ်ကောင်းစည်သူ

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padaw Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

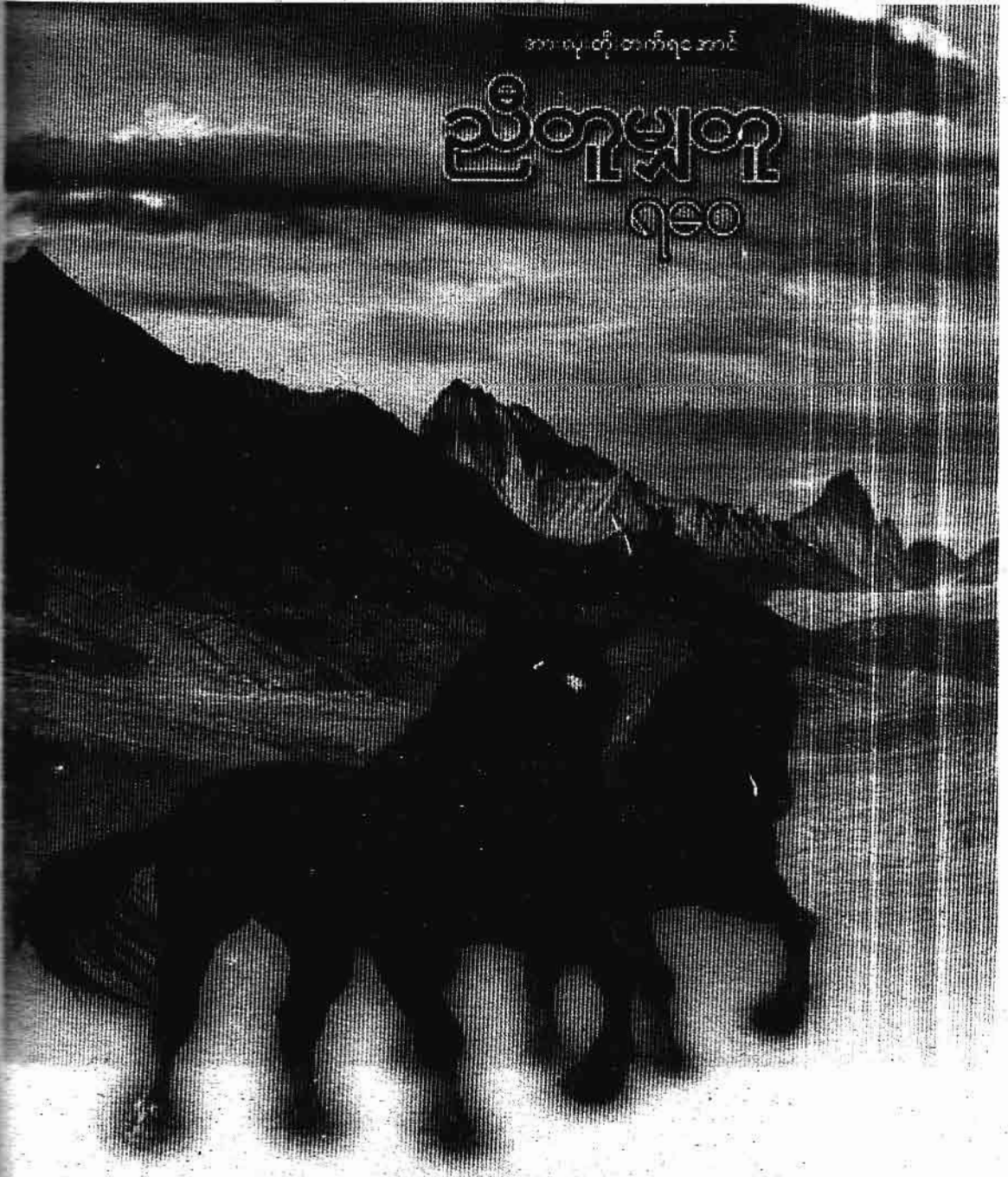
Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

အားလုံးတို့အားရအောင်

ညိုတူမျှတ

၇၉၀

တိုင်းပြည်တစ်ပြည် တည်
ဆောက်သည့်အချိန်အခါတွင် ညီညွတ်မှု
သည် အလွန်အရေးကြီးသည်။ စည်းလုံး
ညီညွတ်မှုရှိရန်လိုသည်။ လွဲမှားသောစိတ်
အတ္တဆန်သော အကြံအစည်များ ပြုလုပ်
နေပါက တိုးတက်အောင်မြင်သော တိုင်း
ပြည်တစ်ပြည် မဖြစ်နိုင်။ ကမ္ဘာ့အလယ်
တွင် မတင်မတယ်ဖြင့် နေထက်ကျကျန်ရစ်
နိုင်ပေသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
ရေဆောင်၍ တိုင်းပြည်ကောင်းကျိုး အများ
ကောင်းကျိုး ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေလျှင်
အပြစ်ပြောခြင်း ချောင်ခိုခြင်း ဗြိဉ်ခြင်း
ပြုလုပ်ပါက ကြီးပွားတိုးတက်သောနိုင်ငံ
ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မတွက်မကက်၊ မဖဲမစောင်းဘဲ
အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် ဆောင်ရွက်ပါက
အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ရံရောအခါ ကုန်ရောင်း
ကုန်ဝယ်ပြုလုပ်သော ကုန်သည်တစ်ဦး
သည် မြည်းနှစ်ကောင်ပေါ်တွင် ကုန်
ပစ္စည်း အထုပ်အပိုးများ ညီတူညီမျှ
တင်ဆောင်၍ ကုန်ရောင်းရန် လှည့်လည်

နေစဉ် သဲကန္တာရ၏ တစ်နေရာ ရောက်
သောအခါ မြည်းတစ်ကောင်သည်
ဆက်၍သွားဘဲ ရပ်တန့်နေ၏။ ထိုအခါ
ကုန်သည်သည် ရပ်နေသော ပထမမြည်း
အား ကြည့်၍ ကုန်ပစ္စည်းများသော
ကြောင့် မရန်းနိုင်ဟု ယူဆ၍ တစ်ဖက်ရှိ
မြည်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ တစ်ဖန်
ဆက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။ အတန်ငယ်
သွားမိသောအခါ ပထမမြည်းသည်။
ရပ်တန့်၍နေပြန်၏။ ထိုအခါ ကုန်သည်
သည် ပထမမြည်းပေါ်ရှိ ကုန်အချို့အား
ယူ၍ တစ်ဖက်ရှိ မြည်းပေါ်သို့ အနည်းငယ်
ခွဲ၍ တင်လိုက်ပြန်သည်။ ထပ်၍ အနည်း
ငယ် ခရီးသွားမိသောအခါ ပထမမြည်း
သည် ထိုနည်းတူ ရပ်တန့်ပြန်သည်။
ရပ်တန့်နေသော မြည်းပေါ်ရှိ ကုန်ပစ္စည်း
များအားလုံးကိုယူ၍ ဒုတိယမြည်းပေါ်သို့
တင်ပေးလိုက်တော့သည်။ ဒုတိယမြည်း
သည် မနိုင်ဝန် ကုန်ပစ္စည်းများကို
သယ်ဆောင်ရ၍ မောမန်းသည်က
တစ်ကြောင်း၊ ခရီးရှည်လျားသည်က
တစ်ကြောင်း အာဟာရပြတ်လပ်သည်က

တစ်ကြောင်း၊ ကြောင့် လဲကျသေဆုံးသွား
တော့သည်။ ထိုအခါ ကုန်သည်သည်
သေဆုံးသွားသောမြည်းပေါ်ရှိ ကုန်ပစ္စည်း
များနှင့်တကွ ထိုမြည်းသေကိုပါ ပထမ
မြည်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်၍ ခရီးဆက်ခဲ့
လေတော့သတည်း။

ဤသည်ကို ရှုထောက်၍
လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်
သည့်အချိန်အခါတွင် မတွက်မကက်
ညီတူညီမျှ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်သင့်ပေ
သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို ပုံချ
၍ တာဝန်ပေးခြင်းများ မပြုလုပ်အပ်ပေ။
၎င်းကဲ့သို့ပင် မိသားစုတစ်စုမှ ရပ်ကွက်
ရပ်ကွက်မှ မြို့နယ်၊ မြို့နယ်မှ ခရိုင်၊ ခရိုင်
မှ တိုင်း၊ တိုင်းမှ နိုင်ငံ၊ နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာ
အထိ တစ်ထောင့်တစ်နားမှ ညီညီ
ညွတ်ညွတ် အင်တိုက်အားတိုက် ညီတူ
ညီမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ကြပါက သာယာ
စိုပြေအေးချမ်းသော ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်လာ
နိုင်ပေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသား
လိုက်ရပေတော့သည်။

ရေ

ယတြည်ရာဇဝင်ကို

သုဗ္ဗာန်စရာတဲနှင့် တွန့်ဝံ လင်းပင်း

တစ်ခုသောရာသီ၏ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော သမုတ္တန်ဆရာကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရွှေပြည်သာ တစ်မြို့ထဲတွင် ဖြစ်သော်လည်း သမုတ္တန်ဆရာကဲ့သို့ နေထိုင်ရာရပ်ကွက်သို့ ၂ မိုင်ခန့်လျှောက်ရလေသည်။ ၎င်းသည် ရပ်ကွက်၏ အစွန်အဖျားတွင် ပေ ၆၀ ပတ်လည် ခြံကျယ်ကြီးထဲ၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်လို့ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သမုတ္တန် ဆရာကဲ့သို့ ရပ်ကွက်၏ သာရေး နာရေးကိစ္စများတွင် ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်ဆောင်ရွက်တတ်သော်လည်း လူတိုင်းနှင့် ရောနှောခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ စာအုပ်များနှင့်သာ အဖော်ပြုနေထိုင်သူဖြစ်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက သူ့အား လူထူးလူဆန်းကြီးအဖြစ် မြင်ကြပြီး အချို့ကလည်း လှူစာကြီးဟု သမုတ်

ကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကဲ့သို့ ၎င်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို မည်သို့မျှ ဂရုမပြုဘဲ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ထိန်းရင်း သီလကို လုံခြုံအောင် နေထိုင်သူတစ်ဦးပင်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာရာမှ မကြာခင် သမုတ္တန်ဆရာကဲ့သို့ ပတိရူပဟူသော ခံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ခြံအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝါးရံရိပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသော ဆရာကဲ့သို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ စာရေးဆရာလေးရဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာနေပြီ။ ဘယ်ကဘယ်လို လမ်းမှားပြီး ရောက်လာရပြန်တာတုန်း”

ဆရာကဲ့က နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာ

မဟုတ်ပါဘူး သမုတ္တန်ကြီး...။ တမခင်တကာကို တညတညမတ်မတ်ကြီး ရောက်လာရတာပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောရင်း ၎င်း၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆရာကဲ့က ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရေနွေးကြမ်းအိုးချပေးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... စာရေးဆရာလေးရဲ့ လာရင်းကိစ္စကို နောက်မှပြော၊ လောလောဆယ် ရေနွေးသောက်။ ငါးချောခြောက်ဖုတ်လေးလဲ မြည်းလိုက်ဦး။ ဒါနဲ့ စာရေးဆရာလေးရဲ့ဗိမာန်ဆွေ ထိပ်ပြောလေးကော မပါလာပါလား”

“ဘယ်ထိပ်ပြောင်လဲ ဆရာကဲ့ရဲ့ ကျွန်တော့်ဗိမာန်ဆွေတွေထဲမှာ ထိပ်ပြောင်တွေ ၃၊ ၄ ယောက်ရှိတယ်ဗျာ။ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာတုန်း”

ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဆရာကဲ့က ...

“ဟိုလေဗျာ ... အလွန်တရာမှ စကားကြောရှည်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နစ်ယောက် စကားပြောရင် ကြာတာ

မြတ်ဗြဟ္မာ ဝင်ဝင်ပြောတတ်တဲ့ မောင်
အေးချိုလေးလေဗျာ”

“ဪ... သူ့လား မပါဘူး
အရာကဲ့ရဲ့ တမင်တကာကို ခေါ်မလာတာ။
သူပါလာရင် တောင်ပြောပြောပြော၊
ဆိုမေး ဒီမေးနဲ့ ကောင်းပြောရတာ မပြော
ထွန်းလို့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ဟိုတစ်ခါ
အထည်း ကျွန်တို့ ဘာလို့ သမုတ္တန်
အရာကဲ့လို့ ခေါ်ကြတာလဲတဲ့။ စပ်စပ်စုစု
ဧ”

“အဲဒီတော့ ဆရာကဲက
ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ။ အဲဒီ
နှလပ်နားတုံးကို သဘောပေါက်အောင်
ရှင်းပြရတော့တာပေါ့။ သမုတ္တန်တရား
ထေးပါးတည်းဟူသော ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊
အာဟာရတို့နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ
နေထိုင်ကျင့်သုံးတတ်လို့ ကျွန်တို့
သမုတ္တန်ဆရာကဲ့လို့ ခေါ်ကြတယ်ပေါ့ဗျာ။
ထုတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ခြင်းနဲ့
အကြောင်းဟာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ

ဆိုတဲ့ အကြောင်း ၄ ပါးကြောင့်ဖြစ်သလို
ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ခြင်းနဲ့ အကြောင်း
တရားဟာလည်း ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊
အာဟာရတို့အပေါ်မှာ တည်ရှိနေ ကည်
ပေါ့ဗျာ။ သူ့ကို မနည်းနားလည်အောင်
ရှင်းပြရတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်
တောင် ဆရာကဲပြောမှပဲ သမုတ္တန်တရား
၄ ပါးကို သဘောပေါက်တော့တယ်။
ဆရာကဲ ရှင်းပြတော့လည်း လင်းသွား
တာပါပဲ။ ဆရာကြီးရယ်”

“လင်းကိုလင်းရမယ် စာရေး
ဆရာလေးရေး ကျွန်လူဖြစ်လာတာဟာ
လောကလူသားတွေကို အလင်းဓာတ်
တွေ ဝေငှပေးဖို့ ရောက်လာတာဗျာ။ တစ်ခါ
တလေ ကျွန်တို့ကျွန် သမုတ္တန်ဆရာ
လင်းလို့တောင် နာမည်ပြောင်းရမလား
စဉ်းစားမိသေးတယ် ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သမုတ္တန်ဆရာကဲက သူ့စကား
ကိုသူ သဘောကုသည့်အလား တဟဲဟဲ
နင့် ရယ်မောနေလေသည်။

“နာမည်တော့ မပြောင်းပါနဲ့။

သမုတ္တန်ဆရာကြီးရယ်။ အမည်သဒ္ဓဟ
ခေါ်စရာတွေ များလွန်းလို့ ကျွန်တို့ပါစပ်
တွေ မျက်စိလည်ကုန်ပါမယ်”

“ဟဲ...ဟဲ... အလကား
နောက်တာပါဗျာ။ ခါထက် စာရေးဆရာ
လေးနဲ့ လာရင်းဒုက္ခကို မိန့်စမ်းပါဦးဗျာ။
စာရေးဆရာလေးလာတိုင်း ဒုက္ခကို
အဖော်ပြုလာနေကြမဟုတ်လား။ အခု
ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

ဆရာကဲက မေးလိုက်ရာ
ကျွန်က ...

“အင်း . . . ဆရာက
တွေးကြည့်တာလည်း ပြေးကြည့်တဲ့
အတိုင်းပါပဲလားဗျာ။ ဒီတစ်ခါ ဒုက္ခ
ကတော့ သိပ်ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါ
ဘူးဗျာ။ ခပ်သေးသေးလေးပါ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း စာရေး
ဆရာလေးရဲ့ ဒုက္ခပေါက်စနလေး
အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ဆရာကဲ့ရဲ့ ကျွန်တော်
ရဲ့ စာမူလေးနဲ့ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ သိပ်
မလွယ်ဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် စက်ရုံတစ်ခုမှာ
အလုပ်ရဖို့ လျှောက်လွှာတင်ထားတယ်
ဗျာ။ ဖိုမင်ရာထူးပါဗျာ။ အဲဒီအနောက် ဒု
ရက်လောက်ဆို လူတွေစစ်ဆေးမေးမြန်း
မှာဗျာ။ ကျွန်တော်တဝဗျာ။ အဲဒီ အလုပ်
လေးရမှာလည်း လူတန်းစေ့လေး နေနိုင်
ရမှာပါဗျာ။ အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်
သေချာပေါက်ကို ရချင်ပါတယ် ဆရာက
ရယ်”

ကျွန်က ညည်းညည်းညည်း
ပြောလေရာ ဆရာကက ...

“ဪ... ဒီလိုလား။ စာရေး

ဆရာလေးက သူတို့မေးမြန်းသမျှကို
အခက်အခဲမရှိဖြေနိုင်မှ ဒီအလုပ်ကိုရမှာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကဲ့ရယ်။
ဆရာကကတော့ ဟိုစာဖတ်၊ ဒီစာမှတ်နဲ့
ဆိုတော့ နည်းလေးများရှိမလားလို့ပါဗျာ”

ကျွန်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
ပြောလိုက်လေရာ ဆရာကက ကျွန်ကို
ကရုဏာမျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေလေ
သည်။ ထို့နောက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်
ကို မှတ်သောက်လိုက်ရင်း အတန်ကြာ
ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ ကျွန်မှာ ဆရာက
ဘာများပြောလေမည်နည်းဟု အားမလို
အားမရစွာ စောင့်စားနေလေရတော့
သည်။ အတန်ကြာမှ ဆရာကက...

“ကျွန်မှာ နည်းတော့မရှိဘူး
စာဆရေးဆရာလေးရဲ့ ဂီတတစ်ပုဒ်
တော့ရှိတယ်။ ကျွန်ရဲ့ဂီတတော့မဟုတ်
ဘူး။ ရှေးဆရာကြီးတွေ အသုံးပြုခဲ့တဲ့
ဂီတ။ ကဲ... ဒီဂီတဟာ စာဖြေခြင်း
စာမေးပွဲဝင်ခြင်း သူတစ်ပါး မေးမြန်းတဲ့
ခဲရာခဲဆစ် ပုဒ်စာတွေကို ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း

ဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးမှန်သမျှကို ပေးနိုင်တဲ့
ဂီတတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်။ စာမေးပွဲဝင်တဲ့
အခါ လူတွေစစ်ဆေးမေးမြန်းတဲ့အခါ
များမှာ စိတ်ထဲက ဂ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး
ဝင်ရတယ်။ ယုံကြည်ဖို့တော့လိုတယ်”

“ယုံပါတယ် ဆရာကဲ့ရယ်။
ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ကို ရွတ်
ပို့မယ်”

ဆရာကသည် စာရွက်တစ်
ရွက်ကိုယူ၍ အောက်ပါဂီတကို ရေး
ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ဧဝေါနံ နန္ဒဇနာ ဧဝေါ။

ဧဝေ ဧဝေဝန နန္ဒိတော။

ဝေခေါဧ ဝိဇေန ဝေဧဒန။

ဝေဝိ ဝေဧဒန ဝေဝိတော။

ဂ ရက်သာသမီးများ ယုံကြည်
စွာ ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် အောင်ပွဲဝင်မိ
ကြပါစေသော်။

လင်းမင်

ကျနပ်တို့ မန္တလေးတိုင်း

ဘုရားရှင်၏ဝဋ်ကြွေးတော်(၁၂)ပါး
ညီညီလွင်

“လှည်းဘီးသည် နားခြေရာ
နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သကဲ့သို့
မကောင်းမှုပြုသူ၏ နောက်သို့ အပြစ်ဒဏ်
သည်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လေ၏”

(ဓမ္မပဒ)

လောကနီတိလာ ဤဆုံးမစာ
လေးကိုကျွန်ုပ် သဘောကျလှသော
ကြောင့် စာလုံးအကြီးကြီးဖြင့် ရေးသား၍
အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်မိသည်။
မြန်မာအသံမှ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး
ကိုစောအောင်သည် ကျွန်ုပ် ချိတ်ဆွဲထား
သော အထက်ပါစာကို တွေ့သည်နှင့်ပြီး
မိမိလုပ်လေတော့၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ် -

“ဘယ်နှယ် .. ကိုစောအောင်
ဘာလို့ ပြန်စိစိ လုပ်နေရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“အဟဲ့... ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်လူ
ရေးထားတဲ့စာကို လျှောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။
ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျလိုပါ”

“ဆိုမယ်ဦး ဘာတွေ ဘာတွေ
ကျလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ ကျုပ်ကတော့

အကြွေးတွေ ပတ်ချာတင်နေလို့ ပိုက်ဆံ
ချေးသူ၏ နောက်သို့ အကြွေးရှင်သည်
ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်၏ .. လို့ စိတ်ထဲ
ပေါ်လာလို့ပါ”

“အင်း... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာက
...ထိုင် ရေးနွေးကြမ်းသောက်”

ကိုစောအောင်သည် “ဟူး”ခနဲ
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း
ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“အင်း . . .ခင်ဗျားဆီရောက်
တော့ တော်တော်ကို စိတ်ချမ်းသာတယ်
ဗျာ၊ ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ”

ဟုငင်းကပြော၍ ကျွန်ုပ်က..

“ကိုစောအောင်ကလည်းဗျာ..

...ကျုပ်က သူဌေးမဟုတ်ပါဘူး။ အစစ
အရာရာ ပြည့်စုံနေတာလည်း မဟုတ်ပါ။
ဘူးအဓိကကတော့ စိတ်ထားတတ်ဖို့ပေါ့
ဗျာ၊ ဘာသာတရားအပေါ် သက်ဝင်ယုံ
ကြည်မှုလည်းရှိမယ်။ ဒါန သီလ၊ ဘာဝနာ၊
စရတ ဟိုကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက်
ပြည့်စုံလည်းပြီး နေမယ်ဆိုရင် မိမိ၏ သန္တန်

ငြိမ်းအေးသလို ဒီဒီပတ်ဝန်းကျင်လည်း
အေးချမ်းမှာအမှန်ပဲ ကိုစောအောင်”

“ဟုတ်ပါ... မှန်တာပေါ့ဗျာ၊

ကျုပ်တို့တွေဟာ တကယ်တော့ ဝင့်ကြွေး
ရဲ့ သားကောင်တွေပါပဲဗျာ၊ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့
အတိတ်က ရောင်ပြန်ဟပ်မှုအတိုင်း
ဝင့်ကြွေး တွေကျေအောင် ဆပ်နေရတာပဲ
နော်”

“ခါပေါ့ဗျာ ကျုပ်တို့မပြောနဲ့
သုံးလောကထွင့်ထား မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုခါနီးအထိ ဝင့်ကြွေးတော် (၁၂) ပါး
ဆပ်သွားခဲ့ရတယ်လေ”

“ဗျာ... ဝင့်ကြွေးတော် ၁၂ပါး

ဟုတ်လား၊ တစ်ဆိတ်လောက် ဒီအကြောင်း
တွေ ရှင်းပြပေးပါလားဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ
ဗဟုသုတတို့ပွားစရာ အနေနဲ့ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ကိုစောအောင်

သေသေချာချာ မှတ်သားထားပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကဆို၍ အောက်ပါ

အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဝင့်ကြွေး
တော် (၁၂) ပါးကို ရှင်းပြခဲ့ရပါလေသည်။

၁။ နတ္ထရဝရိယာခြောက်နှစ် ကျင့်ရ
ခြင်း

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်
တွင် ဇောတိပါလပုတ္တားဖြစ်စဉ် “ဘုရား
သနပ်မည်ဆိုလျှင် (၆) လ မဟုတ်၊ (၆)
နှစ်ကျင့်နိုင်သည်” ဟူသော ဝိပိတ်တော်။

၂။ စိဉ္စမာဏ ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွစွပ်စွဲ
ခံရခြင်း

ရှေးအခါ သေသောက်ကြသူဖြစ်
စဉ်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား “အကျင့်ယုတ်”
ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝိပိတ်တော်။

၃။ သုန္ဒရီပရိယုဉ်မ၏ အစွပ်စွဲခံရခြင်း

ရှေးသောအခါ မုနုဉ္ဇိအမည်နှင့်
လူဖြစ်စဉ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား “အကျင့်
ယုတ်” ဟု စွပ်စွဲခဲ့သော ဝိပိတ်တော်။

၄။ သုန္ဒရီသေရာတွင် တိတ္ထိတို့
သတင်းလွှင့်၍ လူအများယုံခံရခြင်း

အထောင်တော် ရသေ့ဖြစ်စဉ်
ရာန်ပျံရသေ့တစ်ဦးအား ငြုရှခဲ့ဖူးသော

ဣဿာဝိပိတ်တော်။

၅။ ဧဝဇတ၏ ကျောက်တုံးထိုင်ခုံချ
ခြင်းကိုခံရခြင်း

သုကြွယ်မျိုးဖြစ်စဉ် ညီကို
လှည့်ပြားခေါ်၍ ကျောက်လွှာဖြင့် ထုသတ်
ခဲ့မိသော ဝိပိတ်တော်။

၆။ ကျောက်လွှာထိ၍ ခြေမတော်
သွေးစိမ်းတည်ရခြင်း

ရှေးက သုဇယ်ဖြစ်စဉ် ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတစ်ပါးအား ခဲနှင့်ပစ်ရာ ခြေတွင်
သွေးယိုခဲ့ဖူးသော ဝိပိတ်တော်။

၇။ ဆွမ်းခံကြရာတွင် ဧဝဇတ
အစီရင်ဖြင့် နာဠာဂီရိဆင်နှင့်တွေ့ခြင်း

ရှေးအခါ ဆင်ထိန်းဖြစ်စဉ်
ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးအား ဒေါသတကြီး
ဆင်နှင့်လိုက်တိုက်ခဲ့သော ဝိပိတ်တော်။

၈။ ကျောက်လွှာထိ၍ ခြေမတော်အနာ
တည်ရာ ဝိဝက စားနပ်ခွံခြင်း

ပဒေသရာဇ်မင်းဖြစ်စဉ် မှူးယစ်

သောက်စား၍ လူအရှင်လတ်လတ်ကို
စားနှင့် ထိုးဖြတ်ခြင်းပြုခဲ့သော ဝိပိတ်တော်။

၉။ ရဲဖန်ရဲခါ ခေါင်းခဲတော်မူခြင်း

ရှေးအခါ တံငါဖြစ်စဉ် ငါးဦး
ခေါင်းကို ထုရိုက်သတ်ရာတွင် ဝမ်းမြောက်
နေခဲ့ဖူးသော ဝိပိတ်တော်။

၁၀။ မာရ်နှိုးဆော်၍ ဝေရဉ္စာ တိုင်း
သားတို့၏ မုယောဆွမ်းကြမ်းကို စား
တော်မူရခြင်း

မထင်မရှား အမျိုးသားဖြစ်စဉ်
ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းစားနေသည်ကို
“ဆွမ်းကြမ်းစာသူတွေ” ဟု ပြစ်မှားပြောခဲ့
ဘူးသော ဝိပိတ်တော်။

၁၁။ ခါးတော်ကိုက်ခဲ့သော ဝေဇနာခံ
စားရခြင်း

ရှေးအခါ လက်ဝှေ့သမားဖြစ်
စဉ် နိုင်လျှင် ခါးကို မြေနှင့်ကိုင်ရိုက်ခဲ့ဖူး
သော ဝိပိတ်တော်။

၁၂ ဆဋ္ဌန်ဆယ်စီး အားကြီးတော် ဝင့်ကြွေဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြောက် ချ် “သာဓု” ခေါ်တော်မူလေ၏။

မူဖြား ဝမ်းသွန်၍အထွန်အားနဲ့ခြင်း ဖိုကောင်သလဲဆိုရင် ဘုရားတော် မလွတ် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုဗဟုသု

ဆေးဆရာဖြစ်စဉ် သူဌေးသား ဆိုတာ ရှင်းပြီးလား။ တာ ဖြစ်ဖွယ်ရာကို စာဖတ်သူ အားလုံး

တစ်ယောက်အား ကုစားရာ အခမပေး “ရှင်းပါပြီးဗျာ... သာဓု...” တို့အား မျှဝေလိုသောဆန္ဒရှိ၍ စုစည်း

လို၍ မသက်သာသေးဟု လိမ်၍ ဝမ်းလား သာဓုပါဗျာ။ တင်ပြ ရေးသား လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ဆေး တိုက်ကြွေးခဲ့သော ဝိပါတ်တော်။ ကိုစောအောင်သည် သူ

“ကဲ... ကိုစောအောင်ရေး... သိချင်သော အကြောင်းအရာကို သိခွင့်ရ ညီညီလွင်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခါနိုးယု

စာတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ရင်းဆေးဝါးသာယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

မြန်မာ့ရိုးရာစားဝတ်

ငါးပိဏ္ဍိစွယ်အင်

ဝင်ငြိမ်းလင်း

ငါးပိတွင် ရေ၊ ပရိုတင်း (PROTEN) ခေါ် အသား အဆီနှင့် သတ္တုဓာတ်များ ပါဝင်သည်။ သတ္တုဓာတ်များတွင် ဆားအပြင် ကယ်လ်ဆီရပ် (PHOSPHORUS) ခေါ် ထုံးဓာတ်နှင့် ငါးပိတွင် ရေရခိုင်နှုန်း ၄၀ မှ ၅၀ အထိ ပရိုတင်းရခိုင်နှုန်း ၂၀ မှ ၃၀ အထိ နှင့် အဆီရခိုင်နှုန်း ၃ မှ ၅ အထိ ပါဝင်သည်။ စိမ်းစားငါးပိနှင့် မျှင်ငါးများတွင် ဆား ရခိုင်နှုန်း ၁၀ မှ ၃၀ အထိပါဝင်ပါသည်။ ဆားဓာတ်အပြင် အခြား သတ္တုဓာတ်များ၏ ရခိုင်နှုန်း ၅ မှ ၁၀ အထိပါဝင်သည်။

လူကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာစေရန် နေ့စဉ်စားသောက်သည့် အစားအစာများတွင် အမိုင်နိုအက်ဆစ် (AMINO ACID) ရှိစေရန် ပါဝင်မည်။ အမိုင်နိုအက်ဆစ်သည် ပရိုတင်း (ခေါ်) အသားထဲတွင် ပါဝင်နေသည်။ အမိုင်နိုအက်ဆစ် ရှိစေရန် -

(၁) လိုင်ဆင်း (LYSINE)

(၂) လျူးဆင်း (LEUCINE)

(၃) ဘယ်လင်း (VALINE)

(၄) ဖီနိုင်းအလင်း (PHENYLALANINE)

(၅) မီထီတိုနိုင်း (METHIONINE)

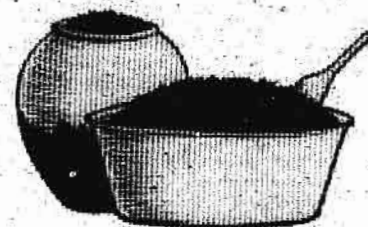
(၆) အိုင်ဆိုလျူးဆင်း (ISOLEUCINE)

(၇) သရီနိုနိုင်း (THREONINE)

(၈) ထရပ်တိုပင်း (TRYPTOPHAN) တို့ဖြစ်သည်။

ငါးပိတွင် အမိုင်နိုအက်ဆစ် ရှိစေရန် အမိုင်နိုအက်ဆစ် (TRYPTOPHAN) မှလွဲ၍ ကျန်ခန္ဓာဗို့စလုံးပါဝင်သည်။ သို့သော် မြန်မာ လူမျိုးတို့ နေ့စဉ်စားသောက်သော ဆန်တွင် (TRYPTOPHAN) ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းနှင့်ငါးပိကိုစားခြင်းအားဖြင့် အမိုင်နိုအက်ဆစ်ရရှိစေရန် လွယ်ကူစွာရရှိနိုင်သည်။

ထို့အပြင် လူတို့တွင် တစ်နေ့

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

လျှင် တုံးဓာတ် ၀.၆၈၈ ရပ်လို့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် စိမ်းစားငါးပိ (သို့မဟုတ်) မျှင်ငါးကို နေ့စဉ်စားခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လိုအပ်သည့် ထုံးဓာတ်ကိုများစွာရရှိသည်။ ငါးပိတွင် အရိုးများအတွက် လိုအပ်သော ထုံးဓာတ်နှင့် မီးရမ်းဓာတ်များ ပါဝင်သည်။ ထုံးဓာတ်နှင့်မီးရမ်းဓာတ် နှစ်မျိုးစလုံးကို လုံလောက်စွာမရပါက ရစ်ကက် (RICKETS) ခေါ် အရိုးပျော့ရောဂါကိုရောက်သည်။ ထုံးဓာတ်နှင့် မီးရမ်းဓာတ်အချိုးအစား ၀.၅% မှ ၀.၇% အထိရှိပါမှ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ထိုဓာတ်များကို လွယ်ကူစွာ ရယူနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ငါးပိတွင် ထုံးဓာတ်နှင့်မီးရမ်းဓာတ် အချိုးအစား ၂% ဖြစ်သောကြောင့် အချိုးအစားကိုပြည့်ဝပါမှ အစားအစာများ ထုံးဓာတ်နှင့် မီးရမ်းဓာတ်များကို လွယ်ကူစွာ ရယူနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ထင်သည့်မီးရမ်းဓာတ်များ ပြီး ထုံးဓာတ်နည်းသည်။ ကြိတ်ထားပြီးသော ဆန်တွင် မီးရမ်းဓာတ် ၀.၁၅% ပါဝင်သည်။ နှင့်ထုံးဓာတ် ၀.၀၁% ပါဝင်သည်။ ထို

ကြောင့် ထမင်းနှင့်ငါးကို အတူတကွ တွဲ
စက်စားသုံးခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်
ထိုသည်ထုံးစာတစ်ခုနှင့်မီးရှန်းစာတစ်မျိုးကို
ထုံလောက်စွာရရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
အစိုင်အခက်ဆစ်ရှစ်မျိုးအပြင် နေ့စဉ်လို
ဆည် ထုံးစာတစ်ခု၊ မီးရှန်းစာတစ်မျိုးကိုလည်း
ထုံလောက်စွာရရှိမှသာ ကိုယ်လက်
ကျန်းမာ မည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာလူမျိုး အများစုသည်
ငါးပိဟင်းတစ်ခွက်ကို ထမင်းပွဲတိုင်း
စိစပ်ထည့်သွင်း စားသုံးကြသည်။ ငါးပိရေ
စာဖြစ်သော်လည်း ငါးပိကြော် အဖြစ်
သော်လည်းကောင်း၊ ငါးပိချက်အဖြစ်သော်
လည်းကောင်း၊ ငါးပိတောင်းအဖြစ်သော်
လည်းကောင်း၊ ဟင်းတွင်ခတ်၍သော်
လည်းကောင်း စားသုံးကြသည်။ ဟင်း
အရံများတွင် ငါးပိသည်ပို၍ နှုတ်ငြိန်စေ
သည်။ ဤသည်ကို ဆရာကြီး ဦးအာသန်း
သည် -

“ဟင်းပွဲရံ ရှိသမျှတွင်ဖြင့်၊
အဓိကကြံမှု၊ ငါးပိကအလံထူတယ်၊
အတူဖက်ရှား။ ပွဲတော်အုပ်ပဏ္ဍင်ပျံ့မှာ

ဘုရင်ဟန် မြှောက်တင်လိုထား။

သက်ရှည်ရေး လာတံကောင်း
ကြံ့အောင်၊ ဓာတ်ပေါင်းစုံတည့်ထား။
ရသာရုံသည် တစ်ပါးပေမဲ့ စားစဉ်ကတိုင်း
ထင်ပေါ်။ သူမပါအားအင် ချို့ပေလိမ့်၊
စားဝင်ဖို့အက်လှသနော။

ဓာတ်ကောင်းစု အသိပေါ်
အောင်၊ ကဝိမော်ပဏ္ဍိတို့၊ ဉာဏ်ရှိတိုင်း
တွေးဖို့အစုံ၊ ရေးလေ့မကုန်း။ အစာက
ဆေးဖြစ်ပုံမှာ၊ ရေးခေတ်ကြုံငါးပိရှင့်
လေး။ ဟူသော တေးထပ်ကိုစပ်ဆိုကာ
ဂုဏ်ပြုထောမနာ ပြထားလေသည်။

ငါးပိသည် လူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကို ဖွဲ့စည်းထားသော ကိုယ်ခန္ဓာပွား
များကြီးထွားအောင် တာဝန်ယူဆောင်
ရွက်ပေးသော ရသဓာတ်၊ အသက်ရှင်
အောင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးသော
သွေးဓာတ်၊ အုတ်ပေါ်တွင် အင်္ဂတေကပ်
သကဲ့သို့ သုတ်လိမ်း ပေါင်းစည်းအောင်
ပို့ဆောင်မှုတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပေးသော
အကြောဓာတ် စေးကပ်ငြိတွယ် ချောမော
အောင် စေ့စပ်မှုတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပေး

သော အဆီဓာတ်၊ မားမားမတ်မတ်
ရပ်တည်နိုင်မှု တာဝန်ကိုဆောင်ရွက်ပေး
သော အရိုးဓာတ်၊ အရိုးအတွင်းမှ စေးကပ်
ငြိတွယ်မှုတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပေးသော
ခြင်ဆီဓာတ် ကိုယ်ဝန်သန္ဓေတည်နေမှု
တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ပေးသော သုတ်
ဓာတ် တို့ပါဝင်ပြီး ငါးပိကို စားရ
လျှာရှိ အရသာကို ဆောင်ယူတတ်သော
ရသာဟာရဓာတ် အကြောများသို့စိပ်ဝင်ကာ
တစ်ကိုယ်လုံး သို့ပျံ့နှံ့သွား၏။ ဤသို့ဖြင့်
ရသဓာတ်၊ သွေးဓာတ်၊ အသားဓာတ်၊
အကြောဓာတ်၊ အဆီဓာတ်၊ အရိုးဓာတ်၊
ခြင်ဆီဓာတ်၊ သုတ်ဓာတ်တို့ကို အကျိုး
ပြုကာ ကာလဗလ၊ ဉာဏဗလ တို့ဖွဲ့
ပြီးပြီး ကျန်းမာလာပေသည်။ နှုတ်ငြိန်စေ၍
အာသာပြေစေသည်။

ငါးပိကို စားသုံးပေးခြင်းဖြင့်
ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လိုအပ်သောဓာတ်များ
ရရှိစေပြီး ကျန်းမာအသက်ရှည် လာပေ
မည်ဖြစ်တော့သည်။

ဝေငြိမ်းလင်း

နွယ်မြက်သစ်ပင် စာအုပ်စင်စာ

အောင်နုတင်(နုနု)

သွေးတိုးကင်းဝေး
နေနိုင်ရေးအတွက်

လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာ
 ရင် ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ သောက
 တင်းကင်းနေချင်သူတွေချည်းပါ။ ဗုဒ္ဓ
 ခြံတံတရားရဲ့ ဟောကြားတဲ့တရားတော်
 တွေကို နာကြားရတဲ့အခါ လူမဖြစ်မီ အမိ
 ဝမ်းထဲမှာ ပဋိသန္ဓေ စနေရတဲ့အချိန်က
 စလို ခုကွဆိုတာရှိခဲ့ကြပါတယ်။ မိခင်ရဲ့
 စာသုံးပြုမှုနေထိုင်မှုကြောင့် ဝမ်းထဲမှာ
 သန္ဓေသားဟာ ထိတွေ့စားရတာအားလုံး
 ဟာ ခုကွတွေဆိုတာပါ။

လူ့ဘဝရမှတော့ ခုကွနဲ့သုခ
 ခြံနေရမှာဆိုတော့ မွေးဖွားရာမှ ကြီးပြင်း
 ထာတဲ့အခါ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ လောကဓံ
 ထို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားကြရမှာ စာရေး
 သူတို့ရဲ့ ဘဝပေးတာဝန်တွေပဲမဟုတ်ပါ
 ထား။ မိမိရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသက်
 (၄၀) ကျော်လာတာနဲ့ ကြားရတဲ့ ဝေဒနာ
 နှာကတော့ သွေးတိုးဖြစ်လို့တဲ့။ နလုံး
 ရောဂါတဲ့။ အသည်းအဆီဖုံးတာတဲ့။
 အဆုတ်ကပ်မကောင်းလို့ နိုင်ငံခြား
 သွားလေ့ရှိလုပ်နေတာတဲ့။ အမျိုးမျိုးသော
 အရာရှိ၊ အသံပေးလာတာကို ကြားသိ

ကြုံတွေ့လာရတော့ မိမိလည်း တစ်နေ့
 မှာ ကြုံလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ။ မကြာ
 အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ကာကွယ်မှာလဲ
 ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခု ရရှိခဲ့တဲ့ အသက်
 (၄၅) နှစ်အရွယ်ပေါ့။ အသက် (၈၃)
 နှစ် အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့ မိခင်
 ရဲ့ အလေ့အထကို သတိပြုမိတဲ့အချိန်က
 စပြီး စာရေးသူအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်
 တဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုပညာ
 တစ်ခုကို ရရှိထားသလိုပါ။

အသက် (၅) နှစ်အရွယ် အင်
 အသက်ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက မိခင်
 ရဲ့ ဆုံးမသွန်သင် အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ
 ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ စာရေးသူဟာ အသက်
 (၁၆) နှစ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီး
 တက္ကသိုလ်တက်ကာ ခုတိယနှစ်အောင်
 တဲ့ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ်မှာ
 တပ်မတော်ထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
 တိုင်းပြည်ကိုချစ်လို့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ချင်လို့
 စသည့် အကြောင်းပြချက်နဲ့ မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ ကျန်းမာရေးချို့ချာလာတဲ့ မိခင်ကို
 စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ တပ်မတော်

ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့နောက်မှာ လုပ်သက်
 အတန်ငယ်ရလာတဲ့အခါ မိမိအလုပ်ဟာ
 တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်တဲ့အလုပ်၊
 အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဆိုတာကို
 သိလာရတော့မှ မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူခဲ့မိ
 ပါတယ်။ စာရေးသူ ပြောင်းရွှေ့တဲ့အရပ်
 ဒေသအားလုံးကို မိခင်ဟာ တောက်
 လျှောက် လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။
 စာရေးသူဟာ မောင်နှမ (၄) ဦးမှာ
 အငယ်ဆုံးသားဖြစ်တာရ၊ အလုပ်ရတဲ့
 အလုပ်ကလည်း သေမင်းနဲ့ စစ်ခင်းရတဲ့
 စစ်သားမဟုတ်လား။

မိခင် အိမ်ငွေစိန်ဟာ ရောက်တဲ့
 ဒေသမှာ နေထိုင်စရာအခန်း အိမ်ရပြီ
 ဆိုတာနဲ့ ...

“သားရေ... အိမ်လေးမှာ
 အနံ့သလွန်ပင်လေး နှစ်မင်လောက်၊
 ကင်ပွန်းချဉ်ပင် နှစ်ပင်လောက်နဲ့ မြင်း
 ခွာရွက်၊ ရွှေတောက်ရွက်ပင်လေး ရှာပြီး
 စိုက်ပေးပါလားကွယ်”

လို့ ပြောတော့ စာရေးသူက-
 “အမေကလည်း ဒီအိမ်၊ ဒီ

အခန်းက အမြဲနေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

မိခင်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်း

ညီကားက ...

အချိန်တန်ရင် ပြောင်းသွားရမှာလေ”

က ဆေးလိပ် အလွန်သောက်ခဲ့သူ ဖြစ်လို့

“အစ်ကိုကြီး အငန်တွေ

ဆိုတော့ ...

အသက် (၈၃) နှစ်မှာ အသက်ရှူ

လျှော့စားတော့။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု

“နေရတဲ့အခိုက် စားရတာပေါ့။

နည်းနည်းကျပ်တယ်ပြောပြီး နံရံကိုမီ

လှေကျင့်ခန်းတော့ တစ်ရက်ကို နာရီဝက်

ပြောင်းသွားလို့ ထားခဲ့ရလည်း နောက်လူ

ထိုင်ရင်း အသက်ဆုံးသွားတာလို့ သိခဲ့ရ

တော့လုပ်ပေးပါ။ လှေကျင့်ခန်း မလုပ်ဖြစ်

စားရတာပေါ့။ နောက်လူက စားရလို့ င

ပါတယ်။ စာရေးသူအထင်တော့ အဆုပ်

ရင် အနည်းဆုံး တစ်ရက်ကို နာရီဝက်

မတ္တာပို့ပေးရင် ကိုယ်လည်း အေးချမ်း

ရောက်ရပြီး ဆုံးတယ်လို့ထင်ခဲ့ရပါတယ်။

တော့ လမ်းမြန်မြန်လျှောက်ပေးပါ။

တာပေါ့ သားရယ်”

မိခင် ဆုံးပါးသွားပေမယ့် မိခင် နေထိုင်

သွေးတိုးကျတဲ့ဆေးကို ကျွန်တော်

ဆိုတော့ စာရေးသူက မိခင်

သွားလာပုံဟာ ယနေ့ထိ စာရေးသူမျက်စိ

ပေးထားခဲ့မယ်”

စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာနဲ့ စိုက်ပေးခဲ့ရတာ

ထဲမှာ မြင်ယောင်နေဆဲပါ။ မိခင်ဆုံးပြီး

လို့လည်း ပြောလိုက်ရော

ချည်းပါ။ စာရေးသူ အသက် (၄၂) နှစ်

မကြာပါဘူး စာရေးသူဟာ အင်အားနည်း

စာရေးသူ ခေါင်းထဲမှာ...

ရောက်တဲ့အခါ မိခင် ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။

ငယ် စားရင် ခေါင်းမှူးသလိုလို ဝေဒနာ

“ဪ...ငါ့မှာ သူငွေရောဂါ

မိခင်ဟာ မွန်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ငယ်ရည်

တစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ မိမိ

ခေတ်မီတဲ့ရောဂါတစ်ခု ရနေပြီပဲ”

အမြဲစားတယ်။ မစားခင် ဒန်သလွန်ရွက်

ကိုယ်ထိတော့ နာတတ်လှသဘာဝအရ

လို့ တွေးမိပါတော့တယ်။

လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ထောင်ကာ အကြမ်း

ဝေဒနာဖြစ်တော့ အဖြေရှာရတော့တာ

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အမေက အသက်

ပန်းကန်လုံးထဲကို အရည်ညှစ်ပြီး ထည့်

ပေါ့။ စာပေဖတ်ရှုတဲ့ အလေ့အထလည်း

(၈၃) နှစ်အထိ နေသွားပေမယ့် သွေးစနစ်

လေ့ရှိပါတယ်။ ထမင်းစာပြီတာနဲ့ အကြမ်း

ရိုနေတာမို့ ကျန်းမာရေးစာစောင်တွေ

ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ အစရှိတဲ့ရောဂါတွေ

ပန်းကန်လုံးကိုယူပြီး ဘုရားဆေး တရား

ဖတ်မိတဲ့အခါမှာ သွေးတိုးရောဂါ အစပျိုး

ဘာမှပြောသံမကြားတာ ဘာလို့လဲ။ မိခင်

ဆေး သံဃာဆေးလို့ပြောပြီး သောက်လိုက်

နေပြီလို့ သတိပြုမိလိုက်တော့ အတူ

ရဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှုကို ပြန်စဉ်းစား

ပါတယ်။ ငါ့သလောက်ပေါင်း ဒန်ပေါက်

နေမှုတဲ့ ဆေးမှူးနဲ့ပြောပြီး စစ်ဆေးကြည့်

ကြည့်တော့ သွေးတိုးဖြစ်နိုင်တဲ့အစား

အကုန်ကြိုက်တဲ့ မိခင်ဟာ သွေးတိုးဖြစ်

ပါတယ်။ သွေးပေါင်ချိန်က ၁၆၀/၁၂၀

စားနေပေမယ့် သွေးတိုးမဖြစ်တာ ဘာ

တယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြံဖူးခဲ့ပါဘူး။

လောက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဆေးမှူး

ကြောင့်လဲ။ လဲပေါင်းများစွာ အားပဲထင်

စွဲစားတဲ့အခါ အဖြေတစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။
 ရရှိခဲ့တဲ့အဖြေကို ရရခြင်း အကောင်
 ထည်ဖော်ခဲ့ပါတယ်။ လက်တွေ့လည်း
 နှစ်နှစ်ဆောင်ရွက်လိုက်တဲ့အခါ သွေး
 ဖျော့ကောင်းကင်းနဲ့ နေထိုင်နိုင်ပြီး
 စားအသောက်ကို မရှောင်ဘဲစားနိုင်တဲ့
 အခြေအနေရှိတာမို့ သွေးတိုးရန်နည်းများ
 ဖြစ်သွားတာများအတွက် ကုန်ကျစရိတ်
 မများ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့အဆင်ပြေ
 ခဲ့ နည်းတစ်ခုကို ရေးသားတင်ပြလိုက်
 ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မြင်းခွာရွက်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံ၊
 အကျိုးပြုပုံတွေကိုတော့ ရေးသားသူတွေ
 ဆက်တော်များများရှိသလို၊ တိုင်းရင်း
 ဆရာများက ဖော်စပ်ရေးသားကြတာ
 မရှိလည်း စာဖတ်သူတော်တော်များများ
 ပြဿနာဖြစ်တာမို့ စာမျက်နှာအခက်အခဲ
 ရှိသွားလို့ ထပ်ဆင့်ရေးသားတင်ပြခြင်း
 ပြုတော့ပါဘူး။ ဒန်သလွန်သီး အရွက်
 အကြောင်းကိုလည်း ထိုးနည်းတူပါပဲ။
 သာသီးနဲ့ အရွက်အကြောင်းကိုလည်း
 ပြခြင်းမပြတော့ဘဲ စာရေးသူ အသုံး

ပြနေဆဲ ဆေးနည်းကိုသာ ရေးသားတင်ပြ
 လိုက်ပါတယ်။

- (က) မြင်းခွာရွက် ပဉ္စငါးပါးကို ရေစင်စင်
 ဆေးကြောပြီး အခန်းအတွင်း (နေမထိ
 အောင်)အခြောက်လှမ်းပါ။ ပြီးရင်
 ကတ်ကြေး (သို့) စားနဲ့ နှပ်နှပ်စင်းပါ။
- (ခ) ဒန်သလွန်အရွက်အနု (သို့) အရင့်
 များကိုလည်း ရေဆေးပြီး အခန်းအတွင်း
 အခြောက်လှမ်းပါ။ အကိုင်နုနုပါရင်
 ခြောက်သွားပါက နှပ်နှပ်စင်းပါ။
- (ဂ) သဘောအရွက် ရင့်ရင့်ကိုလည်း
 ရေဆေးပြီး အခန်းအတွင်းမှာ အခြောက်
 လှမ်းပါ။ ခြောက်သွားရင် လက်နှင့်ချွေပြီး
 (သို့) စားနဲ့ နှပ်နှပ်စင်းပါ။

အထက်ကအရွက် (၃) မျိုးကို
 ဆတူရောပါ။ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ (၃)
 မျိုးရောပြီးတဲ့အရွက်တွေကို ဆတူ ထပ်
 ရောပါ။ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ရောပြီး
 အရွက် (ရောရာ) တွေကို တစ်နေ့ကို
 ရေနွေးကြမ်းသောက်သလို စာတ်ဘူး (၁)
 လုံးလောက် ခပ်သောက်ပေးရပါသည်။
 လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေတဲ့သူများ

အတွက် ကယိကထမများတဲ့နည်း ဖြစ်ပါ
 တယ်။ စာရေးသူဟာ စသောက်စမှာ
 တစ်နေ့ကို စာတ်ဘူးအလတ် (မတ်ခွက်
 ၂ ခွက်စာ) ရေနွေးခပ်ပြီးသောက်ခဲ့ပါ
 တယ်။ (၃) လလောက်မှာ သွေးပေါင်
 ရှိနေကြည့်တော့ ပုံမှန် ၁၂၀/၇၀ ပြေမယ်
 အငန်၊ အဆီ၊ အဆီမဲ့စားတဲ့ရက်ဆို
 နည်းနည်းပဲတက်ပါတော့တယ်။ အသက်
 (၄၅) နှစ်ကနေ ပုံမှန်သောက်လာခဲ့ရာက
 အခုလည်း သောက်ဆဲပါ။ ဒန်ပေါက်၊
 အုန်းထမင်း၊ ဝက်ပုန်းရည်၊ ဒညင်းသီး၊
 လိစားပေမယ် ယခုအချိန် အသက် (၅၅)
 နှစ်အထိ သွေးတိုးရောဂါကင်းကင်းနဲ့
 နေနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။

လူတိုင်းဟာ တစ်နေ့ကို နာရီ
 ဝက်ခန့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု (သို့
 မဟုတ်) လမ်းလေးတော့ လျှောက်ပြီး
 အထက်ပါဆေးနည်းကို အသုံးပြုမယ်
 ဆိုရင်တော့ သွေးတိုးရောဂါကင်းဝေးစွာ
 နေနိုင်မယ်လို့ တင်ပြလိုပါတယ်။

ကရုဏာများစွာဖြင့်
 အောင်နုတင်(မုန့်)

အာဟာရရှိစေသို့

ဖုးရည်

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကရင်မြ)

သဘာဝပျားရည်

အာဟာရဓာတ်နှင့် ဆေးအာနိ
သင် အပြည့်စုံဆုံး သဘာဝဆေးတစ်ပါး
ကို တင်ပြရမည်ဆိုလျှင် ပျားရည်ကိုသာ
ရွေးချယ်တင်ပြရမည်ဖြစ်၏။ သဘာဝ
ပျားရည်များတွင် လူ့ကျန်းမာရေးကို
အကျိုးဖြစ်စေမည့် သဘာဝဓာတ်ပေါင်း
နှင့် ဆေးအာနိသင်ပေါင်း ပြောက်ပြားစွာ
ပါရှိနေပါသည်။

လူသားတို့သည် သဘာဝ
ပျားရည်များကို သက်စောင့် အာဟာရ
ဓာတ်စာ ဆေးဝါးအဖြစ် ယုံကြည်အသုံးပြု
လာခဲ့ကြသည်မှာ လွန်စွာ နှစ်ပရိစ္ဆာဒ
ကြာညောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နိုင်ငံတိုင်း
လူမျိုးဘာသာတိုင်း၌ တိုင်ရင်းဆေးသမား
တော်ကြီးများသည် သဘာဝပျားရည်များ
ကို အစွမ်းထက်မြက်သော ဆေးကောင်း
တစ်လက်အဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည်
အသုံးပြုလာခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင်ဖြစ်၏။
မောင်ကိုလည်း ဆက်၍ အသုံးပြုရမည်
သာ ဖြစ်သည်။

ပျားရည်၏ အစွမ်းသတ္တိသည်

ဆေးပေါင်းတစ်မယ်နှစ်မယ်လောက်နှင့်
ဖြစ်တည်လာသောဆေးမျိုး မဟုတ်ဘဲ
အပင်ပေါင်း ထောင်သောင်းမကသော
ပန်းပေါင်းစုံ၏ ပန်းဝတ်ရည် ဒဿိအနှစ်
တို့ဖြင့် စုပေါင်းအမြဲတေတည်၍ ဖြစ်လာ
ရသော အလွန်ထူးခြားကောင်းမွန်လှသည့်
သဘာဝဆေးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ပျားရည်၏ ချို့ပြသည့် အရာသာ
သည် လူ့အာရုံအဖုလေးကို လွှဲဆော်
ပေးရုံသာမက အစာစားချင်စိတ်ကိုလည်း
ပွားများစေနိုင်သည်။ ကယ်လိုရီခြောက်မြား
စွာပါဝင်ပြီး အနံ့အရသာကောင်းမွန်သော
ပျားရည်ကို သူ့ချည်းသက်သက်ဖြစ်စေ၊
အခြားအစားအသောက်များနှင့် ရောနှော
၍ဖြစ်စေ၊ အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါး
ပစ္စည်းများနှင့် ဖော်စပ်၍ဖြစ်စေ၊ ဆေးဝါး
အဖြစ် အာနိသင်တိုးမြှင့်၍ဖြစ်စေ စားသုံး
မှီပေးလျှင် အာဟာရဆေးဝါးဓာတ်စာ
ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာမှု အနာမဲ့အသက်ရှည်
ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ဆေးသုသေသီများက ပျားရည်
၏ ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ စမ်းသပ်

လေ့လာရာတွင် သဘာဝပျားရည်များ၌
ANTIOXIDANT ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင်
ပစ္စည်းများ ပါဝင်နေပြီး ATISEPTIC
ရောဂါပိုးများကို သန့်စင်ပေးနိုင်သည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ကျန်းမာရေးအတွက်
စွဲထောင်စုံမှ ကောင်းကျိုးပြုပေးနိုင်သော
သဘာဝပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်နှင့်
အာရှတိုင်းသားတို့သည် ကျန်းမာရေး
အတွက် ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့်အခါနှင့်
အာဟာရဓာတ်စာ အသက်ရှည်ဆေးများ
ကို ဖွဲ့စည်းပြုလုပ်သည့်အခါ သဘာဝ
ပျားရည်သည် မပါမဖြစ် ပါရစမြဲဖြစ်၏။
ရှေးရောမ၊ အီဂျစ်နှင့် ဂရိလူမျိုး သမား
တော်ကြီးများသည်လည်း ဆေးဝါးနှင့်
အာဟာရဓာတ်စာပစ္စည်း ဖော်စပ်သည့်
အခါ သဘာဝပျားရည်နှင့် ပျားထွက်
ပစ္စည်းများကို အားထားသုံးစွဲခဲ့ကြ၏။
သိမြင်၍ သဘာဝပျားရည်နှင့် ကုသ
ရသော ဆေးညွှန်းဆေးနှည်းပေါင်း ရာနှင့်ချီ
၍ ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂၁ ရာစုထဲတွင်
သဘာဝပျားရည်သည် လူ့ကျန်းမာရေးနှင့်

အာဟာရဓာတ်စာအတွက် လွန်စွာ
 အရေပါသောပစ္စည်း ဖြစ်လာနေသဖြင့်
 သဘာဝပျားရည်နှင့် မွေးပျားရည်
 ထုတ်လုပ်နိုင်မှုသည် နေ့စဉ် သုံးစွဲစာသုံး
 မှုကို လိုက်မမီဖြစ်လာရပါသည်။ တရုတ်
 နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့ပျားရည်ထုတ်လုပ်မှု
 တွင် ထိပ်ဆုံးကဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာ့နေ့ကွက်
 တွင် ပျားရည်တစ်တန်စီတန်ရှိသည်
 အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၀၀၀ ဝန်းကျင်တွင်
 အဆင့်ဆင့်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ပျား
 မွေးမြူရေးကြောင့် ကောက်ပဲသီးနှံများ
 ကို ဝတ်မှုန်ကူးစေသဖြင့် သီးနှံအတွက်
 ကောင်းစေနိုင်သည်။ တောတောင်သဘာဝ
 ဂေဟစနစ်လည်ပတ်မှုကို ထိန်းသိမ်းပေး
 နိုင်သည်။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်၏
 အကျိုးကို သယ်ပိုးစေနိုင်သော သတ္တဝါ
 ဖြစ်သည်။

ပျားရည်၏ဆေးစွမ်းသတ္တိ

လောကဝေါဟာရအဆိုအရ
 ဆင်စီးဘုံတီး၍ ပန်းပေါင်းတစ်ရာပန်ပါ
 ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အသက်တစ်ရာကျော်
 နေထိုင်သွားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဆင် - ဆင်တုံးမနွယ်၊ ဘုံ - ဘုမ္မာရာဇာ
 ပန်းပေါင်းတစ်ရာ - သဘာဝပျားရည်
 (သို့) မွေးပျားရည်၊ ပင်းဆေးသုံးပါး
 ကို သင့်မြတ်မှုတအောင် ဆေးဖော်စပ်၍
 ဗိုဝ်စာသုံးပေးလျှင် ကျန်းမာနုပျို အသက်
 ရှည်စေမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။
 အရွယ်ရောက်သော အမျိုး
 သမီးတို့သည် ပျားရည်ကို နေ့စဉ် ထမင်း
 စား ဂွန်ကြီးနှင့် တစ်ဂွန်စာ သောက်သုံး
 ပေးခြင်းဖြင့် အသားအရေကို အထူး
 စိုပြေလှပ အရွယ်တင်စေနိုင်သည်။
 သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပျားရည်ကို နေ့စဉ်
 အနည်းငယ်ခိုပ်ပြေးခြင်းဖြင့် အမူးအမော်
 ပြေစေနိုင်သည်။ အနာမျိုးစုံကို ကျက်မြန်
 ကောင်းမြန်စေနိုင်သည်။ မျက်ခမ်းစပ်
 ရော၊ အမြင်မကြည်လင်း မထင်ရှားသော
 ဝေဒနာကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ပျား

ရည်သည် အထူးသဖြင့် ြတ်ရှုနာ အနာ
 ဆွေး၊ အနာဟောင်းများကို ကောင်းမြန်
 စေနိုင်သည်။ ဆီးဝမ်းကို မှန်စေနိုင်ပြီး
 ဓာတ်လေးပါး လည်ပတ်သွားလာမှုကို
 ချောမွေ့ညီညာစေနိုင်သည်။

ပျားရည်၏ အစွမ်းအာနိသင်
 ကြောင့် လူ့ကျန်းမာရေးကို မျိုးဆက်
 တစ်ခုမှ တစ်ခုထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်
 သည်။ ပျားရည်၏ အစွမ်းသတ္တိ အာနိသင်
 သည် ရောဂါပိုးများကို တိုက်ထုတ်ပေး
 ခြင်း၊ တစ်သျှူးများကို ကောင်းစေခြင်း
 အသားအရေများကို လှပစေခြင်းများ
 သာမကဘဲ အမာရွတ်စွဲခြင်းကိုပင်
 ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ပညာရှာ အလုပ်ကြိုးစား
 လုပ်ကိုင်ခြင်းနှင့် ဥစ္စာရှာ လုံ့လထုတ်ခြင်း
 များ၌ ခြကောင်နှင့် ပျားကောင်များကို
 ပုံပမာ ဥဇါဟရဏ်မြ ပြာဿင်ထုတ်မြ
 တတ်ကြ၏။ ပညာရှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ
 စုဆောင်းကြရာ၌ ခြကောင်နှင့်ပျား
 ကို အတုယူနိုင်ကြရန် ပညာသတိပေး
 ကျမ်းဂန်စာပေမြောက်မြားစွာဖြင့် ပညာ

ထောင်ပေးထားလေ၏။

ပျားရည်သည် ရောင်ရမ်းခြင်း၊
ဓာတ်ကိုက်ခဲခြင်းကို လျော့နည်းစေနိုင်
သည်။ အစာအိမ်နှင့် အူလမ်းကြောင်း
ဆိုင်ရာဖြစ်သည့် အစာအိမ်အနာဖြစ်ခြင်း၊
အလျှော့ဝမ်းပျက်ဖြစ်ခြင်း၊ အစာမကြေ
စေခြင်း၊ ရင်ကယ် ရင်နာဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်
ခြင်း၊ ဓာတ်မမှန်ခြင်း၊ မောပန်းတတ်ခြင်း၊
အစိုသော ရောဂါများကို ကင်းပစေနိုင်
ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ပျားရည်ကို
TRADITIONAL MEDICINE ရိုးရာ
ဆေးဝါး ဖော်စပ်ရာ၌လည်းကောင်း၊
ဆေးဝါး ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာ၌လည်း
အထူး အသက်ရှည်ဆေးအဖြစ် ဖော်စပ်
အားပြုရာ၌လည်းကောင်း၊ လွန်စွာ
အထူးများကြသည်။

ပျားရည်သည် ကိုယ်ခန္ဓာကို
ခွန်အားစွမ်းအားနှင့် အဖိုးတန် ဆေးဝါး
အဟာရဓာတ်ကို ပေးနိုင်ပြီး ဉာဏ်အား
စွမ်းဆောင်ရည်ကို မြင့်မားစေနိုင်သည်။
စိတ်အား ရုပ်အား၏ စွမ်းဆောင်ရည်ကို

ထက်မြက်သွက်လက်စေနိုင်ပါသည်။
အကြောအခြင် ကြွက်သားများနာကျင်
ခြင်း၊ ညောင်းညာခြင်း၊ မောပန်းနွမ်းနယ်
အားလျော့ခြင်းများကို လျော့နည်းသက်သာ
ရာ ရစေနိုင်သည်။ ပျားရည်ထဲပါဝင်သော
ဂလူးကိုစ့်ဓာတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်က လွယ်ကူ
စွာ စုပ်ယူအသုံးပြုနိုင်သောကြောင့်
လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အလုပ်
လုပ်၍ဖြစ်စေ ကုန်ခမ်းသွားသော
အားအင်များကို လျှင်မြန်စွာ ဖြည့်တင်း
ပေးနိုင်သည်။

ပျားရည်၏ ဓာတ်တိုးဆန်ကျင်
ဂုဏ်သတ္တိနှင့် ပိုးမွှားကာကွယ်ပေးနိုင်
သော အာနိသင်စွမ်းအားကြောင့် အစာ
အိမ်အူလမ်းကြောင်း ကောင်းစေပြီး ဓာတ်
လေးပါးကို မှန်ကန်မျှတစေကာ ကျန်းမာ
နပျို့ အသက်ရှည်စေနိုင်သည်။ ပျားရည်

သည် ရောဂါပိုးမွှားများကို ကာကွယ်
တိုက်ထုတ်ပေးနိုင်သဖြင့် နေ့စဉ် နံနက်စာ
မစားသုံးမီ ထမင်းစားခွန်းကြီးနှင့် တစ်
ခွန်းစာ သောက်သုံးပေးလျှင် ရောဂါ
ကင်း၍ စားနပ်ရိက္ခာအိပ်ပျော် နှလုံးစိတ်ဝမ်း
ချမ်းသာရစေနိုင်သည်။

ပျားရည်သည် ကင်ဆာရောဂါ
ပျောက်၊ မပျောက် စူးစမ်းလေ့လာနေဆဲ
ဖြစ်သော်လည်း သက်သာစေနိုင်သည်ဟု
ဆိုသည်။ လိမ္မော်ရည်၊ ဒိန်ချဉ်နှင့်ပျားရည်
ရောစပ်ဖျော်တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် အရက်နာ
ကျခြင်းကို ပျောက်စေနိုင်၏။ ချောင်းဆိုး
အာသီးရောင်နာဖြစ်ခြင်းကို ပျားရည်
သောက်သုံးခြင်းဖြင့် ကာကွယ်နိုင်၏။
အဆိုတော်များနှင့် အသံဖြင့် အသက်
ဝမ်းကျောင်းပြဿနာများ ပျားရည်သောက်
သုံးပေးခြင်းဖြင့် အသံကို ကောင်းစေနိုင်ပါ
သည်။

ပျားရည်၏ အာနိသင်

အရွယ်လတ်၊ အရွယ်ကြီးရင့်
သူများ နေ့စဉ်နံနက် ပျားရည်အနည်းငယ်
ကို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် ဝိဝဲသောက်သုံးပေး

ပါက အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ကာကွယ်
ပေးနိုင်ပြီး ကျန်းမာနုပျိုစေနိုင်သည်။
မှက်စိအမြင်ကို ကြည်လင်ရှင်လင်းစေနိုင်
ပြီး အမြင်အာရုံကို ကောင်းစေနိုင်သည်။
ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများကို
လျော့နည်းသက်သာစေပြီး ဓာတ်သွား
မှန်စေနိုင်သည်။ မောပန်းအားအင်ချွန်နဲ့
ကုန်ခမ်းခြင်းကို လျှင်မြန်စွာ အားအင်
ပြည့်ပြီးစေနိုင်ပြီး ကိုယ်ခံစွမ်းအားကို
ကောင်းစေနိုင်သည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်
စေ၍ စိတ်စွမ်းအားကို မြင့်မားစေနိုင်
သည်။

ပျားရည်များ၏ အာဟာရ
ဆေးစွမ်းအာနိသင်သည် ပျားရည်ရရှိရာ
နေရာဒေသ၊ တောတောင်အနေအထား
ပေါ် မူတည်၍ဖြစ်စေ၊ ပျားများ စုဝံ့ယူရရှိ
သည့် ပန်းအမျိုးအစားလိုက်၍ဖြစ်စေ၊
ဆေးစွမ်းအာနိသင် အနည်းအများ
ကွာခြားနိုင်ပါသည်။ နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက်
ကို ပျားရည်တစ်ခွက် ရောစပ်သော
ပေးလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်စေနိုင်ပါ
သည်။

ပျားရည်ဆေးနည်း

မြင်းခွာရွက်ကို နေရိပ်တွင်
အခြောက်ခံယူ၍ အမှုန့်ကြိတ်ပြီး ပျားရည်
ဆတူနှင့် ရောစပ်၍ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း
မိုဝဲပေးလျှင် အိပ်ပျော်စားဝင်စေ၍
ခွန်အားပြည့်ပြီး အလှတိုးစေနိုင်သည်။
စိတ်အာရုံကို လန်းဆန်းစေပြီး ရုပ်ခန္ဓာ
ကို ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစေနိုင်သည်။ မြင်းခွာ
ရွက် ဆေးအာနိသင်သည် ဆီးရွှင်ဝမ်း
ကောင်းစေပြီး ဦးနှောက်အားနည်းသော
ရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သော
အာနိသင်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ကြက်သွန်ဖြူကို ပျားရည်နှင့်
စိမ်ထားပြီး ဆေးအဖြစ် မိုဝဲစားသုံးပေး
လျှင် ကျန်းမာနုပျို အရွယ်တင်စေနိုင်
သည်။ အသက်ရှည် အနာကင်းစေပြီး
ခွန်အားစွမ်းအား ပြည့်ပြီးစေနိုင်သည်။
ဆီးဖြူသီးသတ္တုရည်နှင့် ရောသောက်ပေး
လျှင် ဆီးရောဂါကင်းဝေးစေနိုင်သည်။
ရှဉ့်မတက်ဥကြိတ်ရည်နှင့် ပျားရည်
ရောသောက်ပေးလျှင် မီးယပ်ရောဂါ
ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ ကွမ်းရွက်

ညစ်ရည်၊ နွားနို့နှင့်ပျားရည် ဖျော်သောက်
ပေးပါမူ မီးယပ်နွယ်သော စိတ်ရောဂါ
ပျောက်စေနိုင်သည်။ နံနင်းခါးရည်နှင့်
ပျားရည် စပ်သောက်ပေးပါက သွေးတိုး
ရောဂါ သက်သာကောင်းစေနိုင်သည်။
ရေခွေးပူပူတွင် ပျားရည်နှင့် ရှောက်ရည်
ရောသောက်ပေးလျှင် ချောင်းဆိုးပန်းနာ
သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။
ကွမ်းရွက်စိမ်းရည်နှင့် ပျားရည် ရောစပ်
သောက်ပေးပါက အဖျားကိုကျစေနိုင်ပြီး
ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော၊ လေအောင့်လေနာ၊
အစာမကြေဖြစ်ခြင်းကို သက်သာကောင်း
စေနိုင်သည်။ မိမိတို့ နေ့စဉ် သောက်သုံး
နေသော လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊
ဖျော်ရည်၊ နွားနို့များတွင် သကြားအစား
ပျားရည်သင့်ရုံထည့်၍ ဖျော်သောက်ပေး
ခြင်းဖြင့် ကျန်းမာနုပျို အနာမဲ့၊ အသက်
ရှည်စေနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

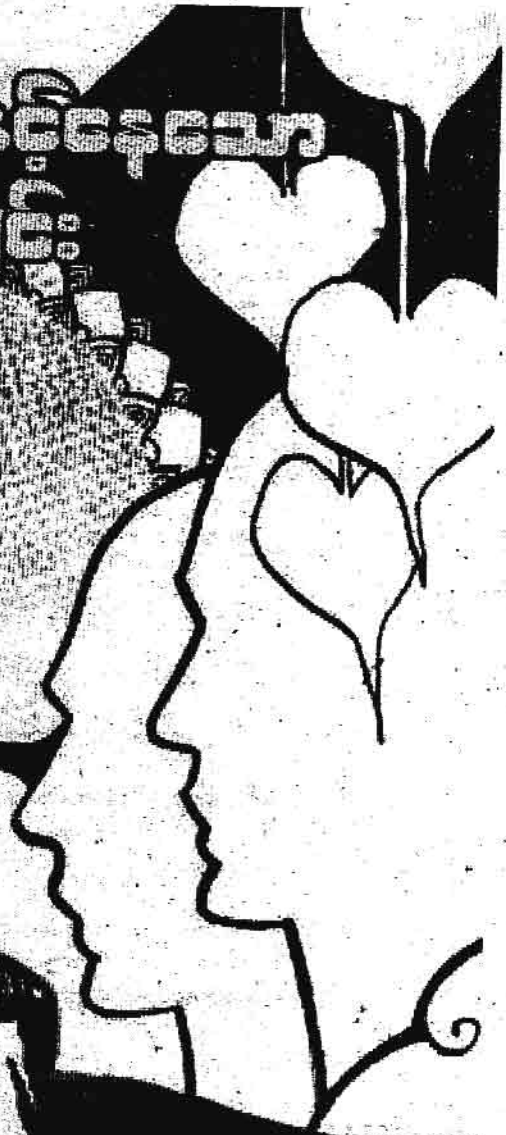
ပန်းလို၊ စမ်းလို၊ လမ်းလို သာယာ
ချမ်းမြေ့ကြပါစေ... ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်ပြည်)

မိုးနည်းရပါသည်

ချစ်ရူးတွင် ကျောက်နှင့်နေသော သူငယ်ချင်း

မိုးဝင်း(စက်လက်)

(၁)

ငါးယောက်စလုံး ဂုဏ်ရ ခေါ်ရင်း

၏

စာရေးကျေးဇူးသည် စစ်ကိုင်း

မိမိတို့ လယ်လုပ်ငန်းအားလပ်

“တို့ငါးယောက် ပါတိတ်

မြို့နယ်ထဲတွင်ရှိပြီး မင်းကွန်းနှင့်စစ်ကိုင်း

ချိန်များတွင် အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ဖိတ်ကပ်

ဝမ်းဆက်ဝယ်ကြမယ်”

မြို့ကြီးတည်ရှိ၏

သနပ်ခါး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိန်းကလေးများ၏

မိတာက အဝတ်အစားဝယ်ယူ

စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိကထားပြီး

အသုံးအဆောင်တို့ကို စပါးရိတ်၊ ကောက်

လျှင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝယ်ဖို့ အကြံပြု

လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ၏။ စပါး ပဲ၊ နှမ်း

စိုက်၊ နှမ်းရိတ်၊ ပဲရိတ်များဖြင့် ငါးယောက်

လိုက်၏။

ပြောင်းများကို စိုက်ပျိုးကြ၏။

သား ဝယ်ကြ၏။

“ပါတိတ် အဆင်အသွေးစုံ

အေး၊ ချိုအာ၊ မိတာ၊ အေးခိုင်

ထတီး၊ အင်္ကျီဝယ်ရာကအစ

နန္ဒာလှိုင်ဝတ်ပြထားတာ လှမှလှ”

ထွေးထွေးယူ ငါးယောက်အရာသည် အတွဲ

အဆင်တူ၊ အရောင်တူကို ဝယ်ပြီး

“အဲ့ဒါကြည့်ပြီး ငါ ဝယ်ချင်နေ

ညီကြ၏။

ဝတ်ဆင်ကြ၏။

တာ”

ကောလံရိုက်၊ စပါးရိတ်၊

ညီအစ်မငါးယောက်ကဲ့သို့ ချစ်

အေးခိုင်က ပြောလိုက်မှုကို-

ပေါင်းသင်း မြက်ကောက်၊ ပဲရိတ်၊ နှမ်း

ကြ ခင်ကြ၏။ သူတို့ငါးယောက်သည်

“အံ့မယ် ညည်းက နန္ဒာလှိုင်

ရိတ်၊ တောင်သူလုပ်ငန်းများကို အတူ

အမြဲတမ်း တတွဲတွဲနေကြ၏။

လို လှမယ်ထင်လိုလား”

တကွ လုပ်ကိုင်သလို စားအတူ၊ သွား

“ကိုတင်အေးအလှူ တပေါင်း

“ဟိုက ရုပ်ရှင်မင်သမီးအေး”

အတူ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများဖြစ်၏။

လပြည့်နေ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသွားပြီး

“သူတို့က ဆံပင်က ခြေဖျာထိ

ယခုလို အပျိုကြီးဟာအရွယ်

အလှူပေးမှာတဲ့”

အလှူချယ်ထားကြတာ၊ ပြီးတော့ သူတို့

အထိ ငါးယောက်သား တတွဲတွဲနေ

အေးယုက ပြောလိုက်၏။

က အချိန်ပြည့် အလှူပြင်နိုင်တယ်”

ကြ၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်း ကောက်စိုက်၊

“အေးဟဲ့ . . . လဆန်း ၁၄

“ညည်းက နေပူထဲ ကောက်

စပါးရိတ်ကအစ တစ်ယောက်၊ နှစ်

ရက်နေ့ ကာသုံးစင်းနဲ့ သွားကြမှာတဲ့။

ရိတ်၊ စပါးရိတ်ရတာနဲ့ အသားကမည်း

ယောက်ခွဲပြီး မလိုက်ကြ။ အကြောင်းသိ

တစ်ရွာလုံး လိုက်နိုင်သူအားလုံး ဖိတ်ထား

ပြောင်ပြီးနေတော့ ဘာကြီးဝတ်နေမလှပါ

သူများက သူတို့ငါးယောက်အတွဲကို

တယ်”

ဘူးအေ”

စပါးရိတ်၊ ကောက်စိုက် စသည်တို့ကို

ချိုမာက ထပ်ဆင့်ပြောလိုက်

ထွေးထွေးယုက ပြောလိုက်၏။

ကြောင့် အေးနိုင်က...

သူငယ်ချင်းငါးယောက်သည်

ကိုတင်က ရယ်ပြီး ပြောလိုက်

“အောင်မယ်... ကောင်မ

ကိုတင် စပါးခင်း စရိတ်ရန်ထွက်လာရင်း

၏

မို့ကို ဒီလောက် အမွှေးတင်နေတယ်ပေါ့
ကောင်မစုတ်”

စကားပြောလာကြရာ...

“ဝီရိယလေးထားပြီး ရိတ်ပေး

“အေးပုတို့ စပါးရိတ်လာတာ ကြပါဟာ”

အေးနိုင်စကားကြောင့် ငါး

နောက်ကျလှပါလား”

ကိုတင်က တောင်းပန်သံနှင့်

အောက်သား ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူငယ်
ချင်းငါးယောက်သည် ပြောမနာဆိုမနာ
သူများသို့ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မှုမရှိကြ။

ကိုတင်က စပါးခင်းထိပ်က
ဆီးပြောလိုက်မှုကို...

ပြေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ငါးယောက် ဘယ်

“တို့ငါးယောက်ထဲ ထွေးထွေး

နေမြင့်ထယ်ထင်တာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လာတာ
စောတောင်နေသေးတယ်”

ကိုတင် အေးပုကို ဆက်မပြော

အရာက ခြယ်သလိုက်မယ်ဆိုရင် အသား
အရည်ညှိတာကလွဲလို့ နန္ဒလိုင်းလောက်
တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်အော့”

အေးပုက ရွာထဲတွင် နှုတ်
အစွာဆုံးဖြစ်သဖြင့် နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်

တော့၏။

(၂)

အေးပုပြောသလိုပင် ထွေးထွေး

ရာ...

“နှင့်ကိုတော့ ဆလံပေးပါ

အေးပုတို့ သူငယ်ချင်း ငါး

အရာသည် သူငယ်ချင်းများထဲတွင် အလှဆုံး
ဖြစ်ရုံမက စာရေးကျေးရွာထဲတွင် အလှ
ဆုံးဖြစ်ပါ၏။

တယ် အေးပုရယ်”

ယောက်သည် တံငွေကိုယ်စီနှင့် ရွှေဝါ
ရောင်ထနေသော စပါးနံ့များကို ရိတ်နေ
သည်မှာ မြန်ဆန်သွက်လက်လှ၏။

ကျွန်းကျင်လီမွာသော အလုပ်

မိုလည်း မြန်ဆန်လှ၏။

“အလှူသွားမယ့်ကားတွေက

ရပ်ရွာလေ့စရိုက်အရ ကွမ်း
အောင်ကိုင်လည်းဖြစ်ပါ၏။ တောမှာ
သူနေသည့် ပန်းတစ်ပွင့်ရှိ ခေတ်ရှိသော
အထိအစားအိိုင်များ မိတ်ကပ် ဆံပင်
အလုံးကိုသာ ပြုပြင်လိုက်ပါက နန္ဒာ
နိုင်က ငေးကြည့်ရပေလိမ့်မည်။

လဆန်း ဆယ့်လေးရက်နေ့ မနက်ထဲက
စောစောသွားကြမှာတဲ့”

အေးခိုင်က စပါးရိတ်နေရင်း မှုကို...

“အေးဟဲ့...တို့သူငယ်ချင်း

ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ်အေး။ အမြန်ချုပ်

ငါ့ယောက် အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွေလည်း

“ဒီနေ့ လဆန်းဆယ်ရက်ရှိပါ

ပေးဆိုရင် ရပါတယ်။ ချုပ်ခဲတော့ ပိုပေး

ရိုက်ကြမယ်”

သေးတယ်”

ရတယ်။ သူတို့ပြောနေကြတာ ရှယ်ချုပ်

ချီမာက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အဆင်

ချီမာ ပြောလိုက်မှုကို...

ဆိုလားပဲအေး”

ပြောလိုက်၏။

“ရက်က ငါ့ရက်သာလိုပေ

ထွေးထွေးယုက သူသိထား

“ငါကတော့ အလှပုံနှစ်

မယ့် အင်္ကျီအဝတ်အစားက ဝယ်ရ

သည်ကို ပြောလိုက်၏။

လောက် ရိုက်ဦးမှာ”

ချုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ ရက်က မဝေးတော့

“ဒီလိုဆို အဆင်ပြေတာပေါ့

အေးပုက သူတစ်ယောက်

ဘူး”

အေး။ ညနေစောင်းယူပြီး နောက်ဆုံး

တည်း ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ပြောရာ...

မိတာက သတိပေးစကား

လိုင်းကားနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြရပေါ့”

“အမယ်လေး...သူရည်းစား

ပြောလိုက်၏။

“တို့ သူငယ်ချင်းငါ့ယောက်

က ဓာတ်ပုံတောင်းပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်အေး...ဝယ်မှာ

စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်က ဘုရားအစုံ ပျော်

ချီမာက ပြောလိုက်မှုကို...

ချုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ မနက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ်

ပျော်ပါးပါးပျော်တာပေါ့”

“နေ့တိုင်း တွေ့မြင်နေရတာ

သန်ဘက်ခါဝယ်ပြီး အချုပ်ခိုင်ရမယ်”

ထွေးထွေးယုက ပြောသည်

ဓာတ်ပုံပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

အေးခိုင်က ပြောလိုက်၏။

ကို...

“ဘယ်ဟုတ်မလဲအေး။

“စစ်ကိုင်းဈေးထဲက ဝယ်ပြီး

မမြင်ရတဲ့အချိန် ဓာတ်ပုံလေး အကြောင်း

နေရတာပေါ့”

ဈေးထဲက အပ်ချုပ်ခိုင် တစ်ခါတည်း

ချုပ်ခိုင်းကြတာပေါ့”

ချီမာအပြောကြောင့်...

အေးပုက အကြံပြုလိုက်၏။

“ကောင်မ...သူရည်းစား

“ငါတို့ ငါ့ယောက်အတွက်

နေချင်း အင်္ကျီပြုပါလား”

ဓာတ်ပုံပေးထားပြီထင်တယ်”

နေချင်း အင်္ကျီပြုပါလား”

ချီမာက နိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်

ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့်

ချီမာက နိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်

ချီမာက နိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်

ချီမာက နိမ့်နိမ့်ဖြင့် ပြောလိုက်

နောင်တရ တစ်ကောင်ပေါင်း တစ်ဝက်
သွေးချိုတွင်...

“အမယ်လေး ... ငါ့ကို

နီထီ”

ငါ့ယောက် ရင်ဘောင်တန်း

နီထီနီထီ ဘယ်အခါတွင် စပြီးစိတ်နေ
သူ ထွေးထွေးယူက အလွန်တကြား

အော်လိုက်မှုကြောင့်...

“ဟောတော့...ထွေးထွေးယူ

နီထီ”

လေးယောက်သား ထိတ်လန့်

အကြား အော်လိုက်ကြ၏။ လေးယောက်

သား ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေ

စဉ် ထွေးထွေးယူသည် ခွေလဲသွားတော့

ရာ...

“အမယ်လေး ... လုပ်ကြ

နီထီ ထွေးထွေးယူ ပိုးထိလို့ပါ”

အေးပုက ထိတ်လန့်တကြား

အော်ဟစ်လိုက်မှုကြောင့် အနီးအနားမှ

သူများနှင့် လယ်ကွယ်ရှင် ကိုတင်တို့

နီထီလာကြ၏။

“ကြိုးယူခဲ့ပါဟာ ကြိုးစည်း

ရအောင်”
ကိုတင်က ထွေးထွေးယူကို
ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ကြိုးတောင်းလိုက်၏။

“ရော...ကြိုးရပြီ”
“ထွေးထွေးယူ သတိထား

နော် အားတင်းထားနော်”
အေးခိုင်၊ ချိမာတို့က အားပေး

စကားပြောလိုက်ကြသော်လည်း မြွေပွေး
ကိုက်ထားသော အစွယ်ရာက လက်

နှစ်လုံးလောက် ကွာနေသော အစွယ်ရာ
နှစ်ခုကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် အကောင်

အတော်ကြီးမားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။
ကိုက်ခံရသောနေရာကလည်း

ခွသုံးခွ မသုံးမဆိုသလို ခြေဖောက်ခွကို
ကိုက်ထားသဖြင့် မြွေဆိပ် ချက်ချင်း

ခန္ဓာကိုယ် သွေးကြောထဲ ရောက်သွား
လေရာ ထွေးထွေးယူသည် နေရာတွင်ပင်
ဝက်ကျိန်ကျသွားတော့၏။

“ထွေးထွေးယူ သူငယ်ချင်း”
“လုပ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး

ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း သတိလစ်သွားပြီ”
“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ထွေးထွေးယူရော ... ဖြစ်ရ
လေခြင်း”

“လေးယောက်သား အော်ဟစ်
ငိုယိုသံက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်

သွားပါတော့၏။
xxx

(၃)

အေးပု၊ ချိမာ၊ အေးခိုင်၊ မိတာ
တို့လေးယောက်သည် စစ်ကိုင်းတောင်သို့
အလှူလိုက်လာရသော်လည်း မပျော်ရွှင်
နိုင်ကြပါ။

ထွေးထွေးယူတစ်ယောက်
မပျော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ခွဲခွာသွား
ခြင်းအတွက် ယူကုန်းမရ ဖြစ်ကြရ၏။

“ညည်းက နေပူထဲ ကောက်

ရိတ်၊ စပါးစိုက်ရတာနဲ့ အသားက မည်း

နေကြသဖြင့် မပျော်နိုင်ကြ။

အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကို

ပြောင်ပြီးနေတော့ မလှပါဘူးအေ”

လေးယောက်သား ဘုရားများ

ရှာကြည့်လိုက်သော်လည်း သူ လိုက်ပါ

စပါးစိုက်နေကြစဉ် ပြီးပျော်ရွှင်

ကို လိုက်ဖူးနေကြရာမှ ခနဲဖြူကျောင်း

လာကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား အသံပေး

မှုများနှင့် ပြောသွားသော စကားသံလေး

အထက် ဥမင်သုံးဆယ်ရောက်သည်နှင့်

နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဟု နားလည်လိုက်

ကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသဖြင့်

စောင်းတန်းဆီမှ...

ကြသလို...

အေးဒိုင်သည် ထွက်ကျလာသော

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ... ငါ

“ထွေးထွေးယုရေ... နင့်

မျက်ရည်စလေးကို တဘက်နှင့်သုတ်

ဒီမှာဟေ့”

အသံကို ကြားရပေမယ့် နင့်ကို တို့

လိုက်သလို လေးယောက်သား မျက်ရည်

လေးယောက်သား အသံကြား

မမြင်ရပေမယ့် တို့အနားမှာ နင်ပါလာလို့

များစွာနေကြ၏။

ရာသို့ ပြိုင်တူလိုက်ကြ၏။ ထွေးထွေးယု

တို့ ဝမ်းလည်းနည်းရပါတယ် သူငယ်ချင်း

ထွေးထွေးယု သင်္ချိုင်းကုန်း

အသံမှ ထွေးထွေးယုအသံ။

ရယ်”

သို့ မနေ့ကလိုက်ပြီးပိုရင်း ထွေးထွေးယု

လေးယောက်သား တအံ့

“ထွေးထွေးယုရေ... တို့နဲ့

ရုပ်အလောင်းကို လေးယောက်သား

တဖြုတ်ဖြစ်သွားကြပြီး အသံလာရာ

အတူလိုက်ခဲ့နှစ်၊ ဘုရားအစုံဖူးရအောင်”

ဖက်ပြီး ...

စောင်းတန်းလေးဆီ လေးယောက်သား

လေးယောက်သား တစ်ပြိုင်

“သူငယ်ချင်း တို့နဲ့ အလှူ

အပြေးအလွှား ကြည့်လိုက်ကြသော်

နက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ တုန်လှုပ်သံများ

လိုက်ရင်း ဘုရားစုံဖူးမယ်ဆို၊ ခုတော့ နင်

လည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရ။

နှင့် ပြောလိုက်ပါတော့၏။

တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တော့မှာလား”

“မလိုက်ခဲ့တော့ဘူးလား ထွေး

မှတ်ချက်

ထွေးယုရေ... ဟီး...ဟီး...ဟီး”

စာရေးကျေးဇူးမှာ ဖြစ်ရပ်မှန်

လေးယောက်သား အားပါး

ဖြစ်ပါကြောင်း။

တရ ငိုလိုက်ကြ၏။

ယခုလည်း အလှူလိုက်လာ

ကြရသော်လည်း ထွေးထွေးယုကို သတိရ

စိုးဝင်း(ဝက်လက်)

ပုံပြင်တွေထဲက

ဦးကြီးပြောတဲ့ပုံပြင် တိုင်းတိုင်း

ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးက အဖေ
နဲ့အမေက အသက် ၄၀ လောက်ရှိကြ
ပြီ။ အဲဒါ အဖေရဲ့ဦးကြီး အသက် ၇၀
လောက်က မျက်စိ ၂ ဖက်စလုံး မမြင်ဘဲ
ကျွန်မတို့အိမ်မှာနေတာ။

မျက်စိက "တိမ်" ခွဲလို့ မမြင်
တာဖြစ်မှာပါ။ ရှေးတုန်းက ခုလို မျက်စိ
စမ်းတဲ့ ဆရာဝန်တွေလည်း မရှိလို့ ဖြစ်မှာ
ပေါ့။ အဲဒီဦးကြီးကို အိမ်ကကျယ်တော့
အဖေက အခန်းတစ်ခန်းလုပ်ပေးထား
တယ်။

သူ့အခန်းမှာ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုး
ခန်းနဲ့ထားပေးတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်နား
တွင် ရေတွင်းကလည်းရှိတော့ အဖေ
တူတွေ၊ တူမတွေက ရေချိုးပြီး အင်နံ
ကြီးတွေနဲ့ ထည့်ထားတယ်။ လမ်းလျှောက်
ဖို့လည်း ဝါးလုံးတန်းတွေနဲ့ လုပ်ပေးထား
တယ်။ ထမင်းကိုတော့ အရိုးမပါတဲ့
ဟင်းတွေ စီစဉ်ပြီး အမေက အချိန်နဲ့ပို့
တယ်။

ဦးကြီးက လူဖျိုကြီး၊ ထန်း
တောတွေလည်း ဦးကြီးက အများကြီး

ပိုင်လို့ အဖေကပဲ ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်ပေး
လို့ ဦးကြီးမှာ ငွေတွေရှိတော့ လှူတယ်။
ဆွေမျိုးတွေထဲက သားသမီး
မွေးကြရင် ဦးကြီးက ဘယ်နေသားလဲ။
ဘယ်လိုနာမည်မည်၊ ဘာလေး၊ ခမည်း
ပေးထား။ ဆွေမျိုးထဲက မင်္ဂလာဆောင်
ရင်လည်း ဘယ်နေဘယ်ရက်မှာ ဘာနဲ့
ယတြာချေကြ။ ဒီဦးကြီးပြောတာကို
လုပ်ကြရတယ်။

အဲဒီဦးကြီးက ညဦးဆိုရင်
တော့ ကျွန်မတို့အဖေအမေရဲ့ ညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေကမွေးတဲ့ ကလေးဆယ်
ယောက်ကျော်လောက် ရောက်လာကြ
ပါပြီ။

လာကြပြီဆိုရင် ထန်းဖိုဦး
ထန်းလျှက်ဖြူဖြူလေးတွေ၊ ခြေပဲဖြုတ်
တွေ၊ ခြေပဲလှော်တွေ လုပ်ပေးလိုက်တာ
ဦးကြီးကစားပြီးမှ ရေနွေးသောက်ပြီးမှ။

"ဒီညတော့ ငါ နင်တို့ကို ငါ
အဖေပြောပြတဲ့ "စကားတောင်စား"
အကြောင်း ပြောပြမယ်။ ငါလည်း
နည်းနည်းတော့မနေပြီ"

ဆိုတော့ ကျွန်မ...
"ဟာ...စကားတောင်စား
ဟုတ်လား၊ ပြောပါ...ပြောပါ"
ဒီလိုဆိုကြတယ်။
"အေး... အေး... ရှေ့

တုန်းက ရှင်ဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့ခေတ်မှာ
ရုံးစိုက်ထားတော့ အဲဒီရုံးမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့
ရုံးမင်းရှိတယ်။ အဲဒါ တစ်နေ့မှာ အဲဒါ
"စကားတောင်စား" ဖြစ်မယ်၊ သူငယ်က
(၁၀) နှစ်သားလောက်မှာ သူ့အဖေ
မှန်သည်က မှန်ရောင်းထွက်ခါနီးမှာ သူ့
သူညီမလေးအတွက် မှန်စားဖို့ မှန်သုံး
ပေးခဲ့သတဲ့ကွယ်"

"ဪ...မှန်က သုံးခုဆိုတော့
သူတို့က မောင်နှမ ၂ ယောက်ဆိုတော့
ဘယ်လိုစားမလဲ"

ဒီထဲက ကလေးတစ်ယောက်
က မေးတယ်။

"အေး... ဒါနဲ့ အဲဒီရုံး
အုပ်ချုပ်တဲ့ ရုံးမင်းကလည်း လျှောက်
လာတာနဲ့ကြုံလို့ စကားတောင်စား
မေးတယ်။ အမေက မှန် ၃ ခုပေးတာ။

ချွန်တော်တို့ မောင်နှမက ၂ ယောက်
ဆိုတော့ ဘယ်လိုဝေမလဲလို့ ရုံးမင်းကို
ဆေးတော့ မုန့်တစ်ခုစီ တစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကိုပေးပြီး ကျွန်တစ်ခုကို
တစ်ဝက်စီခွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း
ပေးလိုက်တော့ စကားတောင်စားက
သဘောကုသွားပြီး သူ့အမေလာတော့
သူ အဲဒီရုံးမင်းအိမ်မှာနေချင်တယ်။ ဒီလူ
အ ယဉာရှိတယ်လို့ပြောလို့ သူ့အမေက
ရုံးမင်းအိမ်ကို အပ်ပေးသတဲ့”

“ဟန်ကျတာပေါ့ ရုံးမင်းက
ယဉာရှိတာကြောင့် သူ့သွားနေတော့
ထက်ခံရဲလား အဖိုး”

လို့ ကလေးတစ်ယောက်က
မေးတယ်။

“သူ့အမေက ခေါ်သွားပြီး
ဖို့တော့ ရုံးမင်းက လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မင်း ဘယ်နှလနေမလဲမေးတော့ သူငယ်
က (၂) လ နေမယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တယ်”

အဖိုးက ရေနွေးငွေ့သောက်
နေတုန်း ကျွန်မမောင်လေးက မေးတယ်။

“အဖိုး . . . ရုံးမင်းက

ဘောင်သီရိရည်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်
အပိုင်းကြီးနဲ့လား”

ဆိုလို့ အဖိုးက...

“ရှင်ဘုရင်ခေတ်ပဲကွ။ ဒီတုန်း
က ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ပိုးပုဆိုးတောင်ရှည်နဲ့
သျှောင်တစောင်းထုံးပြီး ပိုးပဝါလေး
ပတ်ပြီးပေါင်းတာ သိပ်ကြည်လို့ကောင်း
မှာပေါ့ကွာ”

ကလေးတွေ ငြိမ်ပြီး သဘော
ကျကြတယ်။ အဖိုးက ရေနွေးသောက်
ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ရုံးမင်း ကတော်ကလည်း
ကလေးငယ်သေးတယ်။ အိမ်မှာ အဖော်
မရှိတော့ စကားတောင်စားကို ထမင်း
ကောင်းကောင်းကျွေးထားတယ်။ အိမ်ရှေ့

မှာ ကလေးများနဲ့ ကစားတာလည်း
ကြည့်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ ရုံးမင်းက...

“ကဲ...ငါ ရုံးသွားတော့ ငါက

မြင်းနဲ့သွားမှာ။ မင်းက မြင်းနောက်က ငါ
ကွမ်းအစ်ပိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့”

ဆိုပြီး သွားကြတာ အရပ်က
ရော၊ ရုံးကလူတွေရော သဘောကျကြ
တယ်။

“ဦးကြီးပြောတာနဲ့ ကျွန်မတို့
ကလေးအုပ်လည်း သဘောကျကြတယ်”

“ဒါနဲ့ နေဦးကွ။ တစ်နေ့မှာ
ရုံးမင်း ရုံးတက်ခါနီးမှာ ရုံးမင်းကတော်က
ရုံးမင်းရဲ့ဆံပင်ကို အုန်းဆီလိမ်းပြီးပြီး
သျှောင်တစောင်းထုံးပေး၊ ဖဲအင်္ကျီ ရင်ဖုံး
နဲ့ ပိုးပုဆိုးဝတ်ပေးပြီး ရုံးမင်းစားဖို့ ငွေ
ကွမ်းအစ်မှာလည်း ငွေထုံး၊ ငွေကွမ်းသီး
ခွက်၊ ငွေဆေးရွက်ကြီးတွေထည့်ပြီး ငွေ
အဖုံးနဲ့ပြင်ပြီး နေ့တိုင်းထည့်ပေးသလို
ထည့်ပေးပြီး မြင်းနောက်က စကားတောင်
စားက ပိုက်လာတာ။ အဲဒီနေ့က ရုံးမင်း
စီးသွားတဲ့မြင်းက မိုးရေခွံအိုင်ကိုရှောင်ပြီး
တစ်ဖက်ကိုရှောင်သွားလိုက်တာ စီးမင်း

တစ်ပင်အောက် ရောက်သွားပြီး ရုံးမင်း
ခေါင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပိုးပဝါလေးက
ဇီကိုင်နဲ့ ငြိကျန်ခဲ့ရော။ ရှက်ရောက်တော့
ရုံးမင်းက “ဟေ့... သူငယ်၊ ငါ့ခေါင်းမှာ
ပတ်လာတဲ့ ပဝါရော” ဆိုတော့ သူငယ်က
ဇီးပင်မှာ ငြိကျန်ခဲ့တယ်ဆိုသတဲ့။ ဒါနဲ့
ရုံးမင်းက မင်း ဒီပဝါကိုကွားယူချေ၊ နောက်
ငါ့မြင်း ပေါ်က ဘာကျကျ ကျတာမှန်သမျှ
အကုန် မင်းကောက်ခဲ့ ဆိုပြီး ဇီးပင်မှာ
ငြိကျန်ခဲ့တဲ့ပဝါကို ယူလာပေးသတဲ့”
“ဪ... အဖော်ရတာပေါ့
ဦးကြီးရယ်”
လို့ ဆိုကြတယ်။
“နောက်နေ့မှာတော့ ရုံးမင်း
စီးသွားတဲ့မြင်းက လမ်းသွားရင်း “ဘတ်
ဘတ်” နဲ့ ချေးတွေ့ယိုချရော။ ဒါတိုင်း
လည်း မြင်းဆိုတာ ဒီလို ချေးယိုပေမယ့်
ဒီနေ့တော့ စကားတောင်စားက ပိုက်
လာတဲ့ ကွမ်းအစ်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး မြင်း
ချေးတွေ ကောက်ထည်ခဲ့ရော။ ရုံးမင်း
ရောက်တော့မှ ကွမ်းအစ်က အဖုံးကို
ပိတ်လိုက်တော့တယ်”

ဦးကြီး စကားမဆုံးခင်ဘဲ...
“ဟား...ဟား...ဟား...
ဟေး...ဟေး...ဟေး...ဟီး...
ဟီး...အဟီး”
နဲ့ ကျွန်မတို့ကလေးတစ်သိုက်
ရယ်ကြတာ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဦးကြီး
ကလည်း ရယ်ပြီးမှ...
“ရုံးမင်းက ရုံးရောက်တော့
ကွမ်းစားမယ်လို့ ကွမ်းအစ်အဖုံးကို ဖွင့်
လိုက်တော့ ငွေထုံးဘူးတွေ၊ ငွေဆေးရွက်
တွေက အောက်က၊ မြင်းချေးတွေက
အပေါ်ဖုံးနေတော့ ရုံးကလူတွေလည်း
ရယ်ကြတာ မအောင်နိုင်ဘူး။ ရုံးမင်း
ကတော့ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ “ဒါ ...
ဒါ ... ဒါ ... လို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။
စကားတောင်စားကတော့ “ရုံးမင်းက
ပြောထားတာပဲ။ ငါ့မြင်းပေါ်ကကျတာ
ဆိုလို့ ဘာကျကျ ကျတဲ့ပစ္စည်းကို မင်း
ကောက်ခဲ့ရမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ။ မြင်း
ပေါ်ကကျတာ ကျွန်တော် ကောက်ခဲ့တာ
ပေါ့” လို့ ဆိုသတဲ့”
“ဟား...ဟား...ဟား...”

ဟား...ဟီး...ဟီး...ဟီး...
ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...
နဲ့ ကလေးအုပ်ကြီးက ရယ်ကြ
ပြန်တာပဲ။ ဦးကြီးကတော့ ဆက်ပြော
တယ်လေး။
“ရုံးမင်းက ဟိုတစ်နေ့က ငါ
မြင်းပေါ်က ဘာကျကျ ကောက်ခဲ့ရမယ်
ပြောမိတဲ့စကားကြောင့် သူငယ်က ဒီ
လုပ်တာပဲဆိုပြီး ရုံးမှာလည်း ခပ်ရှက်ရှက်
နဲ့ ပြန်လာပြီး အိမ်ကျတော့ “မင်း ရုံး
မလိုက်ခဲ့နဲ့။ အိမ်မှာပဲ ငါ့မိန်းမခိုင်းတာ
လုပ်” လို့ဆိုပြီး ထားခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှ
ရုံးမင်းကတော်က အိမ်မှာ မုန့်အိုးကင်
ကပ် လုပ်စားလို့ ထိုမုန့်ကို ရုံးမင်းကြိုက်
တာကြောင့် ရုံးသို့ပို့ပေးရင်လည်း အဖို့
မတန်သောမုန့် ဖြစ်သောကြောင့် စကား
တောင်စားအား ရုံးမင်းကို မုန့်အိုးကင်ကင်
စားရအောင် သွားခေါ်ခိုင်းတယ်။ သူငယ်
က ရုံးသို့ရောက်တော့ မုန့်အိုးကင်ကင်
လုပ်စားလို့ အခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ရုံးမင်း
ကို ဟစ်ခေါ်တယ်။ ရုံးမင်းက “မင်း
ကလည်း ငါ့ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာထဲ

ပြေးခေါ်ပါလား။ အသံကျယ်ကြီးနဲ့
 ဆက်ကိုမခေါ်လိုပြောတယ်။ သူငယ်က
 “ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့” လို့ပြောတယ်။
 အစ်နေမှာ အခါလည်ကျော်ကျော်
 အလေးကို ပုခက်မှာသိပ်ပြီး ရုံးမင်း
 အတော်က စေ့ကိုခဏသွားချင်လို့
 သူငယ်ကို “ကလေး ပုခက်နဲ့သိပ်ထား
 မယ်။ ပုခက်လွှဲပြီး ကလေးကိုကြည့်ထား
 ခုတ်ပါ” လို့ ပြောထားခဲ့တယ်။ သူငယ်
 ပုခက်ကိုလွှဲပေးနေတယ်။ ကလေးက
 စိတ်ရမ်းပြီးဝိုတာ သူငယ်က ကြည့်နေ
 တယ်။ ကလေးက ပုခက်ထဲက ကုန်းထ
 ထည်း ကြည့်နေတယ်။ ကလေးက
 ခုတ်ထဲက လိမ့်ကျတာလည်း ကြည့်နေ
 တယ်။ ကလေး နဖူးပေါက်သွားပြီး သွေး
 စက်ထွက်နေတာလည်း သူငယ်က
 ကြည့်နေတုန်း။ ရုံးမင်းကတော်ပြန်လာ
 အေးကိုကောက်ခိုပြီး “မင်း ကလေး
 ကြည့်လိုက်ပါဆိုတာ မင်း မကြည့်ဘူး
 ” ဆိုတော့ သူငယ်က “ကလေးကို
 ကြည့်ပါတယ်။ ပုခက်လွှဲနေရင်က ဝိုတာ
 ခုတ် ကြည့်နေပါတယ်။ ဝိုပြီး လူးလွန်

ပြီး လိမ့်ကျတာလည်း ကြည့်နေပါတယ်”
 လို့ ဆိုသတဲ့။ ရုံးမင်းပြန်လာတော့ ကလေး
 ဦးခေါင်းမှာ အဝတ်စည်းထားတာမြင်
 တော့ သူငယ်က ရုံးမင်းကို ကလေးကို
 ကြည့်ထားလို့မှာနဲ့လို့ ကြည့်နေပါတယ်။
 တစ်ခါမှ မျက်နှာမလွှဲပါဘူး။ ကလေးကို
 ထိန်းပါ။ ချီပါလို့ မပြောလို့ မချီမထိန်း
 တာပါလို့ ဆိုသတဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...
 ပေး...ပေး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

နဲ့ ကလေးများ ရယ်ကြပြန်
 ရော။ ဦးကြီးကတော့ ဆက်ပြောတယ်-

“ကဲ...ကဲ... မင်း ငါ့အိမ်မှာ
 မနေနဲ့တော့။ ခုပဲ သွားပါကွာလို့ နင်တော့
 သူငယ်က ရုံးမင်းကို ပြန်တော့ ပြန်ပြော

တယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ (၂) လ
 နေပြီးမှ ပြန်မှာလို့ ပြောထားတာ အခု
 (၂) လမှမရှိသေးဘဲ မပြန်ပါဘူးတဲ့။
 ရုံးမင်းဟာ လွန်စွာစိတ်ဆိုးသော်လည်း
 အစေအပါး ကလေးသူငယ်ကို ရိုက်နှက်
 လွှင် လှူကြားလို့မှမကောင်းလို့ ကြည့်
 နေလိုက်ရတယ်”

လို့ ဦးကြီးပြောပြီး ဆက်ပြော
 ပြန်တယ်။

“ခါနဲ့ တစ်နေ့မှာ သူငယ်က
 ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေတုန်း ရုံးမင်း
 အိမ်အနီးမှ အိမ်တစ်လုံးကို မီးလောင်
 တော့ ရုံးမင်းကတော်က “ဟဲ့...သူငယ်
 ရုံးမင်းကိုပြေးခေါ်စမ်း။ ဒီမှာ အိမ်နားမှာ
 မီးလောင်နေပြီးလို့ပြော” ဆိုပြီး လွှတ်
 လိုက်တာ သူငယ်က ပြေးသွားပြီး ရုံးထဲ
 ရောက်တော့ တစ်နေရာကထိုင်ပြီး ရုံးမင်း
 ကို မျက်စပစ်နေသတဲ့”

ဒီတော့ ဘုလေးတွေက...
 “ဟား...ဟား...ဟား...
 ဟား...ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...
 ပေး...ပေး...ဟား...ဟား...”

နဲ့ ရယ်လို့ဆုံးမှ ဦးကြီးက...

"ဒါနဲ့ သူငယ်တိုင်ပြီး မျက်စ

ပစ်နေတာနဲ့ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့

သူငယ်ရဲ့အနားလာပြီး "ဟဲ့...ဟဲ့...

ဒီနားမှာ မင်း တိုင်ပြီးမျက်စလှုပ်နေတာ

ကြာလှပြီ ဘာလုပ်တာလဲ" လို့ မေးတော့

သူငယ်က "ဟို...ဟို... အိမ်နားမှာ

မီးလောင်တာ အိမ်ကိုတောင် ကူးတော့

မယ်" လို့ဆိုသတဲ့။ ဒါနဲ့ ရုံးမင်းက "ဒါဆို

ပြန်ပြန်ပြန်ပဲ" ဆိုပြီး ပြန်လာတော့

ရုံးမင်းကတော်က ပင်ပန်းပန်း အိမ်ထဲ

က ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းရင်း ရုံးမင်းကို

ရန်တွေ့တော့တယ်။ "မီးက လူနိုင်လို့

ခဏနဲ့ငြိမ်သွားတယ်။ ရုံးမင်းအလိုသာဆို

ပြာပုံကုန်မှာမဟုတ်ဘူး။ နေ့လည်က

အခေါ်တွတ်လိုက်တာ အခု ချွဲနေစောင်း

မှ ဘာဖြစ်လို့လာရသလဲ" ဆိုတော့ ရုံးမင်း

က အဲဒါ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီသူငယ်

တံခါးနားမှာရပ်ပြီး မျက်စပစ်နေတာ ငါ

ရုံးဆင်းမျှ သူ့ကိုမေးတော့မှ အိမ်နား

မီးလောင်ကြောင်းသိရတာ" ဆိုတော့

ရုံးမင်းကတော်ရဲ့ဒေါသ သူငယ်ဘက်

လှည့်သွားပြီး "ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ"

ဆိုတော့ စကားတောင်စားသူငယ်က...

"ရုံးမင်းက ရုံးမှာ လူသူလေးပါး

ရေမှာ အော်ပြီးမခေါ်ရ မျက်ရိပ်မျက်ကဲ

ပြပြီး ခေါ်ရမယ်လို့ ဆိုထားတာကြောင့်

မျက်စပစ်ပြီး ခေါ်ရတာပါဗျာ" ဆိုသတဲ့"

"ဟား...ဟား...ဟား...

ဟား...ဟေး...ဟေး...ဟေး...

ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဝါး...ဟား...

ဟား...ဝါး...ဟေး...ဟေး"

နဲ့ ရယ်လို့မဆုံးကြတော့ဘူး။

ကလေးရယ်သံမဆုံးခင် ဦးကြီးက ထပ်

ပြောတယ်။

"ရုံးမင်းကတော်က ဒေါသ

ဖြစ်လွန်းလို့ "ကဲ...မောင်မင်းကြီးသား

ကျွန်အိမ်မှာ မနေပါနဲ့တော့ အခု သွား

ပါတော့။ အခုသွားပါတော့" ဆိုတော့လည်း

သူငယ်က "သူပါမယ်လေ ၂ လရှိရင်

သွားမယ်" ဆိုသတဲ့။ ရုံးမင်းလည်း

အင်မတန်စိတ်ဆိုးသော်လည်း ဒီသူငယ်

ဟာ "လူကတ်၊ လူလယ်" ကြည့်ပါလား

ကွမ်းအစ်ထဲ မြင်းချေးတွေထည့်တယ်။

ကကလေးကို ြည့်ထား ဆိုတာလည်း

ကြည့်ရုံကြည့်နေတယ်။ မုန့်အိုးကင်းကပ်

လုပ်စားတာလည်း လူအချောသိအောင်

အော်ပြောတယ်။ အခုလည်း အိမ်နား

မီးလောင်တာ ရုံးမင်းကို မျက်စပစ်ခေါ်

တာ။ ဒီသူငယ် လူကတ်။ သူ့ကို လ ၂

လရှိအောင်ထုပ်ပြီး နှင်မှပဲလို့ သဘော

ထားပြီး လပြည့်ည တစ်ညမှာ ရေအင်တုံ

တစ်ခုကို ရေအပြည့်ထည့်ပြီး လပြည့်ည

ရဲ့ တည့်တည့်မှာ "ဟေ့ သူငယ် ဟော

ဟိုမှာ မိုးပေါ်မှာ လ တစ်လ။ ဒီအောက်

မှာ လ တစ်လရှိပြီ မင်းသွားတော့

သွားသွား" ဆိုမှ သူငယ် စကားတောင်စား

သွားတော့သတဲ့ကွယ်။

"ဟား...ဟား...ဟား...

ဟေး...ဟေး...ဟီး...ဟီး...

ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား"

နဲ့ ကလေးအုပ် လသာသာ

ရွာထဲကို ရယ်ပြီးပြန်ကြသတည်း။

တိုးတိုး

ဥ ဘရဟ္မာ ဗေဒဏ္ဍာ လာဘ်

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....
ဗုဒ္ဓနတ်သားသမီးများအတွက် တန်းမာရေ၊ လျှပ်စေ့၊ ပညာစေ့၊
အိမ်ထောင်စေ့၊ မီးဖွားစေ့၊ ဘိဇ္ဇာရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေး ဖယ်ကင်းပေးနိုင်စွမ်းရရှိစေရန်အတွက်
ဟောချက်များ ထိရောက်သော လက်တွေ့အခြေ (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင်
ကျင့်ဆောင်ခွင့်ပေးချက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆိုကြရာ

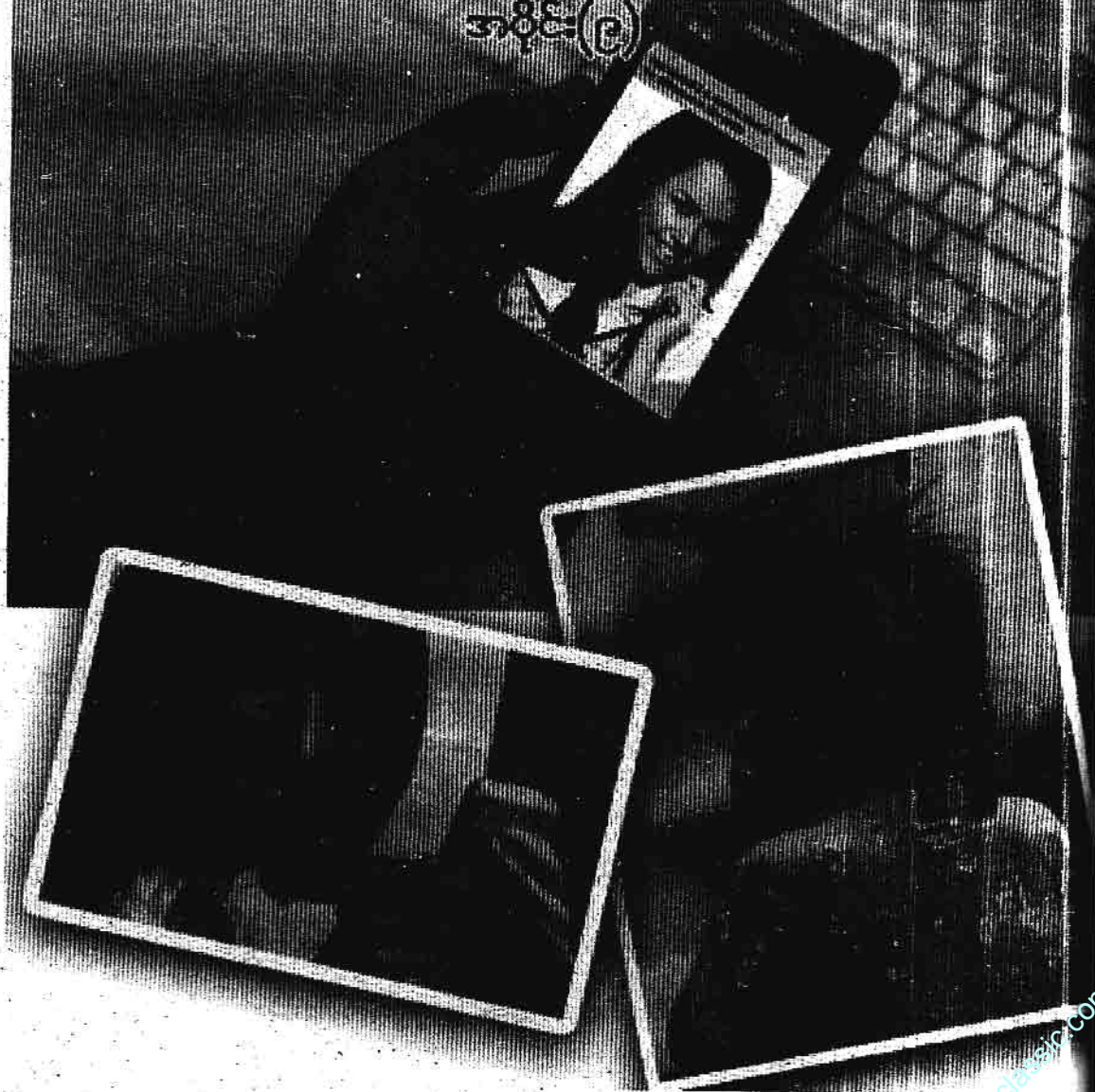
- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ဝန်ထမ်း၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း ရန်ကုန်မြို့၊
လမ်းညွှန် ➡ အမိဝတ်(အပြာ) တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၀)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၁၂) ကားလမ်း၌
ထပ်မံနိုင်ကုန်းချေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နတ် (၉) နာရီမှ ၁၂ (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် နံပါတ် ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇
- မှတ်ချက် ➡ နေပြည်တော်တော်လှောင်စင် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

နတ်မျက်စိဝေရာအောင်စိုး

လူကြီးပင်းပန်းနဲ့ဝါတ်နှင့်တံတူဟာအကြောင်း

အပိုင်း(၉)

ဤမင်းကိုင်အောင်ထားသည့်ဖုန်းနံပါတ်
အောက်ခံဖုန်းနံပါတ်သည်(ဂ၀)ဖြစ်ပါက
 အားမာန်ကို ဖြစ်စေသည်
 ဤကြည့်မှုကိုရစေသည် အတွေးအသစ်
 အကြံသစ်ရသည်။ခရီးသွား အောင်မြင်စေ
 သည်။ ဆရာဝန်များ၊ နေကလေးထိန်း၊
 ဆရာမများ၊ အကနည်းပြများ၊ အချစ်ရေး
 ထိကောင်းစေလိုသူများ ဤနံပါတ်ကို သုံးစွဲ
 သင့်ပြီး "HUAWEI" အမျိုးစားဖုန်းကို
 သုံးသင့်ပေသည်။ အဖု်ကို အဝါရောင်များ
 ဖုံးအုပ်ပြီး ဖုန်း Cover ကို မိုးကောင်းကင်ပုံ
 ထီတင်ထားပါ ဖုန်းတွင် အနိစ္စရံပုံများကို
 ဖု်စက်တမ်း မတင်သင့်ဘဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်
 များမှ လှုပ်ရှားမှုပုံ အမျိုးမျိုးထည့်သွင်းပါ
 "နံနက်တိုင်း" ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း "သူဂတော"
 ဂုဏ်တော်ကို ၃၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး
 ထောက်ဖုန်းလေး ငါနှင့်အတူနေဟုဆိုပြီး
 စတင်သုံးစွဲပါလေ။

(ဂ၁) ဂဏန်းတွဲသည် နောက်

ဆုံး နှစ်လုံးတွဲဖြစ်ပါက - မရသေးသော
 ဥစ္စာရရှိခြင်း၊ မရောက်ဘူးသောဒေသ
 ရောက်ရှိခြင်း ထူးဆန်းသော ဂန္ထိရပစ္စည်း

ရရှိခြင်း၊ ရောဂါနှင့်ဆေးတွေခြင်း၊ လက်
 အောက်ငယ်သားတို့၏ အရိုသေခံရ
 ကိုယ်ဟန်ဝင့်ကြားစေသည်။ ဤဖုန်းတို့
 သည် ပျောက်လွယ်ပျက်လွယ်သဖြင့်၊
 အမျိုးစားကောင်းများ ရွေးချယ်သုံးပါ။
 တပည့်များဖြင့် အလုပ်ရသော အင်ဂျင်နီ
 ယာများ၊ တရားနည်းပြများ၊ သစ်နှင့်နွယ်
 သောလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဆန်နှင့်လယ်ယာ
 လုပ်ငန်းရှင် တို့သုံးစွဲသင့်သည်။ တစ်စူး
 စကြူအိတ်ပေါ်တင်ပြီး အားသွင်းပါ။ နံနက်
 ခင်းတွင် "စိန္တမထိ" "ဂါထာတော်ကို
 ဖုန်းကိုကိုင်ရင်ရွတ်ပါလေ။

(ဂ၂) အတွဲဖြစ်လျှင်

ဟာသဉာဏ်ရွှင်မည်၊ နေဥစ္စာ
 ပေါ်မည်၊ မိတ္တဗလ အားကောင်းလာမည်၊
 ပရိသတ်ရှိသော အားကစားသမားကဲ့သို့
 လူသိများလာမည်၊ ပစ္စည်းဆန်းများ

ရတတ်သည်။ အိမ်ယာကောင်း ရတတ်
 သည်။ ရန်သူနှင့်ဝေးနေမည် လူမျိုးကွဲ
 အကျိုးပြုမည်၊ အတွေး အခေါ်ကောင်းမည်
 မင်းနှင့်ကျွန်းဝင်ခြင်း သားကောင်းသမီး
 ကောင်း ရတတ်သည်။ ဤနံပါတ်တွဲမျိုးကို
 ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်များ၊ သဘင်
 အနုပညာရှင်များ၊ ရတနာရောင်းဝယ်သူ
 များ (အတူသေဖြင့် ပုလဲနှင့်စိန်) အထီး
 ကျန်သူများ သုံးသင့်ပါသည်။ ညအချိန်
 ယပ်တောင်တွင်မိမိ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရေးပြီး
 ဖုန်းကိုယပ်ခတ်ပေးပါ ဖုန်းကို နံနက်ပိုင်းစ
 ကိုင်လိုက်ချိန်တွင်နှုတ်မှ "ဟံ ဒေါ နော
 တော ဒူ တိ နံ ဒေါ ဝါ " ကို ၉ ကြိမ်
 ပါလေ။

(ဂ၃) ဖြစ်ဆဲ

သတ္တိရှိမည်၊ ငွေရှိမည်၊ အချစ်ကို
 ကိုးကွယ်မည်၊ တဦးတည်းနေတတ်မယ်၊
 စွန့်စားသည့် လုပ်ငန်းဝါသနာပါမည်၊
 မကြာခဏ ခြေလက် တို့တွင် အနာတရ
 ဖြစ်တတ်ကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ကူညီတတ်မယ်၊
 မိသားစုပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမည်၊ ချစ်ပြီးဟေ့
 ဆိုရင် မမုန်းတတ်၊ မုန်းပြီးဟေ့ဆိုရင်

လှည့်မကြည့်တတ်ပေ။ မိတ်ပညာရှင်များ
Miss ဂျွန်ဝင်များ စားသောက်ဆိုင်
လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဆံသပညာရှင်များ၊
စက်ပြုပြင်ရေး လုပ်ငန်းရှင်ပညာရှင်များ
သုံးသင့်သည်။ Phone Cover ကို၊
ရှင်ခုပုဂ္ဂိုလ်ရမန္တပုံတော်ကို တင်ပြီး
နံနက်တိုင်း “ဥပဂုတ္တေနမာရေဗန္ဓေ”
ဂါထာကို ၉ ခေါက်ရွတ်ပြီး ဆိုစရာ
ကိုကိစ္စများ၊ မှာစရာကိစ္စများစတင်
နိုင်ပါပြီ။

(၈၄) သည်နောက်ဆုံးအတွဲ

ဖြစ်သော်

ဧည့်သည် ရောက်ပေါက်များ

မည် ရန်သူမမိတ်ဆွေ ဖြစ်လာမည်။
ခရီးလမ်းများနေမည်။ စားစရာပေါ့ကြွယ်
မည်။ အိုးအိမ်နှင့်ဒီဃာစုကို ခင်တွယ်မည်။
ထင်ရှားမယ်။ စာပေတတ်မြောက် လွယ်
မည်။ ရေလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဗိသုကာပညာ
ရှင်များ၊ ဆောက်လုပ် လုပ်ငန်းခွင်မှ
ဝန်ထမ်းများ၊ မျက်စိဆရာဝန်များ၊
ငွေကိုင်တွယ်ရသည့် ငွေထိန်းများ၊ ဘဏ်
ဝန်ထမ်းများ တွက်သင့်သော နံပါတ်တွဲ

တစ်တွဲပါပေ “NOKIA” တံဆိပ်ပါ၊
ဖုန်းမျိုးမစားနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။
နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုင်ရင် အိမ်ရှေ့မျက်နှာ
အလှည့်ကာ (သီဝလီစမဟာနာမံ၊
သဗ္ဗလာဘံ၊ ဟဝိဿတိ၊ တေရဿ၊
အာနာဘဝေန၊ သဗ္ဗဟောန္တူ ပိယံမမ)
အပိုဒ်ကို - ၁၀ ခေါက်ရွတ်ပြီး လာဘ်ယူ
ပါ။

(၈၅) အတွဲသည် သင့်ကိုင်ဆောင်နေပါက

ဘဝတက်လမ်းတွေမည်။

အကူညီရမည်။ ပျော်ရွှင်ပွဲ၊ မိတ်ဆုံပွဲများ

ကြုံမည်။ အချစ်ရေးကံကောင်းမည်။

မရသေးသော ရာထူးရမည်။ ခေတ်ပေါ်

နောက်ဆုံးပေါ်စက်မှု ပစ္စည်းများ။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကြံမယ်။ ယခုဖန်နံပါတ်အတွဲကို

အိပ်ယာပေါ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားခြင်း
မပြုမိရန် သတိထားပါ။ ခရီးသွားတိုင်း
ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို မိမိညာလက်ညှိုးဖြင့်
၈-၈-၈ ၈မလေးလုံးကို အသက်အေး
ကပြီးနေကာ ၈-၈-၈ ဂါထာကို ၂
ခေါက်ရွတ်ပြီးမှ နေအိမ်မှထွက်ခွာပါ။ ဤ
ဖုန်းပိုင်ရှင်သည် လူကိုယုံလွယ်လွန်သဖြင့်
မကြာခဏ သန္တာမရှိတာ၊ ကျေနပ်မှုမရှိ
တာကြံမယ် နေစဉ်နံနက်တိုင်း ဖုန်းကို
ကိုင်ရင်း “သတ္တဝါအေးချမ်းသာကြပါစေ”
ဟု ၃၆ ခေါက် မေတ္တာပို့ရင်း... ဖုန်းအား

အသိရောင် စက္ကူဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးပါလေ

(၈၆) အတွဲဖြစ်အံ့

လူကြီးလူကောင်းကဲ့သို့ ရိုသေ

လေးစားခြင်းခံရမည်။ မျက်ပွင့်မည်။

အခက်ခဲကျော်လွှားနိုင်မည်။ အခြေနေ

ကောင်းကြံမည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာပေါ်

လာစေသော်လည်း ပြေလည်စရာ ဖန်တီး

ဖြစ်ပေါ်မည်။ အနိုင်ကျင့်စော်ကား ခံရခြင်း

မှ လွတ်မြောက်မည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်း

မွန်လာမည်။ အလုပ်တွင် နာမည်ရမည်။

ဖုန်းမျိုးကို “စွယ်တော်ပုံတော်” ပြုတ်ကို

Cover တင်၍ပူခေါ်ထားပါ။ တခါတရံ ဖိုက်ဝေဒနာ၊ ဆီးရောဂါ၊ စိတ်တို့ဒေါသ ထွက်စရာ ပေါ်ပေါက်ပါက သတိဖြင့်ထိန်း ငါ အိမ်ကိုသံယောဇဉ်ကြီး သူများဖြစ် သဖြင့်၊ အိမ်စိတ်မချ၍ စိတ်မောနေမည်၊ ဩဇာတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖွားမြင်၍ ဖုန်းကို နံနက်တိုင်း “ရေမွှေးဘူး ခွက်ရနှင့် ဖိကပ်ထားရန်နှုတ်မှ “ဝေဒီယာ ထာ ကုသာဒါဝေ”.....အစချီဂီတကို (၉) ခေါက်ရွတ်ဆိုပါလေ။

(၁၇) အတွဲဖြစ်၍

အားကစားသမားအထူးသဖြင့် ထက်ဝှေ့သမားများ ခြင်ခတ်ဝါသနာများ တိုင်းရင်းဆေး ထုတ်လုပ်သူများ ပညာ သင်ကြားထဲ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၊ ဇိုင်းလုပ်သားများ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာများ လျှပ်စစ်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ အိမ်အလှဆင် ပညာရှင်များနှင့် သင့်တော်ပေသည်။ မိမိဖုန်းကို တစ်ပါးသူကို မငှားမိရန် သတိပြုပါ။ အကယ်၍တဘက်လူကို အားနာရမဲ့သူဖြစ်ပါက ထိုသူပြောပြီးက မိမိဖုန်းထဲသို့ ၉ ဂဏန်း ၉ လုံး ဆက်

တိုက်ရိုက်ပြီး ၉ ဂဏန်း ၉ခါ ပြည့်ပါက ဘုရား ၉ ဆူးတန်ဖိုး သူရဲမကောင်းဆိုး ပျောက်၊ ကောင်းကံရောက် ဟူ၍ (၉) ခါပြောပါ နံနက်တိုင်း “အစိန္တယျ”ကို ၉ ကြိမ်ရွတ်ပေးပါလေ။

(၁၈) အတွဲသည် မျောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ် ရပ်တော့

အောင်မြင်မှုတွေတန်းစီနေ မယ်၊ ငွေကြေးအဆင်ပြေမည်၊ မေတ္တာရေး အဆင်ပြေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအခြေနေ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ရှည်ဖို့လိုပါတယ်၊ အများ အားကိုးမှုခံရမယ်၊ အရှုပ်ထွေးအကြိုက် သူဖြစ်မယ်၊ ပြောင်ပြီးရင်ပြောပြီး အတိုင်း လုပ်မယ်၊ စိန်ခေါ်ရင် ဘွားမခတ်တတ်တဲ့ လူတန်းစားပါ၊ တစ်ခုတော့ပြောဗျာရစေ၊ အနိုင်ရတိုင်း၊ အောင်မြင်ပြီးတိုင်း မပ် လျှို့လျှို့လေး နေထိုင်ပေးပါ၊ မနာလိုသူ တွေရှိတတ်လိုပါ၊ ဖုန်းရဲ့ညာလက်ဖြင့် တုန်ပြန်ပြောပါ ဆိုင်ကပ်စီရင် ကားမောင်း ရင် လုံးဝ(လုံးဝ) မပြောမိပါစေနဲ့၊ Ring Tone ကိုဖြင့် “ခလေးငယ်ရဲ့နီမောသံ” ကိုထည့်သုံးပါ၊ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုငွေ

၅၀၀ ကျပ်တန်ဖြည့်ပေးနိုင်ရင်း ဤငွေငွေရဲ့ ရှေ့စာမျက်နှာတွင် ပူခေါ်ထားသည်၊ ဝိနာဝဇ္ဇာထ ကေါတမံ အစချီဂီတကို ၉ ခေါက်ရွတ်ပြီး နေ့သစ်ကို ဖွင့်လှစ်ပါလေ။ (၁၉) ဂဏန်းတွဲဖြစ်လျှင်

ဩ ငါထက်မြတ်မည်၊ သွက် လက်နေမည် ဘာသာရေး အားကောင်း မည်၊ ဆွဲဆောင် နိုင်သောဟန်ရှိနေမည် ငယ်ရင်လှသူဖြစ်ပြီး ကြီးသော် ခန့်သူ ဖြစ်နေလိမ့်မည်၊ မိမိသားစုပေါ် သစ္စာရှိရှိ အမြဲစဉ်းစားသူဖြစ်သည်၊ လမ်းမှာ ပတ် ဝန်းကျင်မှာ အဆင်မပြေ၊ ဒုက္ခရောက် သူကိုကူညီပေးပါ၊ မိမိဖုန်းနံပါတ်ကို မင်္ဂလာဖိတ်စာပေါ် အပြာရောင်ဖြင့်ရေးပြီး Luckey numler ဟု (၇) ခေါက်ရွတ်ပြီး မိမိဖုန်းကို ပေါ်မှာထပ်တင်ပေးပါ၊ နေ့စဉ် ညစဉ်၊ နံနက်ချိန်ကို မိမိညာလက်ရုံးနှင့် ဖိကပ်၍ “ချိုးသံ၊ ဂံ၊ ပ၊ မ၊ ယျ ” ဟူ၍ ၉ ခေါက်ရွတ်ဆိုပေးပါလေ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

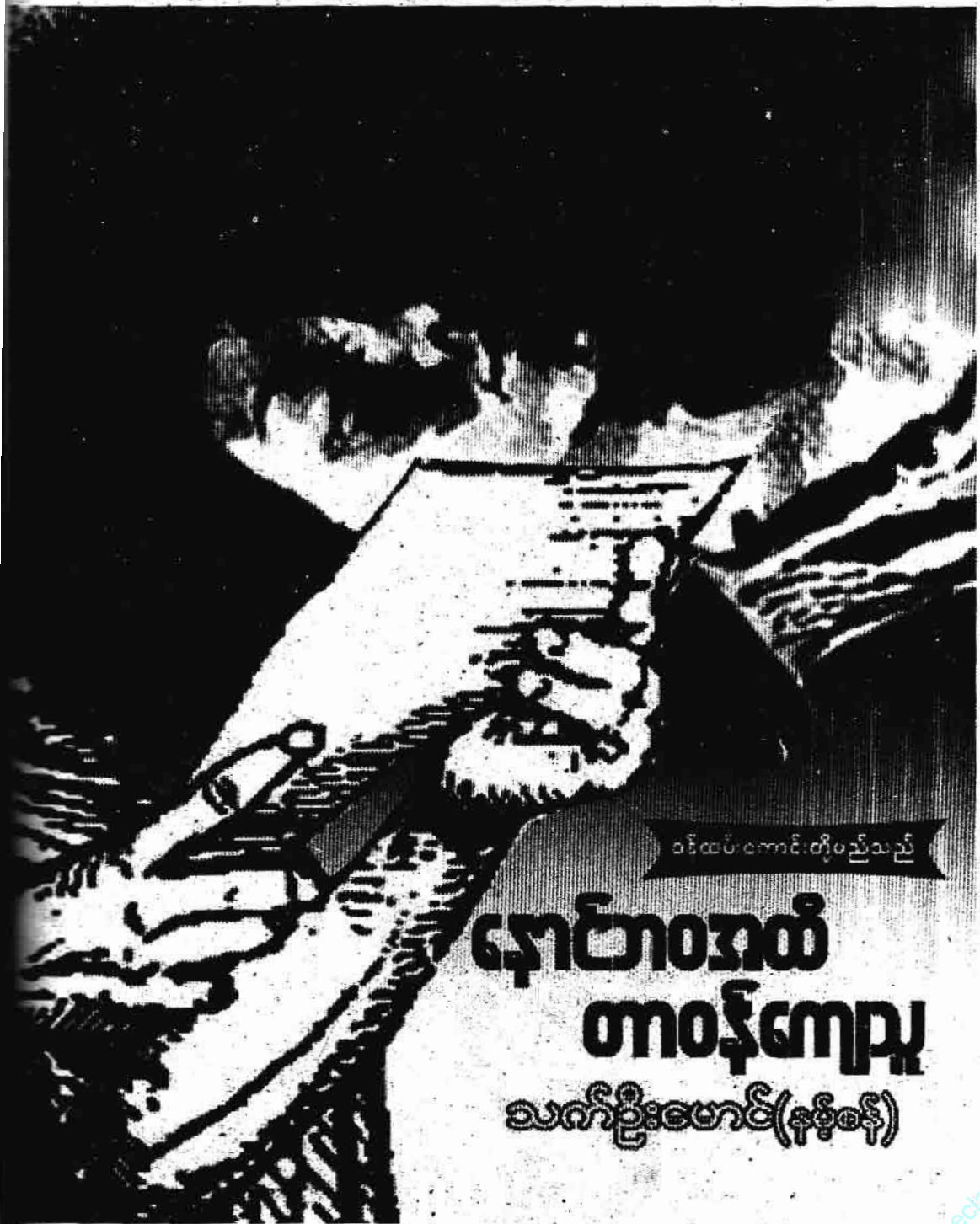
စာဖတ်သူတွေ ငျော်စေဖို့

တိုတို မောင်မောင်၊ လေးလေးတို့ရဲ့ ဝန်ကြော်ငြာ

သွားကြာင်း၊ နှုတ်ကြာင်း၊ ခင်းကြာင်း
နှစ်တို့ (၃) လောက်ကြာင်းမှ မဟုတ်ဘူး။
ငါ့ကြာင်း ... ငါ့ကြာင်း ... ငါ့ကြာင်း

မေမေရယ် ပါးစပ်ပြသလောက် အနုစားတာကို ...

ဝဏ်ထမ်းကောင်းတို့ဝပ်သည်

**နောင်တဝှမ်း
တကန်ကျော
သက်ဦးမောင်(နမ့်နမ့်)**

တစ်ခုသောကာလ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဌာနတစ်ခု၌ အလုပ် စတင်ဝင်ရောက်စဉ် ရှမ်းပြည်နယ်တိုင်း ကွမ်းလုံမြို့တွင် စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ရပါသည်။ ကွမ်းလုံမြို့ကလေးမှာ သံလွင် မြစ်ပေါ်၌ ဘေလီကြီးတံတား တည် ဆောက်ထားခြင်းဖြင့် ကွမ်းလုံမြို့တွင်းသို့ ကူးရပါသည်။ သည်မှာဘက်ကမ်းတွင် စစ်တပ်များတည်ရှိပြီး တံတား ဟိုမှာ ဘက်ကမ်း၌ ဌာနခရိုင်များနှင့် စာသင် ကျောင်းရှိပါသည်။ သံလွင်မြစ်ကမ်းကို မြှောင်၍ မြို့တည်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ရှမ်းပြည်တောင် ပိုင်းဒေသဖြစ်၍ ကွမ်းလုံဒေသ၏ ရာသီ ဥတု ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားနား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနတွင် လုံးချင်းအိမ်များ ဆယ်လုံးခန့်ရှိပြီး အိမ် များမှာ တောင်ခါးပန်းများတွင် အစီအရီ တည်ဆောက်ထားပါသည်။ အိမ်များ၏ အလယ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ခရိုင် ရုံးရှိပါသည်။ ထို ခရိုင်ရုံး၏ စတုရန်း၌ ကျွန်တော်နေထိုင်ပြီး အခြား လူပျို

လူလွတ်များမှာ အိမ်တစ်လုံးတွင် လူ သုံးယောက်၊ လေးယောက်တစ်တွဲစီ နေထိုင် စုပေါင်းချက်ပြတ်စားသောက်ရင်း ဌာနတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြပါ သည်။ လျှပ်စစ်မီးမှာ ကျွန်တော်နေသော ခရိုင်ရုံးတွင်မရှိဘဲ လူနေအိမ်များတွင်သာ မီးရှိပါသည်။ မီးဟူ၍ မည်ကာမတ္တပါ ပိုးရန်ကြာသာသာလင်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရုံးသို့ ရန်ကုန်မှ လက်နက်စက်စာရေး ဦးယောမောင်ဆိုသူ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဦးယော မောင်မှာ လုပ်သင်ရင်းပြုဖြစ်တာကြောင့် ခုလို ဝေးလံသောဒေသ အပိုခံရ၍ အလုပ်မှထွက်ချင်သော်လည်း လုပ်သက်

နခြော၍ မထွက်ဖြစ်ဘဲ ပြောင်းရွှေ့လာ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးယောမောင် ပင်ကိုယ်က သောက်တတ်စားတတ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို မိသားစုနှင့်ဝေးရာ တွင် နေထိုင်ရသည်ကို မပျော်ရွှင်လိုဘဲ လား။ အရက်ကိုကြိုက်၍ပဲလား သောက် တာများတော့ ရောက်စကတစ်ခါ ဆေးရုံ တက်ရပါသည်။ ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါး ရက်ခန့်တက်ပြီး သက်သာ၍ ပြန်ဆင်း လာတာ မကြာသေး။ ခုတစ်ဖန် သွေး အန်၍ ဒုတိယအကြိမ် ဆေးရုံတက်နေချိန် ထိ ဦးယောမောင် ကွမ်းလုံရောက်တာ ခြောက်လခန့်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၌ သူလို ပုလင်းတူတူဆီမိတ်ဆွေများလည်း ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ ကံဇာတာကြောင့်လား အသောက်များသော ရောဂါဝေဒနာ ကြောင့်လား မသိရပါ။ ဦးယောမောင် တစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ် ဆေးရုံ တက်နေစဉ်၌ ဆေးရုံပေါ်တွင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပါသည်။ မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလော့ ခင်မင်ရာဌာနခရိုင်ရာများနှင့် မိမိဌာန

ခပ်ထမ်းများ ဝိုင်းဝန်းကူညီခဲ့၍ ဦးယော
ဆောင်၏ ဥတုဇနနာအား စည်ကား
သိုက်မြိုက်စွာ သင်္ကြာပြီးစီးခဲ့ပါသည်။
ဇာတ်လည်အား ငါရက်ဖြင့် ခိုင်ရုံးတွင်ပင်
သံဃာငါးပါးပင်ဖိတ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ထမ်းများ
ဖြင့် တရားနာကြားကြကာ ကုသိုလ်ရေး
စီစဉ်မှုများ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးတမ်းစဉ်လာအရ
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ ခရိုင်မှူးမှ
အုမ္မိုးခြားဖြစ်နေ၍ မိမိတို့ဘာသာ
အုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း အားလုံး
ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ကျွန်တော်အား
အာဝဏ်ပေးခဲ့၍ ကျွန်တော် တိတိကျကျ
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဦးယောမောင်ခုံပြီး ဆယ်ရက်
ခြောက်နေ့တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု တွေ့ကြုံ
ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဝန်ထမ်းများမှာ
အညံ့ပတ်စရာမရှိ အလုပ်အားခိုန့် စုပေါင်း
အက်ဆက်၊ ရေဒီယိုနားထောင်ခြင်း၊
အာရုံပြောခြင်း၊ ဂီတတီး၊ သီချင်းဆို
ခြင်းများဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေသလို
ကျွန်တော်မှာလည်း ဝိသနာအရ စာဖတ်
ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေပါသည်။

ယောဝင်းတိုင် (အကြီး) နှစ်တိုင်ကုန်ချိန်
ကျွန်တော် စာဖတ်၍ ညောင်ညာသွား
ကာ နာရီကြည့်စဉ် ညကိုးနာရီကျော်
တာကြောင့် သံဗုဒ္ဓဂါထာရွတ်ဆိုရင်း
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုည တစ်နေ့
စဉ် စစ်တပ်မှ တစ်နာရီသံချောင်းခေါက်
သံ ကြားခဲ့။ မျက်စိပြန်မိတ်မှေးနေရာ
ရုံးခန်းအတွက်မှ လက်နှိပ်စက်ရိုင်းသံ
သံသံကွဲကွဲကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်
မှောင်ထဲ၌ စာဖွဲ့ပေါ် တစ်စုံတစ်ရာစမ်းရာ
မျှင်းလုံးကို စမ်းမိပါသည်။ (မျှင်းလုံးမှာ
မျှင်းသားရာတွင် အသုံးပြုရန် သတင်းစာ
စက္ကူကို နှစ်လက်မခန့် ကျစ်ကျစ်လိပ်
ထားခြင်းဖြစ်)

မျှင်းလုံးကိုင်၍ ရုံးခန်းတွင်းသို့
လက်နှိပ်စက်မီးတို၍ ဝင်ကြည့်ရာ အသံ
တိတ်ဆိတ်ပြီး စာရေးစာဖွဲ့များ သူနေရာ
သူ ရှိနေပါသည်။ လက်နှိပ်စက်လည်း
အမုံးခွပ်ထားလျက် တွေ့ရှိရပါသည်။
သေချာဂနကြားရသဖြင့် ကြက်သီး
မွေးညင်းထကာ မိမိစိတ်ခွန်အားဖြစ်စေ
ရန် မျှင်းလုံးဖြင့် စားပွဲများအား တဘုန်း
ဘုန်း လိုက်ရိုက်ပါသည်။ ရုံးအပြင် ထွက်
အပေါ်သွားပြီး အိမ်များကို လှမ်းကြည့်ရာ
မီးမှိန်မှိန်လင်းလျက် အိမ်များမှ လူများ
အိပ်မောကျနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
ရုံးထဲပြန်ဝင် ယောဝင်းတိုင်ထွန်း၍ ခုတင်
ပေါ်ထိုင်ကာ အသံ သေချာကြားရတာပါ
ဘာများပါလိမ့်လို့ စေခွဲမရနိုင်ပါ။

ထိုသို့ ရုံးခန်းအတွင်း၌ လက်
နှိပ်စက်ရိုက်သံ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်
ကြားခဲ့ရတာမှန်သော်လည်း နံနက်လင်း
လို့ ရုံးတက်ချိန် မည်သူ့ကိုမှ ပြောမပြ
ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေက လက်တွေ့ပြရန်
ခက်ခဲနေမှ ဦး မင်ဆိတ်ထင်လို့ပါကွာလို့
ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပြောလာမှာကို ရင်

မဆိုင်လိုတာကြောင့် မသိမသာ နေခဲ့
ပေမယ့် အဖြစ်အပျက်က အကျိတ်အခဲ
ဝေဒနာတစ်ခုဟာ တန့်န့်ပဲ။ တစ်နေ့
ကျွန်တော့်ဝေဒနာ အဖြေရှာနိုင်ဖို့ အခွင့်
အလမ်းတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ အဲဒါ
ကတော့ ခရိုင်မှူးကြီးအား ဆံပင် ဆေးဆိုး
ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ ခရိုင်မှူးကြီး နှစ်လ
တစ်ကြိမ် ဆံပင်ဆေးဆိုးရာတွင်
ကျွန်တော်မှ ဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။
ဆံပင်ဆေးဆိုးစဉ် ခရိုင်မှူးကြီးအား ရှေး
ထံ၌ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံများ ကြားခဲ့ရ
ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ခရိုင်မှူးကြီးမှ
လူမျိုးခြားဖြစ်တာသော်လည်း နယ်မြေ
ဒေသ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတပြည့်စုံသူ
ဖြစ်တာကြောင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေပုံရပါ
သည်။ အသံထွက်မလာပါ။

ခဏကြာမှ မင်း ငါ့ကို တစ်ခု
ကူညီပါဆိုတဲ့စကားတော့ လေးလေးနဲ့
မှန်မှန် ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်
လည်း ဝမ်းသာအားရ ဆရာလိုတာပြော
ပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာမှန်သမျှ
ကူညီပါမယ်လို့ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ငြိမ့်

ငါ့ယောမောင်သေတော့ အမိန့်စာ မပြန်
လိုက်ရဘူး။ အဲဒါ မင်းသွားပြန်ပေးပါလို့
ပြောပါတယ်။ ထိုနေ့ ဆေးရုံသို့ခေါ်သို့
ကျွန်တော်နှင့် ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ဦး
အဖော်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ကြပြီး ယော
မောင် မြေပုံအနီးတွင် နာမည်ခေါ်၍
အမိန့်စာဟု ဖတ်ကြားကာ နိုင်ငံတော်
အတွက် ဝန်ကြီးဌာနအတွက် တာဝန်များ
ကျေပွန်ပြုပြန် သင်သည် ဘယ်နေ့ ဘယ်
ရက်က ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီ
ဖြစ်တာကြောင့် သည်ဌာနမှ သင့်ကို
ထုတ်ပယ်လိုက်သည်။ သင်သွားလိုရာ
သွားတော့ဟု စိတ်မကောင်းစွာ ကတုန်
ကယင်ဖတ်ကြားပြီး ပုံ ဘယ်သူ ခရိုင်မှူး

ဆိုပြီး အမိန့်စာအားလည်...ကင်း မြေပုံ
ပေါ်၌ပင် ကျောက်ခဲဖြင့်ဖိထားကာ
ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ခရိုင်မှူးထံလည်း
ဆောင်ရွက်ပြီးစီးကြောင်း သတင်းပို့ပြီး
စိတ်လက်ပေါ့ပါးသလို ခံစားရပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးယောမောင်နှင့်
ပတ်သက်သော အသံဗလံ အနံ့အသက်
များ ဘာတစ်ခုမှ မကြုံမကြားရတော့ပါ။
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် နိုင်ငံတော်မှ ပေးအပ်
သော မိမိ၏ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်တာဝန်နှင့်
ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်
နေကြသူများဖြစ်ပါသည်။ အမိန့်ဆိုသည့်
ကို လိုက်နာကြရန်နှင့် ညီညာမှုရှိစေရန်
ဝန်ထမ်းတိုင်း စောင့်ထိန်းရမည့် ကျင့်ဝတ်
အဖြစ် ခံယူကျင့်သုံးနေပါကြောင်း ဘဝ
ကုသွားသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ သာဓက
တစ်ခုအား တင်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

(ပေးအပ်သောတာဝန် ကျေပွန်
နိုင်ကြပါစေ)

သက်ဦးမောင်(နဂါးစင်)

မြန်မာ
ဥပဒေ
အုပ်စု
အုပ်စု
အုပ်စု

မြန်မာ

ကျွန်မသည် ရထားအနက်ကြီး နှင့် မြင်းနက်လေးကောင် အိပ်မက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်မက်ခဲ့လေ၏။ ယင်းမှာလူတို့ သေကျေပျက်စီးရမည့် အကြောင်းကို ကြိုတင်၍ နိမိတ်ပြသည့် အိပ်မက်များ အများဆုံးဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုကြိုတင်နိမိတ်ပြ အိပ်မက်နှင့် သက်ဆိုင်ပြီး သေဆုံးရာသုတို့ တွင် ကျွန်မ၏ အိပ်ထောင်မှ စာရင်းဝင်တို့ အထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပါဝင်ခြင်း မရှိခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

ယင်းသေဆုံးရာသုတို့မှာ ကျွန်မ ယာယီနေထိုင်သော အိမ်တို့မှမိသားစုဝင် များ သို့မဟုတ် ကျွန်မ သွားရောက် လည်ပတ်သော အိမ်မှမိသားစုဝင်များ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ဝေးလံသောအရပ်မှ အသိအကျွမ်း များ သေဆုံးရာသုဖြင့် လုံးဝခင်မင်မှုမရှိ သော သူစိမ်းများ သေဆုံးရာသုအတွက် လည်း ကျွန်မ အနေနှင့်နိမိတ်ပြင် အိပ် မက်များ မြင်မက်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအိပ်မက်မျိုးကို ကျွန်မ

ကလေးဘဝမှစတင် မြင်မက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ကျွန်မသည် မြင်းနက် လေးကောင်သွေသော ရထားအနက်ကြီး ကိုစီး၍ တစ်ခါမှမရောက်ဘူး မမြင်ဘူး သည့် အိမ်ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ရလေ၏။ အဆိုပါ ရထားအနက်ကြီးကို စီး၍ သွားသောအခါတွင် ရထားအတွင်းမှ ကျွန်မအနေနှင့် လူကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ ရခြင်း မရှိပေ။ တစ်ဦးက ကျွန်မ သွားရောက် ရန် ဝန်လေးနေသည့် အရပ်သို့ဖို့ဆောင်၍ ပေးခဲ့လေ၏။ အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ခါတွင် ကျွန်မရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်ပြန်လည် ထွက်ခွာ၍သွားရာ မကြာမီကာလ အတွင်းမှာပင် အဆိုပါ ရထားအနက်ကြီးနှင့် မြင်းအနက် လေးကောင်းတို့ ပျောက်ကွယ်၍ သွား လေ၏။

ကျွန်မသည် ထိုအိမ်၏ နောက် ဖေးတံခါးမှ နံကိုဖြတ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပင့်သက်ရှူနေသော အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရ လေ၏။ အခန်းမှာမှောင်၍ နေလင့်ကစား

ထိုလူ၏အပေါ်တွင် ဖုံးလွှမ်း သော ဂွမ်းစောင်အကွက်နှင့် အောက်ကြမ်းပြင် အပေါ်တွင် ခင်း၍ထားသော ဖယောင်း ပဆိုးတို့ကိုတော့ ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရ လေ၏။ ထိုအခန်းအတွင်း၌ ထိုအမျိုးသား ၏ အသက်ရှူသောကသံကို စိုးမိုးလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်မသည် လူ၏အခြေအနေ ကို ကြည့်ပြီးနုလိုက်မိလေ၏။ သို့သော် ထိုလူကမူ ကျွန်မကို သတိပြုမိဟန်မရှိ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်မသည် အိမ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မီးဖိုခန်းကို တွေ့ရပြီး ထိုအခန်းအတွင်း၌ ကိတ်မုန့်နှင့် အသားညှပ်မုန့်တို့ ပြုလုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည် စကားကို တိုးတိုးပြောဆို၍ နေကြလေ၏။ သူတို့အနီးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ငို၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူမကို ပိတ်ဆွေနှင့် အပေါင်းအသင်း အမျိုးသမီးအချို့နှင့် နှစ်သိမ်းစကား ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်မသည် အိမ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မီးဖိုခန်းကို တွေ့ရပြီး ထိုအခန်းအတွင်း၌ ကိတ်မုန့်နှင့် အသားညှပ်မုန့်တို့ ပြုလုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည် စကားကို တိုးတိုးပြောဆို၍ နေကြလေ၏။ သူတို့အနီးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ငို၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူမကို ပိတ်ဆွေနှင့် အပေါင်းအသင်း အမျိုးသမီးအချို့နှင့် နှစ်သိမ်းစကား ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

အထက်ပါ အိပ်မက်မြင်မက်
 ချိန်တွင် ကျွန်မအနေနှင့် တိုရ်တိုမြို့တွင်
 အစည်းအဝေး တက်ရောက်နေချိန်ဖြစ်
 လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့်
 တစ်ခန်းတည်း မိတ်ဆွေ ကွီးဘက်မြို့သူ
 ထိုလန်မှာ သူမ၏ဖခင် ရုတ်တရက်
 ရောဂါဖြစ်မှုကြောင့် အိမ်သို့ပြန်၍လာရန်
 ခေါ်ယူခြင်းခံရလေ၏။ ဝမ်းနည်းပွယ်ကောင်း
 သည်မှာ ထိုဖခင်ဆိုသူမှာ နောက်အချိန်
 အနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင် သေဆုံး
 သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်မသည် ထိုနှစ်ခုလိုင်လ
 တွင် ယိုလန်ဒ်အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ
 ထိုအိမ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မ
 တစ်ခါမရောက်ဘူး မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိသည့်
 နေရာနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မှတ်မိသိရှိ
 နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ကျွန်မ အိပ်မက်
 ထဲ၌ မြင်တွေ့ခဲ့သော ကြမ်းခင်းပြာရောင်
 အယောင်းပုခိုးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး
 အပေါ်တွင် ဂွမ်းဆောင်းအကွက်ကို
 ထွား၍ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
 ထိုလန်ဒ်၏ မိခင်မှာ မီးခိုးဆောင်အတွင်း၌

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ကျွန်မ အိပ်မက်
 တွင် မြင်မက်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး
 အိမ်တွင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံ
 တစ်ခုလည်း ကျွန်မအိပ်မက်တွင် အိပ်ယာ
 အတွင်း၌မြင်တွေ့ရသော အမျိုးသား၏
 ဓာတ်ပုံဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားသော ယိုလန်ဒ်
 ဖခင်ဓာတ်ပုံဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်အထိ အထက်ပါ
 နိမိတ်မြင် အိပ်မက်မြင်မက်မှုနှင့်
 ပတ်သက်၍ မည်သည့် နားလည်မှုမျှမရှိ
 ခဲ့ပါချေ။ နောင်တစ်ခါ၌ တစ်ဖန်ထပ်၍
 အိပ်ခန်းမြင်မက်မှုကြောင့် မြင်းအနက်
 လေးကောင်းခဲ့သည့် ရထားအနက်ကြီး
 မြင်တွေ့ရခြင်းဟူသည်မှာ ရှေးယခင်က
 ကျွန်မ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် အဖိုးအဖွားတို့
 အကြိမ်များစွာ မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်
 ဖြစ်ကြောင်းသိရှိရလေ၏။

ထိုအိပ်မက်ဖြစ်ပေါ်လာမှု
 ဆိုင်ရာ မူလဇစ်မြစ်မှာ အိုင်ယာလန်တွင်
 ဘာရွမ်းဝဲခေတ်အခါက ခိုကွန်းနေသိုင်း
 ဖြစ်ရပ်မှ စတင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဟာဂီမှ
 ဘုန်းတော်ကြီး ရစ်ချက်ဆိုကွန်းနဲသည်

၁၆၅၄ ခုတွင် (ဘာသာရေး ပဋိပက္ခမှု
 အရ) အနက်ရောင် ဖုံးအုပ်ထားသော
 ရထားဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သော
 ရထားဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန်
 ကြိုးစားခဲ့လေ၏။ ၁၆၅၄ ခုတွင်
 ဘုန်းတော်ကြီး ရစ်ချက်ဆိုကွန်းနဲ၏
 ညီဆွေမျိုးဆက် အကြီးအကဲဖြစ်သူ
 မောရစ်ဆိုကွန်းနဲသည် ကရွမ်းဝဲ၏
 အစိန်ဖြင့် လင်မရစ်ရှိသူ၏ ယာမြေမှ
 ရွှေပြောင်းရလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်

ကောင်တိကလဲယားရှိ ဘရင်ထရီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာတွင် လမ်း၌သေဆုံးသွား၍ ကျန်ရစ်သော သူ၏ မိသားစုနှင့်အမွေအရံ (၅၀) တို့က အလောင်းကို အသုတရထား ဖြင့်သယ်ဆောင်၍ သွားခဲ့ကြလေ၏။ နေရာ ဒေသများစွာတို့တွင် နေထိုင်ကြသော ဆွေမျိုးဆက်တို့သည် မောရ်အိုကွန်နဲ၏ ဖြစ်ရပ်ကို အမြဲသတိရခဲ့လေသည်ဟု ဆို၏။

အဆိုပါ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် တစ်ခုမှာ ၁၇၄၀ တွင် ကောင်တိကာရီ ဒေသတွင် တွေ့ရပြီးအိုကွန်နဲ၏ ဇနီးမှာ မေရီအိုကွန်နဲ သို့မဟုတ် လှည့်ပို့နွယ်၏ မိခင်မေရီဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ သူမသည် အကြားအမြင်ဟောသူ နတ်မျက်စိရာနှင့် ကဗျာရေးစပ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

မေရီကွန်နဲသည် မြင်းနက် လေးကောင် ဆွဲသည့် ရထားအနက်ကြီး ကို ကြိမ်များစွာ အိပ်မက်ခဲ့ပြီး ၎င်းအိပ်မက် အရ ထင်ရှားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ သူမ၏ အကြီးဆုံးသားလည်းဖြစ်၊ ဒါရီနီနဲ၏ အမွေဆက်ခံရမည် သူလည်းဖြစ်သော

အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။ အခြားအတိတ်မြင် အိပ်မက် တစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးများကို မမြင်ရဘဲ ဟိုမှာ ဒီမှာ ငိုယိုနေသော အသံတို့ကို ကြားရခြင်း၊ အိပ်မက်ပင်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လေးလံသည့်အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်၍ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ဘုရားကျောင်းမှ ဝတ်ပြု ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်၍သွားပုံကို မြင်မက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအိပ်မက်အရ ဆွေမျိုးနီးစပ်သူ တစ်ယောက် သေဆုံးမှုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည် ဟုသိရ၏။

ကျွန်မ မေ့၍မရသော ရထား အနက်ကြီးဆိုင်ရာ နိမိတ်မြင်အိပ်မက်မှာ ဒါရီရယ်ရှေးအိုကွန်နဲ၏ ဖြစ်ရပ်ပင်ဖြစ် လေ၏။ ထိုအဖိုးသည် ၁၈၇၃ ခုတွင် မိသားစု၏ ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်အိမ်ထောင် ပြုပြီးနောက် အိုင်ယာလန်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အမေရိကသို့ သွားရောက်ကာ နယူး ယောက်နယ်ရှိ လောင်းကျွန်းတွင် အခြေ ချနေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ၁၉၁၁ ခုတွင် ထိုအဖိုး

အိုကွန်နဲ၏ မိခင်ကြီး၊ ၁ သူ့အားအသိ မပေးဘဲ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဖိုးသည် ရထားအနက်ကြီးကို မြင်းအနက်လေး ကောင်တို့က နယူးအင်္ဂလန်ရှိသူ၏ ဝမ်းကွဲ ညီတော်သူ၏ အိမ်ရှေ့သို့ မောင်းနှင်သွား ကြလေသည် ဟုအိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။ ရထားအတွင်းမှ မြင်တွေ့ရခြင်းမရှိသူ ကစ်ဦးတစ်ယောက်၏ တိုက်တွန်းချက် အရ အဖိုးကွန်နဲသည် ရထားမှဆင်းပြီး အိမ်တစ်လုံး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် အိပ်ယာခုတင်၏။ ဘေးသို့ရောက်သည် အထိ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုခုတင်ပေါ် တွင် အဖိုး၏မိခင်ကြီးမှာ အလွန်နာမ ကျန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ သည် မိခင်ကြီး၏ အခြေအနေကို ကြည့် ပြီး အထူးခြောက်ခြာ၍ သွားလေ၏။ မိခင် ကြီးကမူ သူ့ကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိချေ။ ထို အချိန်တွင် သူ့ဇနီးက အိပ်ယာမှနိုး၍ အဖိုးသည် စိတ်မသက်သာဖြစ်လျက် အိပ်ရာမှ နိုး၍သွားခဲ့လေ၏။

“အစ်ကို အစ်ကို” . . .

ထ...ထ...တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်”

တယ်လီဖုန်းလိုင်း၏ တစ်ဖက်
ရှိ ဘော့စတွန်းမြို့မှ ဝင်းကွဲညီတော်သူက
အနီးအပါးမသွယ် မမျှော်လင့်ဘဲ အလည်
ရောက်လာပြီး ရုတ်တရက် နာမကျန်း
ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း
ရန်မှတစ်ဆင့် ပြောကြားလေ၏။ အဖိုး
ကွန်နဲမှ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ကိုဆက်သွယ်
မပြုဘဲ အမေရိကသို့ လာရောက်လည်
ထပ်ခြင်းနှင့် မိခင်ကြီး၏ ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်
ကာ အိမ်ထောင်ပြုမှုကို ခွတ်လွှတ်ခြင်းမပြု
ဘဲ သေဆုံးသွားရမှုကို စဉ်းစားကာ အနီး
ဇာမှာ အထူးဝမ်းနည်းရလေ၏။

ကျွန်မ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ
နှင့် လူမျိုးတိုင်း သမိုင်းတွင်ရာစုနှစ်နှင့်ချီ
၍ အထက်ပါအိမ်မက်ဖြစ်ပေါ် မှုဆိုင်ရာ
မှတ်တမ်းများ တည်ရှိခဲ့လေ၏။ များသော
အားဖြင့် ၎င်းအိမ်မက်တို့မှာ ဆွေမျိုး
ဆက်စပ်ခဲ့ရသည့် အစိမ်းသရဲတို့ကြောင့်
ဖြစ်မည်ဟုယူဆရလေ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ
တွင် မိသားစုအတွင်း ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်
ထူးရက်မှု သို့မဟုတ် သွေးသံယိုဖြစ်မှု

အတွက် အိပ်မက်ကနိမိတ် ပြခဲ့သည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်မအနေနှင့်
၁၉၆၄ ခုတွင် အသုဘရထားကို ပထမဆုံး
အိပ်မက် မြင်မက်သောအခါ၌ အထက်ပါ
အချက်ကို သတိပြုမိခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။
ကျွန်မသည် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး နှစ်ပေါင်း
များစွာကုန်သွားသည် အထိ ၎င်းအိပ်မက်
၏ အတိတ်နိမိတ်အပြည့်အစုံကို သတိ
မပြုခဲ့မိပါချေ။

မသားရထားအနက်ကြီးနှင့်
မြင်းလေးကောင်ပါဝင်သည့် ကျွန်မ၏
ခုတ်ယာအိပ်မက်ကို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၌
၁၉၅၂ ခုတွင် မြင်မက်ခဲ့လေ၏။
ကျွန်မသည် ဒေါက်တာစပိုင်ရယ်နှင့်
ဇနီးတို့ ပိုင်သည့်ပရိသတ်ဟိုက်ရှိ အဆောက်
အဦတစ်ခုတွင် ဌာနရုံးနေထိုင် ခဲ့လေ၏။
ပိုင်ရှင်တို့က အဆောက်အဦ၏ မြေညီထပ်
တွင် နေထိုင်ကြလေ၏။

ကျွန်မသည် အထက်ပါ
အဆောက်အဦတွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်
နေထိုင်ပြီးသည့် အချိန်အထိ ဒေါက်တာ

စပိုင်ရယ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိသေးသည့်
အပြင် သူ့ဇနီးနှင့်လည်း ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့လေ
သေးချေ။ ထိုချိန်တွင် ရထားအနက်ကြီး
နှင့် မြင်းလေးကောင်တို့သည် ကျွန်မ၏
အိပ်မက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိ၍လာခဲ့
ကြလေ၏။ ရှေးကကဲ့သို့ပင် ရထား
အတွင်းမှ မြင်တွေ့ခြင်း မရှိသူတစ်ဦးက
ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျွန်မ ရထားပေါ်
မှ ဆင်းအပြီးတွင် ထိုရထားအနက်ကြီး
ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်မသည် ရထားပေါ်မှ
အသံ၏ ညွှန်ကြားထားခဲ့သည့် အတိုင်း
အိပ်ရာတစ်ခု၏ ဘေးသို့ရောက်သည်
အထိ အဆောက်အဦအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။ အခန်းအတွင်း၌
အတော်အသင့်မှောင်၍ နေသော်လည်း
ကုတင်ပေါ်တွင် လုံလောင်းနေသူ၏
ဈေးတော့မျက်နှာကို အထင်အရှား တွေ့
မြင်ရလေ၏။ ကျွန်မ ထိုလူအခန်းမှ ပြန်
ထွက်လာပြီး ညဉ့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်
လာအခါတွင် အိမ်ထောင် ယိုဘောကများ
စနစ်တကျ စီစဉ်ထားနေခြင်းနှင့် နံရံတွင်

စက္ကနား ထူခြာစွာကပ်၍ ထာသည့်ကို
တွေ့ရလေ၏။ ဤကား အိပ်မက်မြင်မက်
ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မအခန်းတွင် တယ်လီ
ဖုန်းတပ်ဆင်ရန် ဖုန်းရုံးမှပုဂ္ဂိုလ်များ
လာပါက ကျွန်မ နံသွားချိန်ဖြစ်လျှင်
မတွေ့မည် ကျွန်မရံသွား နေချိန်ဖြစ်လျှင်
မတွေ့မည်ရှိ၍ ထိုကိစ္စကို ကျွန်မ မရှိနိုင်
အိက်တာစပိုင်ရယ်၏ ဝန်းအား တာဝန်
ယူဆောင်ရွက် ငယဇရအတွက် ပြော
ကြားရန် သူတို့၏ ညှဉ်ခန်းအတွင်းသို့
သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခန်းအတွင်းသို့
ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်အခန်း
အနေမထားမှာ ကျွန်မယခင်က မြင်ဖူး
ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။ အခန်းနံရံပေါ်တွင် ကပ်ထားသော
စက္ကနားမှာ ကျွန်မမြင်ဖူးပြီး သားကဲ့သို့ပြီ
မစွပ်စပိုင်ရယ်နှင့် ကျွန်မတို့ စကားပြောဆို
နေချိန်တွင် အိက်တာစပိုင်ရယ်ပြန်၍
ရောက်လာရာ ကျွန်မ အိပ်မက်အတွင်း၌
မြင်တွေ့ရသော ကုတင်ပေါ်တွင် ဖျော
တော့စွာ အိပ်နေသူနှင့် တထပ်တည်း

ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင်
အောက်ပါ သတင်းဆိုးကို ကြားရသည့်
အချိန်အထိ ကျွန်မ အနေနှင့်မြင်မက်
ခဲ့သော အိပ်မက်၏ နိမိတ်ပြမှုကို သတိ
မရခဲ့ပါချေ။ ကြားရသော သတင်းဆိုး
မှာ.....

“အိက်တာ စပိုင်ရယ်သည်
ဘတ်စ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ အတက်တွင်
နုလုံးရောဂါဝင်ပြီး သေဆုံး၍ သွားရှာ
သည်” တဲ့။

ကျွန်မသည် ၁၉၅၂ ခု၊
ဒီဇင်ဘာလတွင် အိပ်ထောင်ပြန်ပြီးနောက်
နစ်နစ်ဟူသော အချိန်ကာလအတွင်း
မည်သည့် အိပ်မက်မျှ မြင်မက်ခဲ့ခြင်း
မရှိပါချေ။

၁၉၅၄ ခုတွင် ကျွန်မမှာ
အထက်ပါ အိပ်မက်မျိုး ပြန်လည်၍
မြင်မက်ခဲ့လေ၏။ ဤအကြိမ်တွင်
ကျွန်မအမျိုးသား၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အတွက် နိမိတ်ပြ အိပ်မက်ကို မြင်မက်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရထား အနက်ကြီးသည်

ကျွန်မ ရောက် ဖူးခြင်းမရှိသော နိုင်ငံတစ်ခု
မှ ကွဲလွဲစွာတို့ ခြံသဏ္ဌာန်ရှိ ဗိုလ်တဲတစ်လုံး၏
ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်၍သွားလေ၏။ ထို
ဗိုလ်တဲ၏ ရှေ့တွင်ပြတင်းပေါက် တည်
တည်၌ သစ်နီသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ရှည်လျားသည့် စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို
တွေ့ရလေ၏။ ညှဉ်ပွဲကြီး တစ်ခုပုံစံဖြင့်
ပြင်ဆင်၍ ထားခြင်းဖြစ်သော မီးလင်းချိုင်း
တစ်ခုရှိလေ၏။

ကျွန်မသည် ကလေးတစ်
ယောက် သိပ်ထားသောနေရာအထိ
ဗိုလ်တဲအတွင်းသို့ ဝင်၍သွားရာ ထိုနေရာ
တွင် အရပ်ရှည်လျားသော အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်သည် ဘာမျှထည်မထား
သော ကလေးထမ်းခွက်ကိုငဲ့၍ ကြည့်
ကာပြင်းစွာ ငို၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။ ကျွန်မသည် ထိုအချင်းအရာကို ကြည့်
ကာ အထူးဝမ်းနည်း၍ သွားလေ၏။ ထို
အမျိုးသမီးကမူ ကျွန်မ ဝင်ရောက်ထ
သည့် အသံကိုကြားမိဟန် မတူသည့်ပြင်
ကျွန်မကို မြင်တွေ့ဟန်လည်း မတူပါ။
ကျွန်မသည် ဆန်ဂျီကွန်

ဆောင်ကြားသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖြတ်
သန်း၍ သွားခဲ့ဖူးခြင်းမရှိချေ။ သို့သော်
အထက်ပါအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြီး မကြာ
မှီသည် ဇွန်လ၏ စာနက်နေ့တစ်ရက်တွင်
ကျွန်မနှင့် ကျွန်မအမျိုးသားတို့သည်
မိတ်ဆွေအချို့နှင့်အတူ မိုဒယ်စတိုသို့
အပြင်သွားရောက် ခဲ့ကြလေ၏။ တော
၏အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်
နာ နွားခြံကဲ့သို့ တည်ဆောက်၍ထား
သော ဝိုလ်တစ်လုံး၏ ရှေ့ရောက်ရှိသွား
လေ၏။ ကျွန်မတို့ လာရောက်လည်
သော်လည်း ဝိုလ်တဝိုင်းရင်း နီးမောင်နံတို့မှာ
မိမိတို့၏ နှစ်ယောက်စလုံး အရပ်ရှည်
ကြည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူတို့သည်
ကျွန်မတို့၏ အရွယ် သမီးကလေးရာရန်ကို တယု
သော ပြုစုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုနေ့တွင် နေ့သား၏ သို့သော်
ကျွန်မမှာ လေအေးအေးကို အပြင်
သန်းသံ ရသကဲ့သို့ အေးပြီးထုံကျင်
နေလေ၏။ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲတွင်
တွေ့ရသော ကလေး၏ ထမင်းခွက်ပေါ်
သို့ ခြံနေသော အမျိုးသမီးမှာ ဂျွန်ဆင်

ဖြစ်သည်ကို မမှီရအောင် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။
သူတို့သည် ကျွန်မမိတ် အနောင်အယုက်
ဖြစ်နေမှုကို ပြောင်းလဲသွားစေရန်
မဲဂျွန်ဆင်၏ လက်သမား အတတ်ညာ
အကြောင်းကို စတင်၍ဆွေးနွေးခဲ့
ကြလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် တွေ့ရ
သော သစ်နီသား စာမူရှည်ကြီးမှာ မဲဂျွန်
ဆင်၏ လက်ရာဖြစ်လေ၏။ နံရံရှေ့တွင်
မီးလင်းဖိုကြီးကိုလည်း အိပ်မက်ထဲ
အတိုင်း မြင်တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်မသည် အလွတ်မဲ့ မျက်
ရှည်ကွေးမှုကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး နောက်
သူတို့အုပ်စုအတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့
လေ၏။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က
ကျွန်မကို ခေါ်ယူပြီး လဲလျောင်း၍ အနား
ယူနေနိုင်သည့် အိပ်ရာသို့ပို့၍ ပေးလေ၏။

“ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ မနေပါ
ဘူး”

ယင်သို့ပြောဆိုပြီး ကျွန်မသည်
ကလေးငယ် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ဝင်ရောက်၍
သွားလေ၏။ ထိုကလေး အိပ်ခန်းအတွင်း၌
မတ်ဂျွန်ဆင်နှင့် မဲဂျွန်ဆင်တို့ နီးမောင်နံ

ကို ကျွန်မ၏ ကြေကွဲမှုမှာ သူတို့အိပ်
တွင်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင်
ကျွန်မနှင့် ကျွန်မအမျိုးသားတို့သည်
ဝမ်းနည်းကြေဖွယ် သတင်းဆိုးကို ကြားရ
လေ၏။ မိတ်ဆွေ မတ်ဂျွန်ဆင်မှာ
ကလေးငယ် ကလေးဆုံးရှုံးသွားရပြီး
အကြီးမ ရှာရွှန်မှာလည်း ကံကောင်း၍
ဆုံးရှုံးမှုမရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်ဟုဆို၏။
ရှာရွှန်သည် ရူးမတတ် အဖျားဝင်ကာ
နည်းအားနည်းမှု အထိကို ပြင်းထန်စွာ
ခံရရှာလေ၏။

ကျွန်မ၏ ရထားနက်ကြီး
အိပ်မက်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖွယ်ဖြစ်ရပ်
အတွက် နိမိတ်ပြခဲ့ပြန်လေပြီးတည်း။

ကျွန်မသည် နောက်တစ်ကြိမ်
နိမိတ်ဆိုပြသော အိပ်မက်ကို နိဟဒါရို
လက်စီဂတ်တွင် မြင်မက်ခဲ့လေ၏။ ၁၉၅၅
ခု ဧပြီလတွင် ကျွန်မနှင့်ကျွန်မအမျိုးသား
တို့သည် အားလပ်ရက်အချို့ တစ်လကြာ
မျှ မိုတယ်တစ်ခုတွင် အနားယူနေထိုင်ခဲ့
ကြလေ၏။ ထိုစဉ်က မီးတောက်မီးလျှံကို

ရှု၍နေရာသကဲ့သို့ တစ်နေ့လုံး အပူဒဏ်
ကို လှူလိုက်၍ခံခဲ့ရလေ၏။ အဆိုဆုံးက
မိတယ်တစ်ခုလုံးတွင် နေရာလပ်ရှာ၍
မရှိအောင် လှူပရိုက်နှင်းပြည့်ကြပဲ နေခြင်း
ပင်တည်း။

ကျွန်မတို့ ကားမောင်းပြီးဝင်
သွားသည့်အချိန်တွင် မိတယ်ပိုင်ရှင်
ဒေါက်ကမ့်ဖဲ သည်တွင် ပြတင်းပေါက်
တစ်ခုတွင် လေအေးစက်ကရိယာကို
ကြိုးစားပြုပြင် လျှက်ရှိသည်ကို တွေ့
ရလေ၏။ ကျွန်မတို့သည် အတော်
အတန် လိုအပ်မှုမရှိဘဲ ကိုယ့်အခန်း
အတွင်း၌ မနေကြသည်ကများ၏။
ထိုအချိန် အတွင်းနေစဉ်တွင် ကျွန်မ
သည်အိပ်ရာထဲ၌ ခဏမှေးနေရင်းမှ
အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်
သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရထားကြီးကို
မြင်အနက်လေးကောင် တစ်ဆင်ကာ
မောင်းနှင်လာပြီး နောက် ဒေါက်ကမ့်ဖဲ၏
အိပ်ယာအထိ ဝင်ရောက်၍ သွားခဲ့
လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေဘက်

တွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါအသစ် တစ်ခုကို
တောင်းယူရန် သူတို့တံခါးပေါက်သို့
သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ကမ်တို့ဇနီး
မောင်နံက စကားစပြည် ပြောဆိုရန်
အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် တောင်း
ပန် ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
လန်ထိတ်ကာ ကျွန်မကိုယ်မှ ချွေးဇီးများ
စိပ်ထွက်၍ လာလေ၏။ ကျွန်မသည်
ကိုယ့်အခိုင်းအစေ မိန်းကလေး၏ နာမည်
ကိုပင် မေးသွားသည်အထိ ရထားနက်
ကြီးအိပ်မက်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် နောက်
ကဖြစ်ရပ်တို့၏ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို
ခံရလေ၏။ ကျွန်မသည်ကမ့်ဖဲကို တောင်း
ပန်ကာ သူတို့ဆီမှ မရအရပြန်ထွက်လာ
ခဲ့မိလေ၏။

အသင်နှင့် စကားပြောဆိုနေ
သူမှာ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာတွင်
မရှိတော့မည်ကို သိနေခဲ့လျှင် သင့်အမိန်
နှင့်မည်သို့ ဆောင်ရွက်မည်ကို ကျွန်မ
အားရှင်းပြစေလိုပါ၏။

အဆိုပါ ဒေါက်ကမ့်ဖဲသည်

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉) နာရီအချိန်

တွင် လေအေးစက် လုံးကို တက်၍
တပ်စဉ်မှာပင် နှလုံးရောဂါဝင်ပြီး လိမ့်ကျ
ကာသေဆုံး၍ သွားရှာလေ၏။ ယင်းမှာ
ကျွန်မ နောက်ဆုံးမြင်မက်သော အိပ်မက်
ဖြစ်ပြီး နောက်လည်း ထိုအိပ်မက်မျိုးမျှ
မည်သည့်အခါမျှ မြင်မက်ခြင်းမရှိပါစေနှင့်
ဟုဆုတောင်းမိပါ၏။

အထက်ပါ တိုက်ခတ် အနာဂတ်

တွင် တွေ့ကြုံရမည့် ကြောက်မက်ဖွယ်
အိပ်မက်များ မြင်မက်မှုနှင့် ပတ်သက်
ကျွန်မ အနေနှင့် မည်သို့မျှ ရှင်းပြတာ
ပါချေ။

ကျွန်မ အထင်အားဖြင့်

အထက်ပါ ရထားအနက်ကြီးနှင့် မြ
လေးကောင် အိပ်မက်များအတွင်း၌ တွေ့
မှုတို့မှာ ကျယ်ပြန့်သော အသိဉာဏ်
စီအင်မှုကြီးမှ အနည်းအကျဉ်း တော
ပလာသည့် အမှတ်သညာများဟု ယူဆ
ပါကြောင်း တင်ပြနိဂုံးချုပ်ပါ၏။

ပုသိမ်မြို့

အတ္တလိနိုလုံ

မိန့်မိန့်အေး

ကချေကချေ

ဂါမဏီသည် ရေချိုးပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရေတွင်ရပ်ကာ မိမိ ကိုယ်မိမိ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စေ့စေ့ကြည့် နေ၏။ နောက်စေ့ချွန်ချွန်၊ နဖူးမောက် မောက်၊ နားထင်ချိုင့်ချိုင့် သိန်းငှက်ကဲ့သို့ နှာခေါင်းတို့ရှိပြီး တစ်မျက်နှာလုံးတွင် အထင်ရှားဆုံးမှာ မျက်ခုံးပါးပါးအောက်မှ ပြူးကျယ်တောက်ပသော မျက်လုံးတစ်စုံ ဖြစ်ပြီး မျက်တွင်းချိုင့်ကြီးထဲတွင် ဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။ နှာယောင်ကောက် ကောက်အောက်တွင် မျှင်းတစ်ကြောင်း ထဲ ဖြစ်နေသော ညိုပြပြ နှုတ်ခမ်းပါးပါး သည် တင်းတင်းစေ့နေ၏။

ဂါမဏီသည် ပါးစပ်ကိုဖြ၍ ရယ်မောလိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးသော သွားကြီးများနှင့် သပြေသီးမှည့်ရောင် သွားနဲ့ယှဉ်ပြီးကြီးများ ပေါ်လာ၏။ သွားနဲ့ မဲကြီးများကြောင့် သွားများသည် ပုံမှန် အရောင်ထက် ပိုမိုဖြူဖွေးနေသကဲ့သို့ လျှာမှာလည်း ပိုမို နီရဲနေသည်။ ရှည်လျား သော ခြေတံလက်တံများရှိပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် နှင့် ဂုတ်ပိုးမှာ ကြွက်သားများ အမြှောင်း

ထပြီး မိုးမောက်နေမှုကြောင့် လက်ပြင် ကုန်းသယောင် ဖြစ်နေသည်။ ရှည်လျား သန်မာသော ခြေတံလက်တံနှင့် လက် ချောင်းများကို အညှီရောင်အမွှေးများက ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းထား၏။ ခြေတံလက်တံ များတွင် အမွှေးထူသလောက် မျက်ခုံး မှာ ပါးလျားကာ အရာလောက်သာရှိ၏။ နဖူးမောက်မောက်၊ နောက်စေ့ချွန်ချွန် ခေါင်းကြီးတွင် အညှီရောင်ဆံပင်များ ဆံ ပါးပါးရှည်ရှည် ပေါက်နေမှုကို နောက်လှန် ပြီး နောက်စေ့တွင် စည်းထား၏။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ရှိပြီး အညှီဖက်သို့လှသော အသား ဝါ ဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိသော ဂါမဏီကို တွေ့ချင်းလူသည် ကျောက်ခေတ်လူသား ကို သတိရစေ၏။ ဂါမဏီ၏ ဘေး ဘိုး ဖခင် အားလုံးသော မျိုးဆက်များသည် ဂါမဏီ၏ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းဖြစ်၏။

ဂါမဏီသည် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာနုရောင်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး မှန်တင်ခုံ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ အနက်ရောင်

သစ်သားဘူး အပြားလေး၊ ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ ဘူးကလေးကို ဖွင့်လိုက် သောအခါ ဝင်းအိတောက်ပနေသော ဆွဲကြိုးကြီးတစ်ကုံးနှင့် ဆွဲကြိုးကြီးတစ် ကုံး လက်မ x ၁၀၅ လက်မအရွယ် စာအုပ်ပုံ ရွှေဆွဲသီးကြီးကို တွေ့ရ၏။ ဆွဲသီးကိုဖွင့်ပြီး အထဲရှိ မဟူရာရောင် အရည်များ ယိုဖိတ်တော့မယောင် သည်။ အရပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး လက်ဝါးပေါ် တင်လိုက်သည်။ အရပ် ကလေးမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘက် တွင် ပိုက်ထားသော ကိုယ်အင်္ဂါအမြဲ အစုံပါရှိသော ယောက်ျားတစ်ဦးပုံဖြစ်

ဂါမဏီသည် မှတ်တင်ခုံပေါ် အဖိုးတန်ရေမွှေးဖြင့် အရပ်ကလေး ပက်ဖြန်းလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုသေစွာကိုက်ကာ နဖူးဖြင့်ထိ၍ ..

“အစွမ်းပြတော်မူပါ အနတ်တရား”

ဟု တိုင်တည်ကာ အရပ် နှုတ်ခမ်းဖြင့် တစ်ချက်ထိလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဆွဲကြိုး

ကို ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်ရာ ဆွဲသီးလေး
သည် ဂါမထိ၏ အသည်းနှလုံးနှင့် တစ်
တန်းထဲနေရာတွင် ရှိနေလေသည်။ ဆွဲကြီး
ကြီးအပေါ်မှ စပုတ်ရှက်အဖြူရောင် တစ်
ထည်ကို ဝတ်ဆင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဂါမထိ
အပြင်ထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။

ဂါမထိ၏ ဆွဲကြီးကြီးနှင့်
ဆွဲသီးမှာ အလေးချိန် ၁၀ ကျပ်သားရှိ
ပြီး သန့်စင်သော ရွှေစင်ရွှေသားဖြင့်
ပြုလုပ်ထား၏။ အရုပ်ကလေးမှာ လူသား
စစ်စစ် ယောက်ျားတစ်ဦးကို မာမိအဖြစ်
စီစဉ်ထားသော “မော်ဝီယံ” အရုပ်ကလေး
ဖြစ်သည်။ ထိုဆွဲကြီးကြီးနှင့် အရုပ်ကလေး
သည် ဂါမထိ၏ ဘီကြီးထဲမှ လက်ဆင့်
ကမ်းလာသော မျိုးဆက်အမွေဖြစ်သည်။
ဂါမထိ၏ ဘီကြီးသည် ကမ္ဘာ့အလယ်
ပိုင်းမှ အီဂျစ်မင်းသားတစ်ပါး၏ အနွယ်
တော်ဖြစ်ပြီး နန်းလွှဲမှုနှင့်နိမ့်ကာ ဟိမဝန္တာ
တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်
ပြီး မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

တောအထပ်ထပ် တောင်
အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကာ မန္တလေး

ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီး ပါလာ
သော စိန်ပွင့်များကို ရောင်းချ၍ စိန်
ကုန်သည်ကြီး “မဟာမြို့ရ” အဖြစ် ခံယူခဲ့
သည်။ သန်မာထွားကုန်သည့် လူတီလူး
ကြီး “မဟာမြို့ရ”သည် ချောမောလှပသော
နန်းတွင်းသူလေးတစ်ဦးကို “မော်ဝီယံ”
အရုပ်ကလေး၏အစွမ်းဖြင့် အရယူခဲ့ပြီး
အဆင့်ဆင့် ပေါက်ဖွားလာရာ ဂါမထိ
တိုင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထူးဆန်းသည်မှာ
“မဟာမြို့ရ”မှ မျိုးရိုးအဆက်ဆက် သားများ
သာ မွေးဖွားပြီး “မဟာမြို့ရ”၏ အသွင်
သဏ္ဌာန်အတိုင်းဖြစ်ကြသည်။ “မဟာမြို့ရ”
သည် နန်းတွင်းသူလေးကို ဇနီးကြီးအရာ
မှာထားပြီး မိန်းမ အမြောက်အမြားယူခဲ့
သော်လည်း နန်းတွင်းသူလေးတစ်ဦးတည်း
မှသာ ဂါမထိ၏ ဘေးကြီးကို ဖွားမြင်ခဲ့
လေသည်။ ဂါမထိ၏ ဘီ၊ ဘော၊ ဘိုး၊
ဖခင်တို့သည် “မော်ဝီယံ” အရုပ်ကလေး
အစွမ်းဖြင့် မိန်းမများကို အလိုရှိတိုင်း
ရခဲ့ကြသည်။ သူတို့မျိုးဆက်ကြောင့် မိမိ
တို့၏ ဇနီး၊ သမီး၊ အစ်မ၊ ညီမများ
အတွက် အရက်ကွဲရာသူများ မျက်ရည်

ချောင်းစီးရာသူများ ခုနှင့်အေးရှိခဲ့သည်။
ဂါမထိ၏ဖခင် “ဩရဿ”
သည်လည်း သူ့ခေတ်၊ သူ့အခါက လှမ်း
လှမ်းတောက် စွန်ခဲ့သည်။ သမီးချောရှိသူ
ဇနီးချောရှိသူတိုင်း ဩရဿနှင့်ဝေးရာသို့
ရှောင်ကြသည်။ ဂါမထိ၏အမေသည်
ခွင့်လွှတ်သည်ခံ၍ ဩရဿကို မခွဲနိုင်
မခွာရက်ဖြင့် သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းခဲ့သည်။

ယခု “မော်ဝီယံ” အရုပ်
ကလေးသည် ဂါမထိလက်ထဲသို့ ရောက်
ရှိလေပြီ။ ဂါမထိသည် အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ
ကြီးတစ်ခု၏ ဒါရိုက်တာဖြစ်သည်။
အသက် လေးဆယ်နားနီးသော်လည်း
အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း
နေကာ “မော်ဝီယံ”တန်ခိုးဖြင့် လိုချင်
သည့် မိန်းမကို ရနေလေသည်။ သူ ချစ်ရ
တဲ့သူကို မတွေ့သေးပါ။ သူချစ်သော
မိန်းကလေးကိုလက်ထပ်ပြီး မျိုးဆက်
သွေးကို ရချင်နေသည်။ ဂါမထိသည်
ခေတ်ပညာတတ် IT လောကမှ လူရွယ်
တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက်

လက်ဆင့်ကမ်းလာသော “မော်ပီယံ” ရုပ်ကို ယုံကြည်လေးစားစွာ ကိုးကွယ်သည်။ ဖခင်ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အရုပ်ကို သိဒ္ဓိတင်လေ့ရှိသည်။ မိန်းမတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံနှီးနှောပြီးတိုင်း သူ့အသွေ့တစ်စက်ကို ဖောက်၍ အရုပ်ကလေးကို သုတ်လိမ်းပေးသည်။ ထိုအခါ အရုပ်ကလေးသည် ပိုပြီး မည်းနက်တောက်ပြောင်လာလေ့ရှိသည်။

ဂါမဏီသည် အသံလိုက် ရောက်သောအခါ ချက်ချင်း ကားပေါ်၌မဆင်းသေးဘဲ သူ၏ကားနံဘေးသို့ကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ကားကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အင်ဂျင်နီယာလေး “အီဝ” နှင့် စာရင်းကိုင်ချုပ် “ချစ်မိုးစွေ” တို့အတွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချစ်မိုးစွေမြင့်မြင့် သွယ်သွယ် ၊ ဖြူဖြူမွေးမွေးလေးဖြစ်ပြီး ကုကမွတ်ယူနီဖောင်းဖြင့် ရှင်းသန့်နေသည်။ “ချစ်မိုးစွေ” ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဂါမဏီ၏ နှလုံးသာသည် ထုခိုက်ခံလိုက်ရသလို ထိတ်ခနဲခုန်သွားလေသည်။ ဒီတစ်ခေါက် သားကောင်ကတော့ “ချစ်မိုး

စွေ” ဖြစ်တော့မည်။
“Sorry ဝဲ ဒေဝါ။ မင်း ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ”
ဟု တီးတိုး ရွှေ့တင်လိုက်သည်။
ဒေဝါနှင့် ချစ်မိုးစွေသည် ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှဖြစ်ပြီး ဥစ္စာဓန၊ ပညာ အဆင့်တူကြသည်။ ရုပ်ရည် သန်ပြန့်ပြီး လိုက်ဖက်ညီသော ချစ်သူစုံတွဲ ဖြစ်၍ အများ၏ အားကျမှုကို ခံယူကြရသည်။ မကြာမီကာလအတွင်း စေ့ဂပ် ကြောင်းလမ်းခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်းပြုရန် ရည်ရွယ်ထားကြသည်။ သူတို့၏ အေးချမ်းသာယာသော ဘဝထဲသို့ မှန်တိုင်းဝင်ရန် တာဆူခဲ့လေပြီ။

ဂါမဏီသည် ချစ်မိုးစွေအား ငွေစာရင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး မေးမြန်းစရာရှိ၍ သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ချစ်မိုးစွေသည် ဖိုင်လေးတစ်ခုကိုပိုက်၍ ခပ်မတ်မတ်လေး ရပ်နေသည်ကို ဂါမဏီသည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ခပ်လျော့လျော့ထိုင်ပြီး စိမ်းစိမ်းကြည့်နေ၏။ ချစ်မိုးစွေမှာ ဂါမဏီကို စတင်မြင်ဖူး

ကတည်းက ရှိသေးသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ပြီး တစ်စက်မှ ကြည့်မရခဲ့ပေ။ ယခုလည်း ခပ်စူးစူးလေး တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဒါနိုက်တာသိချင်တဲ့ ဆိုဒ်ရဲ ငွေပေးချေမှုက ဒီလိုပါ”

စာရင်းများကိုရှင်းပြရင်း ချစ်မိုးစွေ ရင်တထိတ်ထိတ်ခန့်လာ၏။ ဂါမဏီကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လာ၏။ မဲနက်ထူထပ်သော မျက်တောင်လေးများကို ပင့်ပြီး ဂါမဏီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဂါမဏီသည် ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမကို ညှို့ဝင်နေ၏။ ဂါမဏီ၏ ပိုက်ထားသော်လက်မှ ညာလက်ဝါးသည် ဆွဲကြိုးထိပ်မှ ဆွဲသီးကြိုးကို ဖွဖွလေး ပွတ်နေရင်း...

“တန်ခိုးပြတော်မူပါ မှော်နတ်ဘုရား”
ဂါမဏီသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...
“မင်းကိုကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို ကြောက်နေသလိုပဲ”
“မဟုတ် . . . မဟုတ်ပါဘူး”

အိုက်တာ။ မကြောက်ပါဘူး။

“မကြောက်ဘူးဆိုရင် ခင်မင်
တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို ခင်မင်တယ်ဆိုရင်
တိုယ့်စကား နားထောင်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ကဲ...သွားတော့၊ မနက်ဖြန်
ဒီအချိန်မှာ ဒီစာရင်းကို ဆက်ရှင်းပြပါ”

ချစ်မိုးတွေ့သည် သူမ၏ စာသွဲ
သို့ ပြန်လာပြီး မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ထား
လိုက်ကာ တသိမ့်သိမ့်တုန်သောရင်း၊
တငြိမ်ငြိမ်ယဉ်သော အတွေ့ဖြင့် ဂါမထီ
ကို မြင်ယောင်နေ၏။

“မိုးတွေရေ ပြန်ကြမယ်။ ဘာလို့
ထိုင်နေတာလဲ ဟင်”

“အင်...ဒေဝါ ရုံးဆင်းချိန်
ရောက်ပြီပဲ။ သတိမထားလိုက်မိဘူးဟာ”

“ကိုယ် ဆာတယ်ကွာ YKKO
မှာ ကြေးအိုးဝင်စားရအောင်”

ချစ်မိုးတွေ့သည် ကြေးအိုးကို
စိတ်မပါတပါစားရင်း သူမကိုယ်သူမ

အံ့သြနေမိသည်။ ယခင်က ဂါမထီသည်
ရုပ်ဆိုးဆိုး၊ မာကျောကျော ကုမ္ပဏီ၏
လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ အသိ

အမှတ်ပြုထားခဲ့သည်။ ယခု ဘာဖြစ်တာ
ပါလိမ့်။ ဂါမထီကို မြင်ယောင်ပြီး တွေ့ချင်
နေမိသည်။ ထူးဆန်းပေစွ။

“ကဲ...မိုးတွေလေး နေမကောင်း
ချင်ဘူးထင်တယ်။ ငှုပေါင်ပေါင်နဲ့၊ အိမ်
ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ထ သွားကြစို့”

အိမ်ရောက်တော့လည်း ချစ်မိုး
တွေ့၏စိတ်ကို ဂါမထီက ဖမ်းစားနေသဖြင့်
ချစ်မိုးတွေ စိတ်တွေဆိုးနေမိသည်။ ဒေဝါ
သည် သူမ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ချစ်သူ၊
သူမက ဒေဝါကို တစ်မိုးအောက် တစ်
ယောက်ထင်သလို၊ ဒေဝါကလည်း သူမ
ကို တုန်နေအောင်ချစ်၏။ မိဘချင်း
ကလည်း သဘောတူကျေနပ်။ လူငယ်
ချင်းကလည်း မေတ္တာရှိ။ ဘာလိုသေး
သလဲ။ ဒေဝါနှင့် ဂါမထီကို ယှဉ်ကြည့်
ပါက ရာမမင်းသားနှင့် ဒဿကီနိဝီလူးမင်း
လို ကွာခြား၏။

ဂါမထီသည် သူ၏ တိုက်ခန်း

သို့ပြန်ရောက်ပြီး ဆွဲကြိုးကြီးကိုချွတ်ကာ
ဆွဲလီးကိုဖွင့်၍ အရပ်ကလေးကို တစ်ချက်
နှမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ချစ်သူတွေပြီ။ မှော်
နတ်ဘုရား ကူညီပါ”

ဂါမထီဆွဲကြိုးကြီးကို ချွတ်
လိုက်သည်နှင့် ချစ်မိုးတွေ့သည် ဒေဝါကို
တွေ့ချင်လာသည်။ စကားတွေ အငမ်းမရ
ပြောချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း
ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီဝေရေ...ဒေဝါရေ...
ဘာလုပ်နေလဲဟာ။ ငါလေ နင့်ကို
အရမ်းသတိရလို့ စကားတွေ ပြောပါဦး”
ချစ်မိုးတွေ့သည် သူမငယ်စဉ်
ကတည်းက ဒေဝါကို ဒီဝေဟု နောက်
ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ဟ...ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ။ ကော့ ကြေးအိုးစားတုန်းက နင်
အေးစက်စက် ငေါင်တောင်တောင်လုပ်ခဲ့
လို့ ပြန်ချွေတာလား”

“အေးဟ...ညနေက ငါ
စိတ်နေမကောင်းဘူး ဒေဝါ။ ခေါင်းထဲမှာ

ရှက်ထွေးနေတာပဲ သိလား။ အခုမှ ရှင်း
သွားတာ”

“နင့်ကို ဂါမဏိဆိုတဲ့ ဘုံကြီး
က စာရင်းတွေမေးလိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။
ကဲ...ငါ သိချင်ဆိုပြမယ်။ နားထောင်
မလား”

“အေး...ဆိုပြ အခုဆို”

“ချစ်မိုးစွေခွဲတယ် ဘုံကြီး
ပြတ်တဲ့ ဒေဝီလုမျိုးနွယ် မျက်မာန်တော်
ညှိုးပါနဲ့ xxx”

“တော်ပါတော့၊ တခြားသိချင်ဆို”

ဒေဝီသည် ချစ်မိုးစွေကြိုက်
သော “တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုတယ်”
ဆိုသည့် သိချင်လေးကို စိတ်ပါလက်ပါ
ဆိုပြလိုက်သည်။ ချစ်မိုးစွေ ဒေဝီ၏
တေးသံကို ချစ်ကြည်နူးစွာ နားထောင်
ရင်း တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နံနက်ခင်း ရုံးတက်ရန် ချစ်မိုး
စွေ ပြင်ဆင်နေသကဲ့သို့ ဂါမဏိလည်း
ပြင်ဆင်နေသည်။ ဂါမဏိ မှော်ပီယ
အရုပ်ကလေးကို တစ်ချက်နှမ်းလိုက်ပြီး

ချစ်မိုးစွေကို တမ်းတလိုက်ချိန်မှစ၍
ချစ်မိုးစွေ၏ရင်ထဲ အသည်းနှလုံးထဲတွင်
ဂါမဏိကို တမ်းတမ်းတတ တွေ့ချင်၊
မြင်ချင်လာသည်။ ကုမ္ပဏီသို့သွားကြစဉ်
ဒေဝီသည် မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး ခပ်
မတ်မတ်ထိုင်နေသော ချစ်မိုးစွေကို
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေ၏။

“မိုးစွေ ငြိမ်လှချီလား။ စကား

ပြောလေ”

“ဆောရီး...ဒေဝီ ငါ စကား

မပြောချင်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ဖျိပဲ”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ။ နှင် ဟို

ဘီလူးကြီး ဂါမဏိကို စာရင်းရှင်းရမှာမို့
ငါ”

ချစ်မိုးစွေသည် ဒေဝီကို

လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂါမဏိနာမည်ကို
ကြားလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်
တုန်သွားလေသည်။ ချစ်မိုးစွေသည်
ဂါမဏိ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်
သည်နှင့် လက်ဝိုက်ပြီး ထိုင်နေသော
ဂါမဏိသည် စူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ..

“ချစ်မိုးစွေ”

ဟု ငစ်လုံးချင်းခေါ်လိုက်
သည်။ သူ၏ ညာလက်ဝါးကလည်း
အင်္ကျီအောက် ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ဆွဲသီး
ကြီးကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ချစ်မိုးစွေ
သည် စပါးကြီးမြွေ၏ အညှို့ခုံရသော
သားကောင်ကဲ့သို့ ခပ်တောင့်တောင့်လေး
ရပ်နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ဂါမဏိအနီး
သို့ လျှောက်သွားရာ ဂါမဏိ ထိုင်ရာမှ
ထပြီး ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ချစ်မိုးစွေသည်
သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်လိုက်မှန်းမသိဘဲ
ဂါမဏိ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။
ဂါမဏိက လှမ်းဖက်လိုက်သောအခါ
ဂါမဏိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပျော့ခွေကျသွား
လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ချစ်မိုးစွေသည်

ဂါမဏိကို အရူးအမူး စွဲလမ်းသွား၏။
“မှော်ပီယနတ်ဘုရား” ၏ ညှို့ချက်မှ
ကင်းနေသည့်အချိန်တွင် ဒေဝီကို သတိ
ရပြန်၏။ ဒေဝီတစ်ယောက်လည်း ရူးရာ
တော့မည်။ ဘာဖြစ်မှန်းလည်းမသိသလို
ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ချေ။
နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း အံ့သြစွာဖြင့်

ချက်နာယုက်ကြရ၏။ ချစ်မိုးမွေ၏ မိဘ
များကလည်း ချစ်မိုးမွေကို ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရဖြစ်ကုန်၏။ သူငယ်ချင်း အပေါင်း
အသင်းများက ချစ်မိုးမွေလုပ်ပုံကို စဉ်းစား
၍မရကြ။ ဒေဝီနှင့် ဂါမဏီ ယှဉ်ကြည့်
မိက ဥစ္စာနေ ပိုင်ဆိုင်မှုက မတိမ်မယိမ်း။
ဈာန်အရည်အချင်းက အတူတူ။ ဂါမဏီ
က အသက်ကြီးသည်အပြင် ရုပ်ရည်မှာ
အော့ မင်သာနှင့်ဘီလူး။ ချစ်မိုးမွေ သည်
ချစ်ခြင်းသံယောဇဉ်လည်း မရှိတော့ချေ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော
ချစ်မိုးမွေကတော့ ဒေဝီကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး
မိမိထိထံ ရောက်သွားလေပြီ။ ဂါမဏီ
ကတော့ သူ့အချစ်ကို ရှာတွေ့ပြီဖြစ်၍
ချစ်မိုးမွေကို အစွမ်းကုန် ညှဉ်ငင်နေပြီး
ကြောခင် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်နေကြ၏။
ဒေဝီကို လူသတ်မှုမဖြစ်စေရန် သူမိဘ
များက အဘိုးအဘွားရှိရာ ဘန်ကောက်
သို့ ခေါ်သွားကြသည်။

ယနေ့ လက်ထပ်ရန်ကိစ္စများ
ဆိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ဂါမဏီတိုက်ခန်းသို့
ချစ်မိုးမွေ ရောက်နေ၏။ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း

ပြီး ဂါမဏီ ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းသို့
စင်သွားစဉ် ဂါမဏီ ချွတ်ထားခဲ့သော
ဆွဲကြိုးကြီးကို ချစ်မိုးမွေ ကိုင်ကြည့်ပြီး
ဆွဲသီးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဘွားမှ
အရုပ်မည်းမည်းလေးကို ထုတ်ယူပြီး
လက်ဝါးပေါ်တင်၍ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရာ
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းထ၍
ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်
သွားလေသည်။ အရုပ်ကလေးကို ညာ
လက်ဝါးထဲတွင် ဆုပ်ထားရင်း ဒေဝီကို
သတိရလာသည်။

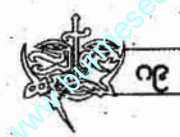
“ဒေဝီ...ဒေဝီရေ... နင်
ဘယ်မှာလဲ။ ငါ့ကို လာခေါ်ပါ ဒေဝီ။
လာပါ”

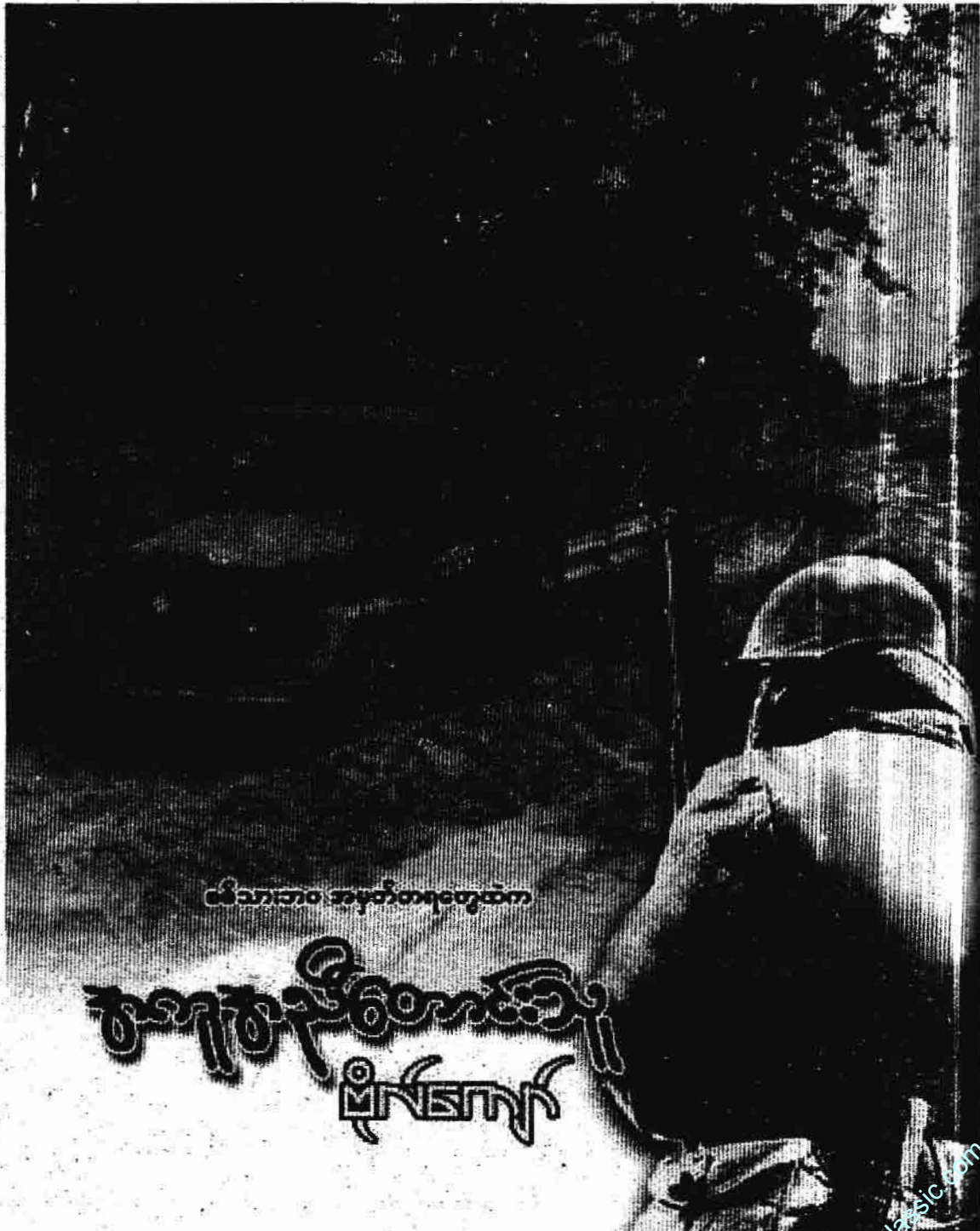
တဖွဖွရွတ်ရင်း တိုက်ခန်း၏
ဝင်တံတံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်း
မှ ထွက်လာသော ဂါမဏီကလည်း
အခန်းထဲတွင် ချစ်မိုးမွေကို မတွေ့၍
အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာသည်။ ချစ်မိုး
မွေသည် ဂါမဏီ သူမထံလာနေသည့်
တွေ့လိုက်သောအခါ ဝင်တံလက်ရမ်း
ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ဂါမဏီက

အလွန်တကြား...
“ချစ်မိုးမွေ မလုပ်နဲ့”
“ဟု လှမ်းအော်ရင်း ပြေးဆွဲ
လိုက်သည်။ ချစ်မိုးမွေက ခုန်အချ
ဂါမဏီက လှမ်းအဆွဲ နှစ်ဦးသား
လုံးထွေးပြီး ၁၂ ထပ်အမြင့်မှ အင်္ဂတေ
ခင်းထားသော မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားလေသည်။ ချစ်မိုးမွေသည် ပါးစပ်မှ
သွေးများထွက်ပြီး “ဒေဝီ” ကိုခေါ်ရင်
ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

အချစ်မုဆိုးကြီး ဂါမဏီ
ကတော့ အင်္ဂတေပေါ် “အုံး”ခနဲ
ပက်လက်ကျကာ နောက်စေ့ပွင့်ပြီး
မရူမလှ သေသွားလေသည်။ ချစ်မိုးမွေ
ကို သင်္ဂြိုဟ်သည်အထိ ညာဘက်
လက်သီးဆုပ်ကလေးကို ဘယ်လိုနည်း
နှင့်မှ ဖြည့်၍မရကြပါ။ လက်သီးဆုပ်ထဲ
မှ “မှော်ဝီယ” အရုပ်ကလေးသည်
ချစ်မိုးမွေနှင့်အတူ မီးသံပြိုလဲခံလိုက်ရ
လေသည်။

စိပ်စိပ်အေး

မိသားစု အမှတ်တရဓာတ်ပုံ

စာအုပ်အိမ်ထောင် မိသားစု

ကျွန်တော်ဦးစီးစစ်ကား ၁၂ စီး
ထောက်ပံ့နှင့် ပို့ဆောင်ရေး (ထောက်
ပံ့) တပ်ဖွဲ့ယဉ်တန်းသည် ဗျူဟာပုစခန်း
သို့ ရိက္ခာများ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး အပြန်
ခန့်တွင် လားလန်တောင်ကြော၌ ညအိပ်
ခန်းချနေကြ၏။

အချိန်ကာလက ၁၉၈၈ ခုနှစ်
ဧပြီလ ၁၁ ရက်နေ့ ညအချိန်ဖြစ်သည်။
လမ်းဘေးဘယ်ညာတွင် ကား
များရပ်ရန် နေရာမရှိသဖြင့် ကားလမ်း
ကြောင်းပေါ်မှာပင် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ခပ်
ထုပ်ထွေးစွာ၌ တန်းစီလျက်ရပ်ထားကြ
ရသည်။

ထောက်ပံ့စစ်သည်များလည်း
ဒီတို စစ်ကားများ၏ အောက်ကားလမ်း
ခြေမာပေါ်တွင်ပင် အိပ်ရာများခင်းလျက်
အိပ်စက်အနားယူနေကြ၏။ အချို့
စစ်သည်များကတော့ ကားခေါင်းခန်းထဲ
တွင်ပင် ကျဉ်းကျပ်စွာ အိပ်နေကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းလုံး လင်း
ဆင်းကျင်းကျင်း ဖြင်နေရသည့်တိုင်
ဆကသာနေပြီး တောင်ပေါ်လေပြေ

လေညင်းကလည်း တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်
နေလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကားတစ်စီး
၏အောက်တွင် ဝင်အိပ်လျက်ရှိရာ ပတ်ဝန်း
ခွမ်းနယ်နေသောကြောင့် ကျောခင်းလဲ
လျောင်းပြီးတစ်ခဏအတွင်း အိပ်ပျော်
လှဆဲဆဲဖြစ်နေချိန်တွင်...

“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို
တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့။ ပြန်
ခေါ်သွားပေးပါ။ ကျွန်တော့်အထိရာတွေ
ကလည်း မသက်သာဘူး။ ခြေလှောင်တပ်က
ကောင်တွေကလည်း သူတို့အဖွဲ့နဲ့သူတို့
သပ်သပ်နေနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
မခေါ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်သွားပေး
ပါနော် ဗိုလ်ကြီး။”

ဟု စိုးမောင်၏ အကူအညီ
တောင်သံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက်တည်း ကျွန်တော့်မှာ အေးခန်း၊ စိမ့်
ခန်း၊ သိမ့်ခန်း ခံစားရကာ ခေါင်းမူးပန်း
ကြီးသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကားအောက်မှ
ထွက်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ ကားအောက်တွင်

အိပ်နေကြသည့် ဒုတိယကြိမ် ကျော်သန်း
နှင့် ဒုတိယကြိမ် မောင်ချစ်တို့ထံ သွားနိုး
ကာ ...

“ဆရာကျော်သန်း၊ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာအိပ်မယ်။
ကျွန်တော့်အိပ်ရာ သွားယူပေးပါဦး။”

“ဗိုလ်ကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်မှပြောမယ်။ အိပ်ရာ
သွားယူပေးဦး”

ဆရာကျော်သန်းတို့လည်း
အိပ်ရာပစ္စည်းများ သွားယူပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားတွင် ခင်းပေးသည်။
ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဝင်
လဲလျောင်းရင်း ကြားခဲ့ရသည့် စကားသံ
ကို ပြန်ပြောပြရာ သူတို့က...

“ဗိုလ်ကြီး စိတ်စွဲလမ်းလို့
နေမှာပါ။ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။”

ဟု ဆိုကြလေ၏။

“ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိ
ဘူးဗျာ။ အကောင်အထည်မမြင်ရပေမယ့်
အနားမှာကပ်ပြီး လာပြောသလိုပဲ။
ခါကြောင့် လန့်တာပေါ့”

“ဟု ပြန်ပြောပြပြီးနောက်
ဆက်အိပ်ကြတော့သည်။ နံဘေးမှ
ဆရာများ အိပ်ပျော်သွားကြသည့်တိုင်
ကျွန်တော့်မှာ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်
နိုင်တော့ဘဲ တောင်တွေးမြောက်တွေး
ဖြင့် မျက်လုံးကြောင်နေပြီး စိုးမောင်ကို
သတိရနေမိ၏။

စိုးမောင်ဆိုသူက ကျွန်တော့်
ထောက်ပံ့ယာဉ်အုပ်စုမှ ယာဉ်မောင်း
ဒုတိယကြိမ်စစ်သည်တပ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု
အချိန်တွင် လူတဝှံ့ မရှိတော့ပါ။ တဖြန့်
နေက ကားခိုင်းနင်းသည့် ကြီးမားပြင်းထန်
သော ပေါက်ကွဲမှုကြီးထဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရ
ရှာလေပြီ။ သူတင်မကဘဲ ယာဉ်တန်
အစောင့်လိုက် ခြေလှောင်တပ်ဖွဲ့ စစ်သည်
ငါးဦးနှင့် အငှား အထမ်းသမား ၃ ဦးတို့
ကျဆုံး/သေဆုံးသွားကြ၏။ စိုးမောင်
အပါအဝင် စုစုပေါင်းကျဆုံး/သေဆုံး
သွားသူ ၉ ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့ကို
သက်ဆိုင်ရာခေါင်းဆောင်များက အသီးသီး
အမိန့်ပြန်ပေးကြကာ ပြုပြင်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့
ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်တပ်သည်

ဖြစ်သူ စိုးမောင်ကိုလည်း ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ပင် အမိန့်ပြန်ကာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့
ပြီးဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ယခုညတွင်
ကြားလိုက်ရသော သူ၏အသံကို
ကျွန်တော် လန့်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သေသေချာချာ တွေးကြည့်
လိုက်ပြန်တော့ အမှန်တကယ် ဟုတ်၊
မဟုတ် မသိနိုင်သော်လည်း ခြောက်လှန့်
ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ တကယ်စုကွ
ရောက်နေသောကြောင့် ပြန်ခေါ်သွားပေး
ရန် သနားစဖွယ် အကူအညီတောင်းခံ
ခြင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် ကြောက်လန့်စိတ်များ
တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားပြီး ကိုယ့်
ရဲဘော်အပေါ် သနားကြင်နာစိတ်များ
တဖွားဖွားပေါ်လာရပြန်လေသည်။

စစ်သည် များအနေနှင့်
ကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မတတ်နိုင်
သည့်ကိစ္စများရှိလာလျှင် မိမိတို့အထက်
အရာရှိ စစ်ဗိုလ်များထံ တင်ပြ အကူ
အညီတောင်းခံတတ်ကြသည်ကလည်း
ထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ဒီကအကြောင်းတွင် စိုး
မောင်ကို သေသေချာချာ ပြန်ခေါ်သွားမည်
ဟု စိတ်ဝင်စားကြပြီးသည်နှင့် စိတ်ရှင်း
သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွား
တော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် ခရီး
ဆက်မထွက်မီ ထုံးစံအတိုင်း ယာဉ်မောင်း
စစ်သည်များစုပြီး လုပ်ဆောင်ကြရမည့်
လုပ်ငန်းစဉ်များကို ရှင်းလင်းညွှန်ကြား
သည်။ ပြီးသည်နှင့် မနေ့ညက ကြုံခဲ့ရ
သော စိုးမောင်က သူ့ကို ခေါ်သွားပါရန်
အကူအညီလာတောင်းသံ ကြားရသည်
ကိစ္စကိုပါ ဆက်လက်ပြောပြရာ စစ်သည်
၃ ဦးက ယာဉ်တန်းတစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်မှာ
စိုးသောကြောင့် မခေါ်ခဲ့ပါရန် တင်ပြကြ
လေသည်။ ကျန်စစ်သည်များကတော့
ဘာမှမပြောကြ။ အံ့သြစရာကောင်းသည့်
က ထို တင်ပြသော စစ်သည် ၃ ဦးထံ
တွင် စိုးမောင်နှင့် စားအတူ၊ သွားအတူ
အရင်းနှီးဆုံးသူ ဒုတိယကြိမ်မင်းကျော်
တစ်ယောက်လည်း ပါနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။
လူမနောပြကွက်တစ်ခုပေတည်း။

ကျွန်တော်လည်း...

“စိုးမောင် ငါတို့အခု ဒီကနေ

ရောက်ကြလေ၏။

“အေးပါ . . . ဟုတ်ပါတယ်၊

ပြန်ရင် မင်းလိုက်ခဲ့။ ဟိုရောက်ရင်

ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ယာဉ်

ယာဉ်တန်း အန္တရာယ်ထပ်မံဖြစ်ဖို့တော့
အရေးကြီးတယ်”

သက်ပျောက်ဆွမ်းနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်
ရင် မင်းအတွက် အမျှဝေပေးမှာ။ မင်းရှိမှ

မောင်းစစ်သည်များသည် စစ်ကားများကို
စစ်ဆေးခြင်း ပြင်ဆင်ရန်လိုအပ်သည်

ဟုဆိုကာ တန်ဖျတ်ပေးလိုက်

ဖြစ်မှာ။ အခုပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

များကို မှတ်သားခြင်းနှင့် ယာဉ် သန့်ရှင်း

၏။

ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြော

ရေးများ လုပ်ဆောင်နေကြချိန်တွင်

ယာဉ်တန်းဆက်ထွက်လေပြီ။

ကာ ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း လိုအပ်သည်များကို စီမံ

ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်

မိုင်နှင်းယာဉ်ပစ္စည်းများ ဖြတ်

ညွှန်ကြားခဲ့ပြီးစစ်သည်များ အိပ်ဆောင်

တောင်၊ တစ်တောင်တက်၊ တစ်ရွာဝင်

ယူပြီးစီးသည်နှင့် ယာဉ်တန်းဆက်ထွက်

ဘားတိုက် (Barrack) ဘေးရှိ ငှက်ပျော

တစ်ရွာထွက် ဖြတ်သန်မောင်းနှင်လာ

၏။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မည်သည့်

တောဘက်သို့ အသာ လျှို့ဝှက် ထွက်

ထွက် မနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ကား

ကိစ္စမှ ထပ်မံဖြစ်တော့တဲ့ အန္တရာယ်

လာခဲ့လိုက်သည်။

မိုင်းနှင်းထားသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိကြ

ကင်းရှင်းစွာဖြင့် သံဘိုရွာ အမှတ် (၆၀)

ရောက်သည်နှင့် ...

လေသည်။ ယာဉ်တန်း ဆွေရွာရပ်တန့်ကာ

ခြေလှောင်တပ်ရင်း၌ အခြေပြုထားသော

“စိုးမောင်...မင်းကို ငါခေါ်လာ

မိုင်းနှင်းကားမှ ဖြတ်ယူ၍ရနိုင်သမျှ ကား

မိမိရေတန်းစခန်းသို့ နေ့ခင်း ၂ နာရီ

ခဲ့ပေမယ့် မင်းနဲ့ငါတို့က ဘဝခြားသွားပြီ။

ပစ္စည်းများ ဖြတ်ယူကြ၏။ ဖြတ်မရ

အချိန်ခန့်တွင် ချောချောမောမော ပြန်

ငါတို့နဲ့ ဘားတိုက်ထဲမှာ အတူနေလို့

သုံးမရ သယ်မရတော့သော တွန့်လိပ်

ကောက်ကွေးနေသည့် ဖရိန်ချာဇီပိုင်းကို

သာ ချန်ထားခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်အတွင်းတွင် ကျွန်

တော်က ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ လျှို့ဝှက်

စွာဖြင့် စိုးမောင်ကို မြှုပ်ထားသည့်နေရာ

သို့သွားကာ...

မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းက ဒီ
ငှက်ပျောတောထဲမှာပဲနေ။ ထွက်မလာနဲ့
နော်။ သက်ပျောက်ဆွမ်းသွတ်လို့ အမျှဝေ
ရင်တော့ မင်း သာဓုခေါ်ပေါ့ကွာ။ ဒါမှ
အမျှရမှာ”

ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြော
ဆို နေရာချထားပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့ချင်းပင် ညနေ ၅ နာရီ
အချိန်ခန့်တွင် ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီး
၁ ပါး ဘားတိုက်သို့ပင့်ပြီး စိုးမောင်
အတွက် သက်ပျောက်ဆွမ်းသွတ် တရား
နာကြကာ အမျှပေးပေးလေသည်။ ထို
အစီအစဉ်လုပ်ခါနီးတွင်ပင် ထပ်မံပြီး
ငှက်ပျောတောနား ကျွန်တော် အသာ
သွားကာ စိုးမောင်ကို သာဓုခေါ် အမျှ
ယူရန် ပြောထားသဖြင့် စိုးမောင် အမျှ
ရရှိင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

ညကတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခု
ဖြစ်တော့သည်။ ည ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်
တွင် နုတ်တပ်ကြပ်ထုဝင်း တစ်ယောက်
တည်း အိပ်ဆောင်ဘားတိုက်ဘေး ငှက်
ပျောတောအစပ်တွင် အပေါ်သွားစွန့်ရာ

မှ...
“သရဲ ... သရဲ ... သရဲ
ခြောက်တယ်။ သူရဲခြောက်တယ်”
ဟု ကြောက်လန့်တကြား
အော်ဟစ်ပြောလွှားလာသဖြင့် မအိပ်သေး
သူများလည်းလန့် အိပ်နေကြသူများလည်း
လန့်နိုးကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်
ကြ၏။

“ဟေ့ကောင်...ဘာ သူရဲ
ခြောက်တာလဲ။ မင်း မူးမူးရူးရူး လျှောက်
အော်မနေနဲ့။ အိပ်ချိန်ကွ။ အိပ်ချိန်”

ဟု တပ်ကြပ်ကြီး တင်အောင်
က ဟောကလိုက်သော်လည်း...

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ
ပါ ဆရာကြီး။ သရဲ တကယ်ခြောက်တာ
ပေါ့”

ဟု မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး
လျက် ပြန်ပြောလေသည်။ ကျွန်သူများ
ကလည်း...

“မင်း အရက်မူးပြီး မြင်ချင်ရာ
မြင်တာနေမှာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် ညနေ

က သောက်တာ (တော်တော်များပြီး
မူးနေတာ”

“ငါ တကယ်ပြောတာပါကွ။
မင်းတို့ မယုံရင် လိုက်ပြမယ်”

ထိုစဉ် တစ္ဆေသရဲဆိုလျှင်
ယုံကြည်သည့် ပယောဂဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သူ တပ်ကြပ်မောင်ဆန်းက...

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ စိုးမောင်

ကလည်း သေထားတာဆိုတော့
ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းကို ဘယ်လိုသရဲ
ခြောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဟိုငှက်ပျောတော
နားမှာ သေသွားပေါက်တာ လေလည်း
မတိုက်၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘဲနဲ့
ငှက်ပျောပင် တစ်ပင်တည်းလှုပ်ခါနေ
တယ်။ ကျွန်တို့ငှက်ပျောပင်တွေက ဘာမှ
မလုပ်တူး။ ဒီအတိုင်းပဲ။ မယုံရင် ကျွန်တော်
လိုက်ပြမယ်”

ဆိုသဖြင့် တပ်ကြပ်မောင်ဆန်း
အပါအဝင် စိတ်ဝင်စားသူများ ဓာတ်မီး
များထိုးလျက် လိုက်ကြည့်ကြရာ
မည်သည့် ထူးခြားမှုမှ မတွေ့ကြ။ သူ့ကို

ထွပ်ခါပြတဲ့အပင်ဟု လက်ညှိုးထိုးပြ
သာ ငှက်ပျောပင်လည်း ငြိမ်၊ ငှက်ပျော
တောတစ်တောလုံးလည်း ငြိမ်သက်
နေသည်ကိုသာ တွေ့ကြရလေ၏။

သို့နှင့် အချို့ကလည်း ရူး
ကြောင်းကြောင်းဖြစ်နေတာဟု မှတ်ချက်
ချကြပြီး အချို့ကလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု
ဆိုကြ၏။ သရဲအခြောက်ခံရသူ ဆရာ
ဘုဝင်းကို ပယောဂဆရာတစ်ပိုင်းဖြစ်သူ
ဆရာမောင်ဆန်းက ဥဗ္ဗ မန်းကာမှတ်ကာ
ဖြင့် ရေမန်းတိုက်ပြီး အသီးသီးအိပ်ရာ
ခံလေတော့သည်။

ထိုည သရဲခြောက်ဖြစ်စဉ်ကို
ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က
အရာရှိရိပ်သာတွင် အိပ်နေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်၏။ အရေးကြီးကိစ္စလည်း မဟုတ်
သဖြင့် ကျွန်တော်ကိုနှိုး၍ သတင်းမပြုကြ။
နောက်မိုးလင်းတန်းစွဲကွင်းကျမှ သိရ
သဖြင့် စစ်သည်များကို...

“ကဲပါ... မထူးတော့ပါဘူး။
မီးဖျားတို့ကို အခုမှဖွင့်ပြောတော့မယ်။
မောင်ကို ပြုတ်ထားတဲ့နေရာကနေ

သက်ပျောက်ဆွမ်းနဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်
ရင် အမျှယူနိုင်အောင်လို့ ကျွန်တော်
ပြောဆိုခေါ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီရောက်တော့ ဘဝ
ခြားနေပြီဆိုပြီး အဲဒီ ငှက်ပျောတောထဲမှာ

နေရာချပေးထားတာ။ ဒါကြောင့် ညက
ဆရာလှဝင်း သရဲခြောက်ခံရတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ခေါ်လာ
မှာ စိုးရိမ်တဲ့သူတွေရှိလို့ စိတ်အနောက်
အယုတ်မဖြစ်အောင် မပြောဘဲထားတာ။
လားလန်ကြောမှာ သူကလာပြောတာ။
တကယ် ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိပေမယ့်
ကျွန်တော်လည်း ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်နဲ့

ပစ်မထားနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်း သိပ်
အစိုးရိမ်လွန်ပြီး လျှောက်မတွေးကြပါနဲ့”
ဟု ဖွင့်ပြောရိုင်းပြလိုက်တော့
သည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့၏
တပ်ခွဲဌာနချုပ်ဖြစ်သော တောင်ငူမြို့နယ်၊
နတ်စင်ကုန်း အင်ဒိုင်းရွာရှိ အမှတ်
(၇၂၂) ထောက်ပံ့နှင့် ပို့ဆောင်ရေးတပ်ခွဲ
သို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ဤနှစ်အတွက် စစ်ယာဉ်တန်း

ဖြင့် ရှေ့တန်းရိက္ခာပို့ဆောင်ရေးတာဝန်
ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ သံဘို ရှေ့တန်း
စခန်းမှ တောတွင်းတောင်ပေါ်ခရီးလမ်း
ကြောင်း ၃၇ မိုင်ကွာဝေးသော ဗျူကောပု
စခန်းသို့ စုစုပေါင်း ၅ ခေါက် ရိက္ခာ
ပစ္စည်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရ
သည်။ တာဝန်ပြီးဆုံးခါနီး ယခု ၅ ကြိမ်
မြောက် နောက်ဆုံးအခေါက်ကျမှ ကား
မိုင်းထောင်ခံရခြင်းဖြစ်သဖြင့် “ဆင်
ကောင်ကြီး အပြီးကျမှတစ်” ဆိုသလို
အခံရခက်လှချေ၏။

ရှေ့တန်းစခန်းသိမ်းပြီး နောက်
တန်းတပ်ခွဲဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရန်အတွက်
နံနက် (၈) နာရီအချိန်တွင် ယာဉ်တန်း
စတင်ထွက်ခွာသည်။ ကျောက်ကြီး၊
ပွဲနွယ်ကုန်း၊ ကညွတ်ကွင်း၊ ဖြူး၊ ဇေယျ
ဝတီ၊ ညောင်ခြေထောက်၊ ကွဲပွဲ၊
အုတ်တွင်းမြို့များကို ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်
ချီတက်လာခဲ့ကြရာ ညနေ ၃ နာရီခန့်
တွင် တောင်ငူရှိ မိမိတပ်ခွဲဌာနချုပ်သို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိကြလေသည်။

ရောက်ရောက်ခြင်း ယာဉ်တန်း

ကိစ္စ လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်ညွှန်ကြား
ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်းယူဆောင်
လာခဲ့သည့် စိုးမောင်၏ သေတ္တာနှင့်
အိမ်ရာလိပ်ပစ္စည်းများကို စစ်သည် ၂ ဦး
ဖြင့် သယ်ဆောင်စေလျက် စိုးမောင်
မိသားစုနေအိမ်လိုင်းခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့
၏။ စိုးမောင်၏ အိမ်ခန်းရှေ့၌ နှာရေ
ကဖျင်းတဲထိုးထားသည်ကို လှမ်းတွေ့ရ
သည်။

ရောက်သည်နှင့် ကဖျင်းတဲထဲ
ဖြတ်ပြီး စိုးမောင်၏အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ
စိုးမောင်၏ဇနီး မအေးက တွေ့တွေ့ချင်း
ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ကျွန်တော့်
ခြေထောက်ကိုဖက်ကာ ငိုကြွေးချက်မ
ဖြင့်...

“ဗိုလ်ကြီး ... ကိုစိုးလေ
ဗိုလ်ကြီးနဲ့ပါလာတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးသိလား။
ဗိုလ်ကြီးရောက်လာတော့ ရှင်လည်း
ရောက်လာပြီပေါ့၊ ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ပြောဆိုပိုပိုလေတော့သည်။

“အေးပါ...မအေးရယ်၊ ငါ

သိပါတယ်။ နှင် တအားကြီး ငိုနေပါနဲ့။

နှင့်မှာလည်း မပေါ့မပါကြီးနဲ့ ထ...ထ”
ဟု နှစ်သိမ့်ပြောဆိုကာ မေးမဆွဲထူးပေး
ရ၏။

မအေးခမျာမှာလည်း နေ့စေ့
လစေ့နီးပါး ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရချိန်တွင်
မှ ဒီလို လောကဓံ ကြမ္မာဆိုကြီးနှင့်
မလွဲရှောင်နိုင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားရရှာ
လေသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်အခါက
လူကြီးများပြောစကား ကြားခဲ့သည်မှာ
ဇနီးမယား ကိုယ်ဝန်ရှိနေစဉ် ဆုံးပါးသွားရ
ရှာသော လင်ယောက်ျားသည် ထို
ကိုယ်ဝန်အစွဲအလမ်းကြောင့် တော်တော်
နှင့် မကျွတ်မလွတ်နိုင်ရှာဟု ကြားသိခဲ့ရ
ဖူးသည်။ ယခုလည်း တယဉ်စိုးမောင်ခမျာ
ဒီလိုများဖြစ်နေမလားဟု တွေးမိသေး၏။

စိုးမောင်၏ လူမမယ်အရွယ်
သမီးငယ်လေး ၂ ယောက်ကလည်း
မသာမယာ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်
သူတို့အမေနှာထိုင်လျက် ဟိုကြည့်လိုက်
ဒီကြည့်လိုက် ဖြစ်နေကြရှာသည်။

မအေးလည်း တော်တော်နှင့်

အင်္ဂါမက်နိုင်။ ကျွန်တော်စစ်သည်များ
ရဲဘော်များကလည်း စိတ်မကောင်းကြစွာ
ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းချောမော့ ပြောဆိုနေကြရ
သည်။ ဒီကြားထဲမှာပင် စိုးမောင်၏
အရင်းနှီးဆုံးများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒုတိယ
ကြပ်တင်ဦးကပါ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းဖြင့် တရုတ် ကြိတ်ငိုနေ
ပြန်၏။ ရဲခေများကလည်း မျက်ရည်စိုနေ
ကြသည်။ ဒါတွေကို မြင်နေကြားနေရ
သည့် ကျွန်တော့်မှာလည်း ရင်ထဲ ဆိုးနွမ်း
ခံစားနေရ၏။

တော်တော်ကြီးကြာမှ မအေး
အင်္ဂါရပ်တော့သည်။ ခဏအကြာတွင်
ကျွန်တော်က သိချင်သဖြင့်...

“မအေး ... စိုးမောင် ငါ
လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်
နှင့်ရော ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကိုစိုး
ကျွန်မကို အိပ်မက်ပေးတယ်။ ကို
ဖြစ်တော့ ကျွန်မမှာ ငိုနေရတာ။ ကျွန်
ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့ ကျွန်

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုရိုးရောက်လာပြီး...
 “မအေး ... ငါ ဗိုလ်ကြီးနဲ့
 ပြန်လိုက်လာခဲ့တယ်။ ငါ အထဲရာတွေ
 ချီး နေမကောင်းလို့ ပြန်ခေါ်ဖို့ ဗိုလ်ကြီး
 ကိုသွားပြောတော့ ဗိုလ်ကြီးက ငါ့ကို
 ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ”
 လို့ပြောတာ။ ဟုတ်လား
 ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ
 ဆိုတာ ဟုတ်လား”
 “အေး ... ဟုတ်ပါတယ်။
 သက်ပျောက်ဆွမ်းသွတ်ရော၊ ရက်လည်
 ဆွမ်းသွတ်ရော သူ သာမန်ခေါ်နိုင်၊ အမျှ
 ရနိုင်ပြီး ကျွတ်လွတ်နိုင်အောင်လို့ ငါ
 ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ။ သက်ပျောက်ဆွမ်းတော့
 တိုမှ လုပ်ခဲ့ပြီဦး။ ဒီမှာ ရက်လည်ဆွမ်း
 သွတ်တော့ အမျှထပ်ဝေကြတာပေါ့”
 မအေးလည်း ကျွန်တော်ပြော
 တာ နားထောင်ရင်း တွေ့တွေ့ဝေဝေ
 ငေးငေးမောမောဖြစ်နေပြန်သည်။ သူ
 စိတ်ထဲ၊ အတွေးထဲမှာ စိုးမောင်ကို
 ထွမ်းဆွတ်တမ်းတလျက်ရှိနေမည်မှာ
 မလွဲပေ။ အိမ်ထောင်ဦးစီး မရှိတော့သော

သူမိသားစု ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လည်း
 တွေးပူနေလိမ့်မည်။
 မအေး စိတ်မကောင်းထပ်ဖြစ်
 မည်စိုးသဖြင့် သူ အိပ်မက်မက်သလို
 စိုးမောင် လားလန်ကြောတွင် ကျွန်တော်
 ကို လာပြောပြီး အကူအညီတောင်းသံ
 ကြားရသည်ကိုစွဲကိတော့ မပြောပြတော့ပါ။
 အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်နေကြပြီးနောက် ကျွန်တော်
 မှ...
 “မအေး ... နင်လည်း မပေါ့
 မပါနဲ့ဆိုတော့ နိုင်သလောက် စိတ်ထိန်းပါ
 ဟာ။ တော်ကြာ ဗိုက်ထဲကကလေးရော
 နင်ပါ ကျန်းမာရေးထိခိုက်သွားရင်
 မကောင်းဘူး။ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့။
 ငါတို့ရှိပါတယ်။ လိုအပ်တာတွေ အဆင်
 ပြေအောင် ငါတို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးမှာပါ”
 ဟု အားပေးစကားပြောလေ
 ရာ...
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်။
 ကျေနပ်တယ်ပါတယ်။ အီး ... ဟီး ...
 ဟီး”

ဆိုပြီး ဆက်ဗိုလ်လေတော့
 သည်။
 နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက်
 အသက်ဖြင့်ရင်းလျက် ကာကွယ်စောင့်
 ရှောက်ကြရကုန်သော တပ်မတော်သား
 များနှင့် မိသားစုတို့၏ ဘဝများသည်
 တစ်ခါတစ်ရံ လွန်စွာခက်ထန်ကြမ်းတမ်း
 ဆိုးရွားလှပေသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေ
 ပိ၏။
 တော်တော်ကြာမှ ကျွန်တော်
 လည်း နာရေးအိမ်မှပြန်လာခဲ့တော့သည်။
 ဩော် . . . ဒီလိုဆိုတော့
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တကယ် ဟုတ်၊
 မဟုတ် ဇေဇဝါဖြစ်နေခဲ့တဲ့ လားလန်
 တောင်ကြောမှာ စိုးမောင် အကူအညီ
 တောင်းသံ ကြားရတဲ့ကိစ္စဟာ အခု သူ
 ဝန်း မအေးပြောပြမှ စိုးမောင် ဝိညာဉ်
 ဘဝနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး အမှန်
 တကယ် အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါလား
 ဟု မှတ်လိုက်ရပါတော့၏။

ဗိုလ်ကျော်

အကြွေ့တို့ထဲက

မေချို(ပုဇွန်မုနား)

အလှူဖြစ်သွားသော
အကြွေ့

စိန်စိန်မေသည် ဌာနတစ်ခုမှ
 ခန့်ထားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်
 သည် အခြားဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိငယ်
 ဖြစ်သည်။ ထိုဦးသည် ခင်ပွန်းသည်၏
 အတိအကျဖြစ်သည့် မိဘများမှကြုံတွေ့ခဲ့ပါ။
 ၃၅ နှစ်အရွယ် ခင်ပွန်းသည်၏ညီမ
 အပျိုကြီးနှင့် အတူနေထိုင်ကြပါသည်။
 ခင်ပွန်းသည် ဦးဘုန်းမြင့်သည် အခြားတိုင်း
 ခံနိုင်ရည်ရှိသည့် ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် ပြောင်း
 ရွှေ့သွားပါသည်။ စိန်စိန်မေ သားသမီး
 ဆုံးယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့ပါသည်။
 နောက်နှစ်အကြာတွင် စိန်စိန်မေ ရာထူး
 ဆိုလျှောက်ထား လိုက်ပါသည်။ ယခု
 ဦးစီးလေးသည် အစားအသောက်ပေါ့ပါ
 သည်။ တိုင်းပြုကြီးနှင့်နီးပြီး ရထားလမ်း
 အားပေါ်တွင်ရှိ၍ သွားလာရဆင်ပြေပါ
 သည်။ အိမ်နှင့်စော့ လည်းမဝေးပါ။

တစ်နေ့ ဈေးဝယ်နေကျ ဈေး
 အတွင်း ဦးဘုန်းမြင့် အိပ်ငွေဆ ဆိုင်တွင်
 သားနှင့်သမီးတို့အတွက် အထည်ဝယ်ပါ
 သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်၍ ဈေး
 အဝယ်ပါးချိန် ဖြစ်သောကြောင့် စကား

ပြောဖြစ်ပါသည်။
 “ညီမရေ လှလှကြွယ်ဆိုတဲ့
 ဌာနက ဝန်ထမ်းလေး အစ်မဆိုင်မှာ
 အထည်တွေဝယ်တာ အကြွေး ၁၀၀၀/-
 ကျန်သွားတယ် မနက်ဖြန်လာ ပေးမယ်
 ဆိုပြီး ယူသွားတာပဲ နှစ်လလောက်ရှိပြီး
 သူတို့နဲ့က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လာလို့
 မေးကြည့်တာ အထက်ပိုင်းဦးတစ်ဦးကို
 ပြောင်သွားပြီတဲ့”

“ဟုတ်လား တစ်ထောင်ကြီး
 ဆိုတော့များတာပေါ့နော် ညီမတော့
 အကြွေးသိပ်ကြောက်တယ်အစ်မ အကြွေး
 ယူထားရင် ဇီဝာဝမှာ မပေးဆပ်ခဲ့ရင် နောင်
 ဘဝတာဝမှာ အဆမတန် ပေးဆပ်ရတယ်
 လို့ အဖေတို့အမေတို့က ဆုံးမစကား
 ပြောခဲ့တယ် ဒါကြောင့် သူများအိမ်မှာတွေ့
 မှားပြီးကိုယ့်ဆီ ပို့တဲ့ငွေတွေကို
 ပြန်ပေးခဲ့တယ်...”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့
 တစ်လလောက်က ပါတီတ် (၁၀)
 ထည်ဝယ်တာ ၃၅၀/- ကျတာကို
 အစ်မများပြီး ၂၅၀/- လိုပြောတာ ညီမက

အစ်မ ၂၅၀/- မဟုတ်ဘူး ၃၅၀/- ပါဆိုပြီ
 ၃၅၀/- ညီမ ပြန်ပေးတာမှတ်မိနေတယ်”
 “အဲတုန်းက ဈေးဝယ်တွေက
 သိပ်ကျနေတယ်လေ အစ်မ နောက်မှ
 တဖြည်းဖြည်း ၃၅၀/- ဆိုတာ သိချင်
 လည်သိမယ် အစ်မတို့ဆိုင်က သိပ်ရောင်း
 ရတော့ ပြန်မစစ်ပဲ မေးချင်လည်းမေ့နိုင်
 တာပဲ ဒါပေမဲ့ အစ်မရယ် ၃၅၀/- ဆိုတာ
 သိရက်နဲ့ ညီမက ၂၅၀/- ပေးသွားရင်
 ငွေတစ်ရာကျပ်က မူလပေးရမဲ့ငွေထက်
 လျော့နေတာ ညီမ ကိုယ်တိုင်သိနေတာပဲ
 အစ်မရဲ့ ၂၅၀/- တည်း မပေးတတ်ပါ
 ဘူး...”

“အေးနော် ညီလိုလူမျိုးတော့
 ရှားပါတယ် ကဲ... ဒီမှာ ညီမကလေး
 တွေအတွက် အားလုံးပေါင်း ၃၁၂/-
 ကျတယ်...”

ဆိုင်ရှင် အိပ်ငွေဆက ပစ္စည်း
 တန်ဖိုးတွက်ပြီး စက္ကူအိတ်ထဲထည့်
 ၍ပေးပါသည်။ စိန်စိန်မေသည် ပိုက်ဆံ
 ပေးရန် စစ်ကြည့်သောအခါ ငွေတစ်
 ဆယ့်နှစ်ကျပ် လိုနေပါသည်။

“ဟာ အစ်မရေ ဈေးဝယ်တာ တွေများသွားလို့ ငွေတစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် လိုနေတယ် နောက်နေ့မှပဲ ယူတော့မယ် အဲဒါကို ဖယ်ထားပေးပါ။ မနက်တော့ ဆက်ဆက်လာယူ ပါမယ့်နော်။”

ထုပြောကာဆိုင်းမှထွက်ရန် ခြေလှမ်းမြင် လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ အေါင်းမေက လက်ကိုခွဲ၍

“ယူသွားပါ ညီမရယ် ဒီ တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် ကလေးများ။”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ် ပစ္စည်း ယူသွားပြီး ငွေလာမပေးအားရင်...”

“အမလေး . . . ဒီတစ်ဆယ့် နှစ်ကျပ်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး ညီမ လာမပေးအားလဲ အကြွေးလို့ သဘော မထားဘူး ရောယူသွား ခြင်ထဲကို ထည့် လိုက်ပြီး ပေးလက်ထဲကပိုက်ဆံ . . .”

ဟုပြောပြောဆိုဆို စိန်စိန်မေ လက်ထဲမှ ငွေ ၃၀၀/- ကိုယူပြီး ပစ္စည်း များကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ စိန်စိန်မေ ဆိုင်ဦးကြီး တစ်မြဲသို့ ရာထူးတိုးပြောင်း ရွှေ့

မိန့်ကျလာသည်။ အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် ၎င်း ပစ္စည်းများ ထုတ်ပို့သိမ်းဆည်းခြင်း ပြောင်းရွှေ့ကိစ္စများ ပြုလုပ်နေသဖြင့် ဈေးသို့မရောက်ဖြစ်ပါ။ မပြောင်းရွှေ့ခင် တစ်ရက် ရက်တွင်သွားပေးရန် စိတ်ကူး မိသည်။ ခင်ပွန်းသည်အား ပြောင်းရွှေ့ မိန့်ရကြောင်း အကြောင်းကြားသဖြင့် ခြံ့ပြန်လာကာ ပစ္စည်းတင်ရန် ကားများ ကို စီစဉ်လာပါသည်။ ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့် လုပ်ထားရန် နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် ဌာနဆိုင်ရာကား ကြုံဖြင့် တင်ပြီးသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း

အသိပေး ပါသည်။ နောက်တစ် နံနက်တွင် ကား များရောက်လာကာ ပစ္စည်းများတင်ပြီး အထက်မြန်မာ ပြည်မြေလတ်ပိုင်း ခရိုင် ဦးကြီး တစ်မြဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ကြွေး တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်ကို မပေးဆပ် နဲ့ရပါသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုအကြွေးကို ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်များ ကလည်း ငယ်သေး။ အလုပ်တာဝန် ကလည်း ရာထူးကြီးလာသည်နှင့် တာဝန် ယူမှပိုလာပါသည်။ ယောင်းမဖြစ်သူ ကလည်း အိမ်ထောင်ကျကာ သူမခင်ပွန်း သည်နောက် လိုက်သွားပေသည်။ တာဝန် ဝတ္တရားများနှင့်အတူ ကလေးများ၏ ပညာ ရေး၊ ကျန်းမားရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး များဖြင့် လုံးခြားရှိက်ကာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေရပေသည်။

အချိန်ကာလတို့ ကုန်လွန်ခဲ့ လေပြီး ကလေးများလည်း အတန်းပညာ များ မြင့်တက်လာပြီး လူပျို အပျိုပေါက် အရွယ်များ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မိခင် တစ်ယောက်၏ နားမျက်ခွံပေါ်ဖြင့်

ကြည့်မြင်ကြသောကား ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့်
အလုံလောက်တော့ပြီ တို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ
အပေါင်းတို့အား

“ယုတို့ အမေကြည် မသန်းမြ
ဘို့ စိန်စိန်ကို ကူညီပါအုံး။ တခြားတော့
အဆုတ်ပါဘူး။ သားတို့သမီးတို့ အနေ
အတိုင်း၊ အသွားအလာ၊ အမြင်မတော်
အရှိရင် စိန်ကို လာပြောပါနော်...စိန်
နဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံး နားနှစ်ပေါက်ပဲရှိ
အာ စိန်ကို အားမနားတမ်းပြောပါ နော်
အောင်းတာဖြစ်စေ၊ ဆိုးတာဖြစ်စေ၊ မိခင်
အစ်ယောက်အနေနဲ့ သိဖို့လိုအပ် ပါတယ်
အောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ကွယ်ရာ မှဆို စိန်ပဲ
ရန်နာရမှာလေ”

“အချို့က သာသမီး အကြောင်း
ဘို့ ကောင်းတာပြောတာမှ ကြိုက်တာ၊
အောင်းတာမြင်တွေ့လို့ ပြောမိရင်
ကြိုက်ဘူးလေ ဒီလို စိန်ကပြောရင်
စိတ်ချပါ ပြောပါမယ်”

“စိန်ကတော့ ကြိုက်ပါတယ်
အမေကြည်ရယ် ပြောစရာရှိရင် သာ
ပြောပါ”

ဤသို့ သားရေး၊ သမီးရေး၊
လှူပူရေး ကိစ္စများရပ်များဖြင့် ဝန်ထမ်း
တာဝန်များဖြင့် အချိန်များစွာတို့ကို ကျော်
လွန် ဖြတ်သန်းခဲ့ရပေသည်။ ခင်ပွန်းသည်
၏ ဇာတိဦးကား မရောက်ဖြစ်တော့၊ ကြွေး
တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် ပေးရန်ကိုလည်း
တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သတိရမိတော့သည်။
မည်သို့ပေး ရမည်ကိုကား မတွေးတတ်
တော့ပေ။

စိန်စိန်မေသည် နောက်
တစ်ဆင့်ရာထူးတိုးကာ ခင်ပွန်းသည်
တာဝန်ကျရာ ခြံကြီးသို့ပြောင်းရွှေ့
လာရသည်။ မိသားစုများ ခွဲခါတာဝန်
ထမ်းဆောင်ရသည်မှာ တစ်ထောင်ငါးနှစ်ခန့်

ရှိပြီ/ယခုမှ အတူနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။
သားသမီးများသည်လည်း တက္ကသိုလ်
ပညာရပ်များကို အသီးသီး သင်ယူလျက်
ရှိကြပေပြီ/ခင်ပွန်းသည် ရာထူးတိုးဖြင့်
အခြား တစ်နေရာသို့ပြောင်းလျှင် လိုက်နိုင်
ရန်ငှား ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်
ငှား လုပ်သက်ပြည့်ပင်စင် ယူလိုက်ပါ
တော့သည်။ စိန်စိန်မေ အလုပ်မှအနား
ယူသောအခါ သားသမီးများလည်း ဘွဲ့အသီး
သီး ရကြပြီဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်
ဇာတိမြို့မှခွာလာပြီး နောက်တစ်ခါမှ
မရောက်ဖြစ်သေး။

တစ်နေ့တွင် မြို့မှအိမ်နီး
နားချင်း မခင်မေဦးသည် သူ့သမီး၏

အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရောက်လာကာ အိမ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ နောက်တစ်ရက် လုပ်ငန်း ကိစ္စများ ပြီးသောအခါ ပြန်ရန်ပြင်ဆင် ပါသည်။ ထိုအခါမှ စကားပြောဖြစ်သည်။

“မဦးရေ... ကိစ္စတွေပြီးပြီလား ညီမ အဖေ အမေတွေရော နေကောင်း ကြရဲ့လား”

“ပြီးသွားပြီအစ်မ.... ညနေ ကားနဲ့ပြန်တော့မယ် အဖေ မရှိတော့ဘူး အမေကညီမတို့နဲ့နေတယ် ကျန်းမာရေး လည်းကောင်းတယ်”

“ပြန်လှရည်လား နေအုံးလား”

“အိမ်က ညီမရှိမဖြစ်မှာ အစ်မ၊ အစ်မမောင်ကိုကျော်အောင်ကတော့ သူ့ရဲ့ ကိစ္စနဲ့ပဲပဲအလတ်မကတော့ တက်နေ တယ် GTC ကျွန်ုပ်မအိမ်မှာ အိမ်ဆိုင် လေးလံဖွင့်ထားတယ် အဆင်ပြေပါတယ် အငယ်ဆုံးကောင်ကဒီနှစ် ၁၀ တန်းလေ”

“အစ်မတို့နေခဲ့တဲ့အိမ် ခြေရင်း ဦးစိုးမောင် အိမ်ခံသန့်တို့ ဟိုဘက်က တင်စိုးတို့ မငွေစိန်တို့တစ်တွေရော”

“နေကောင်းပါတယ်

ဦးစိုးမောင် ကတော့မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ခံသန့်က သူ့သမီးအကြီး အိမ်ခံခိုင် အငယ်မ ရီရီငွေခနဲနေကွယ်။ အစ်မရေ အရင်က ကန်ရေပဲသုံးကြတာ ခုဆိုရင် အိမ်တိုင် ဘုံတိုင်နဲ့ စက်တွေနဲ့ ခြံကာလည်း တိုးခဲ့၊ ရပ်ကွက်တွေနဲ့ ကျယ်သွားပြီး အစ်မ တို့လာခဲ့ပါဦးလား”

“တစ်နေ့နေတော့ လာမှာ ပေါ့ကွယ် ဒါနဲ့ အစ်မရှိတုန်းက ရှေးထဲ မှာ အထည်ရောင်းတဲ့ ဦးအုန်းမြင့် အိမ်ခံ မေတို့ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ် အစ်မ

ရှေးမရောင်းကြတော့ဘူး၊ ဘာသာရေးပဲ လုပ်နေကြတယ် တရားထိုင် တရား စခန်းသွား၊ ဥပုသ်စောင့်၊ လှူဒါန်းပေး အစ်မရယ် သူတို့ဆိုင်ကို သမီးအငယ်ဆုံး သိတာမြင့် ဦးစီးတယ်”

“ဒါဆိုရင် ညီမကို အိမ်ခံခံ တို့ကို ပေးစရာရှိတဲ့အကြွေး ပေးလိုက် အုံးမယ် စာလည်း ရေးပေးလိုက်အုံးမယ် အစ်မပြောင်းခါနီးတော့ ကလေးတွေ အတွက် အထည်ဝယ်တာ တစ်ဆယ် နှစ်ကျပ်ကျန်လို့ မယူသေးဘူးဆိုတာ ၃၀၀/- ဘဲယူပြီလားမပေးလဲ အကြွေးပေး မှတ်မထားဘူးဆိုပြီး အတင်းထည့် ပေးလိုက်တာ အကြွေးဆိုတာ ဆပ်စရာ ရင် ဆပ်ထားမှမဆပ်ရင် သံသရာထဲ လိုက်ဆပ်ရာမှာ အစ်မမိန် ကြောက်တယ် ညီမရဲ့ အစ်မရေးလိုက် အုံးမယ်နေ အထာစောင့်အုံး”

အစ်ကိုဦးအုန်းမြင့် အစ်မ အိမ်ခံခံ

၁။ စိန်စိန်မေ စာရေးလိုက်ပါသန့်.com စိန် ပြောင်းခါနီးတုန်းက အစ်မပဲကို

ငွေတစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် ကျန်ခဲ့ပါသည်။
 အနေအကြောင်းကြောင့်ရင်း၊
 ဘတ်ဖြစ်၍ရင်း၊ မပေးနိုင်ခဲ့တာကို
 ငွေတပ်ပါ။ ယခု မခင်မေဦးနှင့် ငွေ
 ၁၀၀/- ကိုပေးလိုက်ပါသည်။ အကြွေး
 ယူရသည် သဘောမထားဘဲ အစ်ကိုကြီး
 ခုနစ်ကြီးများကို ညီမငယ် တစ်ယောက်
 ခေါ်ဆောင်သွားပေတွင် ကန်တော့သော
 ငွေအဖြစ် လက်ခံပေးပါရန် အနား
 ခွင့်တောင်းပန်ပါသည်။

အစ်ကိုအစ်မတို့အညီမ

စိန်စိန်မေ

“ကဲ ညီမ ဒီမှာ ငွေ ၅၀၀/-

နောက်ရောက်ရင်လည်းဝင်ခဲ့ပါ။

စိန်စိန်မေလည်းယူထား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ညီမ သွား

အတူမယ်နော်”

မခင်ဦး ပြန်သွားပြီး (၃)

အကြာတွင်

“ကလင် ကလင် ကလင်”

“ဟယ်လို စိန်စိန်မေပါ အစ်ကို

ချစ်

“ညီမရေ အစ်မအိမ်ကင်းမေပါ
 ညီမပါးလိုက်တဲ့ ငွေ ၅၀၀/-
 နဲ့စာရတယ်။ အစ်မတို့ကမေ့နေပြီ၊
 အစ်မတို့ အံ့သြဝမ်း သာရတယ် ညီမ
 ငွေတစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် ကလေးဘဲဆိုပြီး
 ပေါ့ပေါ့တန်တန် မထားပဲ သံသရာ
 ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအဖြစ် မခံတတ်တဲ့
 ညီမရဲစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း နှိုးကျွပ်တယ်
 ညီမ ပို့လိုက်တဲ့ငွေ ၅၀၀/- ကို
 ဝါဆိုသက်န်းကပ် လှူတဲ့အထဲထည့်
 လိုက်ပြီး အလှူနေ့ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် အစ်မ။

ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် အလှူဓါန

ကုသိုလ်အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါ

တယ်။ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ နေကောင်း

ကြရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ် ညီမ။

ညီမ ကုသိုလ်ပွားရအောင် ဆက်လိုက်

တာ ဒါဘဲနော်”

ဖုန်းချသွားပါပြီ။ စိန်စိန်မေ

ဝမ်းသာကြည်နူးရပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဖြစ်သည့် မိဘများ ပြောဆိုဆုံးမသည့်

ငါးပါးသီလလုံခြုံရန် အကုသိုလ် အလုပ်ကို
 လုပ်ရမည်ကို ရှက်ကြောက်တတ်ရန်၊
 တဖွဖွပြောဆိုဆုံးမခဲ့ပါသည်။ သူတစ်ပါး
 အကြွေးကိုပြန်မဆပ်လျှင် ဘဝဆက်
 ဆက် အတိုးပါဆပ်ရန် ရကြောင်းကို
 လည်း သာကေများနှင့် ပြောပြခဲ့ပါသည်။
 ကျေးဇူးရှင်မိဘ ဘိုးဘွားများအိုသား ခြင်း
 ဘာသာတရားကို လေးနက်ယုံ ကြည်၊
 ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ စောင့်ဆည်းခြင်း စသော
 အမွေကောင်းများကို ရရှိခဲ့ပေ သည်။
 ထို့ကြောင့် စိန်စိန်မေသည် ပြောင်း ရွှေ
 တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော မြို့များတွင်
 ကြွေး ကင်းခဲ့ပါသော်လည်း ယခုကြုံမြို့
 တွင် တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်သော ကြွေးကို
 မပေးဆပ်မီခဲ့ပါလျှင် ဘဝအဆက်ဆက်
 ပြန်ဆပ်ရမည်ကို ရွံမိပါသည်။ ယခု ဝန်
 ကြီးလှသော ကြွေးကိုဆပ်ပြီး၍ ရင်တွင်း
 ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းခြင်းနှင့်အတူ ထိုအကြွေး
 ပေါ် အခြေခံ၍ဆင်းပွားဖြစ် ပေါ်လာသည့်
 အလှူ ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် အတိုင်း
 အဆမရှိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိ ပါတော့သည်။
 မေချီမြင့်(ယုဉ်မနား)

အနုပညာ

အချစ်ကြီးတဲ့

သားပိုက်ကောင်

UK ပွင့်နှင်းဆွ

တစ်ခါတုန်းက တောကြီး

လဲလို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ သားပိုက်ကောင်

သားပိုက်ကောင်မလေးက

တောထဲမှာ သားပိုက် ကောင်မလေး

ဇနီးမောင်နှံက

“ရှင်က အမြဲတန်းအစာရှာ

တောင်ရှိသတဲ့ တစ်နေ့တော့ သူဟာ

“ကျွန်တော်တို့ အစာရှာ

နေရတာ ရှင်အိပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး” လို့

တောထဲမှာ လျှောက်လည်ရင်း သားပိုက်

ထွက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သားသမီး

ပြောတယ်။

တောင်ထီးတစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပြီး ချစ်သူ

တွေကို အိမ်မှာမထားခဲ့ချင်ပါဘူးခင်ဗျာ

သားပိုက်ကောင်ထီး ကလည်း

အသွားခဲ့ကြသတဲ့။ သားပိုက်ကောင်ထီး

ဒါကြောင့် သားကိုထည့်သွားလို့ရတဲ့

“မင်းကလဲ သတိမေ့တတ်

တော.....

အိတ်လေး တစ်လုံးလို့ချင်ပါတယ်”

တော့ ကလေးကိုမေ့နေရင် ဘယ်လို

“တို့နှစ်ယောက် မတူနေတဲ့

လိုပြောတယ်။

လုပ်မလဲ” လို့မေးတယ်။

သားသမီးတွေရလာမယ်.... အဲဒီ

ဒီတော့ တောင်စောင့်နတ်က

တကယ်လဲ သားပိုက်ကောင်မ

သမီးတွေကို တိုရဲအိမ်မှာထားခဲ့ရင်

“ကောင်ငြီး မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ

ဟာ သတိမေ့တတ်တယ်။ တစ်ခါကလဲ

အသွား ခြင်္သေ့တွေရန်ကြောက်ရတယ်။

မှ ဘယ်သူက ကလေးကို ချီချင်သလဲ”

သူဟာ သားပိုက်ကောင်ထီးနဲ့ အတူ

ကြောင့် မင်းက ကလေးကို အိမ်မှာ

လိုမေးတယ်။

လာရင်း အစာစားချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်တာနဲ့

သမီး”

ဒီတော့ သားပိုက်ကောင်ထီး

တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ခုန်ခုန် တက်သွား

လို့ ပြောတယ်။

လေးက

လိုက်တာ သားပိုက်ကောင် ထီးက

“ဆို ရှင်ကလဲ ကလေးကို

“ကျွန်တော် ချီချင်ပါတယ်”

မှာ မထားလို့ အမြဲချီနိုင်ပါလား”

လိုပြောသတဲ့။

“ဒါဆိုရင် မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့

သားပိုက်ကောင်မလေးကလဲ

တောင်စောင့်နတ်ကြီးဆီ သွားကြမယ်”

“ကျွန်မ ချီချင် တယ်

ဒီလိုနဲ့ တောင်စောင့်နတ်ဆီ

ရှင့်” လိုပြောတယ်။

အတူ ရောက်လာကြတော့ တောင်စောင့်

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ

တော

သူချီမယ် ငါချီမယ်နဲ့ အပြားပွားနေကြ

“မင်းတို့ ဘာလာလုပ်တာ

သတဲ့။

“ဟေ့ ခဏနေဦးပါဦး”

သားပိုက်ကောင်မက

“ကောင်းပြီး သားပိုက်ကောင်မ”

“ဟေ့ ဘယ်လဲ”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ရှင် ကိုယ့်သား”

ဒီအိတ်ကို နင့်ကိုပါပေးမယ် ဒါပေမယ့်

“ငါ့ကို စောင့်ပါဦး”

သမီးတော့ ဘယ်မိဘက မွေးပါလဲ ကျွန်မ

အိတ်မပျောက်အောင် နင့်ရဲ့ဗိုက်မှာ

လို့ အဖို့ဖို့ ပြောတာတောင်

မမွေပါဘူး ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ချီ မှာပေါ့”

ငါကပ်ပေးလိုက်မယ်”

မရဘူးတဲ့။

လို့ပြောသတဲ့။

လို့ပြောတယ်။

ဒါကြောင့် ကလေးလေးသာ

ဒါပေမယ့် တောင်စောင့်

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မွေးလာခဲ့ရင်တော့ ဒီသားပိုက်ကောင်မ

နတ်က

တောင်စောင့် နတ်ကြီးက

ဟာပိုခိုးမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။

“မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက်

သားပိုက်ကောင်မရဲ့ ဗိုက်မှာကလေး

ဒီကြောင်းတွေကို သားပိုက်

ငါ့ဆီမှာ အိတ်တစ်လုံးပဲရှိတယ် ဒီတော့

ထည့်ဖို့အိတ်ကို ကပ်ပေးလိုက်တယ်။

ကောင်ထီးက တောင်နတ်ကြီးကို ပြောပြ

မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ကလေးနဲ့ အမြဲ

ဒါကြောင့် ခုထိသားပိုက်

တယ်။

နေတဲ့သူကို ငါပေးမယ်”

ကောင်မတွေဟာ သူ့ကလေးတွေကို

တောင်နတ်ကြီးက

လို့ပြောသတဲ့။

ဗိုက်ကအိတ်ထဲထည့်ပြီး ခုန် ခုန်

“ဟုတ်သား သားပိုက်

သားပိုက် ကောင်ထီးနဲ့

သွားနေသတဲ့ကွယ်။

ကောင်မ”

သားပိုက်ကောင်မဟာ စကားငြင်းခုန်

လိုမေးတယ်။

ကြတယ်။

UK ထွင်နင်းရ

နောင်ဆုံးတော့ သားပိုက်

ကောင်မက

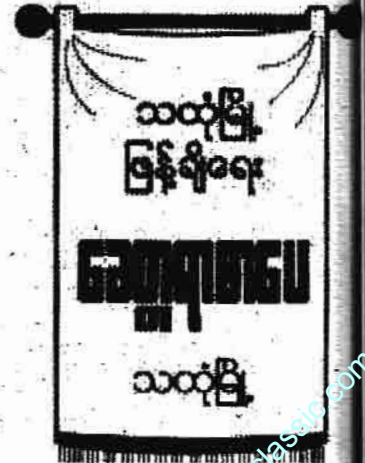
“ကျွန်မက ဗိုက်ထဲမှာ လွယ်

ပြီးတော့ ကလေးမွေးရမယ့် မိခင်ပါရှင်

ကျွန်မကိုပဲ ကလေးထည့်ဖို့ အိတ်ပေးပါ”

လို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တယ်။

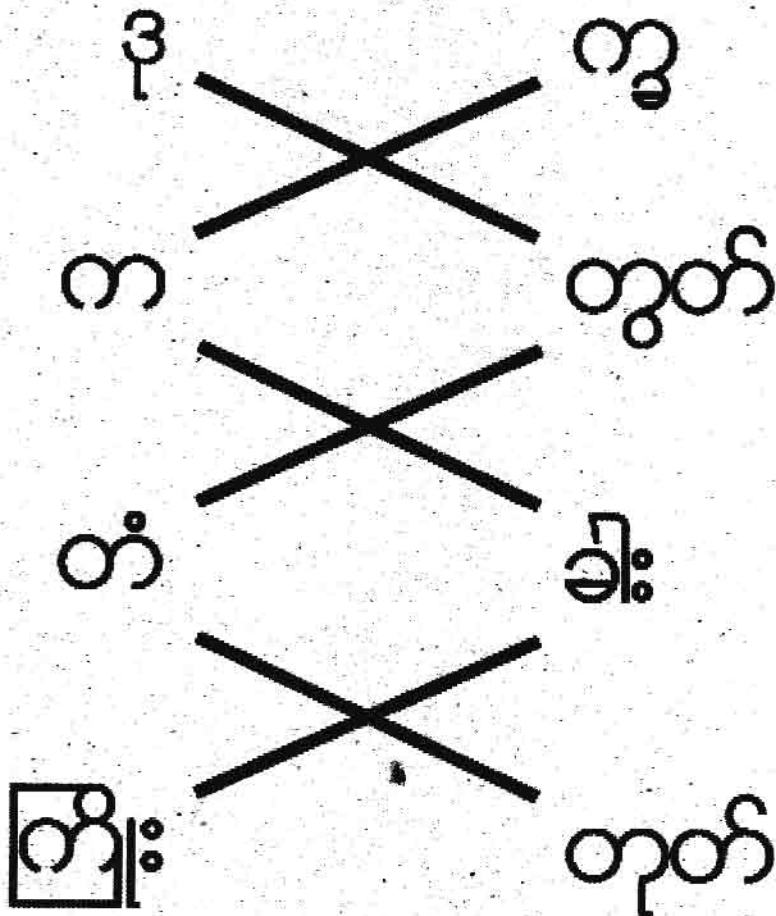
ဒါနဲ့ တောင်စောင့်နတ်ကြီးက

(၇) ရုတ်သီးသီးများအတွက်

ဒုက္ခတင်းငေးငှာနိုင်ငရးအတွက်

တက္ကသိုလ် ကောင်းစည်သူ
(အထက်မင်းလှ)

စာရေးသူ ယခုရေးသားမည့်

အစီအရင်မှာ စာရှုသူ (၇) ရက်သား သမီးအပေါင်း မိမိတို့၏ ဘဝရေးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းမလှလို့ စောကြုံရသည် ခုက္ခဟူသမျှကို ပြေပျောက်စေပြီး သောကဟူသမျှ ကင်းဝေးစေသည့် အစီအရင်လေးဖြစ်ပါသည်။

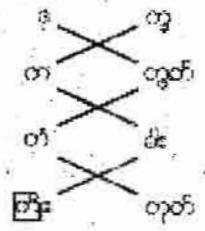
“ကတွတ်” သီးပင်ကို လူတိုင်းမြင်ဖူး ကြားဖူးကြမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကတွတ်ပင်မှသီးသော ကတွတ်သီးကို သကြားနှင့်ရော၍ ယိုထိုထားသော ကတွတ် ယိုကိုလည်းစားဖူး ကြပါလိမ့်မည်။ အိမ်ပြန်လက်ဆောင် ကတွတ်ယိုတူးများကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုကတွတ်သီးပင်သည် အစီအရင်အဖြစ်လဲ ဆောင်ရွက်လို့ ရပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီး မည်သည့်

နေသားမဆို အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ် ဟန့်တာသဖြင့် ခုက္ခများစွာ ကြုံတွေ့နေရပါလျှင် ထိုကတွတ်သီးများအား မိမိတို့၏ နေအိမ်တံခါးဝတွင် ကြိုးတုတ်ကချိတ် ဆွဲပေးခြင်းဖြင့် ခုက္ခများပြေပျောက်စေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ သို့မဟုတ် ကတွတ်သီး နှစ်ပေခန့်ဖြတ်ပြီး အိပ်သော ခုတင်အောက်၌ အရင်းအဖျားပြောင်ပြန်ထား၍ ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင်ပြီးလည်း ထားလို့ရပါသည်။ ဤတွင် ကြိုးတုတ်ခြင်း တုတ်နှောင်ခြင်းသည်မှာ ကတွတ်သားကို ကြိုးဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ် ပတ်ခြင်းကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ကြိုးတုတ်ရာ၌ နောက်ဆုံး ကြိုးစအား အသေမချည်ရပေ။
* ဖြေရလွယ်ကူစေရန် ခေါက်တုံ နည်းဖြင့်

အဆုံးသတ်ပေးရသည်။ ထိုကတွတ်သား

ကို ကြိုးတုတ်ရခြင်း အဓိပ္ပာယ်က

ဟူ၍ ကက်ကင်းလေးချက်ဖြင့်

အသေသတ်ခြင်းဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး ခေါက်တုံသတ်ခြင်းမှာ အခက်အခဲများ ပြေပျောက်စေရန် လွယ်ကူစေခြင်း ဟုဆိုလိုပါသည်။ စာရှုသူ (၇) ရက် သား/သမီး အပေါင်း ခုက္ခကင်းတွေ ပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရင်း။

တက္ကသိုလ်ကောင်းစဉ်

(အထက်မင်း)

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street, Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

www.burmeseclassic.com

အဘိဓမ္မာကျွတ်က

နံ့သာစိတ်နှင့်မိတ္တူပါနဲ့

မိုးမိုး(ဆန်လှိုင်)

အသင့်သည် မိတ်ဆွေ	ထားသေးသောစိတ်၊ ညံ့ဖွင်းသောစိတ်ရှိနေ	ရသော ကလေး၏ စိတ်နှင့်မခြားလှ။
တစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်တစ်အိမ်သို့	သေးကြောင့်ဆင်ခြင်နိုင်၏။	ကလေးကငယ်ရွယ်၍ အတွေ့
အသွားမှာ အိမ်ရှင်သည် အသင့်မိတ်ဆွေ	ကလေးနှစ်ယောက် ကစား	အကြံနဲ့နယ်ကာ ကလေးစိတ်မွေ့၍ ခံစား
အားလှပသော ပြကွမိန်ကလေးတစ်ခုကို	နေရာတွင် သင့်သည် ကလေးတစ်	ချက်ဖြစ်သည်။
အသင့်ရှေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။	ယောက်ကိုသာ မုန့်ပေးအံ့၊ အခြား	သင့်က အသက်ရွယ်ပြီး
အသင့်ကိုကား ယခင်က	ကလေးသည် သင့်အပေါ်၌စိတ်ခု၍	အတွေ့အကြုံကာ လူကြီးတစ်ယောက်
မသိကျွမ်းကျင်၍မပေးလေ။	သွားလေမည်။	ဖြစ်နေပေပြီ။
ထိုအခါ အသင့်စိတ်တွင်	ထိုထက်မှ ကျွန်တော်တော့	ကလေးကဲ့သို့ နဲ့သောစိတ်ကို
သဘောမကျခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊	မပေးဘူးလားဟု ကလေးစိတ်ဖြင့် သင့်လို	မမွေးအောင် သင်ဆင်ခြင်ရမည်။
စိတ်ထွက်ယောင်ယောင်၊ စိတ်ပျက်	မြို့မနေပဲဖွင့်အံ့ ပေါက်ကွဲစေ လေတော့	
ယောင်ယောင် ဖြစ်၍လာမှာရှိအံ့။	မည်။	နီးနီး (သန်လျှင်)
သင့်နဲ့သောစိတ်၊ သဘော	ယခု သင်၏စိတ်သည် မုန့်မ	

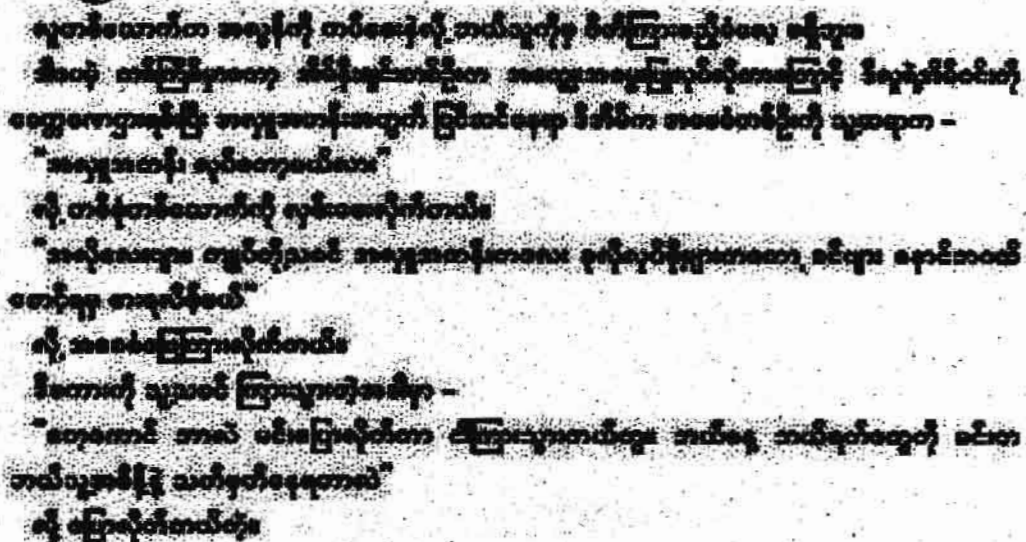
မြန်မာတောနာဆေးတိုက်
 (အခြေပြားရောဂါမှန်သမ္ပုဒ်ဥပျောက်တင်စေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) ဖြူ နီ နတ်ကွက်များ • အနာကြီးရောဂါ • ယားနာ၊ ပွေး၊
 ဝါ၊ နှင်းခူ နှင့် အခြေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
**LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, EC-
 ZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.**

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြန်မာတောနာဆေးတိုက်) အမှတ် (၃) ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်း
 ရန်ကုန်-အင်္ဂလိပ်လမ်းကြီး ကုလားကျောင်းအုတ်တိုင်း သမိုင်း ရန်ကုန်မြို့၊ ဇန်-ထ-မေမိဂျာ
ဌာန- အမှတ် (၂) (၆) လမ်း (၂၈)၊ (၂၉) လမ်းကြား အောင်ဆောက်မှရပ်၊ မန္တလေးမြို့၊
ဇန်-၀၂-၂၄၀၀၉၊ ၀၉-၂၀၀၂၈၃

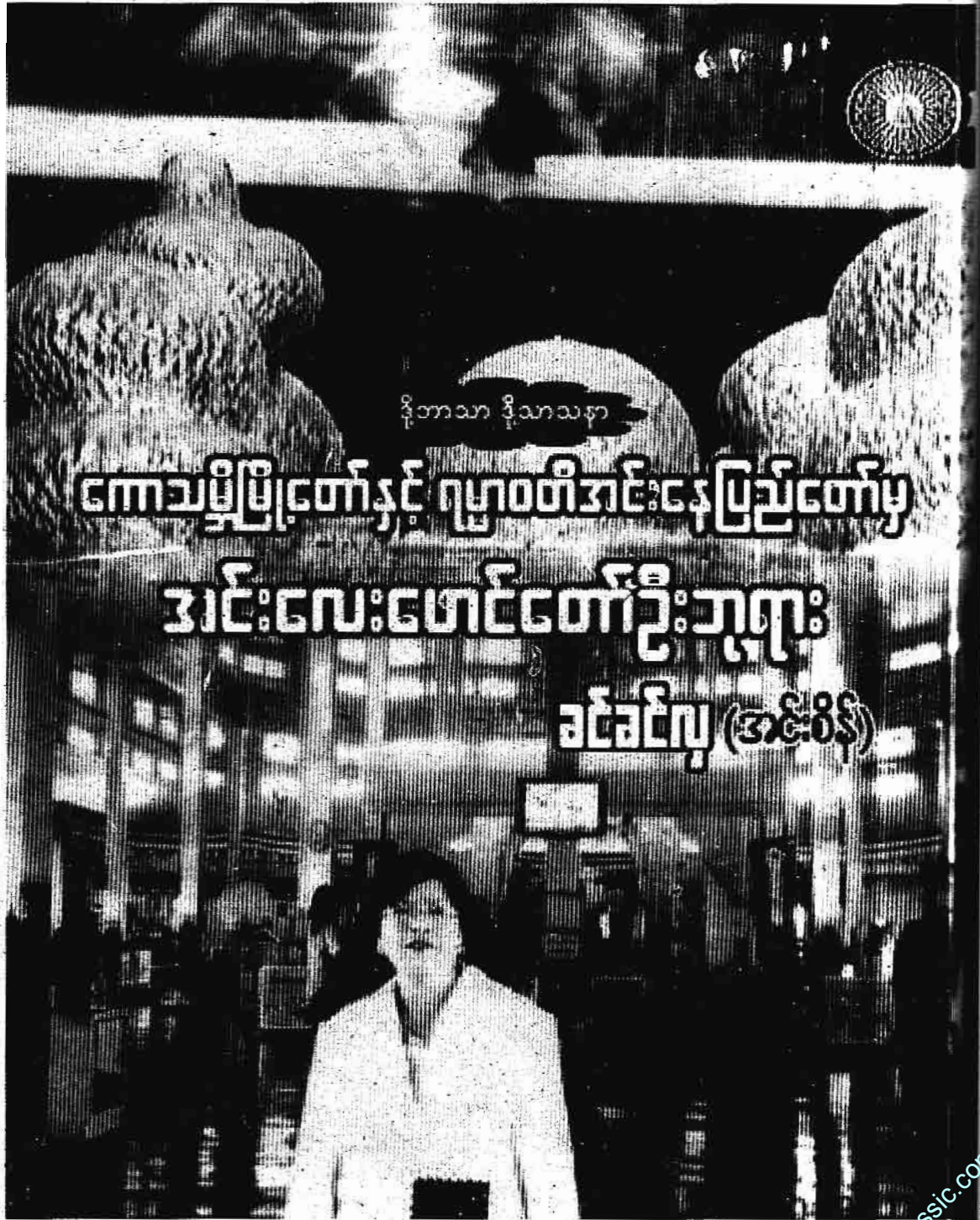

ဒိုက်ကသာ ဒိုက်သုသာ

ကောသုမ္ပိမြို့တော်နှင့် ရဟန်းတို့အင်းနေပြည်တော်မှ

အင်းလေးဟောင်းတော်ဦးဘုရား

ခင်ခင်လှ (အင်းဝိန်)

ယခင်လမှအဆက်

ကြီး စီဆိုင်ဖ (တောဝိုင်းကြီး) လက်ထပ်

တော်မှ ယာယီမဏ္ဍပ် စံကျောင်းတော်

မင်းကြီးသည် ဖောင်တော်သား
 ညီနှင့် အင်းလေးအနောက်ဘက်ကမ်း
 သန်တောင်အရပ်တွင် စခန်းချရန်များ၍
 နာမည်ဖောင်တော်ဦးဘုရားစေတီ တည်
 ဆောက်ပူဇော်လေသည်။ နေပြည်တော်မှ ထွက်
 ဆက်မူပြီး မည်သည့်နေရာတွင်မှ ဘုရား
 အတိမတည်မီ ပထဦးစွာတည်သော
 ဘုရားစေတီဖြစ်လေသည်။ နရပတိ
 နေပြည် (ခေါ်) အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
 သည် ရှမ်းပြည်နယ် (တောင်ပိုင်း) တွင်
 အထိပေါင်း (၃၇) ဆူ တည်ထားရာ
 နာမည်ရွှေပန်းတောင်မှ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
 နှင့် ဓာတ်တော်များ ရတနာများကို
 နာမည်ဘိုက်သွင်း၍ တည်ခဲ့သည်။
 ဘုရားများသည် ဖောင်တော်ဦးဘုရားများ
 ဖြစ်သည်။ ယခု ကသာမြို့တွင်လည်း
 ဖောင်တော်ဦးဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ခဲ့
 ရသည်။

တွင် ရွှေသန်းတောင်ဘုရား (ရတနာ
 ဖောင်တော်ဦး) နယ်မြေတစ်ခုသော
 နေရာတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ဖုံးလွှမ်း
 ကာ ဖုံးကွယ်လျက်ရှိသော လိုဏ်ဂူကြီး
 အတွင်းမှ ဘုရားဓာတ်တော်၊ မွေတော်
 များ ရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးလျက်ရှိ
 သဖြင့် ဓော်ဘွားကြီး စီဆိုင်ဖထံသို့ သွား
 ရောက်သံတော်ဦးတင်ကြရာ ဓော်ဘွား
 ကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဆွေ
 တော် မျိုးတော်၊ များမတ်တော် ပရိသတ်
 အပေါင်းတို့နှင့်တကွ သန်းတောင်အရပ်
 သို့ ထွက်တော်မူ၍ ချုံနွယ်များကို
 ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး လိုဏ်ဂူကြီးကို
 တူးဖော်ကြည့်ရာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ရုပ်ပွား
 တော်မြတ် (၅) ဆူကို ဖူးမြင်တွေ့ရှိတော်
 မူသည်။ ၎င်း ဗုဒ္ဓဘုရားဆင်းတုတော် (၅)
 ဆူကို ညောင်ရွှေမြို့သို့ ပင့်ဆောင်၍
 ဟော်နန်းတော်ဦးရှိ ထာဝရစံကျောင်း
 တော်၌ အပူဇော်ခံကာ နှစ်စဉ် သီတင်း
 ကျွတ်လဆန်း (၇) ရက်နေ့ရောက်တိုင်း
 ဟော်နန်းတော်ဦးရှိ ထာဝရစံကျောင်း

သို့ ကြွချီဆင်းသက်တော်မူ၍ ပြည်သူတို့
 ၏ အပူဇော်ကို ခံယူတော်မူ၍ ခြိမ်းခြိမ်းသံ
 မျှ ကျင်းပတော်မူခြင်းကို အစွဲပြု၍ “စပ်
 ဖျားလုံးခိုင်းကွန်း” (မြန်မာလို-လူ့ပြည်သို့
 ကြွဆင်းလာသော ဘုရား” ဟု အဓိပ္ပာယ်
 ရလေသည်။

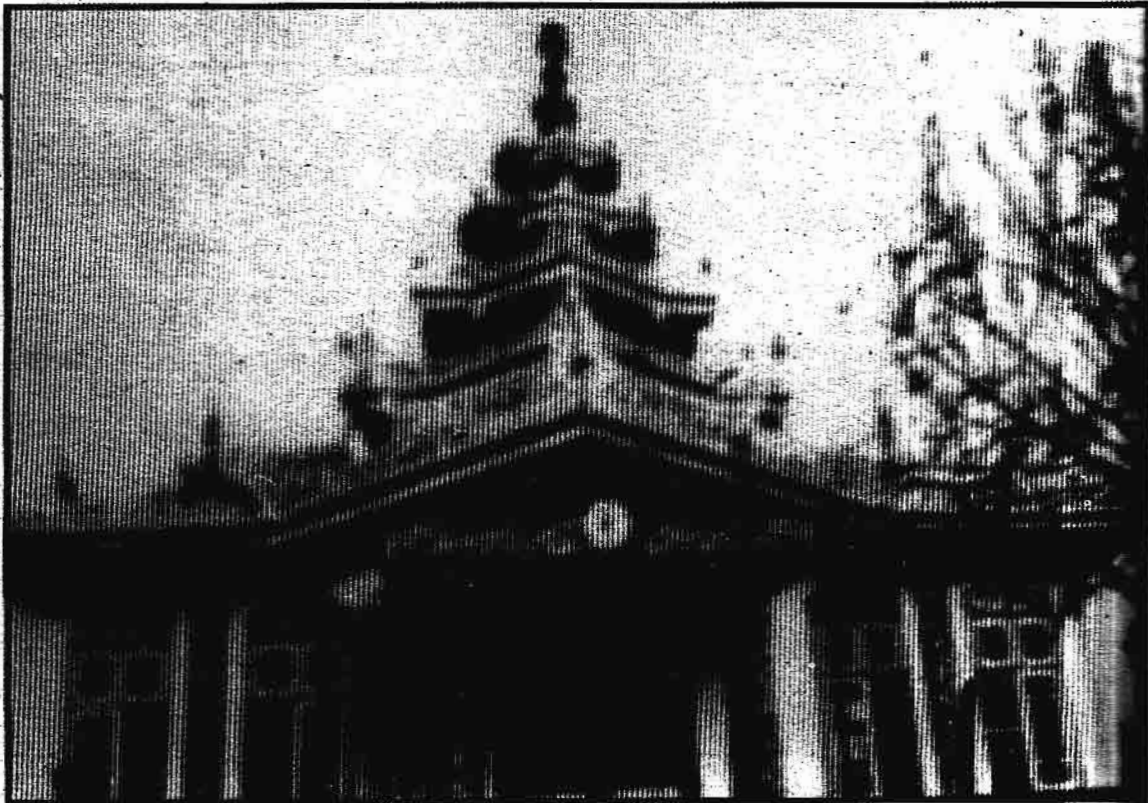
ကောဇာသက္ကရာဇ် (၉၇၀)၊

ခရစ် (၁၆၁၇) ခုနှစ်တွင် ညောင်ရွှေမြို့
 ၌ စိုးစံသော ဓော်ဘွားမစပ်နန်းနွန်ဖဲ
 လက်ထက်တွင် အခြားသော ဓော်ဘွား
 များက မြို့တော်ကို ထိပါးတိုက်ခိုက်လာ
 သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် (၅) ဆူ
 အား စစ်ဘေးအန္တရာယ်တို့မှ ကင်းလွတ်
 ရာ ညောင်ရွှေမြို့နယ် ရွှေအင်းတိမ်ဘုရား
 ကြီး၌ ကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်စေပြီး
 လျှင် ပင့်ဆောင်ပို့ထား၍ ကျွန်သီးတော်
 တို့အား မင်းရေး (၁၂) မှ ကိစ္စကို
 လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးကာ ဘုရား ရုပ်
 ပွားတော်များကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း
 စေခဲ့သည်။ ဓော်ဘွားမိသားစုများနှင့်
 အခြွေအရံများသည် အင်းတိမ်ဆော်မရွာ

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၇၂၁) ခု

နှစ် (၁၃၅၉) ခုနှစ်တွင် ညောင်ရွှေမြို့
 မြို့တော် တည်ထောင်ခဲ့သော ဓော်ဘွား

သို့ နှစ်စဉ် သွားရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့ မှတ်တမ်းတစ်ခုတွင် သီတင်းကျွတ် ကြွချီတော်မူသည်။
 လျက် ရှိသည်။ ပြည်သူများ ဖူးမြော်ရန် လဆန်း (၇) ရက်နေ့တွင် အင်းတိမ် ဤသို့ဖြင့် အလောင်းစည်သူ
 တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အပူဇော်ခံကြွလေ ဆော်မရွာစံကျောင်းမှ ညောင်ရွှေသို့ ခေါ် နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် သန်း
 သည်။ ဒေသစာရီ ပင့်ဆောင်၍ ဟော်နန်းတော် တောင်အရပ် ရတနာဟောင်တော်ဦးစေတီ
 သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၇) ဦး မဏ္ဍပ်ကြီးတွင် သီတင်းသုံး ပူဇော်ပွဲ တွင် ဌာပနာခဲ့သည့် ဆင်းတုတော်များ
 ရက်နေ့ရောက်တိုင်း ညောင်ရွှေမြို့တော် ကျင်းပပြီး ညောင်ရွှေမှ အင်းတိမ် သည် နှစ်ပေါင်း (၂၆၄) နှစ်အကြာမှ
 သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီပင့်ဆောင် ကြွမြန်း ဆော်မရွာသို့ မည်သည့်ရွာမှ မရပ်နာဘဲ ပြန်ရရှိပြီး ညောင်ရွှေမြို့တွင် နှစ်ပေါင်း
 ရာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၂၃၀) နှစ်က နဂါးမောက်လှေကြီးဖြင့် တိုက်ရိုက် (၂၅၉) နှစ် သီတင်းသုံးတော်မူလေ

ယိုးဒယားသစ်ကုန်သည်များ တျော်ခါးသည်သိမ်

သည်။ ရွှေအင်းတိမ်တွင် စံနေတော်မူပြီး
 စတင် ဒေသစာရီ ကြွချီကြီး ကျင်းပ
 ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
 များကို အလောင်းစည်သူမင်း ကောင်းမှု
 ဆောင်ရာတော်တော်တော်တော်တော်တော်
 ချီတက်တွင်းမှ ပင့်ယူရရှိခဲ့သဖြင့် ဖောင်
 ဆောင်ဦးဆောင်တုတော်များဟု ခေါ်ဝေါ်
 ဆိုလိုကြသည်။ ယင်း ဆင်တုတော်
 များကို စည်သူဂန္ထီရကုမ္ပဏီကြီးခေါ်
 ဆောင်စင်ကြီးက စောင့်ရှောက်လျက်ရှိ
 ဆိုသည်။ (၁၉၆၃) ခုနှစ်ထိ
 ရွှေသန်းတောင်စေတီကုန်းတွင် ရှေး
 အထိအဆုပေါင်း (၄၀) ခန့်ရှိခဲ့ပြီး
 ဖောက်ပိုင်း ဖျက်၍ ရွှေသန်းတောင်
 အထိကြီးသာ ဖြစ်နေသည်။ ဖောင်တော်
 ဦးဘုရားများ တွေ့ရှိသည့်နေရာကို စေတီ
 ဆင်ဆုတည်ထားပြီး ယခုအခါ ရွှေသန်း
 ဆောင်ဘုရားစေတီကြီး၏ အနောက်
 ဆက်အနီးတွင် ဖြစ်နေသည်။

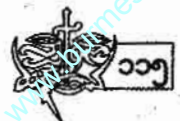
ဖောင်တော်ဦးဘုရား ရုပ်ပွား
 ဆက်ပြတ်များကို သီတင်းကျွတ်လဆန်း
 (၅) ရက်နေ့ ညောင်ရွှေသို့ ဒေသစာရီ

ကြွချီပင့်ဆောင်ကြရာ သီတင်းကျွတ်
 လဆန်း (၆) ရက်နေ့တွင် ဟဲယာရွာမ
 တွင် တစ်ညစံကျိန်းတော်မူပြီး လဆန်း
 (၇) ရက်နေ့ ညောင်ရွှေ လဆန်း (၈)
 ရက်နေ့ နှစ်သံရွာ၊ လဆန်း (၉)
 ရက်နေ့တွင် နောင်တော်ရွာ၊ လဆန်း
 (၁၀) ရက်တွင် ရွာကြီးဗန်းပုံ၊ သီတင်း
 ကျွတ်လဆန်း (၁၁) ရက်နေ့တွင် အင်း
 တိမ်ဆော်မရွာစံကျောင်း (၆) ဌာနသို့
 ဒေသစာရီ ကြွချီအပူဇော်ခံရာ ဘုရားပွဲ
 များကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဆင်ယင်
 ကျင်းပကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် (၁၂)
 ဌာနအရပ်များသို့ တိုး၍ ဒေသစာရီ
 ကြွချီတော်မူခဲ့သည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၇၂၁)
 ညောင်ရွှေမြို့၊ စော်ဘွားကြီးစပ်ဆိုင်ဖ
 လက်ထက်မှစ၍ (၁၂၈၉ ခုနှစ်မှ ၁၂၉၀-
 ၁၉၂၇) အထိ စိုးစံသော သာသန
 အိယကာ မ ဟာရာဇာစော်ဘွားကြီး စပ်
 ရွှေသို့ကိုလက်ထက်ထိ ညောင်ရွှေ
 စော်ဘွား (၃၃) ဆက်တို့သည် စဉ်လာ
 မပျက် ဖောင်တော်ဦးဘုရား ဒေသစာရီ

ကြွချီခြင်းပွဲတော်ကို ဌာနပေါင်း (၁၉)
 ဌာနကို ပွဲရက်ပေါင်း (၁၅) ရက်ထိ
 တိုးမြှင့်ကျင်းပပူဇော်လာခဲ့ပြီး (၂၀၀၁)
 ခုနှစ်မှစ၍ ဌာနပေါင်း (၂၁) ဌာနနှင့်
 ပွဲရက်ပေါင်း (၁၈) ရက် တိုးမြှင့်ကျင်းပ
 ခဲ့ပြီး ရွာပေါင်းစုံ တစ်ရွာတစ်ည ကျိန်းစံ
 ပြီး ဆွမ်းကပ်၊ ရွှေသင်္ကန်း၊ ဆီပိး၊ ပန်း၊
 ရေချမ်း၊ သစ်သီးများ လှူဒါန်းကြသည်။
 နိုင်ငံတော်တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
 လူသိများလာသော ဘုရားပွဲတော်ကြီး
 ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဖောင်တော်ဦး မြတ်စွာဘုရား
 (၅) ဆူတို့တွင် ဗောဓိရိုး ရုပ်ပွားတော်
 (၃) ဆူဖြစ်ပြီး ဒီဏသဝရ ရဟန္တာပုံ
 သဏ္ဌာန် ထုလုပ်ထားသည်။ ရဟန္တာ
 တစ်ဆူကို ဓာတ်တော်များသွင်းနံကာ
 ဌာပနာထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။
 ထူးခြားသည်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့၌ လက်ရှာ
 ရဟန္တာတစ်ဆူမှာ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်
 မူရာတွင် လိုက်ပါတော်မမူဘဲ ကျောင်း
 တော်စောင့်အနေဖြင့် စံနေတော်မူ၍
 ကျန် (၄) ဆူသာလျှင် ဒေသစာရီ ကြွချီ

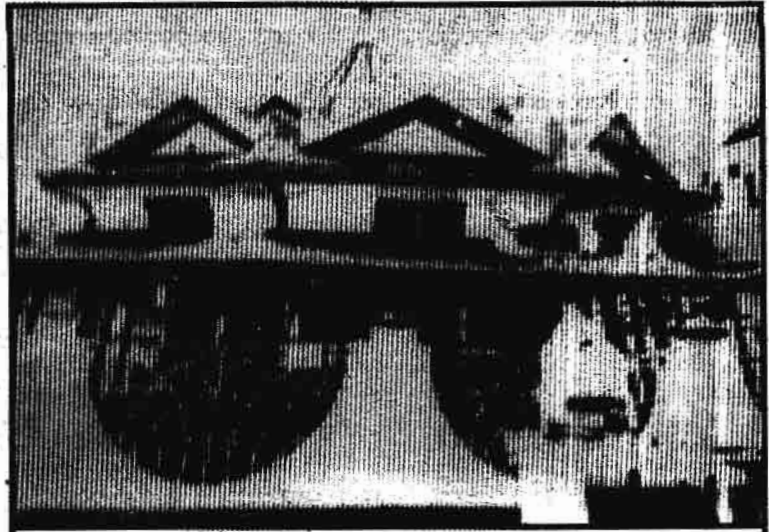
ရန် ပင့်ဆောင်တော်မူသည်။ ရုပ်ပွားတော် ဖောင်တော်ဦးကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက် ကျရောက်တတ်သောကြောင့် ပင့်ဆောင်
(၅) ဆုအား ပင့်ဆောင်စဉ်က အင်းလေး ၌ ဂန္ဓာတုဋီတိုက်တော် ဖွင့်လိုက်သော သူများ အထူးသတိပြု ပင့်ဆောင်နေရာ
ရေပြင်ပေါ်သို့ရောက်ချိန် မိုးလေကြီး ချထားကြောင်း သိရပါသည်။ ဒုတိယ
သည်းထန်စွာရွာသွန်းတိုက်ခတ်လိုက်ရာ အကြိမ် တစ်ဖန် (၅) ဆုစလုံး ပင့်
ဖောင်တော် တိမ်းစောင်းနှစ်မြှုပ်၍ ဘုရား ဆောင်၍ ဒေသသမ္မာရီ ကြွချီတော်မူရာ
ရုပ်ပွားတော် (၅) ဆုအနက် (၄) ဆုကို အင်းတိမ်ရွာသို့အရောက် မိုးကြီးလေကြီး
သာ ဆယ်တင်ပင့်ယူရရှိပြီး ထို လက်မှ မဟာဘေ ထားကြရသည်။ အကယ်၍
ရံ ရဟန္တာတစ်ဆူမှာ လူထုပရိသတ်နှင့် နေရာ မှားယွင်းထားမိပါက အင်းလေးရှိ
တကွ ရေတွင် ရှာဖွေကြရာ မရရှိဘဲ ရွာများ၌ ရောက်လာယူနှင့် အန္တရာယ်များ
ရှာရောင်းတော်သို့ အမြန်ဆုံး ပို့ဆောင်

ဦးထိန်ထိန်လင်း + ခေါ်လူစီစိန်လှိုင် မိသားစု ထိန်ထိန်လင်းကျောင်းတော်ကြီး

ဤသောအခါမှ ဦးလေးမုန်တိုင်း ကင်းစင်
ပြီး သာယာသွားသည်ကို သက်ကြီးစကား
မှ ကြားခဲ့ရသည်။

ခရစ် (၁၉၀၅)၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၁၃) ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၅) ရက်နေ့ နမ့်ဟူးရွာနယ်သစ်ကူး နယ်ဦးတွင် နှိုင်းပျိုးကိုယ်ထီးထောက် ပထမကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးပဏ္ဍိ (ယခု ခြံလွန်) ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဖောင်တော်ဦး ဆောင်းတော်သစ် ဆောက်လုပ်ရေး (၈) ဦးခွဲစည်း၍ နမ့်ဟူးကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်မှုကို စော်ဘွားကြီးစပ်ရွှေသိုက် ၏ သားတော်ကြီး စပ်ဆိုင်ဇက ရေးဆွဲ ခဲ့ပြီးကာ မူလရှိရင်းဖြစ်သော ကျောင်း ဆောင်ဟောင်းနေရာကိုပင် တိုးချဲ့၍ (၁၉၅၂) ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၁၄) ခုနှစ် တော်သလင်းလဆန်း (၁၄) ရက် (၂၆-၈-၅၂) အင်္ဂါနေ့ နံနက် (၅) နာရီ (၃၀) မိနစ် (၂၄) စက္ကန့်တွင် ဦးလေးမုန်ဆရာတော် ဦးအာစာရ အမှူး ခန့်သော ဆရာတော် (၉) ပါးနှင့် ညောင်ရွှေနယ်ချုပ် ဦးမောင်မောင်လတ်၊

ဖောင်တော်ဦးဘုရားရှေ့ ရှင်သီဝလီ၊ ရှင်ဥပရတ် ငါးလိပ်ကန်

အင်းလေးဖောင်တော်ဦး ရတနာစံကျောင်း
မော်ကွန်းကျောက်စာတိုက်

အင်းတိမ်မြို့စား ဦးစံလင်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်
 (၉)ဦးတို့က စတင်အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သည်။
 နဝကမ္ဘာအဝဝ အလှူငွေများဖြင့် ဆောက်
 လုပ်ကြပြီး လက်သမားပိုင်းဆိုင်ရာ ဗီ
 သုကာဆရာကြီး ဦးဖူး၊ လက်သမားပန်းချီ
 ကြည့် သံထည်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဗီသုကာဆရာ
 ကြီး ဦးရတို စိတ်အားထက်သန်စွာ
 ဆောက်လုပ်ကြပြီး (၃) နှစ်ကျော်ကြာခဲ့
 ပြီး (၁၉၅၆) ခု၊ သက္ကရာဇ် (၁၃၁၈)
 နယုန်လ ဗုဒ္ဓသက္ကရာဇ် (၂၅၀၀) ပြည့်
 သံဂါယနာတင် မဟာဓမ္မသတင် ပွဲတော်
 ကြီးများ ကျင်းပနေချိန်တွင် အင်းလေး
 ဒေသ၊ သာလေးတိုက် နှစ်ဟူးရွာ ဖောင်
 တော်ဦးမြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သစ်
 ကြီးကို (၁၉၅၆) ခု၊ သက္ကရာဇ် (၁၃၁၈)
 ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်တော်
 မြတ်များအား ယာယီစံကျောင်းတော်မှ
 ကျောင်းတော်သစ်ကြီးပေါ်သို့ ကြွချီ၍
 ရတနာစံကျောင်းတော်၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်
 တော်မူသည်။ နံနက် (၇) နာရီတွင် အတိ
 နှစ်ဟူးရေဋ္ဌမင်္ဂလာပွဲကြီးကို ကျင်းပနိုင်ခဲ့
 သည်။

၍ ဖောင်တော်ဦးကျောင်း
 တော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးချိန်မှာ ဗုဒ္ဓ
 သာသနာတော်နှစ် (၂၅၀၀) ပြည့်ချိန်
 နှင့် ကြွကြိုက်ခဲ့လွှာ ကြွကြိုက်ခဲ့သဖြင့်
 ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ
 (၂၅၀၀) ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ကျောင်း
 တော်သစ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေသစာရီ
 ကြွသည့်အခါတွင် ကရဝိတ်ဖောင်ယာဉ်
 ဖြင့် ပင့်ဆောင်ကြသည်။ အင်းလေး
 ဖောင်တော်ဦးဘုရား (၅) ဆူနှင့်ပတ်သက်
 ၍ သိမှတ်စရာများကိုလည်း ရေးသားရ
 ပါသည်။ ဖောင်တော်ဦးဘုရား (၅) ဆူတွင်
 အလယ်တစ်ဆူမှာ ကကုသန္ဓဘွဲ့တော်
 အက္ခိဏသာခါကိုယ်တော် ရုပ်ရှင်တော်
 မြတ်သည်။ ပထမဦးဆုံးကြွသော ဘုရား
 ဖြစ်သည်။ စနေထောင့်တစ်ဆူမှာ ကော
 ထဂမနဘွဲ့တော်၊ မဟာဇိန်ချော ရုပ်ရှင်
 တော်မြတ်သည်။ ခုတိယကြွတော်မူသော
 ဘုရားဖြစ်သည်။ အင်္ဂါထောင့်တစ်ဆူမှာ
 ကဿပဘွဲ့တော်မှာ လက်တော်မမြဲ
 မဟာဇိန် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် တတိယ ကြွ
 ချီတော်မူသောဘုရားဖြစ်သည်။ ရာဟု

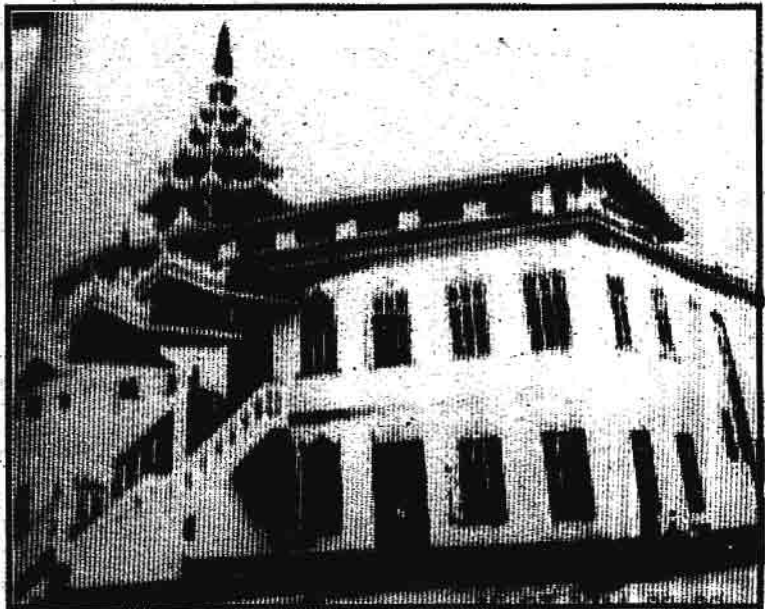
ထောင့်တစ်ဆူမှာ ခေါက်မဘွဲ့တော် ဓမ္မ
 စကြာမုဒြ်ကိုယ်တော် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်
 ဖြစ်ပြီး စတုတ္ထကြွတော်မူသော ဘုရား
 ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေထောင့်တစ်ဆူမှာ
 ဒိဏသဝရုပ်ရှင်တော် ကိုယ်တော်မြတ်
 ဖြစ်ပြီး ပဉ္စမြောက် ဒေသစာရီ မကြွချီ
 သော ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ
 သည်။

ဘုရား သင်္ကန်းတော်များကို
 လည်း နှစ်ဟူးမူလတေဝန်ကျောင်း
 ခုတိယဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တဝဏ္ဏိတစ်
 မိမိကြားချက်အရ လွန်ခဲ့သော နှစ် (၅၀၀)
 ခန့်က အင်းလေးမိုင်းသောက်မှ
 ထင်ရှားသော အရှင် ဓမ္မနန္ဒခေါ် နရသီရိ
 အဂ္ဂဟာပတိဆရာတော်ကြီး စီရင်ထားခဲ့
 သည့် ဂန္ထိရသီဒီဝင် မစအင်းမြတ်တွင်
 သရဏဂုံ (၃) ပါး ဂုဏ်တော် (၉) ပါး
 နှစ်ကုဗိုလ်ရှစ်ဆူဘုရားများ သာသနာတော်
 စောင့်နတ်ကြီး (၄) ပါးနှင့် စည်သူဂန္ထိရ
 ဂန္ထိရ သူတော်စင်တို့က ခြံရံလျက် ဂန္ထိရ
 သီဒီဝင် စမအင်းကွက်ကို ဘုရားသင်္ကန်း
 တော်၌ စီရင်ထား ပူဇော်ခဲ့သည်။ ထို

အထိန်းတော်များကို အမြတ်တနိုး ပုဏ္ဏား
ခြံဖြင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အကျိုး
စီးပွား တိုးတက်ခံစားရခြင်း ဆောင်ထား
ခြံဖြင့် ရန်သူမျိုးငါးပါး ဘေးကင်းပြီး
အဆတ်လာဘရွှင်လန်းခြင်း၊ တန်ခိုးသိက္ခာ
မြင့်မြောက်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိခဲ့ရသည်။

၁၉၆၆ ခု၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်
၁၃၂၈ ခုတွင် ဆင်းတုတော်တစ်ခု
အရင်သပတန်းတော်မူသည့် နေရာတွင်
အာဇာနည်ရုပ်မှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူထား
သည်။ ယခုအခါ ကျောင်းတော်ကြီး
အောက်တွင် ဆိုင်ခန်းများ ထားရှိခြင်း၊
အထွက် အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းမျိုး
စုံသော ရောင်းချနေကြသည်။ ရင်ပြင်
အိမ်လုံးတွင် စည်ကားလျက် ရှေးနေ့
ခြံ၌ ဘုရားဝင်းအတွင်း ရှေးဆိုင်များ၊
အဆုတ်ဖြင့် အသီးအရွက်၊ ဟင်းရွက်
မျိုးစုံ၊ ပန်းများ ရောင်းချကြသည်။
နီးယားသစ်ကုန်သည်အသင်းမှ သိမ်
အာအဖြစ်ခံ၍ နန်းဟူးကျောင်း သိမ်
အမှတ်လျှောက်နံ့သောသိမ်၊ နေရောင်ခြည်
အမှတ်နှင့် ဘက်ပြုပြင်ပွမ်းပုံ မော်ကွန်း

ဖော်တော်ဦးရင်ပြင် နန်းဟူးကျောင်းတော်ကြီးကျောင်း

ဆင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားသို့ နိုင်ငံခြားသားများ လေ့လာ

တိုင် စိုက်ထူထားခြင်း၊ မန္တလေးမြို့မှ စိန်
နှင့်မြဲ မိသားစု ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်း
ခြင်း၊ မဟာသာလဇဉ်သည်ဆောင်ကို
ဂေါပကအဖွဲ့မှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထား
ခြင်း၊ ရှင်သီဝလီ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တရုပ်ပွားတော်
တို့ကို တည်ဆောက်လှူဒါန်းသော အလှူ
ရှင်များ၊ ငါးကန်၊ လိပ်ကန်များ ၂၀၀၂
ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၄ ခု၊
သီတင်းကျွတ်လ အမေရိကန်ပြည်ထောင်
စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် လော့ (စ်)
အိန်ဂျလစ်မြို့နှင့် နှစ်တက်သော မိဘများ
အား ရည်စူး၍ (ဟပ်လိုဝ်ဝန်) ခေါ် ဦးထိန်

ထိန်လင်း၊ ခေါ်လူစိန်လှိုင် မိသားစုမှ
နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းထားကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။
ဖောင်တော်ဦးဘုရားသို့ ရောက်
ရှိ ဖူးမြော်ပြီး ဘုရားအကြောင်းအရာများ
ကို လေ့လာခဲ့ပြီး ရေသားလိုက်ရပါသည်။
အင်းလေးဒေသပစ္စည်းများ၊ အင်းလေး
ရေပြင်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော
အိမ်များ၊ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် လှော်ခတ်နေ
သော အင်းသားတို့၏ လှေလှော်မှုနှင့်
ကျွန်းမျှောများပေါ်ရှိ စိုက်ခင်းများကို
မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးသွားမက နိုင်ငံ

ခြားသားများပင် လာရောက်လေ့လာသူ
များပြား၍ အံ့ဩဖွယ် အင်းလေးရေ
ရှိ ဖောင်တော်ဦးဘုရားအား သွားရောက်
ဖူးမြော်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်
သည်။
သမိုင်းအကြောင်းအရာမှာ
ကို စုစည်းကျညီပေးသော ငါးဖယ်ချော
ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကိတ္တိမာတိ
(ကျေးရွာ သံဃနာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ
ဆရာတော်ကြီးအား အထူးကျေးဇူးတင်
ရှိပါသည်။
ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုမာရ

အမှတ် တံဆိပ်

ငှက်များဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းခေါင်းစာယာယီမှတ်တမ်းအမှတ် - 0810Y008484

ကျေးလက်မဂ္ဂ

လရောင်အောက်က အရိပ်ကင်းမဲ့သူ တင့်တူ(လေးပုဒ်)

နွေရာသီထဲ ရောက်လာပြီဖြစ်
၍ နေပူရှိန်လည်း ပြင်းလာခဲ့တော့သည်။
အောင်ဝင်းတို့ ရွာကလေးသည်ပင်
သစ်ပင်များနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် စိမ်းစိမ်း
စိုစိုရှိနေရာက နွေရာသီ၏ အပူရှိန်
ကြောင့် ရွက်ဟောင်းများကြွေခဲ့ကြပြီး
သစ်ပင်တိုင်းလိုလိုမှာ ရိုးတံကျဲကျဲနှင့်
တေ့မြိုင်ရသည်မှာ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်
ဖြစ်ကာ အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်နေလေ
သည်။ ရွာအတွင်းရှိ ရေတွင်းများနှင့်
ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသောချောင်း၊
မြောင်း အိုင်တို့မှာ ရေခန်းခြောက်နေကြ
သည်။ ရေတွင်း၏ အောက်ခြေကပ်ကပ်
တွင်သာ ရှိနေသော ရေကိုစစ်ခပ်ယူကာ
ထိုရေရှား ရေသုံးစွဲနေကြရသည်။

“အင်း...ငါတို့ရွာက လူကြီး
တွေဟာ အတွေးအခေါ် ရှိရှိနှင့် မြှုပ်မြုပ်
ပြီး ရွာတောင်ဘက်က ချောင်းရေကို ရေ
မပြတ်မီမှာ ရွာကလေးနှင့် တစ်ပိတ်ဆို
ထားလို့ ကျွဲ၊ နွားတွေ ရေသောက်နိုင်
ကြတာကွ”

“ဟုတ်တယ်နော် . . . အဲဒီ

ချောင်းရေကို နွေရောက်တိုင်း အမြဲပိတ်
ထားပေးရတာပဲနော်”

“ဒီလိုပိတ်ထားမှပဲ ရေတွေတစ်
အထက်မှာလာစုပြီး များလာတော့ ကျွဲ၊
နွားတွေကိုရေတိုက်ရ၊ ရေချိုးပေးရ၊ ရေ
ပက်ပေးနိုင်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ငါ့နွားတွေကို ဟိုတစ်နေ့က
မနက်စောစော အဲဒီချောင်းတစ် အထက်
ကို မောင်းသွားပြီး သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးကို
ရေခွဲနေအောင် ပက်ပေးလိုက်တာကွာ၊
စကားစတော့ နွားတွေရဲ့ကိုယ်က အငွေ့
တွေ အူထွက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကျွဲ၊ နွားတွေကို မနက်စော
စော ရေချိုးပေးရင် သူတို့ကိုယ်ထဲက အပူ
တွေထွက် ကျန်းမာကြတာပေါ့ကွာ”

ထိုချောင်းတစ်မှာ မိုးကျလာ
တော့မှပင် ချောင်းရေတိုက်စားပြီး ရေ
နောက်ပါသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွက်ဟောင်း
ကြွေပြီးသော သစ်ပင်များက ရွက်နုများပြန်
လည်ထွက်လာကြသည်။ သရက်ပင်များ
လည်း အရွက်များစုလာခဲ့ကြပြီး အဖူးများ

ထွက်လာနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒီနွေမှာတော့
သရက်သီးတွေ တအားသီးမှာပဲဟေ့၊
အပင်တိုင်းမှာ အဖူးတွေထွက်နေကြ
တယ်ကွ”

“မနှစ်က နွေတုန်းက သရက်
ပင် တချို့က မသီးကြတော့ သရက်သီး
ရှားတယ်ကွာ၊ ဒီနွေမှာတော့ ငါတို့သရက်
သီးတွေ လှိုင်လှိုင်စားရတော့မှာပဲကွာ”

“သရက်သီးမှည့်ချိန် ရောက်
လာရင်တော့ ငါတို့ပျော်ကြရတော့မှာပဲကွာ”

“ဟင်...သရက်သီး မှည့်တာ
ပျော်ရမှာနဲ့က ဘာဆိုလို့လဲကွာ”

“ဟ...သရက်သီးတွေ မှည့်
လာကြရင် မနက်စောစောထပြီး ရွာထဲ
သရက်ပင်တွေ အောက်ကိုသွားပြီး သရက်
သီးမှည့်တွေ ကောက်လို့ရတယ်လေကွာ”

“အေး . . . အဲဒါတော့ဟုတ်
တယ်။ သရက်သီးမှည့်တွေကို နွားကျောင်း
သွားရင်းလည်း လွယ်အိတ်နဲ့ထည့်ယူသွား
ပြီး နွားကျောင်းရင်း စားရတာ ကောင်း
တော်ပျော်စရာကောင်းတာပဲကွာ”

“မနစ်ကကွာ . . . ငါမနက်
စောကြီး ရွာလယ်က အိပ်နေတဲ့ထဲဝင်
ပြီး သရက်သီးမှည့်သွားကောက်တာလေ။
အိပ်နေတဲ့အခါ လိုက်ကိုက်လို့ သေပြေး
ရပြန်တယ်။ ပြေးခဲ့ရတော့တာပဲကွာ”

“အို . . . ဒီနေ့မှာတော့ အဲဒီ
အိပ်မပွေးထားတဲ့ အောင်နက်ကြီး မရှိ
တော့ဘူးကွာ။ သေသွားပြီလေ”

“အေးပေါ့ကွာ . . . သရက်သီး
မှည့်ခိုက်ကျရင် အဲဒီခြံထဲဝင်ပြီး အတိုင်းကို
ခင်းကောက်ရမှာပဲကွာ”

တချို့က သရက်ဖူးများကို နူး
ချပြီး ငါးပိရည်နှင့် တိုက်နှိပ်စားကြသည်။
နှိပ်စားမည့်သာစားကြသည်။ သရက်ဖူး
များက ဖန်ပြီးချုပ်သဖြင့် ဝမ်းချုပ်တတ်
သည်။

“သားရေ . . . သရက်ပင်
အောက်မှာ သရက်ကင်းလေးတွေ ကြွေ
ချနေတာတွေရင် ကောက်ခဲ့နော်”

“အမေက သရက်ကင်းတွေကို
သလုပ်မှာလဲလှ”

“ဟဲ့ . . . အဲဒီသရက်ကင်း

တွေကိုခွဲပြီး အစေ့ထုတ်၊ ရေစိမ်းထားပြီး
ငါးပိရည်၊ ငါးပိချက်၊ ငါးပိထောင်းတွေနဲ့
တိုက်နှိပ်စားရတယ်လေ”

သရက်က သူတို့အတွက်
တော်တော်အသုံးဝင်လှသည်။ သရက်ဖူး
လျှင် တိုက်နှိပ်စားနိုင်သည်။ သရက်ကင်း
လာလျှင် သရက်ကင်းများ ကောက်ယူ၍
တိုက်နှိပ်စားရအဖြစ် စားကြပြန်သည်။
သရက်သီးအစိမ်းအား အခွံနွှာကာ
စားနှင့်ပါးပါးလှီးပြီး ငါးပိ၊ ငရုတ်သီး၊
ဆားတို့နှင့်ရောကာ သရက်သီးထောင်းစား
နိုင်ကြသည်။ သရက်သီးထောင်းပြီး ပဲဟင်း
ချက်လျှင် လွန်စွာလိုက်ဖက်သော
ဟင်းလျာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ စား၍လည်း
မြိန်လေသည်။

တချို့က သရက်သီးအစိမ်းကို
အခွံနွှာပြီး စားနှင့်နုတ်နုတ်စင်း၍လည်း
ကောင်း။ ပါးပါးလှီး၍လည်းကောင်း။
စိမ်းစားငါးပိ၊ ငရုတ်သီးနှင့်တို့နှင့်ရောကာ
သရက်သီးကြော် စားတတ်ကြသည်။ ချဉ်
စပ်ကလေးဖြစ်၍ အလွန်စားကောင်းလှ
သည်။ သရက်သီးစိမ်းများကိုခွဲကာ

လေးစိတ်စိတ်ပြီး နေနှင့်အခြောက်လှန်းရ
သည်။ ခြောက်သွားသည့်အခါ ငရုတ်သီး
မှုန့်၊ မဆာလာ၊ ဆား၊ ဆီတို့ဖြင့် သရက်
သီးသနပ် လုပ်စားကြသည်။ မှည့်ချိန်
ရောက်လျှင်တော့ သရက်သီးမှည့်များအား
စားနှင့်စိပ်ကာ စားသောက်ကြသည်။
တချို့က သရက်သီးမှည့်နှင့် င
ကြလေသည်။ ဘုန်းကြီးအချို့များတွင်
သရက်သီးမှည့်များကို အခွံနွှာပြီး အစိတ်
ကလေးများစိပ်ကာ ထည့်သွင်းကပ်လှူ
ကြသည်။

တချို့အရပ်တွင် သရက်သီး
အလွန်ပေါ့ကာ စားမနိုင်ဖြစ်ကြသဖြင့်
စားလည်းစား ရောင်းလည်းရောင်းသည်
အပြင် သရက်သီးမှည့်များအား ဆန်ကာ
ခဲ၍ ဖွတ်ချကာ ကျလာသော သရက်သီး
အနှစ်များအား အပြားလိုက် အခြောက်
လှန်းပြီး သရက်ပြင်လုပ်ကြသည်။
သရက်အဖူး၊ သရက်ကင်း၊ သရက်သီး
အစိမ်း၊ သရက်သီးအမှည့်များ အားလုံး
အသုံးဝင်သည့်အပြင် သရက်ပင်စည်
ကိုလည်း မီးဖိုချောင်သုံးထင်းအဖြစ်

ခွဲစိတ်၍အသုံးပြုနိုင်ကြလေသည်။

* * *

နွေခေါင်ခေါင် ရောက်လာခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။ သရက်သီးတွေလည်း အလုံး

များကြီးလာကာ ရင့်လာခဲ့ကြပေပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်း

တို့ကို ငါအကြံတစ်ခု ပြောပြချင်တယ်ကွ”

“မင်းအကြံက ဘာအကြံနို့လဲ

ကွ”

“ဒီလိုကွ...ဟိုဦးကဈေးထဲမှာ

ခေါ်ကုလားမကြီးက သရက်သီးသနပ်

ရောင်းတာ မင်းတို့သိကြတယ်နော်”

“အေးလေ...သိပါတယ်ကွ၊

အဲဒါတာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါ်ကုလားမကြီးက သရက်

သီးသနပ် ရောင်းနေတာဆိုတော့ သရက်

သီးအစိမ်းခဲတွေ ဝယ်နေရတယ်မဟုတ်

လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီတော့ကွာ...ငါတို့သရက်သီး

အစိမ်းတွေ လိုက်နာပြီးသွားရောင်ကြရင်

ဈေးသုံးရတာကြမှာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...ခါပေမဲ့

ငါတို့ကသရက်ပင် စိုက်ထားတာမှ မရှိတာ

ပဲ။ ဘယ်မှာသွားဈေးကြမှာလဲကွ”

“ဒီထောင်ကလည်း တော်တော်

တုံးတဲ့ကောင်ပဲကွ။ ရွာထဲက အိမ်ခြံတွေ

ထဲမှာ ရှိတဲ့သရက်ပင်တွေကွာ...မရေ

မတွက်နိုင်အောင်ပါပဲကွာ”

“ဟ...အဲဒီသရက်ပင်တွေက

သူတို့ခြံတွေထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သူတို့

ပိုင်တဲ့ သရက်ပင်တွေပဲကွ။ ဘယ်ကလာ

သွားဈေးယူလို့ ရမှာလဲဟ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုတုံးတယ်

လို့ပြောတာပေါ့...ဒီအတိုင်း ပါးပြုမှာပြီ

ပေါ်တင်ကြီး ဝင်ခူးလို့တော့ ဘယ်ရမှာ

လဲကွာ”

“ဒါဆို...မင်းကသူတို့ဆီက

တောင်းခူးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဝယ်ယူမှာ

လား”

“ဘယ်ကလာ ... ဝယ်လည်း

မဝယ်ဘူး။ တောင်းလည်းမတောင်းဘူး”

“ဒါဖြင့် သရက်သီးအစိမ်းက

ဘယ်ကလာလို့ ရတာမှာလဲ...

“သူတို့မသိအောင် ညဘက်မှာ

တိတ်တဆိတ် ဝင်ခူးယူကြမယ်လေ

ကွာ”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“အေး...မင်းသဘောပေါက်

လွယ်သားပဲကွ”

“နေဦးကွ...အဲဒီလို ညဘက်

မှာဝင်ခူးတွတ်ကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီခြံဟာခွေး

မရှိမှဖြစ်မှာလေ။ ခွေးရှိတဲ့ခြံဆိုရင် ခွေး

ဟောင်တာနဲ့ အိမ်ရှင်တွေ နီးလာပြီ လိုက်

ရင်ပြေးပေါက်မှာကြမှာပဲကွ”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ရွာထဲမှာခွေး

မရှိတဲ့အိမ်တွေကို မင်းတို့သိကြသလား”

“သိပါတယ်ကွာ ... ရွာ

အနောက်ပိုင်းက ဦးတုတ်ပေါအိမ်၊ ရွာ

အလယ်ကခေါ်ခွေးမအိမ်၊ ရွာမြောက်ပိုင်း

မှာရှိတဲ့ ခေါ်ကလေးမအိမ်မှာ ခွေးမရှိတ

ကွ”

“ဟ...ဦးတုတ်ပေါအိမ်မှာ

ခွေးငါးကြီး မွေးထားသလားလို့ပါကွာ”

“အဲဒီခွေးငါးကြီး သေသွားပြီ

ဆော့ကွာ”

သူတို့အုပ်စုလည်း ညဘက် ထူခြေတိတ်ချိန်ရောက်လျှင် သရက်သီး အစိမ်းများ ဝင်၍ခိုးဆွတ်ရန် သဘောတူ ကြလေသည်။ ည (၁၀) နာရီအချိန်ခန့် တွင် သူတို့အုပ်စု ဦးတုတ်ပေါ်ခြံထဲ ဝင် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လသာရက်ဖြစ် ဆော့ကြောင့် သရက်ပင်ပေါ် တက်ရ သည်ကလွယ်ကူလှသည်။

“ဟေ့... ငွေဝင်း... မင်းက သစ်ပင်တက်ကျွန်းတယ်။ မင်းသရက်သီး ဆွေ့ တက်ဆွတ်ချကွာ”

“တက်ဆွတ်ချတာတော့ ဟုတ် မှီပြီး ပြေပြင်ပေါ်ကျလို အသံတွေထွက် ရင် အိမ်ရှင်တွေ နိုးမှာပေါ့ကွာ”

“အို . . . မင်းသာတက်ဆွတ် မိကွာ။ ငါတို့ကအောက်မှ ပုဆိုးတစ် ဆည်ကို နှစ်ယောက်ဖြန့်ကိုင်ပြီး ခံယူထား ကြမယ်လေ”

ထိုသို့ဖြင့် ငွေဝင်းက သရက် ပင်ပေါ်မှ သရက်သီးအစိမ်းများ ဆွတ်ပြီး အောက်ကဖြန့်ခံထားသော ပုဆိုးပေါ်ပစ်ချ

ပေးသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သရက်သီးစိမ်းများ တော်တော်များများ ရခဲ့ကြလေသည်။
“ကဲ... စာကြစမ်း အားရပါးရ စားကြကွာ။ အခုတော့ ငါတို့စားချင်လှတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော် စားကြရပြီလေ”

မနေ့ညက ဦးတုတ်ပေါ်ခြံထဲမှ သရက်သီးအစိမ်းများကို ဝင်ခိုးဆွတ်ကြ ကာ နောက်နေ့တွင် ဈေးထဲသို့သွား၍ သရက်သီးသနပ်သည် အော်ကုလားမကို ရောင်းချကာ ရလာသော သရက်သီးခိုးဆွဲ များနှင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲကြော် များ ဝယ်လာကာ သူတို့အုပ်စု တစ်ဖျော် တစ်ပါး စားသောက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ဦးတုတ်ပေါ်ကြီးကတော့ သူ ခြံထဲက သရက်သီးတွေ လှူခိုးဆွတ်ခံရလို အိကန်နေပြီတဲ့ကွာ”

“အိကန်မယ်ဆိုလည်း ကန် လောက်တယ်လေကွာ။ ခြံထဲရှိတဲ့ သရက်ပင်တွေက သရက်သီးတွေက ကုန်ခမန်း အဆွတ်ခံခဲ့ရတာကိုကွာ”

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ... ဦးတုတ်

ပေါ်ခြံထဲက ဝင်ခိုးထွက်ပြီးရင် နောက် တစ်ခါ ဘယ်ခြံမှာ သွားဆွတ်ကြမလဲကွာ”
“ဟိုရွာမြောက်ဘက်ဖျားမှာရှိ အိကလေးမခြံထဲ ဝင်ဆွတ်ကြမယ်လေ”
ထိုအိကလေးမ ခြံထဲမှလည်း သရက်သီးစိမ်း အတော်များများရခဲ့ကြ သည်။ အိကုလားမထံ သွားရောင်းပြီး ကြလျှင် ငွေတော်တော်ရလာခဲ့ကြလေ သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူတို့ အုပ်စုတစ်စုလုံး မြို့သို့တက်လာခြင်းဖြစ် သဖြင့် ဖုကောင်း တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဝင်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်မှာ၍ တစ်ဝစား သောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့ရွာ ထဲကသရက်သီးတွေ ခိုးယူပြီး ရောင်း စားခဲ့ကြတာလည်း ရွာထဲမှာ သရက်သီး ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားပြီကွာ”

“ဟုတ်တယ်... နောင်ဆိုတယ် နေရာသွား ဆွတ်ကြရမုန်းတောင် မသိ တော့ဘူး”

“အို . . . ခူးစရာတစ်နေရာ

ရှိသေးတယ်ဟ”

ထည့်စရာအိတ်များနှင့် ထွက်လာခဲ့

မည်းမည်းနဲ့ လာနေတယ်ဟေ့...သတိ

“ဟ...ဘယ်နှစ်မှာ ရှိသေးလို့

ကြသည်။ အစောင့်လူကြီး သူ့အိမ်တွင်

ထားနေကြ”

လဲ အောင်ဝင်းရဲ့”

ရှိနေသည်ကို သိမြင်ခဲ့ကြသဖြင့် စိတ်ချ

ဟိုမည်းမည်း သတ္တန်ကြီးမှာ

“ရွာတောင်ဘက်က သရက်

လက်ချပင်ဖြစ်ခဲ့ကြပေသည်။

လရောင်အောက်တွင် တရွေ့ရွေ့နှင့်

တောကြီးလေကွာ”

“ကဲ...ဟေ့ ...ငွေဝင်း။

လှမ်းလာနေသည်မှာ တဖြည်းဖြည်းသရက်

“ဟာ ...အဲဒီသရက်တောကြီး

အောင်ဝင်းတို့က သရက်ပင်များပေါ်တက်

တောနားသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ကိုတော့ သွားမဆွတ်ရဲဘူးကွ”

ပြီး ဆွတ်ချပေးဟေ့၊ ငါတို့ကအောက်ကျ

“ဟင်”

“အဲဒီသရက်တော ပိုင်ရှင်က

ပုဆိုးဖြန့်ခဲ့ပြီး ဖမ်းမယ်”

“ဟ...အောင်ဝင်း ဘာတွေ့လို့

သူ့သရက်ပင်တွေကို လူတွေဝင်မဆွတ်

ထိုသို့ဖြင့် သရက်သီးများပင်

လဲ”

နိုင်အောင် နောက်ဆိုင်ရင် အစောင့်တစ်

ပြေခွဲအိတ်နှင့် သုံးလေးလုံးစာမျှ ရခဲ့ကြပြီ

“မင်းတို့သေချာကြည့်ကြစမ်း

ယောက်ကို နှလေးနဲ့လှည့်ပတ် စောင့်ရှိုင်း

ဖြစ်သည်။ လသာသာတွင် လေကလေး

အဲဒီလရောင်အောက်က မည်းမည်း

ထားတာလေကွာ”

တဟူးဟူးနှင့် သရက်သီး ဆွတ်ချရသည်

သတ္တန်ကြီးဟာ အစောင့်လူကြီးသား

“ဒါပေမဲ့ကွာ...အဲဒီအစောင့်

မှာ မဟေနိုင် မပန်းနိုင်ကြပေ။

ရင် သူ့ရဲ့အိပ်က ဖြေပြင်မှာထင်ရမယ်ကွ

ကြီးက ညဘက်မှာ မစောင့်ရဲလို့ သူ့အိမ်

“ဟာ...ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ

အခုမြင်နေရတဲ့ သတ္တန်ကြီးဟာ သရက်

ပြန်အိပ်တာလေကွာ။ ငါတို့ညဘက်

လရောင်ထဲအတိုင်း မည်းမည်း မည်းမည်း

တောဆီ ရွေ့လာနေပေမဲ့ သူ့ရဲ့အိပ်က

သွားပြီး ဆွတ်ရင်ရတာပေါ့”

နဲ့ ရွေ့လျားလာနေတာက အစောင့်

လုံးဝမတွေ့ရပဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြီလေ

သူတို့အုပ်စု ထိုသရက်တော

လူကြီးများလာပဲ”

“အေးဟေ့...အရိပ်မထွက်ဘူး

အစောင့်လူကြီး အိပ်ရေမှ မယောင်

“ငွေဝင်းတို့ အောင်ဝင်းတို့က

ဆိုရင် ဒါဟာ လူစင်စစ်မဟုတ်တော့ဘူး

မလည် ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီး အစောင့်လူကြီး

သရက်ပင်ပေါ်မှ အရင်ဆုံးလှမ်းမြင်ခဲ့ပြီး

သရဲ တစ္ဆေ နာနာဘာဝပဲဖြစ်ရမယ်ဟေ့

သူ့အိမ်မှာ ရှိမရှိကြည့်ထားကြလေသည်။

ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဒါကြောင့် သရက်တော

လည်ပတ်ပြီး လဆန်းရက်ည

“ဟေ့ကောင်တွေ...လူတစ်

အစောင့်လူကြီးဟာ နောက်ပဲစောင့်ပြီး

တွင် သူတို့အုပ်စု သရက်တောဆီသို့

ယောက် လရောင်အောက်မှာ မည်းမည်း

ညဘက်မှာ လာမစောင့်ရဲခဲ့တာပဲ”

“ကဲ...ဟေ့...ငါတို့လည်း	ထိုအခိုက်ထွက်သော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်	မြင်တွေ့သည်နှင့် ပရလောကသားများ
ပြန်ကြမယ်ကွာ။ အခိုက်	ကြီးအား တွေ့မြင်ရပါလျှင် ကြောက်ရွံ့မိ	ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်လေသည်။ ထိုသရက်
ထွက်တဲ့ အကောင်ကြီးက ငါတို့ကိုပြပြီး	မည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့လူစုက	တောကို သရက်သီး သွားခွတ်ခဲ့သော
ဈေးကွယ်သွားတာဆိုတော့ သရက်	များနေသဖြင့် မကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြပေ။	ညက အခိုက်မထွက်သော လူမည်းတစ်ဦး
သီးတွေ ဆက်ခူးနေကြရင် အန္တရာယ်	လူစင်စစ်မဟုတ်မီ သရက်	ကြီးကို မြင်ကြပြီး နောက်မှာတော့ ည
ဆစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်	တစ်ဦး နာနာတာဝန်တဲ့ ပရလောကသား	ဘက်သရက်သီး ခိုးဆွတ်ခြင်းကို
အသမ္ဘာ သရက်သီးတွေနဲ့ပဲ ပြန်ကြမယ်	များသည် လရောင်၊ အလင်းရောင်ထဲ	အောင်ဝင်းတို့ လူငယ်တစ်စု လုံးဝရှောင်
ဟေ့”	ဖြတ်သွားကြပေမဲ့ လူသားများကဲ့သို့	ရှားခဲ့ကြလေတော့သည်။
တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲသာ	အခိုက်မထွက်ကြပေ။ အခိုက်ကင်းခဲ့သည်ကို	တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

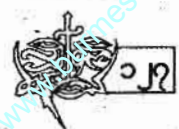
Dear Marry

Online Shopping Myanmar

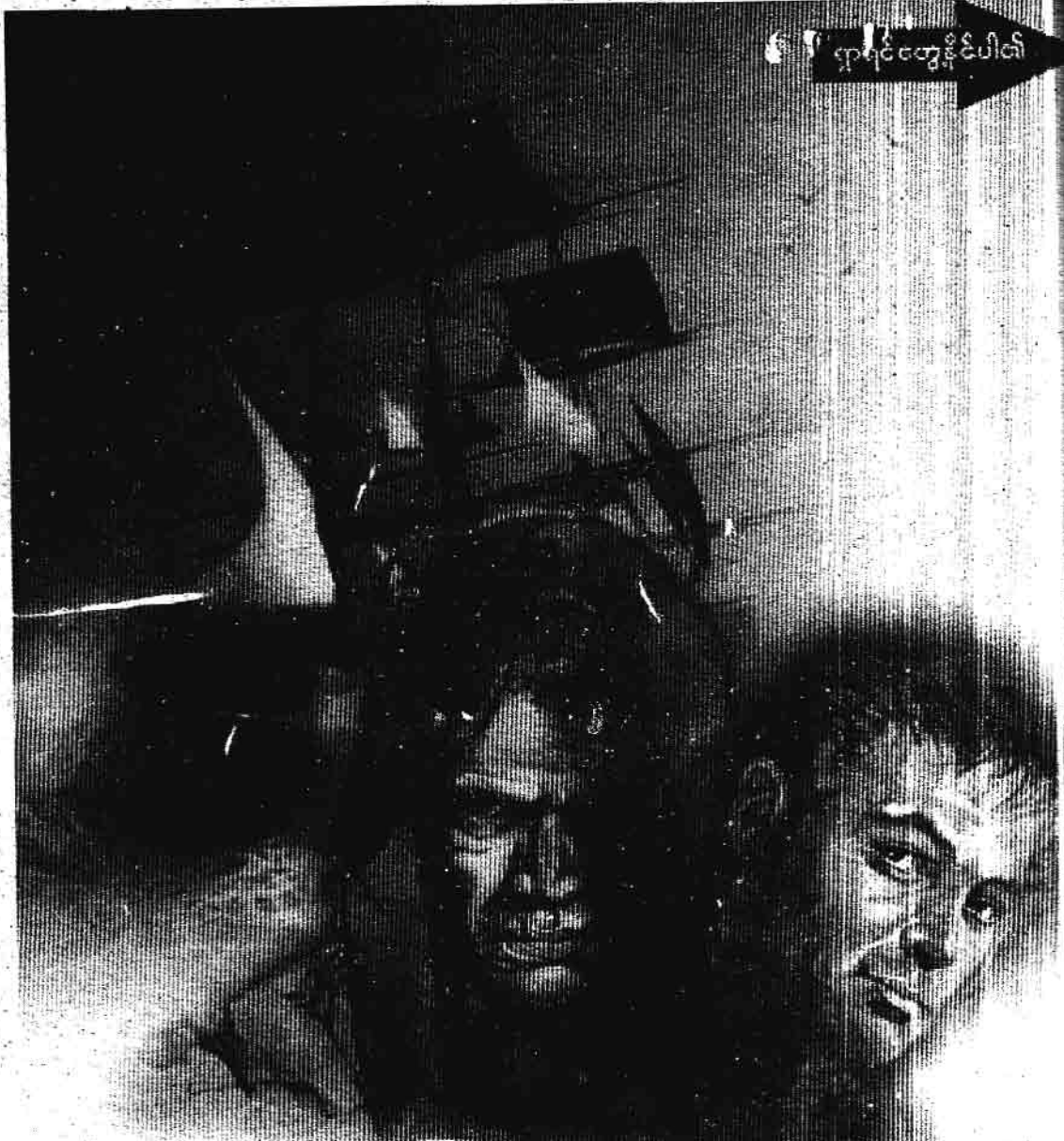
No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plaza Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/09 5172150

ရာမိုင်လွန်းမိမိ

မင်းသားသမီး

မင်းသားသမီး

ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်အတွင်းက

ဒါက ကျွန်ုပ်သည် လုပ်ငန်း

များကို အသုံးချခွင့် လျှောက်ခဲ့လိုက်ရာ

ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသော မော်တော်ကား
ပျက်များ၊ လေယာဉ်ပျက်များအပြင်
သံထည် စက်ပစ္စည်းများကို ခွဲစိတ်ပြီး
မီးပေး၍ အဆောက်အဦများ ဆောက်
လုပ်ရာတွင် သံထည်သံနန်းများ၊ လယ်ယာ
သုံး ထွန်တုံး၊ ထွန်ခြစ်၊ မြက်ခုတ်ဓား
စသော ပစ္စည်းများ အဖြစ်ပြောင်းလဲ
ပေးနိုင်လေရာကား ကျွန်ုပ်၏ သံလုပ်ငန်း
မှာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများရှိလာ
မိတော့သည်။

တစ်ခုကို မိမိကသာအားလုံးကို လောဘ
စိတ်နှင့် သိမ်းကန့်လုပ်နေသည်မဟုတ်ဘဲ
အလုပ်တစ်ကို မျှဝေ၍ အကျိုးအမြတ်
ခံစားခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင်ကား မိတ်ဆွေ

တစ်ဦးက ကျွန်တော်အား မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်တစ်နေရာတွင် သင်္ဘောတစ်စီး နှစ်
မြှုပ်နေကြောင်း၊ ရောဝတီမြစ်၏ လက်
တက်ဖြစ်သော ငလန်မြစ်ကမ်းစပ်၌ တည်
ရှိနေကြောင်း အသိပေးလာ သဖြင့် ကျွန်ုပ်
သည် ထို ရေအောက်ရောက်နေသော

အကြောင်းအားလျော်စွာ သင်္ဘောတူး
ဖော်ခွင့် အမိန့်ကျွလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ထိုသင်္ဘောကို သွားတူးဖော်ခဲ့လေသည်။
တူးဖော်ရာတွင် မြေအောက်နှစ်မြှုပ်
လျက်ရှိသော သင်္ဘောကိုတူးဖော်ခြင်း
သံထည်ပစ္စည်းများကို ဖြတ်တောက်ခြင်း
စသော လုပ်ငန်းအသီးသီး၌ ကျွမ်းကျင်
သော အတတ်ပညာရှင်များကို ကန်ထ
ရိုက်စနစ်ဖြင့် တပါတည်းခေါ်ဆောင်
လာခဲ့ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်

အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်ကျွမ်းကျင် လိမ္မာနေ
ပြီဖြစ်၍ခက်ခဲသည်လည်း မဟုတ်၊
ပင်ပန်းသည်လည်း မဟုတ်၊ အလုပ်တစ်ခု
ကိုလုပ်မြဲ ကြိုးစားအား ထုတ်မှုမျိုးနှင့်
လုပ်ကိုင်နေရသည် ဟုသာထင်၏။

သင်္ဘောကို တူးဖော် ပြီး

သောအခါ အချို့က

“ခင်ဗျား ဒီသင်္ဘောကိုတူးဖော်

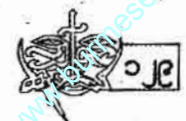
တဲ့အတွက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ
ရမှာပေါ့”

လုပ်ငန်းစတင် အကောင်
အထည် ဖော်စဉ်ကတော့ ကျွန်ုပ်သည်
ဆာထဲ တောင်ထဲသွားပြီး ရှာဖွေတူး
ဖော်ရရှိသော သံထည်ပစ္စည်းများကို
မီးပေးပြီး သံနန်းဆွဲလျက် ကုန်ချောပစ္စည်း
များ အဆင့်ရောက်မှ ကုန်သည်များ
ထက်သို ရောင်းချခဲ့ချည်းပင်၊ ယခုတော့
သံထည်ပစ္စည်းများကို ကုန်ချော ဖြစ်သည်
အထိမလုပ်တော့ဘဲ သံထည်ပစ္စည်း
များကို လိုက်လံရှာဖွေ တူးဖော်သည့်
အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ပါတော့သည်။

သင်္ဘော၏ နောက်ကြောင်း စုံစမ်းကြည့်
လျှင်ကား ထိုသင်္ဘောမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်
၃၀၀ ကျော်က ကမ်းနားတွင် ဒေါက်တင်
ထားရာမှ နန်းမြေများအောက် ထိုသင်္ဘော
မြှုပ်လျက် အပေါ်နန်းမြေများ ဖုံးလွှမ်း
သွားသော သင်္ဘောဖြစ်ကြောင်း သင်္ဘောမှ
ပေါ်တူကို သင်္ဘောဖြစ်ကြောင်း သိရ
လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထို

သင်္ဘောကို တူးဖော်၍ သံထည်ပစ္စည်း

ဟု မေးကြသည်။ ဒါက ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရှေ့ သူတို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖျက်ကွယ်
တွင်ကား

“ပေါ်တူတီ သင်္ဘောကို တူး
ဖော်ခဲ့တာဆိုတော့ ရတနာတွေ ရလိုက်
ပုံရတယ်”

ဟု ပြောကြလေသည်။

ပြောကြမည်ဆိုလည်း ပြော
စရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
မဖြစ်ခင်ကာလက ကျွန်ုပ်အားစွမ်း
ခန်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်

ကျွန်ုပ်သည် အဖေ ပြောတတ်
သော စကားတစ်ခွန်းကို ခေါင်းထဲမှာ
စွဲမြဲနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

“တို့လူမျိုးဟာ စွန့်စားတဲ့
အလုပ်ကို လုပ်ရကောင်းမွန်း မသိကြဘူး
စွန့်စားတတ်တဲ့ လူမျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဂုဏ်ရှိတယ်၊ တိုးတက်မှုရှိတယ်”

အဖေသည် ထိုစကားကို
မကြာခဏ ပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
ခေါင်းထဲ ထိုစကားတစ်ခွန်း ရောက်ရှိ
နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည်

အသက် ၃၀ ကျော် လူ၊ ဂိုဏ်းအရွယ်
သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်
အဖေ လုပ်ငန်းဖြစ်သော သစ်ကုန်သည်
အလုပ်ကို အဖေ သင်ကြားထားသည့်
အတိုင်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ထွန်း : မေ ၁၄ သ ည
တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းက ကျွန်ုပ်နဲ့
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်လေ
ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် သည် သူငယ်ချင်း
ထွန်း : မောင် အား အ
မကြာခဏပြောသော စကားတစ်ခွန်း
သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတွေ စွန့်စား
ကိုင်လို စိတ်မရှိတာလား၊ မသိတာ
စကားကို ပြောဖူးခဲ့လေသည်။ ထွန်း
သည် ခြိတ်က လာတက်သော ကျေး
သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ကျေး
ပြီးသောအခါ ထွန်းမောင်သည် သူ
ခြိတ်သို့ ပြန်သွားပြီး မဟာဝိဇ္ဇာ မ
တော့ဘဲ သူ့မိဘလုပ်ငန်းဖြစ်
ပင်လယ်ငါးဖမ်းသည့် လုပ်ငန်းကို
ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထွန်းမောင်

စာတစ်စောင် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။ သူ့စာတွင် ကျွန်ုပ်ကို သူထံလာစေချင်ကြောင်း၊ စွန့်စားလုပ်ရမည့် အလုပ်ရှိနေသောကြောင့် လာစေချင်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်တွေများနေသဖြင့် သူ့စာကို စာရောက်လာပြီး ၆ ဩဂုတ်မှ ဖတ်မိလေသည်။ ထိုစာနှင့်အတူ ခြေပုံတစ်ပုံ ပူးတွဲပေးမိခဲ့လေသည်။

သူငယ်ချင်း ထွန်းမောင် ကျွန်ုပ်ထံ ရေးလိုက်သော စာမှာနှစ်စောင် ဖြစ်သည်။ ကျန်စာတစ်စောင်မှာ ခြေပုံနှင့် ဖတ်သက်ပြီး ရေးထားသောစာဖြစ်၏။

ကျောင်းပြီး၍ ခြံပို့ ထွန်းမောင် ဖြန့်ချက်ရောက်ချင်း သူ့အဖေက ငါ့ဖမ်းစက်လှေပေါ် တက်ခိုင်းလိုက်ကြောင်း ထိုငါ့ဖမ်းစက်လှေကြီးကို ထွန်းမောင်က အုပ်ချုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ငါ့ဖမ်းစက်လှေကြီး ပင်လယ်ထဲမှာ မှန်တိုင်းမိခဲ့ရလေသည်။

ထွန်းမောင်တို့ ငါ့ဖမ်းစက်လှေကြီးသည် မှန်တိုင်းကျွန်းဖြင့် နီးရာကျွန်းသို့

ကပ်စဉ် ပင်လယ်လှိုင်းလုံး တစ်လုံးက အားကောင်းကောင်းနှင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်ရာ လှိုင်းလုံးအထက် မခံနိုင်ဘဲ ကွဲအက်ပျက်စီးကာ ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်းမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့ရလေသည်။

ထွန်းမောင်မှာ ရေကူးရေငုပ် ကျွန်းကျင်သူ ဖြစ်သဖြင့် သောက်မရောက်သက်မပျောက်ဘဲ လူသူကင်းသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေရာ ထိုကျွန်းကလေးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သုံးလကျော်နေခဲ့ရ၏။ ထိုအကြောင်း သူ့စာမှာ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွန်းမောင်ရှိရာ မြိတ်သို့ ချက်ချင်း လိုက်သွားခဲ့ပြီး တောင်းပန်ရလေသည်။

ထွန်းမောင်က “မသိပါဘူးကွာ မင်းက စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါက မင်းကို စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ကိုလည်း တကပ်ပြောရော မင်းလန့်သွားပြီးလို့ မှတ်တာ” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒီစကားကို ငါအရင်ပြောတာပါ။ သူငယ်ချင်းရာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ငါက နောက်ဆုတ်သွားမှာတဲ့လား။ ငါ့အဖေ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သစ်တောကြီးဝိုင်းထဲ သုံးလကျော်ရောက် နေရလို့ပါကွာ။ ငါရောက်ရောက်ချင်း ရှင်းပြပြီးပါပြီ။ သစ်တောကြီးဝိုင်းထဲမှာ သစ်ခိုးတဲ့ သစ်သူခိုးတွေကို လည်းမင်းရသေးတာ”

“အဲဒါ အသာထားလိုက်တော့ အခု တို့စွန့်စားရမယ့် အလုပ်က မြိတ်ကျွန်းစု အနောက်ဘက်က ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို သွားရမှာ”

“စာထဲမှာ ရေးပြထားတဲ့ ကျွန်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်း ငါ့စင်

လေ့ မှန်တိုင်းမိပြီး ရောက်သွားတာ။ မင်း သစ်တော ကြိုးဝိုင်းထဲ သုံးလကျော် နေခဲ့သလို ငါလည်း အဲဒီကျွန်းကလေး ပေါ် ဘူးလကျော်ရောက်သွားတာ ငါက ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ ကျွန်းကလေး ပေါ်မှာ သားကောင်တွေ မရှိလို့တော် သေးတာ။ နောက်တစ်ချက် ကံကောင်း တာက မှန်တိုင်း ဆက်မကျတော့လို့တဲ။

“ကျွန်းပေါ်မှာ လူမနေဘူးလား”

“လူရော သားကောင်ရော မရှိတာ။ ငှက်တွေတော့ရှိတယ်။ ဒါတွေ နောက်မှပြောမယ်။ အခု ငါမင်းကို ခေါ်တာ မင်းကရေလည်း ကူးတတ်တယ်။ ရေငုပ် လည်း ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား”

“ပုလဲငုပ်ရမှာလား။ ပုလဲ ရှေးကွက်က မကောင်းပါဘူးကွာ။ ကြိုးစား ရက်ပြီး မနပ်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ပုလဲမဟုတ်ဘူး ပင်လယ်ထဲ မြပ်နေတဲ့ သင်္ဘောမှာပါသွားတဲ့ ရတနာ သေတ္တာကို သွားရှာမှာ မင်းကငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရူးနေတာလားလို့ ထင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအချိန်မှာပဲ ငါ

မလုပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“ထွန်းမောင် ငါဟာ မင်းထင် ထားသလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စွန့်စားရမယ့် အလုပ်လို့ မင်းစာမှာ ဖတ်လိုက်ရတာနဲ့ မင်းဆီကို ငါ့ချက်ချင်း လိုက်လာတာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသူမရှိသော ကျွန်းကလေးသို့ စက်လှေတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းကျင် သော ရေငုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုရေငုပ်သမားမှာ မြတ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူသည် ထွန်းမောင်နှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထွန်းမောင်ကတော့ မြတ်ဦးကို ယုံကြည်စိတ်မချရသော အပေါင်း

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

အသင်းတစ်ယောက်ဟု ပြော...လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား မြတ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရစဉ် ကတည်းက မြတ်ဦးကို ဘဝင်ကျလှသည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း မြတ်ဦးမှာ ကျွမ်းကျင်သော ရေငုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် တကယ် အားကိုးရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။

“မြတ်ဦးကို မင်းသဘော မကျဘူးလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး” မြတ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘဝင်မကျဖြစ်မိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဘာကြောင့် ဘဝင်မကျရကြောင်း တိကျသော အထောက်အထား မရှိခဲ့ချေ။

“ဒီကောင်က ငါသေချိုသေ ငါရှင်ချိုရှင်ပါ။ မြတ်ဦးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါတာဝန်ယူ တယ်။ ဒီကောင် အကြောင်းကို ငါအသိဆုံးပါ”

ထွန်းမောင်က ဘူးအပေါင်း

အသင်းအပေါ် ကျွန်ုပ် အပြစ်ပြောမှာကို
ချီခိုင်းခြင်းကြောင့်ပဲလား သို့မဟုတ်
အပေါင်းအသင်းကို ကျွန်ုပ်က နှင်ပဲ
အပြစ်အနာအဆာတွေ ဖော်ထုတ်
ထောက်ပြမှာမလုပ်စေချင်၍ ဟန့်တား
ချသည့်ပဲလား ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မိလာပြီ
ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံး
ထောက်သည် လူမရှိသော အမည်မရှိ
ကျွန်ုပ်ကလေးပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။
ထွန်းမောင်သည် သင်္ဘောပျက်ရှိသည့်
အရာကို လိုက်ပြန်၏။

ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေငုပ်
ပြီး ရှာပေမယ့် သင်္ဘောပျက်ကိုပဲ တွေ့
သည်။ ရတနာသေတ္တာကို ရှာမတွေ့ခဲ့။
စက်သတ္တတစ်ပတ်သာကြာသွားသည်။
အခြားမှမရှိ။ မိကွာတွေလည်း ကုန်ခဲ့ရ
ဖြစ်သည်။

“ကဲ့ မင်းတို့ အလုပ်လုပ်မြဲ
ထုပ်နေပါ။ ငါမြို့ကိုတစ်ခေါက်ပြန်ပြီး
မိကွာတွေ သွားတင်လိုက်ဦးမယ်”
ထွန်းမောင် မြို့ပြန်ပြီး မိကွာ

သွားယူသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှမပြော
ဘဲ နေလိုက်သည်။ ထွန်းမောင်မြို့သို့
ပြန်သွားမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရတနာ
သေတ္တာကို တွေ့ရပါတော့သည်။
သည်မှာ ပြဿနာ စပေါ်ခဲ့
သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

“လှအောင် ဘာမှမစဉ်းစား
မနေနဲ့ ဒီရတနာကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ တစ်
ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူလိုက်မယ်”
မြတ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကိုညှိသည်။
မြတ်ဦးကို ကျွန်ုပ် ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့သည်
အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တွေ့လာ၏။

“ငါလက်မခံဘူး မြတ်ဦး ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ထွန်းမောင်
က စပြီး အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တာ

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ကျေနူးကန်းရာကျ သွားလိမ့်မယ်”
“ဒီနေရာမှာ ကျေနူးတရားတွေ
လုပ်နေလိုက်တော့ အပိပဲ”
“နေစမ်းပါဦး သုံးယုံ ခွဲယူမယ်လို့
ထွန်းမောင် ပြောထားတာပဲ”
“အဲဒါ ငါသိသားပဲ”

မြတ်ဦးက လက်မြန်သည်။
ဘယ်အချိန်က ဂုဏ်၍ကိုင်ထားသော
ဓားမြှောင်နှင့် ကျွန်ုပ် ရင်ဘတ်ကို ထိုးသွင်း
လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်ဦးက
အခုလို လုပ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ
ထင်ထားခြင်း မရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် မြတ်ဦး၏
လက်ဦးမှုကို ခံလိုက်ရပေသည်။ သူက
ကျွန်ုပ် ရင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်နှင့် တစ်
ချက် ထိုးခိုက်လိုက်ပြီးလျှင် မြတ်ဦးက
ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်
သိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် လဲခွေကျသွား
သည်ကိုလည်း သိလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းသတိလစ်သွားပြီး
သတိရသည်နှင့် သိလာရသော အဖြစ်
မှာကား

မြတ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ပင်

လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် လူသေကောင်လို
ပင်လယ်ရေထဲ နစ်မြုပ်ကျသွားစဉ်
တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရေပြင်ပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကယ်တင်ရှင်ကို ကြည့်ရုံ
မကဘဲ

“ကျွန်ုပ်ကို ကယ်တင်တာ
ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ဘယ်သူ့ဖွားလဲ
ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင်ကား
ကယ်တင်ရှင်က

“ကျွန်ုပ်ဟာ အခြားသူ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်ပါ”
ဟု ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိရလာ
သောအခါ ဆေးရုံပေါ်သို့ ရောက်နေ
ကြောင်း ဆေးရုံမှာ ဗြိတိန်ဆေးရုံ ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရပေသည်။

“ငါသေပြီလို့ ထင်နေတာ၊
မြတ်ဦး ငါ့ကို စားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တဲ့

နောက်တာတွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ပြောပြ
ပါဦး”

“ပြောရမှာကတော့ နည်းနည်း
ရှုပ်တယ်”

ထို့နောက် ထွန်းမောင်က
ထိုနေ့က အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။
မြတ်ဦးသည် ကျွန်ုပ် အားသတ်လိုက်ပြီး
နောက် ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချကြောင်း၊
ကျွန်ုပ် မှာကားဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
ပင်လယ် ရေလှိုင်းပုတ်တင် လိုက်၍
သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်
လေသည်။

ထိုအချိန် ကျွန်းပေါ်ရှိ
ကျောက်ဆောင် တစ်ခုနားတွင် မြတ်ဦး

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

သည် ဂီးထီးဦး မှေး ဂီးလျက်သား လဲက၍
နေပြီး သူ၏မိတ်အောက်တွင် ရတနာ
သေတ္တာရှိလေသည်။

ထို့နောက် ထွန်းမောင်သည်
သဲသောင်ခုံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်လဲနေသည်ကို
တွေ့လာရသည်ဟု ပြောလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာ
အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ်အဘိုး၏ စွန့်စား
ခန်းဖြစ်လေသည်။ အဘိုး သူငယ်ချင်း
ထွန်းမောင်သည် လောဘ သတ်နိုင်သူ
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သော သူငယ်
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရတနာသေတ္တာ သူ
လက်ထဲရောက် ဂိုလာသောအခါ မြတ်ဦး
ရော ကျွန်ုပ် ပါရှိတော့သည် မဟုတ်။
ရတနာသေတ္တာထဲ ဂိုသမျှ အကုန်သူဟု
လိုက်၍ ရှိနိုင်သည်။

သို့သော်လည်း ထွန်းမောင်
မယူခဲ့။ ထက်ဝက်ခွဲဝေ၍ ကျွန်ုပ် အဘိုး
အား ပေးခဲ့လေသည်။

မင်းခန့်ဇာညီ

ယုတ်မှူးမွေးမွေးကြပါ

တစ်ကောင်ကြွက်

အိပ်ယူကျော်

ကျွန်ုပ်တို့က မြန်မာ ကျွန်ုပ်တို့
အညာသားဆိုတော့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း
ဟောဟောခိုင်းခိုင်းပဲ ပြောတတ်တယ်။
ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့တစ်ယောက်
ထဲ မွေးထားတော့ တစ်ဦးတည်းသော
သားပေါ့။ ပြောရရင် တစ်ကောင်ကြွက်
ပေါ့။

ကျွန်ုပ်အဖေ့ အမေက တာဝန်
မယူချင်လို့၊ တာဝန်မယူရဲလို့ တစ်
ယောက်ထဲ မွေးထားတယ်လို့တော့
မထင်လိုက်နဲ့။ အဖေ့အမေ အိမ်ထောင်
ကျတာ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျ
တာ သူတို့မှာ သားသမီးတွေ အများကြီး
ရချင်လိုက်တာမှ ရူးလို့။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲကိုတောင် လူဖြစ်
အောင် မနည်းမွေးခဲ့ရတာ။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်
ဘုရားက သိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်ရဲ့ ဗိဘာဝတ်
မှာ သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်နဲ့ လက်
ထက် ထိမ်းမြားပေးရမယ်လို့ ဟောကြား
လမ်းညွှန်ခဲ့တာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တိုင်း
ဘုရားစကားလိုက်နာဖို့ တကယ် လိုတယ်။

စက်ကုန်ရောင်း ဝါရင့်သန်ကြီးချုပ်
လိကွမ်ယုကလည်း သူစက်ကုန် အမျိုးသမီး
တွေကို ဘယ်လိုကြပ်မိပေးလည်းဆိုတော့
အမျိုးသမီးတွေ အသက်နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်
မကျော်ခင် ကလေးယူတော့ မွေးရ ဖွားရ
တာလွယ်ကူသလို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့
ကလေးတွေ၊ ဉာဏ်ရည်ကောင်းတဲ့
ကလေးတွေကို ရမယ်တဲ့။

ကျွန်ုပ်အနုပြောချင်တာက ကိုယ်
တွေ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘာဝရဲ့ မကောင်း
ပုံတွေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက
အိမ်နီးနားချင်းတွေထဲမှာ ဦးမာမွတ်တို့
မိသားစုရှိတယ်။ ဦးမာမွတ်မှာ မယား (၅)
ယောက်တောင်ရှိတယ်။ အဲဒီမယားတွေ
က တစ်အိမ်ထဲနေကြတာ။ ဦးမာမွတ်
တို့များ မိန်းမတွေကို ဘယ်လောက်မီး
သေသလဲဆိုတော့ သူမိန်းမတွေ အချင်း
ချင်း ရန်ဖြစ်သံကြားကို မကြားရဘူး။

ကျွန်ုပ်တို့ပြန်မာတွေသာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ထဲယူထားပြီး မိန်းမကိုပြန်
ကြောက်နေရတာ။ လူတိုင်းမပြောဘူးနော်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်မာအမျိုးသား

တွေသာ အချိန်သားအခွင့်အရေး ဆုံဆုံနေ
သလားလို့ - - -ဟဲဟဲ။

ဦးမာမွတ်ရဲ့ မယားတွေက
တစ်ယောက်ကို သားသမီး လေးငါး
ခြောက် မွေးထားတော့ ဦးမာမွတ်မှာ
သားသမီး နှစ်ဆယ်ကျော်တောင်ရှိတာ။
အဲဒီတော့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်ဟာ
ဦးမာမွတ် သားသမီးတွေနဲ့ ရန်တောင်
မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ဟာ
တစ်ကောင်ကြွက်လေး။

တစ်ခါတုန်းက ဦးမာမွတ်သား
တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်နဲ့ စကားများကြတော့
ကျန်တဲ့သူညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ
လေးတွေတွေကိုပဲ၊ တုတ်တွေကိုပဲပြီး ထွက်
လာလိုက်တာဗျာ။ လမ်းလျှောက်တတ်နေ
ဦးမာမွတ် သားအငယ်ကောင်တောင်
မကျန်ဘူး။ ဒီကောင်လက်ထဲမှာလည်း
ခရမ်းသီးကြီး တစ်လုံးကိုင်လို့၊ ကျွန်ကို
ပစ်မလိုတဲ့လေး။ ကျွန်မှာ အပြီးသာရှိရင်
တော်တော်ကုပ်သွားမှာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်လည်း
အိမ်ကို အမြန်လစ်လာခဲ့ရတယ်။ အဟဲ
ဟဲ။

နောက်ပြီး ကျုပ်အရွယ်
 ဆက်လို့ မိဘတွေ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့
 အချိန်ဆိုရင် မိဘတွေကိုအိမ်မှာ ဒီအတိုင်း
 အားခဲရပြီး ဆရာဝန်ပြေးခေါ်ရ ဆေးပြေး
 ခယ်ရနဲ့ ဘယ်လောက်ဗျာများသလဲ။ အိမ်
 ကကျန်ခဲ့တဲ့ မိဘတွေအတွက် ဘယ်
 ထောက်စိတ်ပူရသလဲ။ မောင်နှမတွေသာ
 ရှာရင် မိဘတွေအနားမှာ တစ်ယောက်
 စောင့်၊ တစ်ယောက်က ဆရာဝန်ပြေး
 ဆို တစ်ယောက်က လိုအပ်တာသွား
 ခယ်ပေါ့ဗျာ။ ဆေးရုံတွေတက်ရရင် လည်း
 စွယ်။ ဆေးရုံစောင့်ရလည်း တစ်
 ယောက်ထဲ။ ထမင်းချိုင့်ယူလည်း တစ်
 ယောက်ထဲ။ ဆေးဝါးပြေးဝယ်လည်း တစ်
 ယောက်ထဲ။ မွေးချင်းမောင်နှမများတဲ့
 ခိုရင် ဒီလိုဗျာများရတဲ့ ဒုက္ခတွေ စိုးရိမ်
 ဘာတွေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
 ရှိရင် မောင်နှမလေးယောက်ရှိတယ်။ အခု
 ဒီလေးယောက်က သူတို့မိဘကို
 တစ်ယောက်အနည်းဆုံး ငွေငါးသောင်းစီ
 အတိုင်းပိုင်းထောက်ပံ့ ကန်တော့ကြတော့

သူမိဘတွေမှာ လစဉ် နှစ်သိန်းရတာဆို
 တော့ စားဝတ်နေရေး မပူရဘူးပေါ့။
 တစ်ချို့က ပြောတယ်။ သား
 သမီးများရင် ဆိုးပေတော့တဲ့ သူပဲသာရင်
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲတဲ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
 သေချာဆုံးမ သွန်သင်ခဲ့ရင်၊ ဘာသာရေး
 ယဉ်ကျေးမှု၊ စာပေဗဟုသုတ လေ့လာ
 လိုက် စာဖတ်ရှုခိုင်းခဲ့ရင်၊ စာဖတ်ဝါသနာ
 ပါသူဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ရင် မလိမ္မာစရာ
 အကြောင်း မရှိပါဘူး။ စာရေးဆရာကြီး
 နှစ်ဖက်လှ ဦးကျော်လွင် လမ်းညွှန်ရေး
 သားသိလို ကလေးများရင် ကံများတယ်
 ဆိုတာ အထက်က ကျုပ်သူငယ်ချင်း
 မိသားစု သက်သေပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတဲ့
 အချက်ကြည့်ရင်ကိုပဲ တစ်ကောင်ကြွက်
 ဆိုတာ လုံးဝမကောင်းဘူးဆိုတာ လက်
 တွေ့ သိရပြီးမလား။ အဲဒါကြောင့် အခုယူ
 တဲ့ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ရည်စားဘဝကတည်းက
 ကျုပ်က ဆွေးနွေးတိုင်ပင် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့
 တာက သားသမီးတွေအများကြီးနဲ့ ပျော်
 ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုတည်ထောင် ချင်ပါ

တယ်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ မွေးဖွား
 ရခက်အခဲမရှိဘဲ ဝိုက်ခွဲမွေးနေတာ၊
 သားကြောတွေ ဖြတ်နေတာတွေဟာ
 မကောင်းပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့
 မြန်မာပြည်ဟာ သန်းထောင်ကျော်ရှိတဲ့
 ကမ္ဘာ့လူဦးရေ အများဆုံးနိုင်ငံကြီးတွေနဲ့
 နယ်နိမိတ်ထိစပ်နေသလို၊ ကျုပ်တို့
 ရှမ်းပြည်နယ်လောက်တောင် ဧရိယာ
 မကျယ်ဝန်းဘဲ ကျုပ်တို့နိုင်ငံထက် လူဦး
 ရေသုံးဆကျော်များတဲ့ သန်း (၁၀၀) ကျော်
 ရှိတဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံတို့နဲ့ နယ်နိ
 မိတ်ချင်း ထိစပ်နေလို့ပဲ။ ကျုပ်တို့တွေ
 မွေးရကျွေးရမှာ ကြောက်လို့၊ ဝမ်းနာမှာ
 ကြောက်လို့ မမွေးဘဲနေရင်၊ မွေးသော်
 လည်း တစ်ကောင်ကြွက်တွေသာ မွေးနေ
 ရင်၊ သားကြောတွေသာ ဖြတ်နေရင်
 မြန်မာပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အမှိုက်ပျောက်
 ဖို့ သာရှိတော့မယ်။

နိုင်ငံတကာလူဦးရေ မွေးဖွား
 နှုန်း သုတေသနပြုတဲ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့
 ၂၀၀၂ ခုနှစ် ထုတ်ပြန်ချက်အရဆိုရင်

အာရှမှာ လူဦးရေများကူးဆင်တဲ့ နိုင်ငံ
တွေထဲမှာ မြန်မာပြည်ဟာ ထိပ်ဆုံးကပါ
နေတယ်။

ဒါပေမယ့် ထူးထူးခြားခြား
မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက် အကြောင်း
ကိုတော့ ပြောရအုံးမယ်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်
တုန်းက ဂျပန်တစ်စောင်ထဲမှာ ဖတ်
လိုက်ရတဲ့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကိုတော့
ကျွပ်တော် ချီးကျူးလေးစားတယ်ဗျာ။
သူ့နာမည်က ဒေါ်သူလာတဲ့။ သူ့အမျိုးသား
က မိရထားဌာနက ဝန်ထမ်းပါ။ ဒေါ်သူလာ
ဟာ သာသမီး (၂၆) ယောက်ကို မွေးဖွား
ပေးတဲ့ လေးစာရုဏ်ယုဇွယ်ရာ စံပြမိခင်
ကောင်းပါ။ သူ့မိသားစု အခက်အခဲဖြစ်မှာ
စိုးလို့ နာမည်ကျော်ဓမ္မကထိက ဆရာ
တော်ကြီးတစ်ပါးက သူတို့ မိသားစုကို
ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ လစဉ် ကျပ် (၅)
သိန်း ထောက်ပံ့လျက်ရှိကြောင်း ဖတ်
လိုက်ရတယ်။

အရှင်ပညာသီရိ (မေတ္တာရှင်၊
ကြယ်တစ်ပွင့်) ဟောတဲ့ တရားခွေထဲ

မှာလည်း သားသမီး (၂၆) ယောက်
မွေးဖွားပေးနိုင်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးကို
မေတ္တာရှင် (ရှေ့ပြည်သာ) ဆရာတော်
တစ်လ (၅)သိန်း လစဉ်ထောက်ပံ့ပေး
မယ်လို့ အတိအလင်း ဟောကြားထား
ပါသည်။

အဲဒါတွေကို ကျွပ်မိန်းမကို
ဆွေးနွေးရှင်းပြတော့ မိန်းမဖြစ်သူကလည်း
အမျိုးသားရေစိတ်နဲ့ စိတ်အားသန်ပြီး
“အစ်ကိုသာ ကျွေးမွေးနိုင်
အောင် စီးပွားရှာပါတဲ့၊ ညီမ စံပြမိခင်
ကောင်း ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါမယ်”

ကျွပ်လေ ကျွပ်မိန်းမ စကား
ကြားတော့ အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး

“အစ်ကိုလည်း အရက်သေစား
လောင်းကစား အပျော်အပါးရှောင်ကြဉ်ပြီး
စီးပွားရေးကို ကြိုးစားရမယ်၊ ညီမ ဘာမှ
မပူနဲ့၊ ကလေး ၂၆ ယောက်ပြည့်ရင်
ဆရာတော်ကလည်း တစ်လ ၅သိန်း
ထောက်ပံ့မှာ - - အဟဲဟဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။
အခုလည်း ကျွပ်မိန်းမ

ကိုယ်ဝန်ခြောက်လရှုနေလို့ သာသမီး
မီးယပ် ဆရာဝန်ကြီးဆီပြရင်း ဆရာဝန်
ကြီးက အာထရာဆောင်းရိုက်ထား
ဓာတ်မှန်ဖလင်ကိုကြည့်ပြီး

“ရှင် စိတ်ကိိုငြိမ်ငြိမ်ထားနော်
လို့ပြောလိုက်တော့ ကျွပ်မိန်းမ

သွားတယ်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆရာ
ကြီးရယ် ပြော ပြောပါ”

“ရှင်မိန်းမကိုယ်ဝန်က သုံး
ပူး ရှင်”

ဆရာဝန်ကြီးစကား ကြားထဲ

ရတော့ ကျွပ်ရည်ရွယ်ချက်တွေ နဲ့
ကျော်လွှား အောင်မြင်တော့မှာမို့ အ
ဝမ်းသာပြီး မျောက်ဖိစိန်လို ရှေ့ကျွန်း
တော့မလို့၊ ဆရာဝန်ကြီး ရှေ့မှောင်
ပေါ့ဗျာ။

ဇော်သူဇော်

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ပြန်ချီနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာဓကိန္ဒရ)

ဝိန္တရထိုင်ရာ
အောင်ပါးများ
အမှတ်စဉ် (၁)

ဝါးချီ မင်းဆက်

မဟာသုတရဇေဓိ

မိန့်ကိုနှစ်သက်သော ဇနီးနှစ်ယောက်
ဆရာဝင်း (ဘာဂီဒွယ်)

လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ခန့်က ကျွန်
ဆာ့မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာအငြိမ်း
အတစ်ဦး အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေ၍ ရုံး
အောက်နိုင်ကြောင်း ကြာသီရက် အတွက်
သူနေထိုင်ရာ အင်းစိန်မြို့သို့သွားရောက်
အခြမ်းပါတယ်။ သူက ချောင်းအနည်း
အသီးနုနုစကားတော့ ကောင်းကောင်း
ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူ့သားသမီးတွေက
အင်ဆာဖြစ်နေတာကို အသိပေးဘဲထား
အယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ ကျွန်တော်
အည်း အဆုတ်ကင်ဆာဆိုတော့ အလွန်
နံ့ ၆ လခံမှာပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ စိတ်
အကောင်ဖြစ်ပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ
အပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြောက်လခန့်ကြာတဲ့အခါ
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာကြီးဟာ ကွယ်
ချွန်ခြင်းမရှိဘဲ မူလအတိုင်းပင် ရောဂါ
အရှိနေပြီး ရောဂါကုသမှုမယူကြောင်း
အည်သိရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
ဆွေချင်ကြောင်း သူ့မိတ်ဆွေ တစ်
ဆက်က ဖုန်းဆက်လာတဲ့အတွက်
သူ့အိမ်ကို ရုံးပိတ်ရက် တစ်ရက်မှာသွား

ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မှာလူနာက မရှိ
တော့ဘဲ အင်းစိန်တီဘီဆေးရုံးရောက်
သွားပြီးဆိုလို့ ဆေးရုံးကို ဆက်သွားခဲ့
ပါတယ်။ ဆေးရုံးမှာ ဆရာကြီးကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွေ့ရပါတယ်။
သူ့ကို တီဘီမရှိတယ် ဆိုတဲ့ သံသယနဲ့
တက်ရောက်ကုသ နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော့် ယခင်တစ်ခေါက်လာစဉ်က
ထက်ပင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြောဆိုနိုင်
တာ တွေ့ရပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်လူနာ
တချို့က ဆရာကြီး ညညအိပ်မရဘဲ
လမ်းလျှောက်နေပြီး တစ်ယောက်တည်း
စကားတွေ ပြောနေတဲ့အတွက် သူတို့
အိပ်ရေးပျက်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြော
ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ ဆရာကြီးနဲ့
အချို့တော်တယ်လို့ ထင်ကြပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော့် ဆရာကြီးရဲ့ ကျန်း
မာရေးကို ကျွန်တော့်နတ်ကြီးရဲ့ အကူ
အညီနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်တော့ အဆုတ်
ကင်ဆာလည်း မဟုတ်။ အဆုတ် တီဘီ
လည်းမဟုတ်ဘဲ မင်းဓမ္မကုန်းက တောင်
စောင့်နတ်နဲ့ စုန်းနတ်လင်မယားက ပြစား

နောင်ယုက် ထားသောတွေ့ရပါတယ်။
စုန်းနတ်လင်မယားက ဆရာကြီးကို
ရှေးအောင်လုပ် နေကြောင်းလည်း သိရပါ
တယ်။ မင်းဓမ္မတောင်ကုန်း စောင့်နတ်
ကြီးက သူတစ်ပါးတည်း နောင်ယုက်တာ
မလုံလောက်၍ သူ့မှမင်းဓမ္မကုန်းသို့ ကိုကို
ကျွန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာတဲ့ စုန်းနတ်
နှစ်ပါးကိုပါ အကူအညီတောင်းပြီး ပူးပေါင်း
တိုက်ခိုက် နေကြောင်းလည်းသိရပါတယ်။
မင်းဓမ္မကုန်း တောင်စောင့်နတ်က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်နတ် မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဓမ္မ
ကုန်းတော်သို့ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား
သီတင်းသုံးမည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း သူက
လုံထူသောမကျပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းဓမ္မ
ကုန်းတော် သန့်ရှင်းရေး တည်ဆောက်
ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို
ဒုက္ခပေးနေကြောင်း သိရပါတယ်။
စက်ကြီးမောင်းသမားနှစ်ဦး၊ ပန်းရန်
ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ယခုကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးကို သူတို့နတ်တွေ နက္ခဏေနိုင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် တွေဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်ကြတာဖြစ်
ကြောင်း သိရပါတယ်။ တာဝန်ရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်

များနဲ့ဂေါပက လူကြီးတစ်ဦးကတော့ ကာ
ကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အား
ကောင်တဲအတွက် မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်း
လည်း သိရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
ကျောင်းဆရာကြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရွက်ခဲ့စဉ်က မကျေနပ်တဲ့ ဆရာမ စုန်းမ
ပညာသည် နှစ်ဦးကပါဝင်၍ ဒုက္ခပေး
နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ
ကြီးကို ခီန္တရယ်တွေက ပျောက်ကင်း
အောင် ကုသပေးမည့် ပြောတော့ သူက
ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုမကုန်တော့ ကျွန်တော်
လည်ချောင်းထဲမှာ သစ်သားချောင်းကြီး
ထိုးသွင်းထားတယ်။ ကျွန်တော်နေရတော့

မှာ မဟုတ်ပါဘူး ပြောပါတယ်။
ကျွန်တော် မင်းဓမ္မကျန်းတော်
စောင့်နတ် စုန်းနတ်လင်မယား၊ စုန်းမနုဉ်း
တစ်ဖွဲ့ချင်းခေါ်ယူပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။
နောက်တစ်ပတ် လောက်နေတော့ ဆရာ
ကြီးက ဆေးရုံကဆင်းလာကြောင်း သိရပါ
တယ်။ နောက်တစ်လ လောက်နေတော့
ဆရာကြီးက နယ်မှာနေတဲ့ သူသားဆီ
လိုက်သွားကြောင်း သိရပါတယ်။ ၁၀ -
၁၂ - ၂၀၁၃ ရက်နေ့ မနက်မှာတော့
ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းတောင်က စုန်းတွေ၊
စုန်းနတ်တွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မီးကီးခဲကဲ့သို့
ရဲရဲနဲ့နတ် နတ်ကြီးကို ယဉ် လိုက်ပါတယ်။
မကြာမီ နတ်ကြီးကြွလာပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ စစ်ကိုင်းတောင်ကကြွလာတဲ့
နတ်ကြီးကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်
စုန်းနတ်တွေအကြောင်း သိချင်၍ မေးမြန်း
ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စုန်းနတ်
တွေက လူ့ဘဝတုန်းက စုန်းပညာသည်
တွေ ကွယ်လွန်ရာက စုန်းနတ်ဆိုတာ
ဖြစ်လာတာပါလား။

နတ်ကြီး ။ စုန်းပညာသည်တွေက

စုန်းနတ်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝ
တုန်းက စိတ်ရင်း စိတ်ဓာတ်ညံ့သူတွေ
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူတွေ ကွယ်လွန်
ရာက တစ်ဖွဲ့ချင်းခေါ်ယူတွေ စုန်းနတ်ဖြစ်လာ
တာပါ။ စုန်းနတ်က အသီး အမရှိပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ကျွန်ုပ်တွေဖူးတဲ့ စုန်းတွေက
ဆံပင်ကို ဖားလျှားချထားတယ်။ ထမိကို
ရင်ခေါင်းတင်ဝတ်တယ်။ အသားမဲတယ်။
ပိစပ်ပြီတယ်။ အရပ်တော်တော်ဆိုတယ်။
အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား။

နတ်ကြီး ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့က ဗုဒ္ဓ
ဘာသာလည်းရှိတယ်။ အခြားဘာသာဝင်
စုန်းနတ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဘာသာ
တရားကို အလေးအနက် မထားကြပါဘူး။
- သူတို့က စတုမဟာရာဇ်နတ် အချို့အစား
မှာ ပါပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရေး
အဆောက်အဦတွေမှာ နေကြပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ သူတို့ရဲ့ အစားသောက်စား
ဘယ်လိုအစားသောက်မိနဲ့ပါလဲ။

နတ်ကြီး ။ သူတို့ရဲ့အစားအသောက်က
အစိမ်းရောင် ခပ်ပျော့ပျော့ အစားသောက်
သောက်ပါ။ တစ်ရက်ကို ၂ နှစ်ခန့်

တယ်။ လူတွေ ပူဇော်ပသတဲ့ရက်ပြတ်ပြီး အစားအသောက်များလည်း စားပါတယ်။ သစ်သီးများကိုလည်း စားကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ စုန်းနတ်တွေရဲ့ သက်တမ်းက ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ။

နတ်ကြီး ။ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ရှိပါတယ်။

နတ်ပေါင်း ၂၀၀ မပြည့်ခင် အကြောင်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ဘဝပြောင်းသည်များလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ဒီစုန်းနတ်တွေက လူတွေကို ဘယ်လိုခုခံပေးတတ်ပါသလဲ။

နတ်ကြီး ။ မိသားစုကိုဖြစ်စေ၊ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ မကျေနပ်လျှင် ခုခံပေးတတ်ပါတယ်။ ခေါင်းမူးဝေဒနာ ခံစားရအောင်၊ စိတ်တိုအောင်၊ ရူးအောင် ခုခံပေးတတ်ပါတယ်။ လူကို သေဆုံး သည်အထိ ခုခံပေးတတ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ စုန်းနတ်တွေနဲ့ မသင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါရှိပါသလား။

နတ်ကြီး ။ နဂါးတွေနဲ့ နတ်မြွေတွေကို စုန်းနတ်တွေက အလွန်ကြောက်ကြပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ သူတို့မှာ အုပ်ချုပ်သူ အကြီး အကဲ ရှိပါသလား။

နတ်ကြီး ။ မရှိပါဘူး။ သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ် တာတွေရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ား၊ မိန်းမ အိပ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြတာ များတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ စုန်းနတ်တွေက စိန်ကို သဘောကျ နှစ်သက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။

နတ်ကြီး ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျောက်မျက် ရတနာထဲမှာ သူတို့က စိန်ကိုအလွန် မြတ်နိုးကြပါတယ်။ ပတ္တမြား၊ နီလာ စတဲ့

ကျောက်တွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြပါဘူး။ စုန်းနတ်တွေ စုပေါင်းပိုင် ဆိုင်တဲ့ စိန်တွေရှိတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ အောက်မှာ မြှုပ်ထားတယ်။ သူတို့ ကိုယ် တိုင် မြေကြီးယက်ပြီး မြှုပ်ထားတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ သူတို့က နာမ်ရပ်ခန္ဓာနဲ့ မြေကြီး ကို ယက်နိုင်သလား။

နတ်ကြီး ။ ၅ လက်မ၊ ၆ လက်မထောက်ပဲ မြေကြီးကိုယက်တာပါ။ တော်တော်ကြာကြာတော့ ယက်ရတယ်။ တစ်နေရာကိုစိန်က သုံးလုံးပဲ မြှုပ်တယ်။ လူတွေ တူးဖော်တွေ့ရှိတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ သစ်ပင်ကြီးအောက် အမြစ်တွေ အောက်မှာ မြှုပ်တာပါ။ ထားတဲ့နေရာ သိတဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်က ခိုးယူခံရ တာတော့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပျောက်သွားတဲ့စိန် ဘယ်ရောက်သွား တယ်ဆိုတာ သူတို့ကသိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ စုန်းနတ်တွေက စိန်တွေကို ဘယ်ကရတာလဲ။ လူတွေဆီက ခိုးယူတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် စိန်ထွက်တဲ့ စိန်တွင်း ထဲက ယူတာလား။

နတ်ကြီး ။ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေကြီး
 အောက်က ဥစ္စာစောင့်တွေ
 သိမ်းထားရာမှာ ပိုင်ရှင်ဥစ္စာစောင့်က
 ဥစ္စာစောင့်ဘဝက ကျွတ်လွတ်သွားလို့
 ပိုင်ရှင်မဲ့ပစ္စည်းဖြစ် သွားရာ အဲဒီပစ္စည်းထဲမှာ
 စိန် ပါလာလျှင် သူတို့က
 ယူထားကြတာဖြစ်တယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ အဲဒီသိုက်က ကျန်ရစ်တဲ့
 ပစ္စည်းကို သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်က ထိန်း
 သိမ်းထားပြီး သက်ဆိုင်ရာ လူဘဝက
 ပုဂ္ဂိုလ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပေး
 တယ်လို့ နားထည့်ထားပါတယ်။ သိုက်
 ချုပ်ဘိုးတော်က မတားမြစ်ဘူးလား။

နတ်ကြီး ။ သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်က စုန်း
 နတ်ကို မတားနိုင်ပါဘူး။ စုန်းနတ်တွေက
 သူတို့အချင်းချင်း ပိုင်းဝန်းကူညီ တိုက်ခိုက်
 တတ်ပါတယ်။
 ကျွန်ုပ် ။ စုန်းနတ်တွေက တစ်ပြည်လုံးမှာ
 ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ။
 နတ်ကြီး ။ တစ်ပြည်လုံးမှာ ဘယ်လောက်
 ရှိတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ အရေအတွက်
 သိပ်တော့မများတော့ပါဘူး။
 စစ်ကိုင်းတောင်မှ စုန်းနတ်တွေ
 ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်ကြီးလည်း ကျွန်တော့်
 က မေးရန်မရှိတော့၍ ပြန်ကြွသွားပါပြီ။
 လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က

မင်္ဂလာဒုံတပ်နယ်က မညိုအေးဆိုတဲ့
 အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော့်ထံ ရောက်
 လာပါတယ်။ သူက ခေါင်းတွေမှူးနေ
 ကြောင်း စိတ်လည်း အမြဲလိုလိုတိုနေ
 ကြောင်း ယခင်က အဲဒီလိုမဖြစ်ဖူးကြောင်း၊
 ဆေးသောက်တာလည်းမပျောက်ကြောင်း၊
 မိသားစုအားလုံး သမီးလေးနဲ့မှ သုံးဦးသာ
 ရှိကြောင်း အဲဒါ ခပ်ပွန်းကိုရော သမီးလေး
 ကိုပါ စကားမပြောချင်ဘဲ ရန်လိုတဲ့ စိတ်

တွေဖြစ်နေကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူကို
 စစ်ကြည့်တော့ စုန်းနတ်အမျိုးသမီး ပြုစား
 နောင်ယုက်တာ တွေ့ရတဲ့အတွက် စုန်း
 နတ်ကိုခေါ်ပြီး ရှင်းလိုက်ပါတယ်။ မညို
 အေး ၇ ရက်လောက်မှာ နေထိုင်ကောင်း
 သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ မညိုအေး
 ဒီပုံစံအတိုင်းပဲပြန်ပြီး လူရော စိတ်ရော
 ဝေဒနာ ပြန်ခံစားရပါတယ်။ အဲဒီတော့
 သူက ကျွန်တော့်ဆီကို တယ်လီဖုန်းနဲ့
 ဆက်ပြီး သူ့ရောဂါ ခံစားနေရတာပြော
 ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စစ်ဆေးကြည့်တော့
 စုန်းနတ်နှစ်ပါးက ဒုက္ခပေးနေကြောင်း
 သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ဒုက္ခပေးနေတဲ့ စုန်းနတ်
 များကိုခေါ်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ရှင်းပစ်
 တယ်ဆိုတာ ပြောစကားမှားမထောင်၍
 သတ်ပစ်လိုက်ရတာပါ။

နောက်တစ်လပတ်လောက်
 နေတော့ မညိုအေးမှာ တစ်ခါတပဲပြီး
 ရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပါတယ်။ အလားတူ
 ကျွန်တော် ကုသပေးလိုက်ပါတယ်။
 ကျွန်တော် ဗေဒင်ကူဟောပေးနေတဲ့
 နတ်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ စုန်းနတ်တွေဘဲ

ဒီအချိန်သမီးကို အကြိမ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်
ခုတ္တပေးနေရသလဲလို့ မေးကြည့်တော့မှ
မညီအေးထံတွင် စုန်းနတ်တွေရဲ့ ကျောက်
ဖြူသုံးလုံးရှိကြောင်း ဒီကျောက်ဖြူသုံး
ဖုံကို နေဝင်ရိတရော အချိန်သစ်ပင်ကြီး
ထစ်ပင်ခြေရင်းကို လှူမမြင်အောင်
တူးပြီးမြှုပ်မှသာ စုန်းနတ်တွေရဲ့ နှောင့်
ထွက်မှု လွတ်ကင်းမည့် အကြောင်း
ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဒီကျောက်ဖြူ
သုံးလုံးက ဘယ်လိုလုပ် ဒီအိမ်ကိုရောက်
နေတာလဲလို့မေးတော့ မညီအေးရဲ့
အစ်မသောတာဝက ဦးလေးတော်ခွဲတဲ့
အိမ်က စုန်းနတ်တွေရဲ့ ကျောက်ဖြူ သုံး
လုံးကို ဦးယုလာပြီး သူတို့မရစေချင်တဲ့
အတွက် ဒီအိမ်ကိုလာထားပေး ခြင်းဖြစ်
ကြောင်းပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် မညီအေးဆီ
အိပ်လိမ့်နဲ့ဆက်ပြီး မညီအေးထံတွင်
ကျောက်ဖြူလေးသုံးလုံးရှိတယ်ဆိုတာ
အိပ်ပါသလားမေးတော့မှ မညီအေးက
အန်ကယ်ကြီး... ဟုတ်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့

သုံးလလောက်ကတည်းက သေတ္တာထဲမှာ
ရောက်နေတာ၊ ကျောက်ဖြူသုံးလုံး ဟုတ်
ဘူး၊ စိန်သုံးလုံးရယ်... အရည်အသွေး
လည်း တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ဒီကိစ္စ
ကို ကျွန်မ အံ့အားသင့်နေတယ်။ အဲဒါ
ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲလို့”

ကျွန်တော်ကို ပြန်မေးပါတယ်။
ကျွန်တော်က -

“အဲဒီ စိန်သုံးလုံးက စုန်းနတ်
တွေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ သမီးရဲ့
ဦးလေးတော်ခွဲတဲ့ နတ်က သူတို့ ပစ္စည်း
ခိုးလာပြီး သမီးကို ရစေချင်လို့ သမီးအိမ်
လာပို့ထားတာ။ အဲဒီ စိန်သုံးလုံးကို ညနေ
မှောင်ရိုးဝါးအချိန်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်

ခြေရင်းမှာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တူးပြီး
မြှုပ်လိုက်ပါလို့”

ပြောလိုက်ပါတယ်။

မညီအေးလည်း အဲဒီစိန်သုံးလုံး

ကြောင့် ခဏခဏ စုန်းနတ်တွေရဲ့ ခုက္ခ
ပေးတာခံရ၍ ကြောက်လန့်ပြီး စိန်သုံး
လုံးကို တန်ဖိုးကြီးမှန်းသိသေး

ကျွန်တော်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ
ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ စုန်း

နတ်တွေရဲ့ ခုက္ခပေးတာ ရပ်ဆိုင်းသွား

ပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်လလောက်

နေတော့ မညီအေးမှာ ဝေဒနာ တစ်ခါ
ပြန်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပုဂ္ဂိုလ်

ကို မေးကြည့်တော့ စုန်းနတ်နှစ်ပါး ယခင်
ကလိုပဲ လာရောက်နှောင့်ယှက်နေကြောင်း

သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ စုန်းနတ်နှစ်ပါး

ကို ခေါ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခုက္ခပေးတာလဲ။

မင်းတို့ ပစ္စည်းလည်း ပြန်ပေးပြန်ပြီလို့

ပြောတော့ သူတို့က စိန်တစ်လုံးကျန်နေ

သေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့

ကျွန်တော် မင်္ဂလာခံက မညီအေးဆီကို

ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး စုန်းနတ်တွေက

မည့်အေးဆီမှာ စိန်တစ်လုံး ကျန်သေး
တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့်
မည့်အေးကို ဒုက္ခပေးတာလို့ ပြောတော့
မည့်အေးက -

“အန်ကယ်ကြီးရယ် . . .

ကျွန်မဆီရောက်တာ ဒီစိန်သုံးလုံးပါပဲ။
ကျွန်မဆီမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ သူတို့ကို
အသေအချာ ရှင်ပြေးပါဦး” လို့ ပြောပါ
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က စုန်းနတ်တွေ
ကို သူ့ဆီမှာရှိတာ ဒီသုံးလုံးပဲ။ အဲဒါလည်း
မင်းတို့ကို အကုန်ပြန်ပေးပြီးပီ။ ဒီအပြင်
တစ်နေရာမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ။
အခြားနေရာ ရှာကြည့်ပါလို့ ပြောလိုက်ရ
ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မည့်အေးကို
စုန်းနတ်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်နှောင့်ယှက်မှု
မရှိတော့ပါဘူး။ စိန်က လူတွေသာ
နှစ်သက်သဘောကျတယ် အောက်မေ့
တယ်။ စုန်းနတ်တွေလည်း စိန်ကို တန်ဖိုး
ထား နှစ်သက်ကြပါတယ်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ထရာဝင်း (သာကီနွယ်)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးပြန်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ပြန်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

အမှတ်(၁၆၃) ၃၄-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတား၊ ဗိုလ်ချုပ်ရန်ကုန်မြို့

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်းရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်းရန်ကုန်မြို့

အမဲလိုက်အတတ်

ကျားသစ်ပျောက်နှင့်ပုဆိုး

ဝင်းမောင်

မုဆိုးတို့သည် အစဉ်သဖြင့် တောနှင့်ဆက်စပ်နေသူများဖြစ်သည်။
 ဘုဒ္ဓ၏အချိန်ထက်ဝက်သည် တောထဲမှာ ရှိနေရသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
 လူအတော်များများက ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုးများ တောထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တောကောင်ဟင်္သာလျှာကောင် တစ်ကောင် ကောင်ပစ်၍ရထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသည်။
 ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ မုဆိုးများမှာ လည်း သားအောင် အမဲဟင်္သာလျှာကောင် တစ်ကောင်ကောင်နှင့်အတူ တောထဲက ပြန်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ထားတတ်သည်။
 ထိုနေ့ကဆိုလျှင် ပိုးသာချုပ်တော့မည် ကျွန်ုပ်မှာ သားကောင်က တစ်ကောင်တလေမျှ မရသေးပါ။
 ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်လိုက်ပြီး သားကောင်တစ်ကောင်အလာကိုသာ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။
 နေရာသီပင်ဖြစ်လင့်ကစား

တောအတွင်းမှာ အရိပ်များအုပ်မိုးလျက် ရှိသည်။
 ကျေးငှက်တွေက ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး၊ အရောင်အသွေးကလည်း အပုံပုံ၊ တကွီကွီတတာတာ အော်မြည်နေသော ကျေးငှက်ကလေးတွေက မောကြသည်မထင်။
 မျောက်လွှဲကျော်တွေက အုပ်ဖွဲ့နေသည်။ ကျွန်ုပ်ရှိနေသည်ကို မလိုထားဟန်မပြ၊ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်မှ တွေ့ဖူးထားကြသည်မဟုတ်လား။
 သူတို့သည် နေညိုသည်နှင့် ပို၍လှုပ်ရှားလာကြသည်။ မျောက်အိုကြီးတွေ ဣန္ဒြေရာသလောက် မျောက်လွှဲကျော် မျောက်ပေါက်စကလေးများမှာကား ဆော့၍ကောင်းတုန်း။
 မျောက်များအား ခုက္ခယေနိုင်သူ သည် ကျွန်ုပ်မုဆိုးများမဟုတ်၊ ကျားသစ်များဖြစ်သည်။ ကျားသစ်ကလည်း မျောက်တွေလောက် အတက်မကျွမ်းပေမယ့် သစ်ပင်ပေါ်ကိုတော့ ကုတ်ကပ်တက်နိုင်စွမ်းသည်။

မျောက်တစ်ကောင်သည် အရွယ်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ကောင်းကောင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ သူတို့မှာ ရှည်သော သွားတွေရှိသည်။ ကျားသစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကောင်းကောင်းကုတ်ဖဲ့နိုင်သည်။
 ကျွန်ုပ်သည် တောထဲရောက်လျှင် မျောက်ကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ မပစ်တတ်ပါ။ မျောက်ထီးသည် မျောက်မလောက် မရက်စက်တတ်ပါ။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျောက်မသည် သူ့သားသမီးများ ဘေးတွေ့မှာကို အလွန် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ်ရလေကား ရန်သူအပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သွားတတ်ခြင်းပင်။ သားစိတ်မွန်သည်ဟု ပြောနိုင်သည်။
 မျောက်များကား အသားစား သတ္တဝါမဟုတ် သစ်ညွန့်၊ သစ်ဖူး၊ အနို့အညှောင့်ကလေးများကို ကိုက်ဖြတ် စားသောက်သည့်သတ္တဝါများပါပေ။

xxx

အိပ်ပျော်၍ ပြန်နိုးလာသောအခါ ကျွန်ုပ်
သည် ကျားသစ်တစ်ကောင် သစ်ကိုင်း
တစ်ကိုင်းပေါ် ခုန်၍တက်လိုက်သည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ကျားသစ်က အပေါ်
ပိုင်း သစ်ကိုင်းများသို့ တစ်ကိုင်းမှ
တစ်ကိုင်း တက်သွားသည်။

ကျားသစ်တွေ သစ်ပင်တက်
ဆတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိထားပြီးဖြစ်သည်။
ကျားသစ်က မျောက်တစ်ကောင်လောက်
အစို့ ရည်ရွယ်သည်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်က
ဆိုကျားသစ်ကောင်လုံးကို နူးလေးကို
ခြားတင်ပြီး ထိုးချိန်ထိုးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ငှက်တစ်ကောင်
သည် နားနေရာမှ ရုတ်တရက် တောင်ပံ
နှစ်ဖက်ကို တဖျပ်ဖျပ်အသံပေါ်ထွက်
ထောက်အောင် ရိုက်ခတ်၍ ပျံသွားလေ
တန်ဖြင့် သူ့ရောက်ရှိနေသော သစ်ကိုင်း
ဈာယ မြေကြီးပေါ်သို့ အဆင့်ဆင့်ဆင်း
ကာ တောအုပ်ထဲ တိုးဝင်မျောက်ကွယ်၍
သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျားသစ်ကို
နူးလေးဖြင့် ပစ်ချဖို့စိတ်ကူးမိသေးသည်။

မကြာမီ မိုးမှောင်ကျသွားလေ
ပြီး လရောင်ကိုကား မတွေ့ရသေး။ ကျွန်ုပ်
သည် သည်ည ဤသစ်ပင်ပေါ်၌
တစ်ညတာ အချိန်ကိုကုန်ခန်းစေမည်
ဖြစ်သည်။

မှအိုတို့ တောအတွင်း ညအိပ်
ခံရသည်မှာ မိုးနေပြီးဖြစ်သည်။ ညတက်၌
မျောက်များသည် တလှုပ်လှုပ်၊ လရောင်
သာလာလျှင်ကား ကျွန်ုပ်သည် သစ်ကိုင်း
ခွကြား၌ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

မိုးလင်းသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်
မသိလိုက်။ အလင်းတန်းတွေ မျက်စိထဲ
တိုးဝင်လာလျှင်ကား ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး
များက အလိုအလျောက်ပွင့်၍သွားလေ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍
သွား၏။

မျောက်အိုကြီးသည် သူ့ဘဝ
အတွေ့အကြုံအရ ကျားသစ်အနံ့ရသည်
နှင့် သူ့ထိုင်နေသော သစ်ကိုင်းပေါ်မှ
ချက်ချင်းပင် မြေကြီးပေါ်သို့ဆင်းလာသည်။

မျောက်အိုကြီး လှုပ်ရှားမှု
အမှုအရာကို မျောက်ကလေးတွေ မသိ

နားမလည်သေးပေမယ့် အရွယ်ရောက်
လာပြီဖြစ်သော မျောက်တွေက သဘော
ပေါက်သည်။

သို့နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်
သည်။ တဖို့တဖို့ အသံပေးသည်။ တစ်ချိန်
တည်းမှာပဲ မျောက် အတော်ခပ်များများ
သစ်ပင်တွေပေါ်က လွှားခနဲ လွှားခနဲ လွှဲ၍
မြေကြီးပေါ်ရောက်လာသည်။

တစ်ခဏချင်း မျောက်အုပ်စု
တစ်ခုလုံး မြေကြီးပေါ်ရောက်လာ၏။
ထိုအခါ မျောက်မများနှင့် မျောက်လောင်း
ကလေးတွေ တစ်နေရာတည်းစုဝေးနေ
ကြသည်။

မျောက်အိုကြီးက ခပ်မြင့်မြင့်
သစ်ကိုင်းပေါ်မှာထိုင်နေသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ မြက်ခင်း
ထဲတွင် မြွေများ အစာရှာနေတတ်သည်။
မြွေက သူ့ပေါ် ခုန်မချမချင်း ပြန်လည်
ရန်မူလိမ့်မည် မဟုတ်။

အမှန် မျောက်များသည်
မြေကြီးပေါ်တွင် သွားလာကျက်စားတတ်
သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ မျောက်အုပ်စု

ခေါင်းဆောင်များက ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းထားသည်။

မျောက်ကလေးတွေက အဆော့လွန်ပြီး နယ်ကွဲခွားတတ်သည်။ မျောက်ကလေးတွေ နယ်ကွဲခွားစေတာဝန်ကိုပူမျောက်ကြီးတွေအားလုံးက ဘုံတာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် တာဝန်ယူတတ်ကြသည်။

မျောက်အုပ်စုတစ်ခုရှိ မျောက်တွေကို အခုလို ဇာသေအချာ စူးစမ်းကြည့်မိကာမှ မခွမ်းယသန်မျောက်ကလေးများလည်း ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ခြေကျိုးနေသော မျောက်ကလေးတစ်ကောင်မှာ သနားစရာ၊ သွားနောက်က၊ စား နောက်ကျ၊ သို့သော် ခြေတစ်ဖက်ကရှိနေသော မျောက်ကလေးကလည်း အငြိမ်မနေ။

ခြေကျိုးနေသော မျောက်ကလေးနှင့် ခြေမကျိုးသော မျောက်ကလေးနှစ်ကောင်တို့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ

တစ်ကောင်တစ်ကောင် ဆော့ကစားရင်း ချောင်းဖက်သို့ ရောက်သွားလေရာ ဘယ်တုန်းက လာချောင်းနေသည် မသိသော ကျားသစ်က ခြေကျိုးမျောက်အုပ်စုကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“တစ်ကောင်ကိုတော့ အဓိဖမ်းရလိမ့်မည်” ဟူသောအကြည့်မျိုးရှိသည်။

မျောက်ကလေးသုံးကောင်က ယခုမှ သူတို့ကို ဆွဲယူစားသောက်မည့် ကျားသစ်အန္တရာယ်ကို တွေ့သည်။

ကျားသစ်သည် စိတ်လိုလက်ရလှုပ်၍ မရ၊ မျောက်တွေက ဟိုမှသည်မှ ထိုးဆင်းခုန်ဆင်းလာကြသည်။

ခွီး...ခွီး...ခွီး...အသံဗလံတွေ ဆူညံ၍လာသည်။

မျောက်တွေက ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ပြီ။ ကျားသစ်က မျောက်တစ်ကောင်ကောင်မိလေမလား ကြိုးစားကြည့်ပါသေးသည်။ ကျားသစ်အဖို့ မျောက်ကလေး

တစ်ကောင်ရှိရန်ပင် မလွယ်တော့၊ မျောက်အိုကြီးတွေကအစ အရှေ့မှရောက်နေသည်။

ကျားသစ်လက်တစ်ဖက်က လှမ်းပုတ်လိုက်လျှင်ကား မျောက်ကလေးများနှင့် မျောက်မများက ဝိုင်းအော်ကာ အားကောင်းမောင်းသန် မျောက်များက ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ရှေ့က၊ ဘေးက၊ နောက်က ဝင်တိုက်ကြသည်။

ခွီး...ခွီး...ခွီး

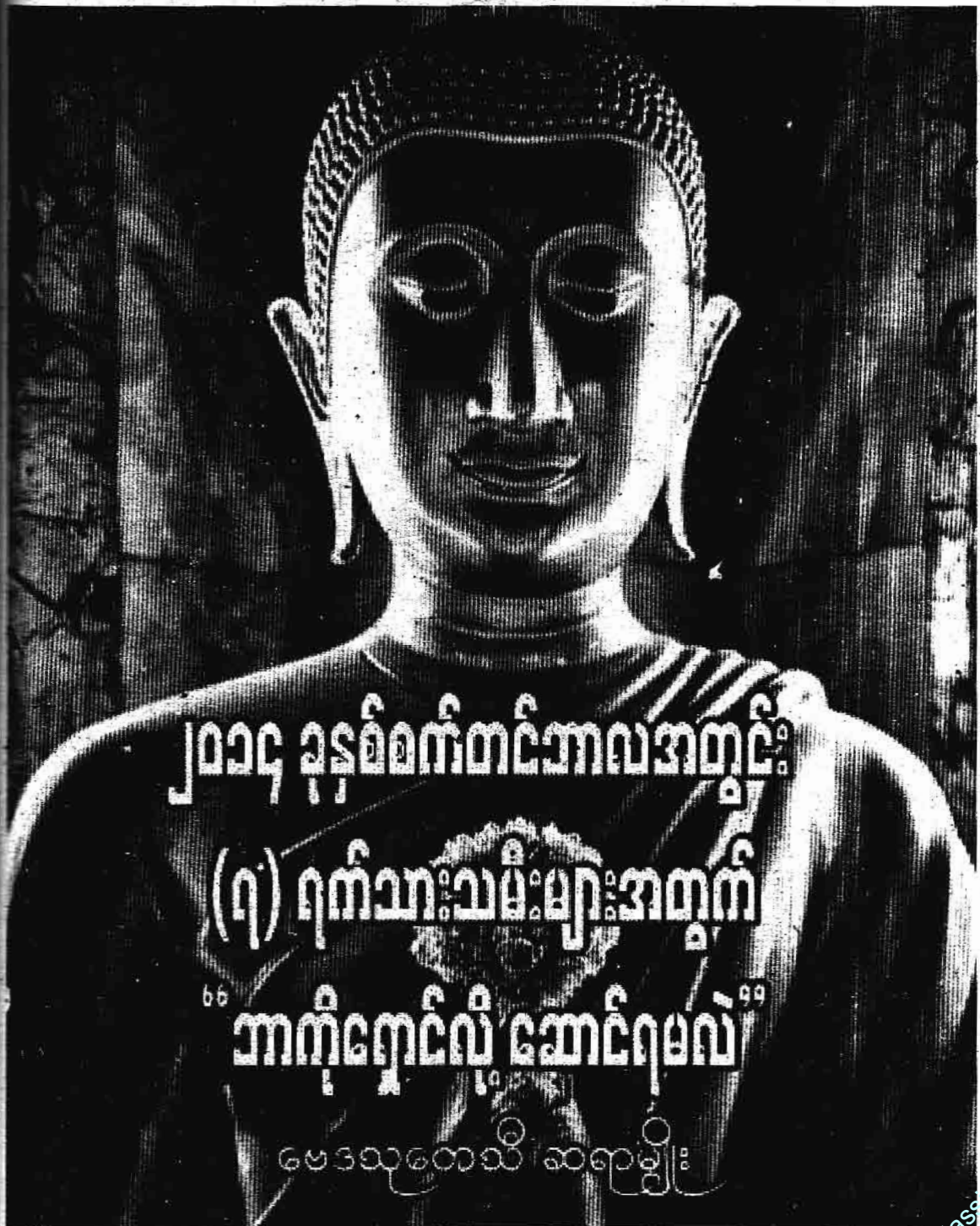
ကျွန်ုပ်သည် မျောက်အုပ်စုက ကျားသစ် တိုက်ခိုက်သည်တိုက်ပွဲ၏ အငေးသား ကြည့်နေမိသည်။

သည်တိုက်ပွဲမှာ မျောက်တွေက နိုင်သည်။ ကျားသစ်မှာကား စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တောအုပ်ထဲ ဝင်ပြေးမျောက်ကွဲသွားပါလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်ထက်ထဲ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ သည်နေ့စောအမဲဟင်းလျာကောင်မရ၍ မဖြစ်ပါချေ။

ဝင်္ဂီအောင်

၂၀၁၄ ခုနှစ်စက်တင်ဘာလအတွင်း

(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

ဘာကိုရှောင်လို့ ဆောင်ရမလဲ

မေတ္တာတော်သိ ဆရာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- သင့်ကို ကံကြမ္မာမှ မျက်နှာ
သာပေးပါပြီ။

- တစ်သက်လုံး အနာခံသမျှ
အသာစံရန် အချိန်ကျရောက်လာပါပြီ။

- "အိမ်ထောင်သည်ဆို ကံ
ကောင်းသော်လည်း ပိစ္ဆယ့်သူတို့ နေ့နိမ့်
နေအုန်းမည်။

- ကျောင်းသားများ ရှုဖေဒ
ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- ကျန်းမာရေး သတိထားပါ။

- ရေစည်အတွင်းထဲတွင် အိပ်အသစ်
တစ်လက်ချိတ်ခွဲထားလိုက်ပါ။

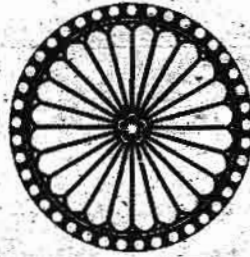
တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- အများအကျိုးအောင် ကိုယ့်
အကျိုးအောင်။

- မိမိအထက်လူကြီး နှစ်ယောက်
ကြား ဗျာများမည်။

- အိုး အိမ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ
မလုပ်သင့်ပါ။

- ရွှေအဝင်မတော်ပါ။

- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံတွဲ
ဂရုစိုက်ပါ။

- ခန္ဓာသုတ် ရွတ်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ထိပါးကိန်း ရှိပါသည်။

- အကျိုးပေးသော ဂဏန်း(၆၊ ၀)

- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ
ဂရုစိုက်ပါ။

- ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။

- အပျို လူပျိုများ အိမ်ထောင်
ပြုရန် မသင့်တော်သေးပါ။

- "သတ္တဇေဝ မနဿနံ" ဂုဏ်
တော်ကို ပုတီး(၃)ပတ်စိတ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ရင်တွင်းမှ ဆန္ဒများအကောင်

- အထည် မဖော်သင့်သေးပါ။

- ယာဉ်အနွှာယံသတိပြုပါ။

- မသန်သောနေရာများ ရှောင်ပါ။

- မွေးနေ့တိုင်း အလှူလုပ်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိခံတူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုး
ပေးဂဏန်း (၄၊ ၃)

- ကျန်းမာရေးတွင် အနုစား
ရောဂါကလေးများ ဖြစ်ပွားနိုင်ပါသည်။

- ကျောင်းသားများ ဓာတုဗေဒ
ဂရုစိုက်ပါ။

- အိမ်ထောင်ဘက်မှ သင့်ကို
စိတ်ကောက်နေလိမ့်မည်။

- လုပ်ငန်းသစ်များ မစတင်
သင့်ပါ။

- ခြံတွက်သရက်တောသီးမစိမ်း
(၅) လုံးကို နေအိမ်ဘုရားမှာ လှူပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သင်္ဘောသားများ အဆင်ပြေ
ပါမည်။

- အိုးအိမ် ပြုပြင်လဲမှုများ ပြုလုပ်

နိမိတ်
မတော်တဆ ထိခိုက်ခတ်ရာ
ဆတ်ပြီပါ။
ကျောင်းသားများ မြန်မာစာ
အချိန်ပါ။
အိမ်မှထွက်ခွာခါနီးတိုင်း ဘုရား
သို့ သောက်တော်ရေအသစ် ကပ်လှူပါ။
အနုသားသမီးများအတွက်
ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
အတိုးပေးကထန်း (၁၊ ၀)
မိမိကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်သော
ဆုငါးများ ဆောင်မြင်မည်။
ကျောင်းသားများ ရူပဗေဒ
အချိန်ပါ။
ကျန်းမာရေး ကောင်းပါသည်။
ခန့်ဝေး ယွှားသင့်ပါ။
အလုပ်လုပ်ခါနီးတိုင်း “သုဂ
ဆာ” ဂါထာ (၁၀) ခေါက်ရွတ်ပါ။

ဣန္ဒြေသယမဟိနီ
စေတသုတေသီစာရာရိုး

လေးစားစွာဖတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာ
ပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓဓူဝတော်မြတ်၏ သာသနာအမွေ
သာသနီတအဆောက်အအုံများ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ၊ တန်ခိုး
ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအရံအလင်တို့အား
မာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့
စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊
ဝဠီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ ချစ်ဝတ္ထု၊
ဝတ္ထုများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး
ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါ
သည်။

စာဖတ်သူတွေ ငွေစာရင်း

ကျန်ခဲ့လို့

ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ မသိဘူး

နင်ကျန်ခဲ့လို့။ နင်က စိန်တွေ
ရွှေတွေထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးတယ်

နန်းတွင်းတော်ဝင်ဆေးခွပ်ကောင်း

ပင်းတုန်းပင်းကြီး၏ ယောက်ျားအားတိုးသေ

အလှူကုန်ဝမ်း A.G.T.I (B.F)

မင်းတုန်းမင်းကြီး သုံးစွဲခဲ့သော
 ယောက်ျားအားတိုးဆေးနည်းကြီးမှာ
 ပရနူဝါပင် ပဉ္စဝါပင်ကို အခြောက်ထုန်း၍
 အမှုန့်ပြုပြီးနောက် ခန့်လွှန်းပွင့်များကို
 နေလှန်း၍ အမှုန့်ကြိတ်ပါ။ အုန်းသီးဆံရင့်
 ရင့်ကိုလည်း ငွန်းခြင်းခြစ်၍ နေလှန်းပြီး
 အမှုန့်ပြုလုပ်ပါ။ ထို့နောက် ပရနူဝါမုန်
 ၅ ကျပ်သား၊ ခန့်လွှန်းပွင့်မုန် ၅ ကျပ်သား၊
 အုန်းဆံရင့်မုန် ၅ ကျပ်သား၊ သဘာဝ
 ပျားရည်စစ်စစ် ၁၀ ကျပ်သားတို့ကို
 ရောမွှေပြီး ဖန်ပုလင်းထဲတွင်ထည့်၍ နှပ်
 ထားပြီးနောက် ၎င်းဆေးကို တစ်နေ့လျှင်
 မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဇီးကင်းခန့်
 ပုံမှန်စားပေးလျှင် အသက်ကြီးသူများသည်
 လည်း လူငယ်ကဲ့သို့လန်း၍ အားအင်
 ပြည့်ပြီးနေပါသည်။

ပရနူဝါပင် အသုံးဝင်ပုံများ

ပရနူဝါရွက်ကို ငါးဟင်းနှင့်
 ချက်စားခြင်း၊ ဟင်းချိုလုပ်သောက်ခြင်း၊
 ပရနူဝါရွက်မှုန့်နှင့် နွားနို့ဖြင့်တွဲ၍ ရော
 သောက်ခဲ့လျှင် အသက်ကြီးသူများ

အားအင်ပြည့်ပြီးပါမည်။ အရိုးကိုသန်ဟာ
 စေပါသည်။ ပရနူဝါပင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ
 နေရာအနှံ့အပြားတွင် သဘာဝအလျောက်
 ပေါက်ပါသည်။ အပွင့်ကိုလိုက်၍ အဖြူ
 အနီ အညိုဟူ၍ သုံးမျိုးကွဲပြားသော်လည်း
 သုံးမျိုးလုံး ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။ မြေပေါ်
 တွင် ပြန့်၍ပေါက်သော နွယ်ပင်ပုံစံမျိုး
 ဖြစ်ပါသည်။ အရွက်သည် ရွက်ရင်းကျယ်
 ပြီး ဘဲဥပုံရှိပါသည်။ အချို့အပင်၏အရွက်
 သည် ထိပ်ချွန်ပါသည်။ အချို့ကဝိုင်းသည်။
 အရွက်၏မျက်နှာပြင်က ချောမွတ်သည်။
 အဆစ်မှ အရွက်များသည် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင် ထွက်ပုံက တစ်ဖက်တွင် တစ်ရွက်
 ထွက်၍ ကျန်တစ်ဖက်တွင် နှစ်ရွက်ထွက်
 ဝတ်ပါသည်။ ပန်းခိုင်ထိပ်တွင် သော့ထုတ်
 သည့် အပွင့်ကလေးများ စုပြီးပွင့်သည်။
 အပင်၏မျိုးကိုလိုက်၍ အဖြူ အနီ အညို
 ပွင့်တတ်သည်။ သေးငယ်သောအသီး
 ကလေးများသီး၍ ခွံကြည့်လျှင် အခန်း
 ၅ ခန်းပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အပင်၏ အသုံးဝင်ပုံများမှာ
 မီးယပ်ရောဂါဖြစ်လျှင် ပရနူဝါ
 ရွက်နှင့် ကြိတ်မှုန့်ရွက်ကို ဆတူကြိတ်ပြီး
 စတီးရွှန်းခြင်း မှေ ညသောက်ပေးရသည်။
 ကိုယ်တွင် ပွေးပေါက်လျှင် ပရနူဝါရွက်
 နှင့် ခန့်ကျွဲစေ့ကို ရောကြိတ်ပြီး ဇီးကင်း
 ခန့် စားပေးရသည်။ အနာများကို ၎င်း
 ကြိတ်ရည်လိမ်းပေးရသည်။ ပရနူဝါရွက်
 ကို ငါးကြင်းသားနှင့် အမြဲချက်စားလျှင်
 ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေရောဂါကို သက်သာ
 ပျောက်ကင်းစေသည်။ နွားနို့တစ်ခွက်ထဲ
 တွင် ပရနူဝါရွက်ကြိတ်ရည်ကို ငွန်းကြိုး
 တစ်ငွန်းခန့်ထည့်၍ နေ့တိုင်းသောက်ပေး
 လျှင် အရွယ်တင်နုပျိုစေသည်။ အသက်
 ကို ရှည်စေသည်။ အဖျားရောဂါ၊ ပန်းသေ
 ရောဂါ၊ ဆီးအောင့်ရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်ကျ
 ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။ ခန္ဓာ
 ကိုယ်ပြင်ပတွင် ပောင်ရမ်းနေလျှင်
 ယောင်သည်နေရာကို ပရနူဝါရွက်ကို
 ထုထောင်၍ ကြပ်စည်းပေးရသည်။ မိခင်
 များ မီးဖွားပြီးစ နို့မထွက်ခြင်း၊ နို့ကိုက်
 နို့နာခြင်းဖြစ်လျှင် ပရနူဝါရွက်ကို သုံးခွက်

တစ်ခွက်တင် ကြီးသောက်ရသည်။ နှလုံး
ရောဂါ၊ အဆုတ်ရောင်ရောဂါ၊ အူရောင်
ရောဂါ၊ ကိုယ်ဖောရောင်ရောဂါဖြစ်လျှင်
ပရနွေဝါရွက်ကို ငါးပနောင်နှင့် ချက်စားပေး
ရသည်။ ဆောင်ခြောက်ဆိုခြင်း ကြက်ညှာ
ဆောင်ဆိုခြင်းနုလျှင် ပရနွေဝါရွက်အဖြစ်
ကို အခြောက်လှမ်း အမှုန့်ပြုလုပ်၍
ပရနွေဝါရွက် ဇီကင်းခန့်ကို သကြားနစ်ဆ
နှင့်ရောနှော၍ စားပေးရသည်။ ပန်းနာ

ရောဂါသည်များ ပရနွေဝါအမြစ်မှုန့်ကို
ဇီကင်းခန့်ကို ပျားရည်ဖြင့်ရော၍ ငွန်းငယ်
ဖြင့် နေ့ည နေ့စဉ်စားပေးရပါသည်။
အသက်ကြီးသူများအတွက်
မြင်းခွာရွက်မှုန့် ဆင်တုံးမနွယ်
မှုန့်၊ ဂုင်းမှုန့်၊ ဇီဖြူသီးမှုန့်၊ ဖန်ခါသီးမှုန့်၊
ကြိတ်မှုန့်ရွက်မှုန့်များကိုရောပြီး သဘာဝ
ပျားရည်ဖြင့်နယ်၍ ငွန်းငယ်ဖြင့် နေ့စဉ်
မိဝဲခွဲလျှင် ကျန်းမာပြီး အရွယ်တင်နုပျို

၍ သန်မာစွာ လမ်းလျှောက်နိုင်၍
ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး အမောလုံပါသည်။
မှီခြင်း
တိုင်းရင်းဆေးများအသုံးဝင်ပုံ
သုံးဆယ် ဝင်းတော်စာအုပ်မှ ကိုယ်တိုင်
ရှာဖွေရေးသားချက်များ။ ကိုယ်တိုင်
သိထားသော ရေးသားချက်များ။
မေတ္တာတိုင်ဝမ်း (A.G.T.I(EP))

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ပူပပထမ”

ကွန်ပျူပေါ့သေချမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဝန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ဂြိုဟ်
ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးဆုငါးဆင့်ကုန်ပစ္စည်းများနှင့်မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများသတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့

ပြဝတိတိုက်ပွဲကြီး

သောင်းစေ့ခြံ

သခင်သမ္မအဆက်

နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်အပျက်များ

ဗိုလ်ကြီးဒါရိုဂမ်သည် တော

ကျွမ်းသော စစ်သားကြီးဖြစ်၍

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီး ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်

အတွင်းမှာပင် KNU များနှင့် ဖြစ်ပွား

ခဲ့သော တိုက်ပွဲများကြောင့် ရတနာ

Field Promotion ဖြင့် Major

ဖြစ်လာ၏။ တစ်ဖန် ဗိုလ်မှူးဘဝနှင့်

နောက်ထပ်တိုက်ပွဲများကြောင့် ကချင်

(၂) တွင်ပင် တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး

ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ

အသက် ၅၀ ကျော်ပေပြီ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်

ခြဝတီတိုက်ပွဲအပြီး မကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်

တင်ဆွေ စစ်ရုံးပြောင်းသွားရတော့၏။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရိုဂမ်ကိုလည်း အသက်

အရွယ်ကြီးရင့်လာ၍ တပ်ရင်းမှူးမှ

အနားပေးရန် အထက်ဌာနများသို့

တင်ပြရာ စစ်ရုံးက မိတ္ထီလာ အမှတ်

(၁) လှေကျင့်ရေးကျောင်းသို့ ကျောင်း

အုပ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

မိတ္ထီလာတွင် နှစ်အနည်းငယ်နေပြီး

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ် သက်ပြည်

အငြိမ်းစားယူသွားပါသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကချင်

(၂) တွင် ပြောစရာတွေ အများကြီး

ကျန်ခဲ့သည်။

သူသည် ကချင် (၂) တွင်

၁၅ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ နေသွားသည်။

ကချင် (၂) တွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း

ကိုစိုးအောင်၊ ကိုလှထွန်း၊ နောင်တော်

ကြီးကိုဖေငြိမ်း၊ ကိုမြင့်သန်း၊ ကိုလေး

လူငယ်ထဲမှ ကိုခင်မောင်လတ်၊ ကိုမြင့်

သွယ်တို့မှာ ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ရင်းနှီး

သူများ ဖြစ်၏။

သူတို့ပြောခဲ့သည်များထဲမှ

တစ်ခုကို ပြောပါဦးမည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်။

လူငယ်တွေအခေါ် အဘူ ဒါရိုဂမ်သည်

သေနတ်ပစ် အလွန်လက်မြောက်လှ၏။

မုဆိုးပီပီ တစ်ချက်တစ်ကောင် ရအောင်

ပစ်နိုင်၏။ တစ်ချက်ပစ် တစ်ချက်မှန်

ဒါရိုဂမ်ဖြစ်၏။ သူ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်ပြီး

တစ်ရက်တွင် ဇွဲကပင်တောင်ခြေသို့

သူ့လက်ဖြောင့်အဖွဲ့နှင့် ရောက်သွား

သည်။ သူ့ လက်ဖြောင့်များကလည်း

ကချင်များ ဖြစ်၏။ သူတို့ လမ်းမကြီးမှ

တောင်ခြေသို့အသွား ခိုက်သိမ်းပြီးစ

လွယ်ကွင်းများ ဘေးရှိ လယ်တဲတစ်တဲ

မှ သောင်းကျန်သူတစ်ဦးက ပြေးထွက်

သွား၏။ အမ် ၁၆ သေနတ်တစ်လက်

နှင့် ဖြစ်သည်။ လက်ဖြောင့်စစ်သည်

များက ဝိုင်းပစ်မည် လုပ်၏။

တပ်ရင်းမှူးက မပစ်ရန်တားသည်။

ပြီးမှ သူ လွယ်လာသည်

ကာဘိုင်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြေးနေသူအား

တစ်ချက်သာချိန်ပြီး ပစ်လိုက်၏။

ရွေ့လျားနေသည့် သားကောင်များ

ပစ်နေကျမို့ ကိုက်လေးငါးရာ ဝေး

သော ရွေ့လျားပစ်မှတ်အား တစ်ချက်

တည်းနှင့် ထိအောင် ပစ်လိုက်နိုင်

သည်။ အမ် ၁၆ သေနတ်တစ်လက်

နှင့် ရန်သူတစ်ဦးအား တပ်ရင်းမှူး

ကိုယ်တိုင်ပစ်ပြီး အသေဖမ်းဆီးရမိ

နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဤကား ဒုတိယမူကြီး အရှိန်တော့ဘူးလားဆိုတာ ကျွန်တော် အတော်ကြာ၍ အရာရှိကြီးတွေဖြစ်မှ
ဒါရှိကပ်၏ အထူးခြားဆုံး စွမ်းရည်ပါ
ခင်ဗျား။

တကယ်တော့ အဘာ ဒါရှိကပ်
သည် တကယ်လက်ဖြောင့် သေနတ်
သမားကြီးပါပေ။ သူနှင့် ကျွန်တော်
တွေ့ချိန်တွင် ကျွန်တော်က အသက်
၂၀ သာသာ၊ သူက အသက် ၄၀
သာသာမို့ ကျွန်တော့်ထက် အသက်
၂၀ ကျော် ကြီးပေသည်။ ထို့ကြောင့်
နောက်ပိုင်း သူပြန်တွေ့တော့ အဘဟု
သာ ခေါ်ဖြစ်တော့၏။

ယခု ဤစာရေးနေချိန်တွင်
ကျွန်တော်ပင်လျှင် အသက် ၇၀
နားကပ်နေရာ အဘဒါရှိဆိုလျှင်ဖြင့် ၉၀
ခန့် ရှိပေရောမည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်
တွင် အဘဒါရှိလို အမိန့်နာခံမှုကောင်း
သော စစ်သားကြီးများ စွမ်းရည်ရှိ
သော စစ်သားကြီးများ တိုင်းရင်းသား
စစ်သားကြီးများ အမှန်လိုအပ်ပါ သည်။
အဘဒါရှိသေးသလား။

မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ ကျွန်တော်
မသိပါ။ သို့ရာတွင် မြဝတီတိုက်ပွဲတွင်
တော့ သူသည် အဓိကကျသော ဇာတ်
ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုမူ
ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ ပြောရပါသည်
ခင်ဗျား။

မိုင်းကြီးအောင်ကို

မြဝတီတိုက်ပွဲ၌ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်သိသော သူတစ်ဦးမှာ ဟိုစဉ်
က ဗိုလ်အောင်ကို ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ်
သူရအောင်ကို (အငြိမ်းစား) ပါ
ခင်ဗျား။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရအောင်ကို
သည် DSA အပတ်စဉ် (၁၁) က ဖြစ်
သည်။ မျက်နှာပိုင်းပိုင်း အရပ်ခပ်ပြတ်
ပြတ်လေးနှင့် ဖြစ်၏။

မြဝတီတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်
ပြီး သူ့စွမ်းရည်ကို လေးစားပြီးဖြစ်၏။
ရတခထွင် အတူတာဝန်ကျခဲ့သော်
လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သူနဲ့
ကျွန်တော် ဆုံဆည်းမှု မရှိခဲ့။ နှစ်ပေါင်း

အတော်ကြာ၍ အရာရှိကြီးတွေဖြစ်မှ
သူ့အား စစ်ရုံးနှင့် မန္တလေးနမခဘက်
တွင် အစည်းအဝေးတက်ရင်း ခဏ
တစ်ဖြုတ် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးပါသည်။ လူချင်း
မရင်းနှီးခဲ့ပါ။

လူချင်းရင်းနှီးမှုကို သူရော
ကျွန်တော်ပါ နယ်ဘက်ရောက်မှ
ကြုံကြရ၏။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်
က YCDC ကော်မတီဝင်ဖြစ်နေပြီး
သူက သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာဝန်ကြီးဌာန
ဒုဝန်ကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်
YCDC ရောက်ပြီး ၂ နှစ်ခန့်အကြာ၌
တောင်ဒဂုံစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုဇုန် တည်
ဆောက်ရေးအား တာဝန်ယူရသည်။
အဓိကမှာ ပုဇွန်တောင် ကြက်တန်ဆ
သံဆိုင်များအား တောင်ဒဂုံ စီးပွားရေး
ဖွံ့ဖြိုးမှုဇုန်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးရခြင်း
ဖြစ်၏။

ရန်ကြီးတည်ဆောက်ပြီး
သော်လည်း လျှပ်စစ်မီး ကောင်းစွာ
၍ အပြင်မှ လျှပ်စစ်မီးစက် Genera-

ကြီးတစ်လုံးဝယ်ကာ မီးပေးရသည်။ ဇန်တွင် သံနှင့်သံမဏိလုပ်ငန်းများတွင် တွင်ခုံလုပ်ငန်းများအတွက် သွပ်စစ်မီး ၂၄ နာရီပေးရန်လိုအပ်သည်။ သွပ်စစ်မီးမရှိက အလုပ်မဖြစ်ပါချေ။ ဆိုမီးပေးဝေမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး YCDC ဇန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဇန် သာယာရေးကော်မတီတို့ အချင်းချင်း ကျေမလည်ဖြစ်ကြ၏။ ဇန်ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဦးသိန်းထွန်းဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဆားဝယ်သားဖြစ်၏။ စကားပြော အလွန်ကောင်း၏။ နိုင်ငံရေးစကားများ ဆောင်းရွာပြောတတ်၏။ စာအရေး ဆောင်းလည်း ကောင်းသည်။

သူသည် အစည်းအဝေးများ၌ အမြဲစကားထထ ပြောတတ်သည်။ ဇန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို မကြာခဏ အတိုက်အခံလုပ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆည်း သိပ်အဆင်မပြေပါ။ အစည်းအဝေး နှစ်ခြွတ်ချက်များကိုလည်း ထထဝေဖန် ဆတ်၏။ လုပ်ငန်းရှင်များကိုလည်း နှစ်ခြိုက်တိတ်တိတ် ဖြောက်ပေးသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် YCDC ဇန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို မကျေနပ် ကြောင်း အထူးသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌကျွန်တော် ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို လက်မခံနိုင် ကြောင်း စိစစ်အရေးယူပေးပါရန် မြန်မာနိုင်ငံစက်မှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်အေးထံ တိုင်စာပို့တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ဇန်အနီးတွင် နောက်ထပ် စက်မှုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဇန်ကြီးတစ်ခု အကောင်အထည်ဖော်နေသည်။ ထိုဇန် ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကိုတို့က ကွပ်ကဲရ ၏။ ကျွန်တော်တို့စာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေး ဆီ တက်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပဏာမစုံခံသဘောမျိုး Preliminary Investigation လုပ်ပြီး သူ့ဆီတင်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ကိုကို တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကို နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြရ၏။

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီးရေ အလုပ်သဘောပဲဗျာ။ ဖြစ်ပျက်တာ

လေး ပြောပါဦး” သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာဝန်ကြီး ရုံးတွင် သူနှင့်စတွေ့တော့ သူက စပြော၏။

ကျွန်တော်က ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြသည်။

ဦးသိန်းထွန်းတို့က ကျွန်တော်ကို ဦးတည်တိုင်မည်။ YCDC တစ်ဖွဲ့လုံး ဖယ်ရှားမည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ကွပ်ကဲမှုယူမည်။ ဇန်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကိုတို့ ဇန်သစ်နှင့် ပူးပေါင်းမည်။ ဒါပဲဖြစ်ပါ၏။ အဓိကမှာ ဒီဇန်မှာ YCDC လူတွေ မရှိဖို့ဘဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကြီး ရာ ပြဿနာက သိပ်ကြီးတာမှ မဟုတ် ဘဲ။ သူတိုင်တဲ့ သူစွပ်စွဲချက်တွေက လည်း မှန်မှမမှန်ဘဲ။ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ဒါကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်တော် သွား တင်ပြမယ်။ အစ်ကိုကြီး စိတ်မပူနဲ့”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် အရေးကြီးတာရှိသေးတယ်။ အဲဒါက

ဒီဦးသိန်းထွန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့လက ထောက်လှမ်းရေး (၂၆) က လာခေါ် သွားတယ်။ ၂ ပတ်လောက် ထိန်းသိမ်း ထားတယ်”

“ဘာကိစ္စပါလိမ့်”

“နိုင်ငံတော်အစိုးရအပေါ် အကြည်ညိုပျက်အောင် ပြောဆို စည်းရုံးနေတယ်ဆိုပြီး ဆွဲသွားတာပဲ။ လိုတာတွေ စစ်မေးပြီးမှ ပြန်လွှတ် လိုက်တာ။ အဲဒါ ဖုန်တစ်ခုလုံးက သိရဲသားနဲ့ မပြောကြဘူး။ ငြိမ်နေကြ တယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဦးသိန်းထွန်း က ၁၉၈၈ ခုနှစ် မတိုင်ခင်က ပုဇွန် တောင်ပါတီယူနစ်က ရေးရာမှ။” အရေးအခင်းမှာ ပုဇွန်တောင်က ဆန္ဒ ပြသူတွေကို ဦးဆောင်ခဲ့လို့ အဖမ်းခံ ရတယ်။ ထောင်ထဲမှာ သူရော သူ သားသမီးတွေပါ အတော်ကြာအောင် နေပြီးမှ လွတ်လာတာ။ သူက Anti-government စိတ်အပြည့်ရှိတယ်”

“သော်”

“အဲဒါပဲ ဒုတိယကြိမ် သူ့ပါခေါ် မေးပါဦး။ သူ့မှားရင် သူ့အရေးယူ၊ ကျွန်တော်မှားရင် ကျွန်တော့် အရေးယူ ဗျာ”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။”

အမှန်ဖြစ်ရမှာပေါ့”
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကိုသည် သူတွေ့ရှိချက်များကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေး တင်ပြ၏။ ဦးသိန်းထွန်းသည် အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးသမားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုဦးတည်တိုက်တာထက် YCDC ကို ဦးတည်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြသည်။

ထောက်လှမ်းရေးက ထိန်းသိမ်းထားပြီး မကြာမီကမှ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း ကိုလည်း အသိပေးတင်ပြသည်။ ထောက်လှမ်းရေး၏ Report ကိုလည်း ယူကြည့်ကြသည်။ ဤသို့နှင့် တောင် ဒဂုံစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် တည်ဆောက် ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတိုင်ခံရသည့် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကို၏ ဖေးမမှုကြောင့် ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ် မြောက်ခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျာ။

ထိုကိစ္စ၊ ပတ်သက်ပြီး

မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးက ကျွန်တော့် ခေါ်မေးသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြသည်။ ထိုစဉ်က စခန်းတာဝန်ခံအရာရှိမှာ သနက (ဒ) လူဟောင်း ဗိုလ်မှူးညွန့်ဆွေ ဖြစ်၏။ သူသည် မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နှင့် ပြဿနာအလွန်ရှာသည်။ သူ့ကြောင့် ပြဿနာက ပိုကြီးသွားသည်။ သူ၏ အကာအကွယ်ပေးရင်း ကျွန်တော်၏ Target ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

“ကဲ... ဗိုလ်မှူးသောင်း”

အဲဒီစုန်က တစ်နှစ်ဝင်ငွေ ဘယ် လောက်ရသလဲ”

“သိန်းတစ်ရာလောက်”

ခင်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် မြို့ဝင်ဂိတ်တွေ”

အစွန်းထွက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့စက် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် ပေါင်းဆူ ပေါင်းပါစေ။ လွှတ်ပေးလိုက်တော့ တစ်နှစ်သိန်းတစ်ရာလောက်ရတယ်။ ခင်ဗျား အတိုင်ခံရတာ မကောင်းပါဘူး”

ရာ”

များမကြာမီပင် ထိုရန်ကို နိုင်ချုပ်အောင်ကိုတို့ ကွပ်ကဲမှုသို့ ခွဲပေးခဲ့၏။ ထိုအခါ သူနှင့် ပိုရင်းနီး သူ၏။ လူချင်းပိုရင်းနီးတော့ သူ့ကို ဆက်သီးကစားရန် ဖိတ်သည်။ YCDC တွင်းမှာဖြစ်၏။ ဂေါက်သီး အတူကစား နင်း နေလယ်စာဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော် ဘ ညှပ်ခံ၏။ ထိုနေ့က သူ့အား ကျွန်တော်က Graphphite Wilson Driver တစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေး သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်... ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့နေ့နော်။ ဒါ အမှတ်တရ ဆောင်ဆောင်လေးပါ”

ကျွန်တော်က မယူမှာစိုး၍ ပြောရ၏။ ထိုအခါ သူက ဝမ်းမြောက် န်သာဖြင့် ...

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးရေ အတော်ပဲများ။ ကျွန်တော့်မှာ Driver ဆောင်းကောင်း မရှိတာနဲ့”

ဟု ဆိုကာ လက်ခံလိုက်၏။

သူ့ကျေးဇူးရှိပါသည်။ တွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောဆိုကာ မြဝတီ ဟုတ်ပွဲစိတ်ဓာတ်ကို ဆက်လက်ထိန်း သိမ်းနေကြောင်း တွေ့ရပါသည် ခင်ဗျား။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရအောင်ကို ဆက်လက်အောင်မြင်ပြီး ကိုယ်ပြည်တာဝန် များကို ဆထက်တံ့ပိုးတိုးကာ ထမ်း ဆောင်နိုင်ပါစေသတည်း။

လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယခုအခါတွင်တော့ ဗိုလ်မှူး ခိုလ်မြင့်သွယ်

ချုပ်သူရအောင်ကိုသည် လွှတ်တော် မြဝတီတိုက်ပွဲတွင် ရှားရှား တိုယ်စားလှယ်ဖြစ်နေပြီး ရှားရှား ပါးပါးတိုက်ပွဲကျသည့် အရာရှိတစ်ဦး ကော်မတီတစ်ခုတွင် တာဝန်ယူကာ သာရှိ၏။ သူကား ကချင် (၂) မှ ဗိုလ် သူယုံကြည်ရာ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာ မြင့်သွယ်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ၁၉၇၀ ခုနှစ် နှစ်စတွင် ကချင် (၂) တပ်ရင်းရုံးတွင် စတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းစ ခုခိုလ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်အဆင့်။ သူသည် OTS အပတ်စဉ် ၃၉ မှ ကျောင်းဆင်း သူဖြစ်၏။ ၁၀ တန်းအောင်၍ အခြား အဆင့် ရဲဘော်မှ ဗိုလ်သင်တန်း ဝင် ဖြေပြီး အောင်လာသူဖြစ်၏။ အသက် ကမူ ကျွန်တော်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း ပါပေ။ လူကတော့ နာမည်ခွဲလိုက် အောင် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေ။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ကျွန်တော် ခလရ (၆၁) ကျောက်တစ်လုံးပြောင်း ရပြီး မကြာမီမှာပင် သူသည် ရတခ တိုင်း ကွန်မန်ဒိုသို့ ရောက်လာ၏။ ၁၀၁ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကြီးတွင် ကချင် (၂) မှ တပ်စုမှူးဖြစ်၏။ ၁၀၁ သည် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တစ်လုံးတပ်ဖွဲ့ အခြေပြုရသည်။ စစ်ဆင်ရေးက ပြန် လာလျှင် ကျောက်တစ်လုံးတွင် တပ်နား ရသည်။ ဗိုလ်မြင့်သွယ်သည် ကျောက်

တစ်လုံးရောက်လာတော့ ဇနီးသည် ပါလာ၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ သူဇနီး မခင်မြင့်မှာ ကျောက် တစ်လုံးတွင် သားယောက်ျားလေး တစ်ဦးမွေးဖွားသည်။ Fist Para ဖြစ်၏။ မောင်ဝင်းသူဟု အမည်ပေး သည်။ သူတို့အိမ်သည် ကျွန်တော်အိမ်နှင့် လေးအိမ်ခြား အရာရှိငယ်အိမ်ဖြစ်၏။ သူသားလေး တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အရွယ်တွင် ဗိုလ်မြင့်သွယ် ကချင် (၂) သို့ ပြန်သွားရသည်။ သူနေရာသို့ ဗိုလ်ခင်မောင်လတ် ရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ခင်မောင်လတ်သည် ဗိုလ်မှူးဘဝ ၌ မိုင်းထိ၍ မြန်မာနိုင်ငံထိရောင်း ဝယ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ညွှန်မှူးရာထူးရ သွား၏။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်က အငြိမ်းစားယူသွား၏။

ဗိုလ်မြင့်သွယ်ကား ကချင် (၂) ပြန်သွားပြီး လအနည်းငယ် အကြာ၌ မြဝတီတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ စစ်ကူလိုက်ရာတွင် ပါသွားခဲ့၏။ ဂွိုင်တပ်ခွဲမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရ၏။

မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ ၂၀၀၈ ပတ်ဝန်းကျင် လှည့်လည်ရှင်းလင်း ရာတွင် ဆုတ်ခွာသွားသည့် KNU နှင့် တညလများနောက်သို့ လိုက်ဖ် ရှင်းလင်းစဉ် ရန်သူထောင်ထားခဲ့သည့် လူနင်းမိုင်းတစ်လုံးနင်းမိပြီး ကျဆုံး သွားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မြဝတီ တိုက်ပွဲစဉ်တွင် ရှားရှားပါးပါး ကျဆုံး သွားသည့် တစ်ဦးတည်းသော တပ်မတော်အရာရှိဖြစ်၏။ သူကျဆုံး ချိန်တွင် ဗိုလ်အဆင့်သာဖြစ်၏။ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ပင် သူ ရမသွားခဲ့၏။ ခလရ (၆၁) ကျောက်တစ်လုံးမှာ ခဏတာသာ အတူနေခဲ့ရသော်လည်း မိုးသားအေးဆေးသည့် သူတို့မိသားစု ကို အားလုံးက ချစ်ခင်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်မြင့်သွယ်ကျသွားသည်ဆိုတော့ အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ဗိုလ်မြင့်သွယ်အတွက် ရဲသော်မသော် သေသော်ငဲ့ရဲမလားဟုသာ သိလိုက်

နိုင်ပါသည် ခင်ဗျား။ ဗိုလ်မြင့်သွယ်
ဆောင်းရာသုဂတိမှာ ရှိနေပါစေ
တည်း။

တည်လတပ်ပေါင်းစုသစ်မှ တပ်မှူးကြီးများ

တည်လတပ်မှ တပ်မှူးကြီး
များမှာ အဓိကအားဖြင့် KNU တပ်မှူး
ကြီးများကိုသာ ဖော်ပြရမည်ဖြစ်
ပါသည်။ PDP မှ ဦးသွင်တစ်ဦးသာ
ဆင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။
ဦးသွင်သည် မြဝတီတိုက်ပွဲကို
ဆောင်မြင်မှုရမည် လုံးဝယုံကြည်
ထား၏။ အောင်ပွဲ၏ အသီးအပွင့်များ
ကို လူကြီးပိုင်းမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ
ခံစားလို၏။ ယခု ဤတိုက်ပွဲအတွက်
ဗိုလ်မှူးအောင်၏ အနောက်မြောက်
တိုင်းကိုလည်း သူ မခေါ်ခဲ့။ ဗိုလ်ရန်နိုင်
၏ တောင်ပိုင်းတိုင်းကိုလည်း သူ
မခေါ်ခဲ့။ သူ၏ အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ
ဆင်ရင်း (၁) နှင့် ပအိုဝ်းနီရဲနောင်၏
သူ ၁၅၀ ခန့် စုစုပေါင်း လူ ၃၀၀

ကျော် ၄၀၀ ခန့်ဖြင့် တိုက်ပွဲကို
သူကိုယ်တိုင်လိုက်ပါခဲ့၏။ သို့ရာတွင်
စစ်ရေးအတွေ့အကြုံနည်းသော PDP
တို့သည် တိုက်ပွဲတွင် အကျအဆုံး
များစွာဖြင့် အထိနာခဲ့၏။ လူ ၁၀၀
ကျော် ကျဆုံးခဲ့ရာတွင် PDP မှ ၆၀
ကျော်ခဲ့သည်။ လူ ၁၂၀ ခန့် ဒဏ်ရာရ
ရာတွင် PDP မှ လူ ၈၀ ခန့် ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ထို့ကြောင့် အထိအခိုက် အကျ
အဆုံးသည် သူ့လူတစ်ဝက်ခန့်ဖြစ်
သွားရာ ဦးသွင်သည် မြဝတီတိုက်ပွဲ
တွင် သူ၏ရိုစမဲ့စု အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ
စစ်သည်များ ပြုန်းတီးသွားခဲ့ပြီး
အင်အားချည်နဲ့စွာ ရပ်တည်ခဲ့ရ၍
နောက်ပိုင်းတွင် KNU တပ်များ၏
တစ်စတစ်စ ဝါးမျိုခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ၁၉၇၈
ခုနှစ်နောက်ပိုင်း၌ တပ်ပါပျက် သွားခဲ့
ရ၍ သူနေထိုင်ရာ မဲဆောက်မြို့
ကလေးအနီးက ဟိုဖိုင်ကျေးရွာ
ကလေးတွင် သူ့လူအစောင့်အရှောက်
အနည်းငယ်မျှဖြင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်
နောက်ပိုင်း သူ သေဆုံးချိန်ထိ နေထိုင်

သွားခဲ့ရလေသည်။
ဆက်လက်၍ အဓိကကျ
သော KNU တပ်မှူးကြီးများ
အကြောင်းကို ဖော်ပြပါမည်။

KNU ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မြ
KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီးစောဗိုလ်မြ
အား ကျွန်တော် စစ်သားဖြစ်ခါစ
ဗိုလ်လောင်းဘဝကပင် ကြားသိခဲ့၏။
၁၉၆၆ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းက
ဘီးလင်းမြို့နယ်အတွင်းက ဝင်းတလုတ်
တိုက်ပွဲကို ဗိုလ်မြကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်
ပြီး ခလရ (၂၆) က တပ်ခွဲတစ်ခွဲအား
အပိုင်တိုက်သွားခဲ့သည်။ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ
လုံး ပြုတ်မတတ် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။
ထိုတိုက်ပွဲ သုံးသပ်ချက်အား
“လေ့ကျင့်ခန်းဝင်းတလုတ်” အမည်ဖြင့်
ကကကျင့်က ချပေးရာ ကျွန်တော်တို့
ဗိုလ်သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၃၆) မှ
ဗိုလ်လောင်းများကို ကျောင်း အုပ်ကြီး
ကိုယ်တိုင် Sand Model သဲမြေပုံဖြင့်
ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဪ ခလရ (၂၆) ကို
အထိနာအောင် တိုက်သွားတာ
ဗိုလ်မြကို။

ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်
Posting ကျတော့ ခလရ (၁၉) ဖာပွန်
မှာဖြစ်၏။ ၁၉၆၇/၆၈ ကာလများ။

ထိုကာလများ၌ KNU တွင်
အပြောင်းအလဲများဖြစ်ပြီး ဗကပ
ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို မခံယူလိုကြသည်
ပဲခူးရိုးမ KNU မားဘဲ အရှေ့
ကော်သူးလေရို ဗိုလ်မြနှင့် လာရောက်
ပူးပေါင်းကြ၏။ ဗိုလ်မြက ထိုင်းမြန်မာ
နယ်စပ်တွင်ပင် ကျက်စားနေ၏။

ဗိုလ်မြ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်
မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၂၀၁၂-၂၃ ရက်နေ့တွင်
ကျောက်ကြီးမြို့နယ် ထီးမူခီးရွာတွင်
မွေးဖွားခဲ့ပြီး မူလတန်းအောင်သည်
အထိ ကျောင်းနေခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ
ထွက်ပြီးနောက် ဖာပွန် ရဲတပ်ဖွဲ့တွင်
ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ကရင်
သောင်းကျန်းမှု စတင်ချိန်၌ တောခိုခဲ့
သည်။

တောတွင်း၌ တပ်စုမှူး၊
တပ်ခွဲမှူးအဆင့်ထိရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၅၆
ခုနှစ်၌ ဗိုလ်မှူးကြီးစောနားမူး

ခေါင်းဆောင်သည် အရှေ့ကော်သူး
လေများ ဘားအံတွင် လက်နက်ချ
သည်အခါ လိုက်ပါခဲ့၏။ သို့ရာတွင်
၁၉၅၈ ခုနှစ်၌ ပြန်လည် တောခိုခဲ့ပြီး
KNU တပ်မဟာ (၄) ဒုတိယမဟာမှူး
ရာထူး ရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်နတောင်တန်း
တစ်လျှောက်တွင် ကျက်စားခဲ့၏။
၁၉၆၆ တွင် KNUP ပါတီမှ ခွဲထွက်၍
သီးခြားအရှေ့ ကော်သူးလေး KNU ထံ
တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မန်းဘဇံနှင့် နိုမ
KNUP များ သူထံ လာရောက်
ပေါင်းကြ၍ အင်အား တောင့်တင်းလာ
သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် KNUP
ကရင်အမျိုးသား အစည်းအရုံးတပ်ဖွဲ့
ဖွဲ့စည်းသည်အခါ ဗိုလ်မြသည်
မန်းဘဇံအား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်တင်ခဲ့၍
သူက ဒုဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူခဲ့သည်။
စစ်ရေးစစ်ရာအားလုံးကိုမူ သူထံ
လုံးဝချုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နှစ်ကုန်တွင်
ကျင်းပသော KNU သထုံခရိုင် မဲစာ

ညီလာခံ အတွေ့အကြုံရှင်းလင်းပွဲနှင့်
 ခတ်သက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေ
 ဩသော KNU တပ်မဟာ (၁) မှ
 ထပ်မှူး ၁၀ ဦးအား ဘောသရောသို့
 ခေါ်ယူပြီး ၂၈ . ၂ . ၇၁ နေ့တွင်
 သူကိုယ်တိုင် သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်၍
 သေမရှင်ဖြစ်နေသူများအား သူ
 တို့ယ်တိုင် လုံစွပ်ထိုး၍ အပြတ်ရှင်းခဲ့
 သည်။ တပ်မဟာ (၁) တပ်မဟာမှူး
 နာ သူ၏ လက်ရင်းတပည့် ကျော်ဟိုး
 ဖြစ်၏။

၁၉၇၆-ခုနှစ်၌ KNUP
 အတွင်း လက်ဝဲဝါဒများ လွှမ်းမိုးလာ၍
 မန်းဘာဇံသည် ဗကပနှင့် ပူးပေါင်းရန်
 ဩသည်ဟု စွပ်စွဲပြီး မန်းဘာဇံပေး
 ဆာသည့် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးအား ကိုယ်တိုင်
 ဖင် ပြန်ယူခဲ့သည်။ KNUP ကိုလည်း
 KNU ဟု ခေါ်တွင်စေခဲ့သည်။
 အနီရောင်သန်းသည့် တပ်ဦးစာလုံးကို
 ဖြုတ်ခိုင်းခဲ့၏။

မိုလ်မြဲသည် KNU တွင်
 ထပ်စုမှူး၊ တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ရင်းမှူး

တပ်မဟာ (၄) ဒုတိက်ခိုက်ရေးမှူး၊
 တပ်မဟာ (၁) တပ်မဟာမှူး၊ KNUP
 ဒုဥက္ကဋ္ဌ KNU တပ်မ (၁) တပ်မမှူး၊
 KNU ဦးစီးချုပ် စသည်ဖြင့် တာဝန်
 အမျိုးမျိုး ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀
 ခုနှစ်က တညလတပ်ပေါင်းစုတွင်
 ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် KNU, PDP,
 NMSP သုံးပါတီညီညွတ်ရေးတပ်
 ပေါင်းစုတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြန်သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းက
 စပြီး KNU ဌာနချုပ်ကို သံလွင်နှင့်
 သောင်ရင်းမြစ်ဆုံ မာနေပလောသို့
 ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပြီး အတည်တကျ
 ဌာနချုပ်ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်
 ကမူ သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း ဖွေး
 ဘောလူးရွာကလေးတွင် နေထိုင်ခဲ့
 သည်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကား မဲဆောက်ပြီး
 အရှေ့ဘက် ၁၀ မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိ
 သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း
 အပြီး ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် အစိုးရဆန့်ကျင်
 ရေးအဖွဲ့အစည်း၂၁ ခု ပါဝင်သော
 မြန်မာနိုင်ငံ ဒီမိုကရက်တစ် မဟာမိတ်

အဖွဲ့ချုပ် DAB တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်
 ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

တပ်မတော်အစိုးရ လက်
 ထက်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး စေ့စပ်
 ဆွေးနွေးရန် ရန်ကုန်ကို ၂ ကြိမ်မျှ
 လာခဲ့ဖူးသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးမှု
 မပြီးပြတ်သေးမီ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၌
 ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းလာ၍ သူ
 အသက် ၈၂ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့
 သည်။

ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သား ၂
 ဦး၊ သမီး ၃ ဦးနှင့် ဇနီးတို့ ကျန်ရစ်
 ခဲ့သည်။

သားကြီး နေဒါမြနှင့်
 သားငယ်နေစိုးမြတို့သည် KNU တွင်
 အမှုထမ်းကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ၁ နှစ်၊
 ၂ နှစ် က သားငယ်နေစိုးမြသည် သူလူ
 ၁၀၀ ခန့်နှင့်အတူ မြဝတီသို့
 ရောက်ရှိကာ နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့်
 ငြိမ်းချမ်းရေးရယူ၍ မြဝတီမှပင်
 နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဆွေမျိုးမကင်းသော
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြ

ကျွန်တော်သည် KNU
များနှင့် ၁၅ နှစ်လုံးလုံး စစ်တိုက်လာ
သူဖြစ်၏။ ထိုသို့ KNU များနှင့် ၁၅
နှစ်ကြာ စစ်တိုက်လာသူတစ်ဦးသည်
KNU ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြနှင့်
ဆွေမျိုးတော်နေပါသည်ဆိုသော်
သင်ယုံပါမည်လား စာရှုသူ။ မယုံမရှိ
ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ။

၁၉၆၈ ခုနှစ် နွေဦးတွင်
ကျွန်တော်သည် မွေးရပ်ဇာတိ အညာ
သို့ပြန်၍ မွေးစားအမေ အသုဘ
အတွက် စီစဉ်သင့်သည်များကို သွား
ရောက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ အမေ
မရှိတော့သည်နောက် ဘဝကို
တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရတော့
မည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတိမြို့ကလေးက
ချစ်ဦးသူကို သွားတွေ့ပြီး လက်ထပ်လို
သည်အကြောင်း ညှိနှိုင်းသည်။
ချစ်ဦးသူက မန္တလေးတက္ကသိုလ်က
တတိယနှစ်ကျောင်းသူ။ တက္ကသိုလ်

တက်နေဆဲ။ ထိုအချိန်တွင် သူမနှင့်
ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစား
သက်တမ်းက ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။
မိသားစုအရေးအခင်းများကြောင့်
လက်ထပ်မည့်အရေးကို ချစ်ဦးသူက
အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်သည်။
ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းမရခဲ့။ သို့ဖြင့်
ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ် နွေဦး
တွင် လေ့လာနှင့်အတူ အချစ်နာကျကျက
ဖာပွန်ဒေသသို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ပြန်ရောက်ပြီး ရက်ပိုင်း
အတွင်းမှာပင် ယခု ကျွန်တော်၏
ဇနီးသည် မေ (အမည်ရင်း မူမူ ခေါ်
နော်မူမူ) နှင့် တွေ့သည်။ သူမက
တတိယအကြိမ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
ဖြေရန် တောင်ငူမှ ဖာပွန်သို့လာ၍
အမျိုးများနှင့် အတူနေပြီး စာကျက်
နေချိန်။ ကျွန်တော်က အချစ်နာကျပြီး
တစ်ကိုယ်တော်ဘဝကို စိတ်ပျက်နေ
ချိန်။ နှစ်ယောက်သား ကံကြမ္မာ၏
စေစားချက်အရ တွေ့ကြရသည်။
တွေ့သည့်ညမှာပင် ချစ်သူဘဝ

ကျရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်
ပြတ်သားစွာပင် မေ့ကို လက်ထပ်
မည်အကြောင်းပြောသည်။ မေ
လည်း ကျေကျနပ်နပ် လက်ခံသည်။
စာမေးပွဲဖြေပြီး သူမ တောင်ငူပြန်သွား
သည်။ ကျွန်တော်က Output
စခန်းထိုင်သွားရသည်။ ထိုကာလမှ
လခန့် လွန်မြောက်ပြီးသည်အထိ
ကျွန်တော်က D.S.G.H သို့ သွား
ဆေးရုံတက်ရသည်။ မေ လိုက်လာ
ဆေးရုံကအဆင်းတွင် လူငယ်ချစ်
သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဘားအံတွင်
တက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြ၏။

၁၉၆၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ
လမှာ ဖြစ်သည်။

မေက ကျွန်တော့်ဆွေမျိုး
များကို မတွေ့ဖူးသလို ကျွန်တော်
လည်း သူမ၏ မိဘများကို မမြင်ဘူး
တောင်ငူမြို့ကြီးရပ်ကွက်
သစ်ခေါင်းကြီး ဦးစောနားမှူးနှင့်
ဒေါ်ဒွေးတို့ကား မေ့ မိဘများပါ
ကရင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် မေ့ကို
ချစ်၍ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မေ့မျိုးရိုးတွေ
ဘာတွေကိုလည်း မစိစစ် မစောကြော
မိပါ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး တောင်ငူ
ထိုက်သွားမှ သူမ၏မိသားစုကို မြင်ဖူး
တော့သည်။ ရိုးသားသော ကရင်
မိသားစုဟုသာ မြင်ခဲ့ပါသည်။

တပ်ပြန်ရောက်တော့
ကျွန်တော် မိန်းမယူသည့် ကိစ္စနှင့်
ဆက်သက်ပြီး တပ်ရင်းမှူးက ခေါ်တွေ့
သည်။ သိပ်ပြီး ကျေနပ်မှုရှိပုံမရ။

“နေပါဦးကွ။ မင်း ကောင်မ
လေးရဲ့အဖေက အလင်းဝင်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒါလောက်တော့ ကျွန်တော်
သိထားပြီးဖြစ်၍ ဟုတ်ကြောင်းပြောရ
တော့၏။ KNU အလင်းဝင် သမီး
သွားယူမိ၍ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါနှင့်
ဆက်ထပ်ခွင့်ကျအောင် အတော်လုပ်ခဲ့
ရ၏။ ဒါတောင် တပ်ရင်းမှူးကြီးက
အလွန်သဘော ထားပြည့်ဝသူဖြစ်
သောကြောင့်ပါပေ။

ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီး
သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က British Army
က ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် Force
136 နှင့် မြန်မာနိုင်ငံငွေသို့
ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ဖာပွန်ဒေသတွင်
ပြောက်ကျားတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။
၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာ့တပ်မတော်
ဖွဲ့စည်းချိန်တွင် အမှတ် (၁) ကရင်
သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းတွင် ဗိုလ်ကြီး
အဆင့်နှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်
ကရင် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၁) သည်
KNDO တို့ တောခိုရာ၌ ပူးပေါင်း
ပါဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီး

ဗိုလ်ကြီးနားမှူးသည် တောတွင်း၌
KNU တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး
စောနားမှူးဖြစ်လာ၏။

ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး
သည် ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းဒေသသား
ဖြစ်ရာ ဗိုလ်မြနှင့် ငယ်စဉ်က တစ်ရွာ
တည်း အတူနေခဲ့ကြဖူး၏။

အစ်ကိုလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
ယောက္ခမကြီး စစ်ထဲလိုက်သွားချိန်တွင်
ဗိုလ်မြက သုံးလေးငါးနှစ်သားအရွယ်မျှ
ဖြစ်၏။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ကျွန်တော့်
ယောက္ခမကြီး မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်
ချိန်၌ ဗိုလ်မြသည် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ
ပြီး ဖာပွန်ရဲတပ်ဖွဲ့၌ ရဲအမှုထမ်း

ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး
တော့ခိုတော့ တပ်ရင်းမှူးရာထူး
ရသည်အခါ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့်
ဗိုလ်မြကို သူတပ်ရင်းတွင် ခေါ်ယူပြီး
တာဝန်ပေးသည်။ ပထမ တပ်စုမှူး။
နောက်တော့ တပ်ခွဲမှူး။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော့်
ယောက္ခမကြီး လူ ၃၀၀ ခန့်နှင့်
ဘားအံတွင် အလင်းဝင်သည်။ ဗိုလ်မြ
လိုက်ပါခဲ့၏။ အသက် ၃၀ ကျော်
အရွယ်။ ဘားအံတွင် ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်
နေပြီး မြို့ပေါ်တွင် အဆင်မပြေဖြစ်ကာ
ဗိုလ်မြ တောထဲပြန်သွားသည်။ KNU
တပ်မဟာ (၄) တွင် တိုက်ခိုက်ရေးမှူး
တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးသည်မှာ
၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်က မွေးလာသူ
ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က ဗိုလ်မြတို့က ချီခဲ့
ပိုးခဲ့ကြသည်။ သုံးလေးနှစ်လောက်
ချီခဲ့ပိုးခဲ့ကြရသည်ဆို၏။ တကယ်ဆို
တော့ ကျွန်တော့်ဇနီး နော်မူးမူသည်
KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်မြ၏ တူမပါပင်

တည်း။
ဤသည်မှာ KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်လို
ဆွေမျိုးတော်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဖြစ်ပါ သည်
ခင်ဗျား။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ရယ်စရာတစ်ခု ပြောလိုပါသေးသည်။
ကျွန်တော်က ကြုံတိုင်း
ဆုံတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သင်တန်း
တစ်ပတ်တည်းဆင်း သူငယ်ချင်းတွေ
ကို ကြားတတ်၏။

“ငါက KNU ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့
ဆွေမျိုးကွ”

“ဟ ... ဘယ်လိုဆွေမျိုး
တော်တာလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... သူတုမ
ယောက်ျားလေကွာ”

“အဲဒါ တပ်ကလူကြီးတွေက
မသိဘူးလား”

“အ ... အမှ မဟုတ်တာ။
သိကြမှာပေါ့”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်းကို

ဘာလို့ရာထူးတွေ ပေးနေလဲ”
“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ
သိပ်တော်နေလို့ မပေးမဖြစ်ပါ
နေမှာပေါ့ကွာ။ ပကပပဟိုကော်
ဝင်ရဲ့ ညီမအရင်းယူထားတဲ့သူတော့
ဝန်ကြီးပေးသေးတဲ့ဥစ္စာ”

“အောင်မာ ... ခွေးမသား
တယ်တတ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...
... ဟား ... ဟား ... ဟား ...

မေးခွန်းမေးသူ သူငယ်ချင်း
များနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်
ပါသည်ခင်ဗျား။

ဤသည်မှာ မြဝတီတိုင်း
ကို ညွှန်ကြားခဲ့သည့် KNU ဥက္ကဋ္ဌ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြနှင့် ပတ်သက်
ကျွန်တော် ပြောချင်သည့် အကြောင်း
အရာများပါခင်ဗျား။

ရှေ့လဆန်း
သောင်းလေ

သရုပ်ဆောင်တော်မူသော

သတိဇာတ်

မင်းမင်းမင်းမင်း
မင်းမင်း

အစပိုင်းကတည်းက...	ကျွန်ုပ်ကိုပဲပြော ကျွန်ုပ်မိန်းမကို သွားမ	ကိုကျော်အေးမှာ အေး... ချစ်နဲ့
"အိမ်လခကတော့ အတော်	ပြောနဲ့"	လုပ်ခဲ့ပြီးအတွေ့အကြုံ အတော်များများ
သက်သာတယ်... ဒါပေမယ့်..."	"စိတ်ချပါ... ဒါဆို ဒီအိမ်ကို	ရှိသူဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် ကက
ဟု အိမ်ဌာနပွဲစား မမြင့်က	ကိုကျော်အေး ဌာနမယ်ပေါ့"	အဌာနတက္ကစီ ကားမောင်းနေသည်။
ပြောနေရင်း သူ့စကားကို ဖြတ်၍ထား	"ဌာနမယ်... ဌာနမယ်"	ကိုယ်ပိုင်မဟုတ် သူများကားကို ဌာနမောင်း
သည်။	ထိုအခါ အိမ်ဌာနပွဲစား မမြင့်	နေခြင်းပင်။
ကိုကျော်အေးက...	အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ပွဲခရမည်	သူ့မှာ ငွေ (၁၀) သိန်း (၁၅)
"ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်သလဲ	မဟုတ်လား... ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်း	သိန်း စဘော်တင်၍ မောင်းနိုင်သည်
မေးလိုက်သည်။"	ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ရခြင်းဖြစ်သည်။	မဟုတ်။ သို့သော်ကား အံ့နာတွေက
မမြင့်မှာ ပြောဖို့ခက်နေသည်။	ထိုအိမ်ဌာန စာချုပ် ချုပ်သည်။	ကိုကျော်အေးကို သူတို့ကား မောင်းပေးဖို့
မပြော၍လည်း မဖြစ်။	အိမ်ကလေးက ရပ်ကွက်	ဖိတ်ခေါ်ပြီး
"ပြောပါ"	မြောက်ပိုင်းအစွန်မှာ ရှိသည်။ လုံးချင်း	ကိုကျော်အေးက ကားကိုညာ
ကိုကျော်အေးကလည်း ဇွတ်	သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေး တစ်လုံး	ညာတာတာ မောင်းတတ်သည်။ ကားကို
သမာသည်တော့ မမြင့်က ဆက်ပြော၏။	ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြံဝန်းကလည်း အတော်	လည်း စက်အင်ဂျင်ချပြီး ပြင်သည်အထိ
"ဒီအိမ်မှာ သရေမ မသဲဝါ	လေးကျယ်သည်။ အိမ်ရှေ့ ထင်းရှုပင်	ပြင်တတ်သည်။ ဒီလို ကားအိုင်ဘာဖို့က
ရှိတယ်"	ကြီးက အနိပ်ကောင်းသည်။	အလွန်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့် ကားအံ့နာ
ကိုကျော်အေးက တစ်ချက်ပြီး	ထိုအိမ်တွင်း ကိုကျော်အေးတို့	တွေ ကိုကျော်အေးကို လိုလားသည်။
လိုက်လေသည်။	ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သောအခါ အိမ်ဌာနပွဲစား	သို့နှင့် ကိုကျော်အေးမှာ ကား
"မမြင့်... ကျွန်က ဒီအိမ်ဖို့	မမြင့်ပြောသလို သရေမ မသဲဝါကအကြောင်း	ကမရှိ၍ ထိုင်နေရသည် မရှိ၊ ကျွမ်းကျင်
ကိုမှ နေချင်တာ... မသဲဝါမကလို့ မသဲဝါ	မပြသေးပေ။ ကိုကျော်အေးကမူ သရေမ	ရာလီဗွာဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
ဖြစ်စေဦးတော့ ကျွန်မကြောက်ဘူး...	မသဲဝါအကြောင်းပြပါစေ ဟုပင် ရှောင်လင့်	အိမ်သစ်တွင် ကိုကျော်အေး အငွေနှင့်
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဒီအကြောင်း	နေသည်။	(၁၂)နှစ်သား မောင်မောင်ငွေကို ပြော

နေထိုင်ပြီး တစ်လကြာလျှင်ကား
မသဲဝါက စတင်၍ အကြောင်း
သတော့၏။

ကိုကျော်အေးမှာ ညဘက်
တက္ကစီမောင်းသမားဖြစ်ပါသည်။
ထည်း သူက ညဘက်မောင်းနေ
သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်မောင်း
နှင့် နေ့ဘက် မမောင်းချင်းတော့
ညဘက် မောင်းပါကလည်း ညဘက်
မောင်းချင်းဖြစ်တတ်သည်။

ထိုနေ့က မနက်ဘက် ကားကို
နာအိမ်သို့ပို့ပြီး နေ့ဘက်ကား
ဘာထံ လက်လွှဲပေးပြီး အိမ်သို့
လာရာ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မငွေက
“ကိုကျော်အေး... ကျွန်မတို့
အိမ်မှာ မနေရဲတော့ဘူး... ညဘက်က
ကျွန်မကို သရဲခြောက်တယ်။ အမလေး
အောင်... လန့်နေသေးတယ်”

ဟုပြော၏။
“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲ”
“ထင်းရှူးပင်အောက် မှောင်ခို
ရာ လက်တစ်ဖက်ပေါ်လာလို့”

“မငွေ သွေးလေချောက်ချားလို့
နေမှာပါ”

“ကျွန်မကတော့ သွေးလေ
ချောက်ချားလို့ မထင်ဘူး... လက်
တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရတာ မမွေ့တော့နဲ့”
“မင်းကလည်းကွာ... ဒီလို
နေရာမျိုး ဘယ်ကနေ သရဲရှိမှာလဲ”
ဟု ပြောလိုက်ရင်း ကိုကျော်
အေး က....

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သရဲမ
မသဲဝါ”
ဟုရွတ်လိုက်သည်။
ကိုကျော်အေးသည် မိမိကိုယ်
တိုင်လည်း ဘုရားတရားအလုပ်ကို ပို
လုပ်သည်။ မိန်းမ မငွေကိုလည်း ဘုရား
တရားအလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းသည်။ ပရိတ်ရေ
ကိုလည်း သောက်စေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ထင်းရှူးပင်အောက်
သွား၍...
“သရဲမ မသဲဝါ... မင်းက
ဒီအိမ်မှာလာနေနေတဲ့ လူတိုင်းကို မင်းမှာ
ရှိတဲ့ နာနာဘာဝ ကမ္မဗိဒ္ဓ တန်းခိုရှိတာနဲ့

မင်းလက်ကို ထုတ်ထုတ်ပြလို ကြောက်
လန့်ပြေးကြပေမယ့် ငါ့ကို ဒီလိုလာ
မလုပ်နဲ့... သတ္တရှိရင် မင်းလက်ကို
ငါ့ကို ပြကြည့်ပါလား... တခါတည်း
မင်းလက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ် သိလား”
ဟုသွားရောက် ကြိမ်းခဲ့သည်။
ကားဂိတ်ရောက်လျှင် ဒီ
အကြောင်း ကားသမားအချင်းချင်း
ပြောပြလိုက်သေးသည်။ အရည်ကြီး
ကိုစုံလှက...

“ဟေ့ကောင်... ကျော်အေး
မင်းမဟုတ်တာတွေ လုပ်မနဲ့”
ဟု ပြော၏။
“အို... ငါက ဟုတ်တာ
လုပ်တာ... ဒီအိမ်မှာ သရဲမ မသဲဝါ ရှိ
တယ် သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေတာ လူလောက်
ဘုန်းကရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဒီလိုတွက်လို့မရဘူး...
ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေ
ကြတာပဲ”
“ငါအကြံပေးချင်တာကတော့
အဲဒီ သရဲမ မသဲဝါ အဲဒီအိမ်က မရှိ

တော့အောင် ဘုန်းကြီးတွေ ပင့်ပြီး

ကမ္ဘာဝါစာ ဖတ်စေချင်တယ်”

“အဲဒါ တို့အရပ်ထဲမှာ နှစ်တိုင်း

လုပ်နေတာပဲကွာ... အထူးလုပ်စရာမလိုပါ
ဘူး”

“ကျော်အေးရာ... မင်းက ငါ

တို့ထက် အတွေ့အကြုံလည်း ရှိတယ်၊
စာလည်း ပိုဖတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ပြော
ရတာ ခက်တယ်”

“မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ပြောချင်တာ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်”

“တစ်ခုတည်း ပြောချင်တာ

လား”

ကျော်အေးက အရည်ကြီး

ကိုလှစ်ကို နောက်လိုက်ပါသေးသည်။

ပြီးတော့သူက...

“ဒီနေ့ ဝိုးအေးလို့လားမသိဘူး

ပါစင်ကုာ နည်းလိုက်တာ... မသဲမာတို့
စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ သွားကိတ်ထိုးရ မလို
တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ”

“မသဲမာကလည်း မင်းသရဲမ

မသဲဝါလို့ပဲ လန့်စရာကောင်းတယ်နော်”

“ရော်စမ်းပါကွာ”

“မတော်ပါနဲ့ဦး... မင်းသရဲမ

မသဲဝါကိုတော့... အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်
မှာနော်”

“ရှင်းမယ်... ဒီတစ်ခါ မှောင်

ထဲက လက်တစ်ဖက် ပြလိုက်တော့ အဲဒီ
လက်ကို စားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ပစ်မယ်”

“မဟုတ်တာ အံတော်ပြောတဲ့

ကောင်”

ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်အေး

တို့ ဂိတ်ရှေ့ခိမ် တယ်လီဖုန်းက ကျော်

အေးကို လှမ်းအော်သည်။

အရည်ကြီး ကိုလှစ်က...

“ကျော်အေး... မင်းဖုန်း”

ဟုကျော်အေးသည် တယ်လီ

ဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုင်လိုက်ရာ တစ်
ဖက်မှပြောသူမှာ အခြားသူမဟုတ် မငွေ

ဖြစ်၍ နေလေသည်။ မငွေစကားသံမှာ

တော်ကြောက်လန့်နေသည် အသံဖြစ်
သည်။

“ကိုကျော်အေး... အိမ်ထဲ

အမြန်ပြန်လာခဲ့မိဦး... ဒီကျမှ အကြောင်း
စုံ ပြောပြချင်လို့ပါ”

“ငါဒီအချိန် အိမ်ပြန်လို့

မလား... အံ့နာကြေး မရလို့ဖြစ်ဘူး

မင်းလည်း သိသားပဲ... ငွေသောင်းလောက်

ရှာမှ အိမ်အတွက် ငါးထောင်လောက်

ကျန်တာ”

“ကိုကျော်အေးကို... ကျွန်

က စီးပွားရေး စစ်တမ်းထုတ်နေတာ

မဟုတ်ပါဘူး... အိမ်ကိုခဏ ပြန်လာ

ပြောတာပါ”

“အေးအေး... ဒါဆိုလဲ ပြီးသွား

သို့နှင့် ကိုကျော်အေးသည်
ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မငွေသည်

ကိုကျော်အေးကို တွေ့ရလျှင် တွေ့ချင်း
“ဒီနေ့ည ရှင့်သားကို သရဲမ
မသဲဝါက လက်ပြလို”

ဟု အားကိုးတကြီး ပြောလေ
သည်။

“လက်ပြရင် လက်ဖြတ်ပစ်
ထိုက်ပေါက္က”

“ရှင်.. မဟုတ်တာတွေ မပြော
နဲ့လေ”

“အလကားပါက္က . . မင်းတို့
သူကို ကြောက်နေလို့ပါ.. ကြောက်မနေနဲ့
အကြံကြည့်ပါလား.. သူတို့ကိုမူ မကြောက်
စား.. မကြောက်တော့ မခြောက်ဘူးပေါ့”

ကိုကျော်အေးက ပြောပြော
ဆိုဆို သူကား သူလျှောက်၍ သွားကာ
စားကို ပြန်မောင်းထွက်သွားပါလေ
တော့၏။

မငွေမှာ သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ်ကြာ

လျှင်ကား ကိုကျော်အေးတို့ မိသားစုမှာ
မမျှော်လင့်သော စိတ်မောစရာ ပြဿနာ
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုပြဿ
နာမှာ ကိုကျော်အေး၏ သား မောင်မောင်
ငွေ လမ်းထိပ်က စက်ဘီးငှား၍စီးရာ
မြောင်းထဲ ထိုးကျပြီး ဘယ်ဘက်လက်
ကျိုးသွားခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ငွေ လက်ကျိုး
သွားသည်ရှိရာ ဆေးရုံတက်ရောက်၍
ကုသမှု ခံယူရလေသည်။ လောလော
ဆယ် ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ရလေသည်။
ကိုကျော်အေးတို့မှာ ကလေးဆေးရုံတင်ပြီး
ဆေးကုသမှုခံယူရသည့်အတွက် ငွေကုန်
ကြေးကျ အတော်များသွား၏။

မငွေကမိမိသား လက်ကျိုး
သွားရခြင်းအပေါ် သရဲမ မသဲဝါနှင့်
ပတ်သက်၍ခလမလား အတွေးနှင့် ဆရာ
တစ်ယောက် သွားမေးလေရာ ထိုဆရာက
တွက်ချပြီး သူတတ်သိသော နည်းပညာ
ဖြင့် ဟောပြောပေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီအိမ် အစွဲ
က ဒီကလေးကိုလုပ်တာ . . လူကြီး

တွေကို လုပ်လို့မရလို့ ကလေးကို ကံနိမ့်
တုန်းလုပ်လိုက်တာ”

ဟုအတိအကျ ပြောလိုက်
သကဲ့ သို့ ပြောလေရာ မငွေမှာ အတော်
ပင်တုန်လှုပ်၍ သွားလေသည်။ သို့နှင့်
သူမသည် ကိုကျော်အေးအား . . .

“ကဲ.. ကိုကျော်အေးရေ..

ရှင်ဖာသာရှင် သရဲမ မသဲဝါနှင့် နေချင်
သပဆိုသဲ နေနဲ့၊ ကျွန်တို့ သားအမိတော့
မနေရဲတော့ဘူး.. အခုသားလက်ကျိုး
ရတာ ဘယ်သူလက်ချက်လည်း သိလား
.... ရှင့်သရဲမ မသဲဝါလက် တော်ရေ”

“အိုက္က.. နိုင်တီးတွင်တီးက
စကားတွေကို (၂၁) ရာစုမှာ လာပြောနေ
ရတယ်လို့.. သွားစမ်းပါ.. ဒီကောင်
စက်ဘီးစီးတာ အသုံးမကျလို့ လက်ကျိုး
တာပဲ.. ဒါဆို ဆေးရုံပေါ်မှာ မင်းတွေခဲ့တဲ့
တခြား လက်ကျိုးတဲ့သူတွေ၊ ခြေကျိုးတဲ့
လူတွေကွာ သရဲထီးတွေ သရဲမတွေ
လုပ်လို့ပဲလား အလကား . . အဲဒါ
နာနာတာဝတွေ လူတွေကို ဘာမှ လုပ်လို့
မရဘူး

“ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်တော့ဘူး
ရှင်က အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ပြော
တာမဟုတ်ဘူး။ သက်သက်တမင်ကပ်
ပြောနေတာ... ကပ်ပြောနေတဲ့ လူမျိုးနဲ့
ကျွန်မ စကားပြောတော့ဘူး။”

မငွေသည် သားနှင့်ပတ်သက်
လာသောအခါ ကိုကျော်အေးကို ပင် လှောင်
ပြန်၍ ပြောဆိုလာပါတော့၏။ သည်တော့
မှ ကိုကျော်အေးက လေချိုးသွေးကာ...

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဒီကိစ္စ
မင်းကြိုက်သလို လုပ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မငွေက မိမိတို့ အခြေအနေကို
ကို ဦးလေး ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒထံ သွားရောက်
လျှောက်တင်လေရာ ဦးနန္ဒက စိစစ်ညွှန်
ကြားပေးလေသည်။ သို့နှင့် မငွေသည်
သံဃာတော် ငါးပါးပင့်ဖိတ် ဆွမ်းကျွေး
ပရိတ်နှာလေသည်။

ဆရာတော်များက မငွေကြို့
တင် လျှောက်ထားသဖြင့် ဆွမ်းမစားခင်
မှာပင် ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်သံများ စီမံပေး
သည်။ ထို့နောက် ပရိတ်ရွတ်ဖတ်

သရဇ္ဈာယ်၏။ သဗ္ဗေဗုဒ္ဓေါ ကုဒ္ဒိပတ္တာ
ဂါထာမှာ စည်းချက်ထားဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင်
နတ်များပင့်ဖိတ်ကာ မေတ္တာ ပရိတ်ကို
ဆက်လက်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် လေ
သည်။ ပုဗ္ဗာဇနိယ ကမ္မဝါစာကို ဖတ်ရန်
အမိန့်စာပြန်လျှင်ကား တရားလာနာသူ
အိမ်နီးချင်း မထွေးတင်မှာ...

“ကြောက်ပါပြီ... ဘုရား
တပည့်တော် မနောက်ယှက်တော့ပါဘူး
... ကြောက်ပါပြီ... ကြောက်လှပါပြီ”

ဟု ပြောလာလေရာ ဆရာ
တော် က...

“နေဦး... မသွားနဲ့ဦး...”
ဟု ချုပ်ထားလို ကံသည်
သဘော မိန့်ကြားလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... သင်က ဘယ်သူ
လဲ... ဘာဖြစ်လို့ အနောင်အယှက် ပေးချင်
ရတာလဲ”

“တပည့်တော်က သရဲမ မသဲဝါ
ဝါ... ဒီနေရာက ထင်ရှားပင်ကြီးမှာ ကျွန်မ
အဖွား မဖဲဝါက လာထားခဲ့တာပါ။ ဒီအပင်
ကြီး အောက်က ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ လူတွေ

ကို ကျွန်မက သက်ပြုပြီး မောင်းထုတ်
နေကြပါ။ ဒီလူကိုကျော်အေး ခေါင်း
နေလို့ သူ့ကလေးကို ကျွန်မ တွန်းချလိုက်
တာပါ”

“မင်းမှားတာပေါ့... အ
မကောင်းလို့ သရဲမ နာနာတာဝန်
တာ မမှတ်သေးပဲကိုး... ကောင်းတာထု
ကောင်းတဲ့နေရာ ရောက်မှာပေါ့... အ
ဒေဝ နတ်မင်းကြီးလေးပါးဆီမှာ သင်
တဲ့နေရာတောင်ပြီး အဲဒီကိုသွားနေတာ

“တင့်ပါ့... တပည့်
သွားပါတော့မယ် ဘုရား”

ဆရာတော်များက ပုဗ္ဗာဇနိ
ကမ္မဝါစာကို ဆက်လက်ရွတ်ဖတ်
သရဲမ မသဲဝါနှင့် ဝေမာနိက ပြိတ္တာမူ
အမျှပေးဝေစေ၏။

သည်နောက်တော့ ကို
အေးတို့ ပိသားစုမှာ အေးငြိမ်း
လေတော့၏။

ပြင်တတ်ပါသည်

နတ်သမီးသစ်

ဦးသန်းစိုး(ချောင်းနက်)

ယခုအခါတွင် မဂ္ဂဇင်အသီးသီးမှာ ပရလောကသားများအကြောင်း သိခဲ့တစ်စွဲ၊ မှင်စာ၊ စုန်း၊ ကဝေ၊ ရက္ခစိုးစသည်များအကြောင်း ဖတ်ရှုနေရပါသည်။ ပရလောကသားများအကြောင်း ကြားမှယုံကြည်ကြသူများလည်း ရှိပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဘကြီးကား ကြား၍ ယုံရာတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီးပြောပြသော ပရလောကသားအကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားတင်ပြပါမည်။

စာရေးသူ၏ ဘကြီးကား ဦးအောင်ထွန်း (အမည်ရင်း) ဖြစ်သည်။ ဘကြီးဦးအောင်ထွန်း၏ ယောက်ဖ၊ အမေကြီး ဒေါ်ငွေသာ၏ မောင်မှာ ဦးရာရှိန် ဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းနက်အရှေ့ရွာ၊ အနောက်တောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးအောင်ထွန်း ဒေါ်ငွေသာတို့၏ သားသမီးများကား မရှိတော့ပြီ။ ယခုစာရေးသူနှင့်တကွ မြေးများသာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။ ဦးရာရှိန်၏ သားသမီးများထဲမှ ယခု (၂) ဦးကျန်ပါသေးသည်။ မြေးများလည်း ရှိပါသည်။

ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိန်ကား သမီးယောက်ဖဆိုသော်လည်း ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြပါသည်။ အစ်ကိုကြီး ညီလေးဟုပင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုအချိန် (၁၉၅၀) ခုနှစ်က ဦးအောင်ထွန်း ဦးရာရှိန်တို့မှာ အသက် (၄၀) ကျော် (၅၀) နှစ်ခန့်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးများကလည်း အရွယ်ရောက်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် တောင်သူအလုပ် လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို သားသမီးများက လုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။ သားသမီးများက ဘုန်းကြီးကျောင်းစာကို သင်ကြားကြ၍ ရေတတ်ဖတ်တတ် ရှိပါက ကျောင်းက ထွက်ကြရပါသည်။

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ထိုအချိန်က အတန်းမာ၊ ခေတ်မီစာပေလည်း မပေါ်ပေါက်သေးပါ။ ကျောင်းက ထွက်ကြပြီး မိဖုရားတောင်သူ အလုပ်ပင် လုပ်ကြရပါသည်။

ဦးအောင်ထွန်း ဦးရာရှိန်တို့၏ လယ်ယာမြေကွက်များက ရွာနှင့်လည်း နီးပါသည်။ မြေကောင်းများဖြစ်၍ နှစ်စဉ် သီးနှံအရ များကြပါသည်။ ဦးအောင်ထွန်း ဦးရာရှိန်တို့ လက်ထက်က တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို မြေယာကွက်များအား ကျန်အောင်ပင် မထွန်ယက်နိုင်ကြပါ။ ရှေးကျွန်းတို့ အယူအဆတင်ပြပါဦးမည်။ ရှေးလူကြီးများက မြေကွက်တစ်ကွက်တွင် သုံးပုံ တစ်ပုံကို ချန်လှပ်၍ စိုက်ပျိုးသည်။ မြေသြဇာကုန်မှာ စိုးလို့တဲ့။ ခုန့်ချန်တဲ့အပိုင်းကို ရှေ့လာမည့်နှစ် ထွန်ယာစိုက်ပျိုးကာ တခြားနေရာ (စိုက်ပျိုးခြင်းကို ချန်ထား၏။ ရှေးတုန်းကတော့ လယ်ယာမြေကွက်ကလည်း ပေါ၊ လူဦးရေလည်း နည်းသေးတော့ သူတို့ အစာအဆ မှန်ကန်ပါမည်။ ယခုခေတ်တွင် စိုက်ပျိုး၍ရသော မြေဆိုလျှင် တင်ထား

မှ မချိန်စိုက်ဖို့ရပါသည်။ တစ်သီးတွင်
ကော တစ်နှစ် သုံးသီးပင် စိုက်ဖို့နေကြ
ရပါပြီ။ လူဦးရေကများ လုပ်ကိုင်စရာ
ခြေကွက်က ရှားနေပါပြီ။

ထိုအချိန်က ဦးအောင်ထွန်း
ဦးရာရှိတို့ကား တောင်သူလူချင်းသာကြီး
များ ဖြစ်ကြပါသည်။ အိမ်မှာ အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းများပါ။ လှည်းမွှား အပြည့်အစုံ
ရွာငွေ အပြည့်အစုံဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်
ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိတို့ကား အလုပ်မလုပ်
ကြတော့ပါ။ သားသမီးများက အားကိုး
ရပါပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အလုပ်ကတော့
ထိသန့်ခွဲတ်ကာ သာရေးနာရေးကိစ္စများ
စွာစဉ်လှည့်လိုက်တတ်ကြပါသည်။

x x x

ဦးအောင်ထွန်းတို့၏ ဓရိက်

ဦးအောင်ထွန်း၊ ဦးရာရှိတို့၏
အလုပ်ကား သာရေးနာရေး လူမှုရေးတွင်
သာမက လောင်းကစားပိုင်း ကြက်တိုက်
ပိုင်းများပင် မလွတ်တမ်းလိုက်ကြပါသည်။
ကျောရွာရပ်ကွက်နီးလျှင် ခြေလှောင်သွား၍

ရွာဝေး အရပ်ဝေးကိုမှ မြင်းနှင့်သော်လည်း
ကောင်း လှည်းယဉ်ကြောနှင့်သော်လည်း
ကောင်း သွားကြပါသည်။ ကြက်တိုက်
လောင်းကြသော်လည်း တစ်ခါဟရံသာ
နိုင်ကြ၍ အရုံးက များပါသည်။ သို့သော်
ဆင်းရဲသွားအောင် မွဲသွားအောင်တော့
မလောင်းကြပါ။ အလုပ်မရှိ၊ အပျင်းပြေ
သဘော သွားလာနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိ
ကား ညနေတိုင်း အရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထန်း

ရည်ဖြစ်ဖြစ် နေ့စဉ် သောက်နေကြပါ။ မူး
အောင်၊ လဲအောင် လူမှန်းမသိအောင်
တော့ မသောက်ကြပါ။ မုတ်မုတ်ရရ
တင်ပြပါဦးမည်။ ထိုအချိန်က ငွေဒဂါး
အသုံးမှ ငွေစက္ကူအသုံးသို့ ပြောင်းကာစ
ရှိပါသေးသည်။ ချောင်းနက်အရှေ့ရွာနှင့်
မနီးမဝေး (၁) မိုင်ခွဲခန့်တွင် အနောက်
မြောက်ဘက်တွင် ရဲတပ်ရွာနှင့် အရှေ့
မြောက်ဘက်တွင် ကံလှကန်ရွာဟု နှစ်ရွာ
ရှိပါသည်။ နှစ်ရွာစလုံးတွင် ထန်းတော

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

များ၍ ထန်းတက်ကာ ထန်းရည်များ ရပါသည်။ ဦးအောင်ထွန်း၊ ဦးရာရှိန်တို့က ရဲတပ်တွင် ထန်းတစ်ပင် ကံလှကန်ရွာတွင် “ထန်းတစ်ပင် တောင်ပေး” ပေးထားပါသည်။ ထိုအချိန်က ထန်းရည်ရာလီ (၂ - လခန့်) ထန်းတစ်ပင်ကို (၅) ကျပ် ပေးရပါသည်။ ထိုထန်းပင်များမှ ထွက်သော ထန်းရည်ကို အခြားမည်သူ့ကိုမှ မရောင်းချရပါ။ ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိန်တို့အတွက် ချန်ထားပေးရပါသည်။ သူတို့ မသောက်နေ့ အချိန်ကုန်မှ တခြားကို ရောင်းရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝယ်ထားခြင်းကို “ထန်းပင် တောင်ပေး” ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

ဦးအောင်ထွန်း၊ ဦးရာရှိန်တို့ကလည်း နွေဦးပေါက်၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်းကတည်းက နေ့စဉ် ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ထန်းရည်ကို ရဲတပ်နှင့် ကံလှကန်တစ်လှည့်စီသွားရောက်သောက်ကြပါသည်။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ထန်းရည်တစ်မြုံ (လေးပုလင်း) မှ တစ်ပတ်ပါ၊ လူတစ်ယောက် ထန်းရည်တစ်မြုံသောက်

လျှင် အထွန်းနိုင်ပါသည်။ သူတို့ကတော့ နှစ်ယောက်မှ တစ်မြုံပဲ သောက်ကြပါသည်။ ထန်းရည်သောက်သွားပြီဆိုလျှင် ကြက်ရိုးကြော်ဖြစ်စေ၊ အမဲခြောက်ဖုတ်ဖြစ်စေ၊ ငါးခြောက်ကင်ဖြစ်စေ အမြဲပါစမြဲပါ။ ထန်းရည်ကလည်း အမြည်းကလေးတစ်ခုခုနှင့်မှ ပိုသောက်ကောင်းသည်ဟု ဆိုပါသည်။

တစ်ခါတရံတွင်လည်း အဖော်အပေါင်းများနှင့် စကားတစ်ပြောပြောနှင့် သောက်ကြသည်မှာ ပိုကြီးချုပ်မှောင်မျှ ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။ အိမ်မှ မည့်သူမျှ လိုက်မလာရ။ မကြုံရပါ။ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ရောက်ကြပါသည်။ အိမ်ရောက်ပြန်တော့

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ညထမင်းစားကောင်းရနဲ့၊ တောအရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ပြန်ပါသည်။ အိမ်ချင်းကလည်း မျက်စောင်းထိုး တစ်အိမ်ကျော်သာကွာသမီး ညထမင်းစားရာတွင် ပာင်းကောင်းချက်သော သူက လှမ်းခေါ်ကာ ထမင်းအတူစားကြပြန်ပါသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ဟင်းကောင်းကြိုက်သူများဖြစ်၍ အမဲပေါ်၊ ဝက်ပေါ်ရာတွင် ငွေဆုံထားကြပါသည်။ အမဲသား၊ ဝက်သားက မပြတ်ရနေပါသည်။ နောက်ဆုံး ဘာသားမှမရှိခဲ့လျှင် အိမ်မွေးကြက်ကို ရိုက်ချက်ပေါ့။ အိမ်သား ငနီသည်နှင့် သားသမီးများကလည်း ဖခင်ကြီးများကို ချစ်ကြောက်ရှိသေကြပါသည်။ ဟင်းကောင်းကို မပြတ်ရှာပေး ချက်ပေးတတ်ကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ သောက်စားမှူးယစ်ကြသော်လည်း အခြားသူများနှင့် စကားမများရန်မဖြစ်တတ်ကြပါ။ ဤသို့အားဖြင့် ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိန်တို့ကား တစ်တွဲဖြစ်နေကြပါသည်။

x x x

အညွနသွားကြခြင်း

ရှေးအခါကတော့ စပါးများ
 လင်းတွင်းရောက်ပြီး စပါးသိမ်းပြီးကြ
 ခိုလှုံရုံ ရွာတိုင်းရပ်တိုင်း အလုပ်က
 လည်း အားကြပြီး ထိုကြောင့် လောင်း
 အစာဆိုင်းများက တစ်စခန်းထလာကြပါ
 ကြက်တိုက်ကြ၏။ နွား ကျွဲ တိုက်
 ခြင်း၊ နောင်အလွင်သင့်မှ ထိုခေတ်က
 ခွဲချင်းတိုက်ကြပုံ ရေးပါဦးမည်။ ဘကြီး
 ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဦးရာရှိန်တို့ကလည်း
 စိမ်းမနားတော့ပြီး ကြက်ပွဲရှိသမျှ ရွာစဉ်
 နှစ်ဆက်အတိုင်း လိုက်နေကြပါသည်။
 ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၊ နှစ်ညအိပ်ပင်
 ခြာနေတတ်ကြပါသည်။

နွေရာသီတွင် ကြက်ပွဲ လောင်း
 အစားပွဲများသာမက ရွာတိုင်းလိုလို၊
 သုရားပွဲများလည်း ကျင်းပကြပါသည်။
 ထိုနေ့က ပေါင်းလပြည့်နေ့ပါ။ ထိုတပေါင်း
 လပြည့်တွင် အိုးကုန်းရွာမှာ ပွဲနှစ်စဉ်
 ကျင်းပပါသည်။ အိုးကုန်းရွာမှာ ချောင်းနက်
 ၏ အနောက်တောင်ဘက်တွင်ရှိ၍
 အစိုစိုခန်းထဲပါသည်။ ထိုနေ့က ရဲတပ်

ရွာတွင် ကြက်ပွဲရှိသဖြင့် ဘကြီးတို့
 နေ့လည်ကတည်းက ရဲတပ်ကို သွားကြ
 ပါသည်။ ထိုကြက်ပွဲတွင် ဘကြီးတို့ နိုင်
 သည်ဟု ပြောပါသည်။ ထန်းရည်သောက်
 ပြီးအပြန် အတော်မိုးချုပ်ပါပြီ။ အိမ်ပြန်
 ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညထမင်း
 စားကြပြီး ဦးအောင်ထွန်းအိမ် လသာ
 ကြမ်းပြင်တွင် လဲလျောင်းနေကြပါသည်။
 ထိုအချိန် အိုးကုန်းဘက်ဆီမှာ တစ်ထီး
 ထီးနှင့် ပွဲမှ ဆိုင်သံကို ကြားနေရပါသည်။
 ထိုအခါ ဦးအောင်ထွန်း၊ ဦးရာရှိန်တို့လည်း
 ပွဲကြည့်သွားရန် တိုင်ပင်ကြပါသည်။

အထူးတိုင်ပင်စရာ မလိုပါ။ ပွဲ
 သွားကြမည်ဆို ထသွားကြပါသည်။ ထန်း
 ရည်အရက်အချိန်က မပြေကြသေးပါ။

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

အိုးကုန်းသွားရာလမ်းမှာ ချောင်းနက်မှ
 တောင်သို့ ကားလမ်းအတိုင်း မိုင်ဝက်
 သာသာသွား၍ ကင်းညောင်ပင်ခေါ်
 ညောင်ပင်ကျမှ မြေလမ်းခွဲအတိုင်း လမ်း
 ခွဲသွားရပါသည်။ မြေလမ်းခွဲ ခွဲချင်း
 မီးရထားလမ်းကုန်းကျော်ရပါသည်။ ကုန်း
 ကျော်ပြီး မြေလမ်းလှည်းလမ်းအတိုင်း
 သွားကြရပါသည်။ မီးရထားလမ်းဘေး
 တစ်လျှောက်တွင်ကား ဇာမနီခြံ၊ နဘူး
 ခြံ၊ ပေါက်ခြံများ ရှိပါသည်။ လမ်းဘေး
 ဝဲယာတွင်ကား သမန်း သက်ငယ်၊ မြက်
 တောဖြစ်ပါသည်။

တပေါင်းလပြည့်နေ့ဖြစ်၍
 လမင်းကြီးရှိသော်လည်း “မြူးခိုးရယ် ဖုံ၊
 ကံရာသီပြောင်း လတပေါင်း” မို့ မြူးတွေ
 ရှိနေသဖြင့် ထိန်ထိန်သာနိုင်ပါ။ တပေါင်း
 လေရှားကလေးက ဆော့ကစားသဖြင့်
 သမန်း သက်ငယ်၊ မြက်ပင်များ တာရှပ်
 ရှပ် ဖြည့်သွားပါသည်။ ပွဲနှင့် နီးလာ၍
 ဆိုင်သံ မြိုင်မြိုင်ကိုလည်း ကြားနေရပါ
 သည်။ ပွဲသွားလမ်းတွင်ကား ဘကြီးတို့
 နှစ်ယောက်တည်းသာပါ။ အခြား ပွဲကြည့်

သူများကား နေဝင်မိုးချုပ်ကတည်းက သွားနှင့်ကြပါပြီ။ လေကလေး တချွန်ချွန် နှင့် လာခဲ့ကြသော ဘကြီးတို့ (၂) ယောက်မှာ လမ်းဘေးဝဲယာကို အမြဲ ကြည့်ရှုအကဲခတ်၍ သွားနေကြပါသည်။ ယခင်တုန်းက ဒီနေရာတွေက သရဲ တစ္ဆေ အလွန်ခြောက်ဆိုပဲ။

မီးရထားလမ်းကုန်းကျော်မှ ဆင်းပြီး အတော်ကလေးသွားမိကြသော အခါ လမ်းဘေး သမန်မြက်တောထဲတွင် နွားပေါက်စလေးတစ်ကောင် လဲနေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ နှစ်ယောက်သား နွား ကလေးကို စမ်းကြည့် ကိုင်ကြည့်ကြပါ သည်။ နွားကလေးက အသက်မရှိတော့ ပါ။ သို့သော် ပူနွေးနွေးနို့ သေတာမကြာ သေးဟု သိကြပါသည်။ ဘကြီးက “အင်း ဒီနွားလေးက ချောင်းနက်အနောက်ရွာမှ နွားအုပ်၊ နွားသွင်းချိန်မှာ ပိုးထိ (မြွေ ကိုက်) ၍သေတာ ဖြစ်မယ်”ဟု ပြောပါ သည်။ ဘကြီးကလည်း “အင်း အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ဆိုပါသည်။ လမ်းပေါ် ရှေ့ နောက်တွင်လည်း လူ၊ လူန မမြင်ရ

ပါ။ ထို့ကြောင့် “ကွမ်းသီးကြိုက် တောင်ငူ ပို့” ဆိုသော စကားအတိုင်း အမဲသား ကြိုက် သမီးယောက်ဖနှစ်ယောက် ကတော့ “ပွတာပဲ” ဟုဆိုကာ “နွား ကလေး၏ အသဲနုလုံး” ထုတ်ယူကာ ပွဲရောက်တော့မှ အကြော်ဆိုင်မှာ ကြော် နိုင်းမယ် ပြီးတော့ အရက်နှင့် မြည်းကြ မယ်” ဟု တိုင်ပင်ကာ နွားပေါက်စ ကလေးအား ရင်ခွဲမည်ဟု ဦးရာရှိန်က နွားကလေးအား ပက်လက်လှန်ပေးပါ သည်။ ဦးအောင်ထွန်းက ရင်ခွဲရန် ပါလာ သော “ရှမ်းမား” ကို စားအိမ်ထဲမှာ “ရွပ်” ခနဲလည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ပါလေရာ နွား ကလေးက ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်ကာ ထ၍ နဘူးခြံများ ကြားထဲသို့ ဝင်ပြေး

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ပါလေရာ ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဟားတိုက်ရယ်ကာ “တို့ကို ကြောက်မိ ပြေးပြီဟေ့” ဟု အော်ပြောလိုက်ပါတော့ သည်။

ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်လည်း သရဲ သို့မဟုတ် တစ္ဆေစာများ နောက် ပြောင်ဆော့ကစားနုနုသိကြ၍ နွားကလေး နောက်သို့ မလိုက်ကြတော့ဘဲ ပွဲရှိရာ ဘက်သို့ ဆက်လက်သွားကြပါတော့ သတည်း။ ဤကဲ့သို့အားဖြင့် ညလမ်းမှ သွားကြရာတွင် ခွေးသေ၊ ဝက်သေ ယောင်ဆောင်ပြတတ်ကြောင်း ဘကြီး ဦးအောင်ထွန်းမှ ပြောပြပါသည်။

ဘကြီးပြောပြသည့်အတိုင်း အဖြစ်မှန်ကို တင်ပြပါသည်။ ဘကြီး၏ နှစ်ဦးစလုံးမရှိကြတော့ပါ။ ဤစာရင်း ဘကြီးဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဘကြီး ဦးရာရှိ တို့အား လွမ်းဆွတ်သတိရ ကျေးဇူးတင် လျက် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည် ဆင်နွှဲ။

အားလုံးကျန်းမာချမ်းသာကြပါ။
ဦးသန်းစိုး (ချောင်းနက်)

ပျံ့ပွားစွာ ဖြန့်ချိ

ပါးရိုက်ရိုက်

ကျော်အေးရွှေ

“ဟိုတောင်ဆီရယ်က . . .
ညိုတိုတိုရယ် . . . ညိုတိုတိုရယ် . . .”

ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကလိုပါပဲ။
အနောက်တောင်ဆီက မိုးတွေညိုလာပြီ
ဆိုရင် ကျည်တောင်ကန်ရွာသား ကိုမျိုး
တစ်ယောက် ဇနီးမယားမသက်ကို အနား
မှာထားပြီး တမ်းတလွမ်းရတဲ့စိတ်တွေ
ပေါ်လာပါတော့သည်။ ဒီတစ်သက်တော့
အဆိုတော် ကိုင်ဇာသီချင်းထဲကလို
“မိုးတွေရွာတိုင်း . . . မျက်ရည်ရယ်တိုင်း”
ဖြစ်နေပါသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်နေပါတော့
သည်။ လွမ်းစရာ ငယ်ရည်းစားမသက်က
လည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်
ဘဝဖြင့် ကိုမျိုး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လို့
သားကြီးသံချောင်းကိုပင် မွေးပေးထားပြီး
ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ကိုမျိုးလွမ်းနေ
တာက မသက်ကို မဟုတ်။ ဘောကွင်း
တဲကုန်းမှာရှိတဲ့ သူ၏ လယ်ငါးကေနှင့်
ကျွဲကလေးတိမ်ညိုကို လွမ်းနေခြင်းဖြစ်ပါ
လေ၏။ လယ်ငါးကေကလည်း ကိုမျိုးတို့
ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေရလာသော ခြေ

များဖြစ်သည်။ ဘောကွင်းတဲကုန်းဟု
အမည်တွင်သော နေရာသည် ဟိုယခင်
က သစ်တောဝါးတောကြီးများ ဖုံးလွှမ်း
ခဲ့သော နေရာဖြစ်လေသည်။ ကိုမျိုးတို့၏
ဘိုး ဘေးများ ဖြစ်ကြသော ဦးဖိုးကျော့
နှင့် ဦးဖိုးတော့တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က
ခုတ်တွင်ရှင်းလင်းပြီး လယ်မြေများဖော်
ထုတ်ခဲ့ကာ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို အမွေ
ခွဲဝေပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မသက်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ဘောကွင်းတဲ
ကုန်းတွင်ရှိသော လယ်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့
တဲထိုးကာ တူနစ်ကိုယ်တိုင်ပြည် ထူ
ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က ကိုမျိုး
တွင် ကျွဲဆယ်ကောင်နှင့် နွားငါးကောင်
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွဲဆယ်ကောင်ထဲ
တွင် ငယ်မွေးခြံပေါက်တိမ်ညိုဟု အမည်
ပေးထားသော ကျွဲကလေးသည် ကိုမျိုးတို့
လင်မယား၏ အချစ်တော်လေးဖြစ်ခဲ့
သည်။ တိမ်ညိုသည် အလွန်လိမ္မာသော
ကျွဲကလေးဖြစ်သည်။ ကိုမျိုးတို့ လယ်
သမားများ ပြောသော စကားတစ်ခွန်းရှိ
သည်။ ကျွဲမှာ နကန်၊ နွားမှာ အသံဟု

၍ဖြစ်သည်။ ကျွဲကိုခိုင်းလျှင် နကန်နှင့်
ရိုက်၍ ခိုင်းရသလို နွားကိုလည်း အသံ
ပေး၍ ခိုင်းမှလုပ်တတ်ကြောင်း စာချို့
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တိမ်ညိုက နကန်သို့
ရသော ကျွဲမဟုတ်။ ကိုမျိုးအတာထံ
လွန်စွာမှ သိတတ်သော ကျွဲထီးလေး
ဖြစ်သည်။ ထိုကျွဲထီးလေးကြောင့် ကိုမျိုး
တစ်ယောက် ပါးရိုက်ခံခဲ့ရလေသည်။
ကိုမျိုးတစ်သက် မမေ့ရက်စရာ

အဖြစ်တစ်ခုဟုဆိုလျှင် မမှား . . .
ထိုနေ့က စားကျက်တွင် ထွက်
ထားသော တိမ်ညိုတစ်ကောင် သူ့အဆီ
ကျွဲအုပ်ထဲ ပျောက်သွားလေသည်။ ညနေ
စောင်း ကျွဲများကို စားကျက်မှ ပြန်အထိ
တွင် တိမ်ညိုပျောက်နေမှန်း သိလိုက်
သည်။ မသက်ချစ်သော ကျွဲကလေး
ကိုမျိုးတစ်ယောက် စိတ်ပူသွားသည်။
ကျွဲသူခိုး နွားသူခိုး လက်ထဲ ပါသွားမှ
မိခိုင်းနေမိသည်။ တိမ်ညိုမပါသော
အုပ်ကို ခြံထဲမောင်းသွင်းခဲ့ပြီး မသက်
တိမ်ညိုပျောက်နေကြောင်း ပြောသုံး
သည်။ ပြီးတော့ စားရည်းစားလက်ထံ

အော်ပြု၍ တိမ်ညိုပျောက်ရှာပုံတော်
 နှင့်ရလေတော့သည်။ စားကျက်မြေ၏
 အစ်ဇက်တွင်ရှိသော ဝါးရံတောထဲသို့
 ခင်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်
 သဖြင့် ထိုဝါးရံတောထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်
 သည်။ နေမဝင်မီ တွေးအောင်ရှာရမည်မို့
 ဆိုမျိုးတစ်ယောက် လက်ထဲမှ စားကို
 အင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တိမ်ညိုကို လိုက်
 ရှာတော့သည်။ တောတိမ်ညိုသာ ရှာရသည်
 တိမ်ညို၏ အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရ။
 တိမ်ညို၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော
 အလောက်သံကိုလည်း နားထောင်ရသေး
 သည်။ တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်
 ပျောက်လာသည်။ ကိုမျိုးလက်လျော့
 ထိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ စောစော
 ထွက်ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဟို
 ကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ လျှို့
 တစ်ခုအရောက်တွင် “ဖြန်း” ခနဲ အသံ
 နှင့်အတူ ကိုမျိုး၏ ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲ
 ဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး
 ပါးကို ပွတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သတိရ
 လာပြီး ပါတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်

လိုက်သည်။ ဘာကောင်မှ မရှိပါ။ ဝါးရံ
 ပင်များသာ လေအတိုက်တွင် တရဲရဲဖြင့်
 လှုပ်ရှားနေသည်။ ကိုမျိုးက လက်ထဲမှ
 စားကို ဝှေ့ရှင်းရင်း မိမိကို ပါးရိုက်သွား
 သောသူကို လိုက်ရှာနေစဉ်မှာပင် နောက်
 တစ်ချက်ထပ်ပြီး အရိုက်ခံလိုက်ရ ပြန်
 သည်။

ကိုမျိုးတစ်ယောက် ဒေါသအိုး
 ပေါက်ကွဲလေပြီ။ အကောင်အထည်
 မမြင်ရဘဲ ပါးကို နှစ်ချက်အရိုက်ခံလိုက်

ရသဖြင့် လက်ထဲမှ စားရည်ဖြင့် အနီးမှာ
 ရှိသမျှ ဝါးရံပင်နှင့် ခြံပတ်များကို ဒေါသ
 တကြီး ခုတ်ပိုင်းရင်း...

“ဘယ်ကောင်လဲကွ။ သတ္တိရှိ
 ရှင် ထွက်ခဲ။ ကျည်တောင်ကန်သားကွ။”

ဟု အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။
 ပြီးတော့ လျှို့ထဲမှ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်
 ခဲ့သည်။ လက်ထဲက စားကိုလည်း မရပ်
 မနား ဝှေ့ရှင်းထားလိုက်သည်။ ပါးရိုက်ခံ
 လိုက်ရသော်လည်း ရိုက်သူကို အကောင်
 အထည်မမြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲက
 မကျေနပ်။ တစ္ဆေလား၊ သရဲလား တွေး
 လိုက်မိသည်။ လျှို့အပြင်ဘက်ရောက်
 သည်နှင့် လျှို့အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်
 လိုက်သည်။ မှောင်နှမ်းမဲမဲမှာ လေတိုက်၍
 သစ်ပင်များ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ တွေ့
 လိုက်ရလေသည်။ တိမ်ညိုကို ဆက်မရှာ
 တော့။ အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီမို့
 လယ်ထဲက တဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နား
 သူခိုးလက်ထဲ ပါသွားတာမဟုတ်လျှင်
 တောထဲမှာပဲ ရှိရမည်။ မနက်ကျမှ ဆက်
 ရှာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုမိုးရေ . . . တိမ်ညိုပြန် အော်ပြောလိုက်သည်။

အဘစ် အမေးကို မသက်

ရောက်နေပြီ”

“ဘာ . . . တော် ပါးရိုက်ခံခဲ့ရ

ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

တံပေါက်ဝက လှမ်း၍ အော်
ပြောလိုက်သော မသက်အသံကို ကြား
လိုက်ရတော့မှ ကိုမိုးတစ်ယောက် ဝမ်း
ထဲက အပူလုံးကြီးကျသွားတော့သည်။
တိမ်ညိုပြန်ရောက်၍ ဝမ်းသာရသော်လည်း
ပါးရိုက်ခံလာရသည့်အတွက် ထွက်လာ
သည့် ဒေါသက မပြေး သည်တော့ သူ
ဒေါသက နုကွပေးသော တိမ်ညိုအပေါ်
သို့ စုန်ကျသွားသေးတော့သည်။ တံထောင့်
မှာ ထောင်ထားသော တစ်လံလောက်ရှိ
ဝါးလုံးပိုင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး တိမ်ညိုကို
ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်စဉ် . . .

“ကိုမိုး မရိုက်နဲ့နော်”

မသက်က ပြောပြောဆိုဆို
ကိုမိုးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ကိုမိုးက
မသက်လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းသည်။
မသက်က မလွှတ်။

“ဒီကောင်ကြောင် . . . တိမ်ညို

ကြောင် ငါပါးရိုက်ခံရတာဟ”

ကိုမိုးက ရုန်းရင်းကန်ရင်း

တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်ကကောင်လဲ
ပြောစမ်း။ ငါ့ယောက်ျားကို ပါးရိုက်တဲ့
ကောင် . . . မိသက်အကြောင်းသိသွားစေရ
မယ်။ ပြောစမ်းပါတော် မြန် . . . မြန်”
ယောက်ျားထိ ဓားကြည့်လို
ဆိုရပါတော့မည်။ မသက်က ထတီကို
တင်းတင်းဆတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဘာလို့ဖြစ်နေကြ

တာလဲ။ လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲ ပွက်
လောရိုက်နေတာပဲ”

လယ်နီးနားချင်း အဘစ်ရောက်

လာပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘစ်မှာ
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်
သော်လည်း ဘုရားချိပ်၊ တရားချိပ် မခိုလှုံ
နိုင်သေး။ မိသားစု ဝမ်းရေးအတွက် နှုး
နှင်းကန်၍ ရုန်းနေရဆဲ။ ကိုမိုးတို့နှင့် ဆွေမီး
ဖိုစပ်တစ်ယောက်။

“ကျွန်ပေမာကျားကို ပါးရိုက်

လွှတ်လိုတဲ့ ကျွန်မို့ တွေ့လိုက်ချင်တယ်
နော်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူက ရိုက်တာ

တုန်း။ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောကြစမ်းပါ”

အဘစ်ပြောမှ ကိုမိုးကို ပါးရိုက်

တဲ့သူကို မသိရသေးပါလားဟု တွေ့
သွားသူက မသက် . . .

“အဲဒါတော့ သူ့ကိုသာ

ကြည့်”

မသက်က ကိုမိုးကို မေး

၍ ပြလိုက်သည်။ ကိုမိုးက လက်ထဲ
ဝါးလုံးကို တံထောင်မှာ ပြန်ထားရင်း

ပါးရိုက်ခံရပုံကို အကြောင်းရုံ ရှင်းပြလိုက်
သည်။ အဘစ်က တဟားဟားရယ်ရယ်

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ မင်း

ကွဲပျောက်ရှာရင်း ပါးရိုက်လို့ထဲရောက်
သွားတာကိုးကွ”

“ဗျာ . . . ပါးရိုက်လို့ ဟုတ်လား

ကို မိုးက တအံ့တဩ
လိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ။ အဲ

လို့အကြောင်းကို အဘစ်ရဲ့ အမေး

ပြထားလို့ သိနေတာကွ။ တစ်ရွာလုံး
အဲဒီလို့ကို ပါးရိုက်လို့လို့ ခေါ်ကြ
တယ်။ ဘယ်သူမှလဲ အဲဒီလို့ထဲကို
သွားဝံ့ကြဘူး။ မယုံလို့ သွားကြည့်တဲ့
အာစံသုဇယ်ချင်း မောင်စိုးတောင်
ရိုက်ခံခဲ့ရတယ်ကွ။

“အဲဒီ ပါးရိုက်တဲ့သူက ဘယ်သူ
ဟင်”

မသက်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အင်း... အာစံရဲ့ အဖေပြော

တာက ဂျပန်ခေတ်တုန်းက အဲဒီလို့နား

က ဂျပန်စစ်တပ်နဲ့ စစ်ကိုထောင်တွေ ရှိ

တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဂျပန်စစ်ခန်းပေါ်

မှာ အဲဒီ စစ်ခန်းထဲမှာပဲ ဂျပန်ငွေ

တူတွေ ရိုက်တယ်။ စစ်ခန်းကို အိုင်

က တည်ဆောက်ထားတာတဲ့ ပြတော့

အဲဒီ စစ်ခန်းထဲမှာ ရေတွင်းသုံးတွင်း

လောက်ဆိုင် တူးထားတာလည်း

တယ်တဲ့။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေး

အကျအဆုံးများစွာနဲ့ ဖရိုဖရဲဆုတ်ပြေး

ကြရတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့

လူနဲ့တွေ့ကို အဲဒီ လို့ထဲမှာ မြှပ်ထားခဲ့

ကြရတယ်။ အဲဒီကောင်တွေက မကျွတ်
မလွတ်ဘဲ သူ့ရဲတစ္ဆေဘဝနဲ့ လို့ထဲဝင်
လာတဲ့သူတွေကို ပါးရိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်
လွှတ်နေတာလို့ အဖေက ပြောခဲ့တယ်
ကွ။ အဲဒါကြောင့် ပါးရိုက်လို့လို့ ခေါ်
ကြတာတဲ့”

အာစံက သူ့အဖေပြောပြ
သမျှ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ကိုမျိုးကို ပါးရိုက်တာ

ဂျပန်သရဲပေါ့နော်။ အမယ်လေး... လူချင်း

သာ မကြောက်တာ သရဲတော့ ကြောက်

တယ် အာစံရဲ့”

မသက် ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို

တွန့်ပြလိုက်သည်။ ကျွဲကလေး တိမ်ညို

ကလည်း ပြန်ရောက်နေပြီပဲ ကိုမျိုးတစ်
ယောက် စိတ်လျော့လိုက်သည်။ သို့သော်
ပါးရိုက်ခံလာရသည့်အတွက်တော့ မကျေ
နပ်သေး။ လူချင်းသာဆိုလျှင် သူသေ
ကိုယ်သေပေါ့။ တိမ်ညိုဆိုသော ကျွဲ
ကလေးတစ်ကောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော ပါးရိုက်ခံရမှုအတွက် ကိုမျိုးဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါတော့။

x x x

မသက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျစက

ကိုမျိုးတစ်ယောက်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပါသည်။

သူ၏ ဗီသားစုလေးကို လယ်ငါးကေဖြင့်

ဝမ်းဝ၍ ခါးလှစေရမည်ဟု ဘောကွင်း
တဲကုန်းတွင်ရှိသော လယ်ထဲမှာပင် တဲကို
၍ မသက်နှင့်အတူနေပြီး ကျွဲနှင့်ဖက်၍
လယ်ငါးကေထဲမှ စပါးစိုက်၍ရသော
နေရာတွင် စပါးစိုက်သည်။ ကုန်းမြေမှာ
တော့ ကြံစိုက်၍ စီးပွားရှာခဲ့သည်။

“ကိုမျိုးမှာ မိလယ်ငါးကေနဲ့
ကျွဲတွေ နွားတွေရှိနေသမျှ မင်းတို့ မိသားစု
ဝမ်းလည်းဝ၊ ခါးလည်းလှရပါစေမယ်
မသက်ရယ်”

သူသိပ်ချစ်ရသော မသက်ကို
ကတိပေးခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွဲနှင့်
နွားနှင့်ဖက်၍ ရုန်းကန်ခဲ့ရသော ဘဝကို
ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ခဲ့။ လယ်သမား
ဘဝကို ပို၍ ခံမည်ခဲ့သည်။ သားကြီး
သံချောင်းနှင့် သမီးငယ် အိစ္ဆေစင်တို့ပင်
ကျောင်းသူကျောင်းသားဘဝ ရောက်လာ
ခဲ့ကြပြီ။ ကိုမျိုးကတော့ ကျွဲနှင့်ဖက်၍
ရုန်းကန်ခဲ့။ လယ်သမားဘဝကို မိမိ
ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း သားနှင့်
သမီးကိုတော့ လယ်သမားဘဝ အရောက်
မခံနိုင်။ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်

သည်။ မပင်မပန်း အချိန်အောက်မှာ လုပ်
စေချင်သည်မှာ မိဘတိုင်း၏ သားသမီး
အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာသာလျှင်
မဟုတ်ပါလား။ ဘောကွင်းတဲကုန်းမှာ
ရှိသော လယ်ငါးကေဖြင့် သားနှင့်သမီးကို
ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်
ဟု တွေးတောထားခဲ့ပါသော်လည်း ဖြစ်
မလာခဲ့။ ကိုမျိုး၏ မျှော်လင့်ချက်ရောင်
ခြည်တို့ကို ကွယ်ပျောက်သွားစေသော
မုန်တိုင်းတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာလေတော့

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

သည်။
ဘောကွင်းတဲကုန်းဟု အမည်
တွင်သော ကျည်တောင်ကန်ရွာမှ လယ်
သမားတို့ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေများကို
လျှော်ကြေးပေး၍ သိမ်းဆည်းခံလိုက်ရ
သည်။ ကိုမျိုးပိုင်သော လယ်ငါးကေမှာ
လည်း နေပြည်တော်ဘူတာရုံသစ်ကြီး
တည်ဆောက်သည့်အထဲမှာ ပါသွားစေ
သည်။ မီးရထားဌာနမှာ တစ်ကောသုံးသိန်း
ဖြင့် ပေးလျှော်ခဲ့သည်။ ဘူတာရုံသစ်ကြီး
နှင့်အတူ ပုဗ္ဗသီရိမြို့သစ်ကြီးလည်း ခေါ်
ပေါက်လာခဲ့လေပြီ။

ကိုမျိုးတစ်ယောက်လျှော်ကြေး
ငွေ ဆယ်ငါးသိန်းကိုပိုက်ပြီး လယ်မြေ
အစားရရန်ပြန်ဝယ်ရန် ကြိုးစားပါသော်
လည်း မရတော့။ ပုဗ္ဗသီရိမြို့သစ်ကြီး၏
အရှိန်ကြောင့် မြေရေးများ မြင့်လာသဖြင့်
လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ လျှော်ကြေး
ငွေ ဆယ်ငါးသိန်းဖြင့် လယ်မြေအစား
ပြန်မဝယ်နိုင်တော့။ လယ်သမား လယ်
မရှိတော့ ဘာလုပ်ကိုင်စားရမှန်း မသိတော့
ဘောကွင်းတဲကုန်းမှ ကျည်တောင်သို့

ရွာထဲသို့ ပြန်ပြောင်းလာကြသည်။ အလုပ် မရှိတော့ မြေယာလျှော်ကြေးငွေလေးဖြင့် ထိုင်စားနေမိသည်။ ကိုယိုးတစ်ယောက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ပုဗ္ဗသီရိ ဗြိသန့်တွင် နေပြည်တော်မှ ဝန်ထမ်းများ အတွက် မြေကွက်များ ခူးပေးလိုက်သည့် အတွက် ကိုယိုးတစ်ယောက် ဘဝပြောင်း သွားပါလေပြီ။ လယ်သမားဘဝမှ လက် သမားဘဝသို့ အရာရှိများရသော ဝန်ထမ်း ကွက်တွင် ခြံကာခြင်း သစ်ပင်ခုတ်၊ သစ် ပင်စိုက်၊ အိမ်ပြင် အိမ်ဆောက်အလုပ် များတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။ လက်သမားဘဝရောက်သွားတော့လည်း အလုပ်က မှန်မှန်မလုပ်ရ။ သည်တော့ ဝင်ငွေက မမှန်၊ ရထားသည့် လျှော်ကြေး ငွေလေးကလည်း တတိတိဖြင့် လုံးပါးပါး လာသည်။

သည်ကြာသော် လယ်သမားဘဝ ကအတူ ရန်ကုန်ခွဲရသော ကွဲဆယ် ကောင်၊ နွားငါးကောင်အတွက်ပါ လူစာ နှင့် နွားစား ကွဲစာပါ ရှာရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကွဲနှင့်နွားများပါ ရောင်း

လိုက်ရတော့သည်။ ကွဲကလေး တိမ်ညို ပါသွားသဖြင့် မသက်တစ်ယောက် ငိုလို မဆုံး...။

“အင်း...အခုမှ ကွဲမရှိ၊ နွား မရှိ၊ လယ်မရှိတဲ့ဘဝ အဆုံးသတ်သွားပြီ”

မသက်ကို ပြောလိုက်မိသည်။ သူ အင်မတန်မြတ်နိုးသော လယ်သမား ဘဝကို ဘယ်တော့မှ မပြန်ရပါမလဲဟု တွေးနေမိသည်။ အခုလည်း အနောက် တောင်ဆီက မိုးတွေညိုလာပြန်ပါပြီ။ ဘောကွင်းတဲကျန်းက လယ်ငါးကောင် ကွဲကလေးတိမ်ညိုကို ထိုင်လွှမ်းနေမိ

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

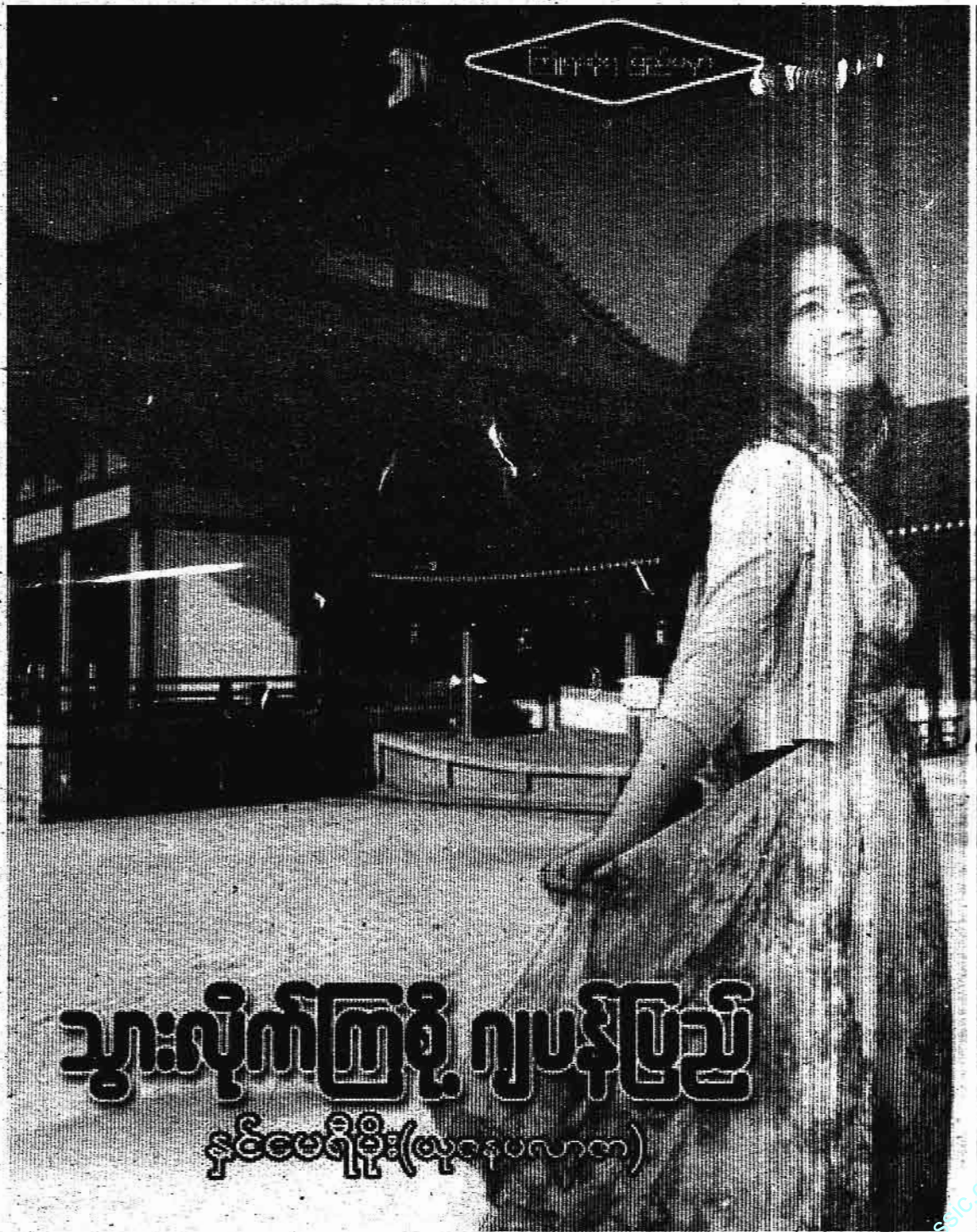
သည်။

“ကိုယိုး...တွေ့ပြီ၊ လွှမ်းမနေ ပါနဲ့တော့တော်၊ တော်တစ်ယောက်တည်း လယ်သိမ်းခံရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြံမာ တစ်ပြည်လုံး တော့လို လယ်သိမ်းခံရတဲ့ သူတွေ ခုနဲ့ဒေးပါ။ ကံပါ...ဒီမှာ ထမင်း ချိုင့်ထည့်ပြီးပြီ၊ သွားတော့လေ”

မသက်အသံကြောင့် အတွေ့စ ကို ရပ်လိုက်ပြီ။ မသက်ပြင်ပေးသော ထမင်းချိုင့်လေးကို ဆွဲပြီး လယ်သမား ဘဝမှ လက်သမားဘဝပြောင်းသွားသော ကိုယိုးတစ်ယောက် ပုဗ္ဗသီရိဗြိသန့်ကြီး ဆီသို့...။

မှတ်ချက် ။ ပုဗ္ဗသီရိ ဗြိသန့်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအနီးတွင်ရှိသော ပါးရိုက်လျှိုရိုရာသို့ ညီလေးကိုစံဟိန်းက လိုက်ပို့သဖြင့် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ယခု တော့ သစ်ပင်ဝါးပင်များ မရှိတော့ဘဲ ရေများဖြင့် ပြည့်နေသော လျှော်တစ်ခုအဖြစ် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကျော်အေးရွှေ

သွားလိုက်ကြစို့ ဂျပန်ပြည်

နှင်ဗေရီဗိုင်း(ယုနုပလ္လာတ)

ဟင်္သာလေးအဆက်

“နီလေးရယ် ဘာဖြစ်လို့

နီလေးကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာ နီ

“ကိုကိုရယ် ဘယ်လိုလုပ်ရရင်
ကောင်းမလဲဟင်။ အခု သူများတွေသွား
ဖို့ ခက်လှချင်တဲ့အခိုက်မှာ ဂျပန်ကို နီသွား
ခွင့်ရတော့မယ်။ မသွားခင်တုန်းက သွား
ခွင့်လွန်းလို့ စုစမ်းလိုက်ရတာ အသည်း
အသန်ပဲ။ အခုသွားခွင့်ရတော့မယ် ဆို
ပြန်တော့ ကိုကိုနီနီ မခွဲနိုင်ဘူး။ နောက်
ပြီး လေယာဉ်စရိတ်နဲ့ ပွဲခကိုလည်း Visa
ရဖို့ သံရုံးမှာ သွားမလျှောက်ခင် ကြိုးပေး
ရမှာ။

စိတ်ညစ်စရာတွေ လျှောက်တော့နေရတာ
လဲ။ ကိုကို တစ်ယောက်လုံး ရှိနေရဲ့နဲ့
ကွား။ တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပြင်းပြဖို့
ကသာ အရေးကြီးဆုံးပါ။ နီလေးရယ်။
အခုကိုကိုတို့ လက်ထပ်ပြီး
အတူနေဖို့ ဝှားထားတဲ့ အိမ်ခန်းကို ပြန်
အပ်ပြီး စပေါ်တွေကို ပြန်တောင်းလိုက်ရင်
ကိုကိုတို့လက်ထဲ ငွေတွေပြန်ရောက်လာ
မှာပေါ့။ နီလေးရဲ့ အဲဒါဆိုရင် ပွဲခရယ်
လေယာဉ်စရိတ်အပြင် နီလေးအတွက်
ဂျပန်ရောက်စရာ သုံးဖို့ ငွေပိုငွေလျှပ်ပါ
ရနိုင်ပါတယ်ကွာ။”

လေး အသိဆုံးပါကွာ။ ခုဟာက ကိုကိုနီ
နီလေးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်မို့လို့
သာ စွန့်စားရတာပါ။ တကယ်ဆိုရင် နီ
လေးက ကိုကိုကို ထားရစ်ခဲ့မယ်သူပါ။
ကိုကို အဲဒီအချိန်ကို တွေးတောင် မတွေး
ရဲလောက်အောင် ရင်နှင့်အောင် ခံစားရပါ
တယ်။ နီလေးရယ်။ လောလောဆယ်
တော့ နီလေး ဂျပန် Visa ရအောင်
အရင်ယူထားလိုက်။ ပြီးမှ ပွဲစားကို ညှိပြီး
ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲပြီးတဲ့အထိ အချိန်ဆွဲ
ထားနိုင်မယ်လေး။

နီတို့မှာ ပေးစရာ ငွေလိုနေ
ပြီ ကိုကိုရဲ့ နီတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကလည်း
နီလာပြီဆိုတော့ ဂျပန်သွားရမယ်ရက်နဲ့
မင်္ဂလာအခမ်းအနားရက်ကို ဘယ်လိုချိန်
ချိန်ကို မသိတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အခု
အဲဒီထိပေါက်မုန်းသိရဲ့နဲ့ ထိပေါက်ငွေကို
အယ်လို ထုတ်ရမုန်းမသိ။ ငွေသွားထုတ်
လည်း လမ်းစရိတ်မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့
ပြီးနေရသလိုပါ။ ပြောရမလို့လို ပိုမလို့
ဆို ဘယ်လိုခံစားရမုန်းကို မသိတော့ပါ
ဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် နီတို့ရဲ့
မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တော့
မှာလား။ ကိုကိုက နီကို ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့။
ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ် ဟင်...
ဟင်...ဟင်”

ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ
နီလေးကို ဂျပန်သွားစေချင်တယ်ကွာ။
တကယ်လို့ ဘယ်လိုမှ အချိန်မရတော့
ဘူးဆိုရင်တော့ နီလေးကို ရုံးတက်
လက်မှတ်ထိုး အကျဉ်းချုံး အခမ်းအနား
လေး စီစဉ်ပြီးမှ နီလေးကို ကိုကို ဂျပန်
သွားခွင့်ပြုမယ်နော်။ နီရဲ့ နောက်ကနေ
ကိုကို အမြန်ဆုံး ဂျပန်ရောက်အောင်
လိုက်လာခဲ့မယ်။ ကိုကို ကတိပေးတယ်။
နီလေးကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို

“ဟား... ကိုကိုစကားကို
ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး နီလေးရယ်။
နီတို့ရင် ကိုကို မခံစားနိုင်လွန်းလို့ပဲ။ ခဏ
ခဏ မငိုပါနဲ့ နီလေးရယ်။ ကိုကိုက

မှ ကိုကိုစိတ်မချနိုင်ဘူး။ မလွဲသာလွန်း
လိုသာ ဂျပန်ပြည်ဆိုတာ တို့မြန်မာတွေ
အတွက် အရောက်လှမ်းဖို့ ခက်ခဲလွန်း
လိုသာကွာ...ဟင်း...ဟင်း...”

ခံပြင်းစိတ်နဲ့ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး
နဒီကျော့ရှင်းကို ဦးတောင်လင်းညွှန်နေတဲ့
ကိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်းမှာတော့ ဆိုးနွမ်းကြေကွဲ
နေတဲ့ မျက်ရည်စလေးတွေ စိုလို့...။

ဪ... ကံဇာတ်ဆရာရဲ့
လှည့်စားမှုလေလား။ အစိုးရတဲ့ အနတ္တ
သဘောလေလား။

နဒီကျော့ရှင်းနဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဘဝကို
စကားထဲထည့်ပြီး ဓမ္မနောက်ပစ်လိုက်သလို
ပစ်လား။

ဘယ်လိုမှ ညှိလို့မရနိုင်အောင်
ကို မင်္ဂလာအခမ်းအနားရက်မြတ်နဲ့ နဒီ
ဂျပန်ကိုသွားရမယ့် ရက်က တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် တစ်နေ့တည်း ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်
လေ။

ကံဇာတ်ဆရာက မျက်နှာသာ
လေး နည်းနည်းပေးခဲ့လိုက်ရလို့ ထင်ပါ
ရဲ့။ ကြိုတင် စရံတပ်ထားခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာ

အချိန်က မနက်ပိုင်းဖြစ်နေပြီး လေယာဉ်
စီးရမယ့်အချိန်က ညနေပိုင်းဖြစ်နေလို့
တော်ပါသေးရဲ့။

မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး အသက်မပါတဲ့ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့
ကြိုတင်မြင်နေရတဲ့ ခွဲခွာခြင်း နိမိတ်တွေ
ကို နှုတ်ယူပြီး စိုစွတ်လာတဲ့ မျက်ရည်
စတွေကို မမြင်အောင် ကွယ်ကာသုတ်
ရင်းနဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေက ခေါင်းချင်း
ဆိုင်လိုက်၊ လက်ကလေးကာလိုက်လုပ်
ရင်း သနားစရာ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဇနီး
မောင်နှံဇာတ်လမ်းကို သတင်းဖြန့်နေသံ
တွေ မကြားဟန်ပြုရင်းနဲ့ မင်္ဂလာအချိန်
တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်နော်။

မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ ဘယ်ဆီ
နေမုန်းမသိတဲ့ ရင်ခွန်လိုက်မောခြင်းတွေ
အစား တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး စိုးရိမ်ပူပန်
ခြင်းတွေက နေရာယူသွားခဲ့ကြတယ်။
အချစ်နိမိတ်ပုံရိပ်တွေအစား
အလွမ်း ဝေဒနာရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးရစ်
ခဲ့ရတယ်။

အနောက်ဘက်က တချိန်ချိန်

နဲ့ ငိုနေတဲ့ မေမေရဲ့ မျက်နှာလေးကို ရင်
မဆိုင်ရဲသလို လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်
ပြီး အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ထပ်ချပ်မကွာ
လိုက်လာတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဆိုးနွမ်းကြေကွဲနေတဲ့
မျက်ဝန်းလေးကိုလည်း မော်မကြည့်ဖို့
တာ အမုန်းပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နဒီလေ အဲဒီ
အချိန်မှာ အဲဒီနေရာကနေ ကိုယ်ဖျောက်
ပြီး ထွက်ပြေးသွားချင်မိအောင် မရင်ဆို
ရဲခဲ့တုန်းလေ။ “ငါ့ချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်
တည်း တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်
ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ပစ်လိုက်အေး
ဟေ့” လို့ စိတ်ထဲက ကြွေးကျော်လိုက်
ရင်း အားမာန်ကို တင်းလိုက်ချိန်မှာတော့
တစ်ခိုက်ခိုက်နဲ့ ကျလာလုသေ မျက်ရည်ဆူ
ဘယ်ဆီကို လွှင့်ပျောက်ကုန်မုန်းအေး
တော့ပါဘူး။

နဒီကျော့ရှင်းလည်း အားထု
ကို နောက်ဆုံးအဖြစ် လှည့်ကြည့်မိ
အချိန်ဆုံးအပြုံးနဲ့ လက်ပြနုတ်ဆက်ထိ
ပါတယ်။

ကိုကို မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

“နဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကို။ ကိုကိုကိုယ်စား အရာရာကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခွင့်ရတာကို နဒီ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ “ကိုကိုအတွက် နဒီ” ဖြစ်ကို ဖြစ်စေရမယ်နော်”

နဒီစကားဆုံးတာနဲ့ ပါပြင်ပေါ် လိပ်ဆင်းကျလာတဲ့ ကိုကိုမျက်ရည်တွေ ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ကျောခိုင်းထွက်လာ ခဲ့မိတယ်လေ။

နဒီကျောရှင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ တော့ ဂျပန်သွားဖို့ စရိတ်စကတွေ များ ထွန်းလို့ လက်ကျန်ငွေ နည်းနည်းပဲရှိ ကြီး ဘယ်အရပ်မှာနော့၊ ဘာတွေဖြစ် ဘာတွေရင်ဆိုင်ရမယ်မှန်း မသိနိုင်တဲ့ နဒီ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်အပြည့်နဲ့ မိသားစုတွေ မျက်ရည်စက်လက် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ မလွဲသေချာပါပဲ။

နဒီလည်း ဂျပန်ရောက်ရောက် ချင်းနေကတော့ တိုက်ရိုက်ကို ရောက်ပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း မိသားစုကို ဖုန်းဆက် အကြောင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မှာတော့ ဂျပန်မြေပေါ်မှာ ခိုင်မာတဲ့ ရပ်

တည်မှုတစ်ခုရဖို့ အခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင် ဆိုင်ကျော်လွှားနေရတာနဲ့ သံယောဇဉ် မှန်သမျှကို သတိမရနိုင်အား မလွှမ်းနိုင် အားခဲဘူးလေ။ ဘဝအတွက် အရေးကြီး ဆုံး အားမာန်ဖြစ်တဲ့ ဝင်ငွေရလမ်းအလုပ် နဲ့ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် နေအိမ်ဆိုတာ တွေ ပြည့်စုံလာမှ နဒီရဲ့ အောင်မြင်မှု တွေနဲ့ နဒီ ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေ တချို့ကို ရင်ဖွင့်အလွမ်းစာလေး ပို့ဖြစ် ခဲ့တော့တယ်။

နဒီက ဂျပန်မြေမှာ လမ်း ဖောက်ပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီလမ်းမှာ အတူ လက်တွဲလျှောက်ဖို့ အဖော်တစ်ယောက် ကို တမ်းတမိ လွမ်းမိတယ်ကွယ်။ အဲဒီ လူက ကိုကိုပဲပေါ့။

ဂျပန်ကို ရောက်လာကြတဲ့ မြန်မာတွေကြားထဲ တိုးဝင်ပြီး ဂျပန်ကို ဝင်လို့ရတဲ့လမ်းကြောင်းတွေ လိုက်စုံစမ်း ကြည့်မိတယ်။ ကိုကို ဂျပန်မြေပေါ် ခြေချ နိုင်ရေးဟာ နဒီအတွက် နောက်ထပ် ကျော်ဖြတ်ရမယ့် ခရီးလမ်းကြမ်းတစ်ခုလို ပါပဲ။ ကိုကိုအတွက်ကတော့ စွန့်စားခြင်း

နိဒါန်းအစပေါ့။ မြန်မာပြည်က ပွဲစားတွေ ကို အားမကိုးပဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကိုကိုကို စင်ကာပူ ထွက်လာခဲ့ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကိုကို စင်ကာပူကို ထွက်မလာ ခင်မှာ စင်ကာပူရောက်ရင် အပူအပင် အကြောင်ကြမရိဘဲ သုံးခွဲနိုင်ဖို့နဲ့ ဂျပန် အဝင်မှာ Show Money ပြဖို့ငွေ အလောတကြီး လိုလာတယ်။ နဒီ လက်ထဲမှာက အိမ်ငှားလိုက်ရလို့ ယန်း ငွေ ခန်းနေပြီ။ ကိုကိုကိုတော့ နဒီလို မခံစားရစေချင်ဘူးလေ။ နဒီပတ်လည်က အကူအညီရနိုင်မယ် ထင်တဲ့လူတွေဆီ မှာ လိုက်ချေးငှားကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးကတော့ “အားနာလိုက်တာ” ဆိုတဲ့ စကားကိုတောင် ကြားဖူးမယ် မထင်ပါဘူး။ “ဟင့်အင်း” ဆိုတာချည်းပဲ လေ။ နဒီမှာ ကျခင်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မနည်းပြန်ပြီး ဆွဲဆွဲတင်နေရတယ်။

ကိုကိုအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ ကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ နဒီရဲ့ ကံကြမ္မာက နည်းနည်းဦးမော့လာတယ်။ ဂျပန်တစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မြန်မာ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က နဒီငွေလိုက်
 ချေးနေတဲ့ သတင်းကို ဘယ်လိုကနေ
 ဘယ်လို သိသွားမှန်းမသိဘူး။ နဒီဆိုကို
 ဆက်သွယ်လာတယ်။ လက်ရှိ နဒီဌာ
 ထားတဲ့ အိမ်ခန်းစာချုပ်ကို သူ့ခေါ်မှာ ပေါင်
 ရမယ်တဲ့။ အတိုးကတော့ တစ်ဆယ်
 ရာခိုင်နှုန်းကို လထပ်တိုးတဲ့။ ဆိုလိုတာက
 ပထမလအတိုးမပေးနိုင်ရင် နောက်လ
 တွေမှာ အတိုးပေါ်အတိုးဆင့်ယူမယ်ဆို
 တဲ့ သဘောပေါ့။

နဒီမှာလေ ဝမ်းသာလိုက်သည့်
 ဖြစ်ခြင်း...။ အတိုးကို နဒီ ဂရုမစိုက်
 နိုင်ဘူး။ ချေးပေးတာကိုပဲ ကျေနူးတင်နေ
 ရတယ်။ နဒီအဖွဲ့တဲ့ငွေက ဂျပန်မှာ အလုပ်
 ရှိနေရင် နှစ်လနဲ့ နဒီကျောအောင် ပြန်
 ဆပ်နိုင်တယ်လေ။ ကိုကိုပါ ရောက်လာ
 လို့ နှစ်ယောက်ဝင်ငွေနဲ့ဆို တစ်လတည်း
 နဲ့တောင် ဆပ်နိုင်သွားမှာ။

ဒီက ဂျပန်ယန်းငွေက တန်ဖိုး
 ရှိတော့ စင်ကာပူကို ပို့လိုက်ရင် ကိုကို
 အတွက်ကတော့ သူ့ငွေတစ်ယောက်လို
 “ဗုံးပေါလအော” ပေါ့။ မြန်မာငွေနဲ့ဆိုရင်

ကားနှစ်စီးစာ တန်ဖိုးရှိတာကိုး။
 ကိုကို စင်ကာပူကို ရောက်မယ်
 အချိန်နဲ့ ချိန်ကိုက်ပြီး စင်ကာပူမှာရှိနေတဲ့
 ကိုကိုမိတ်ဆွေရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲ ငွေလှမ်း
 လွှဲပို့လိုက်တယ်။ နဒီမှာလေ ကိုကိုလက်
 ထဲ ငွေမရောက်မချင်း ပူပန်လိုက်ရတာ
 လေ။ ကိုကိုမိတ်ဆွေက စတီသဘောနဲ့
 ငွေနည်းနည်းလောက်ကို ကြားဖြတ်ယူသုံး
 ပြီး ကိုကိုလက်ထဲအရောက် ကျန်ငွေ
 အလုံးအရင်းလိုက် ပြန်ပေးလိုက်တယ်လို့
 ကြားရမှ နဒီ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး
 ကျသွားရပါတော့တယ်။ နဒီကလည်း နဒီ
 ပါပဲ။ ကိုကိုအပေါ် ချစ်တာ အကဲမိုလွန်း
 တယ်လေ။ စင်ကာပူပြေပေါ်မှာ ကိုကို
 ခြေချပြီးပြီဆိုမှ ငွေကို ကိုကိုလက်ထဲ
 တိုက်ရိုက်ပို့ခဲ့ရင် ဒီလောက်ထိ သည်း
 ထိတ်ရင်မိနဲ့ သောကများစရာ လိုမှာ
 မဟုတ်ဘူးလေ။ ခုတော့ နိုင်ငံရပ်ခြား
 ရောက်စကကိုကိုကို ငွေကြေးအခက်အခဲနဲ့
 ကြုံမှာ စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းလို့ ငွေလွှဲပို့တာ
 နောက်ကျသွားရင် ကိုကိုအကူဖြစ်မှာ တွေး
 ကြောက်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းက ဆင်းတာ

နဲ့ ကိုကိုမှာ သုံးစရာ ငွေရှိအောင် ကြိုတင်
 ငွေလွှဲပို့လိုက်မိတာကိုး။

မှတ်မှတ်ရရပဲလေ။ အဲဒီနေ့က
 ကိုကို စင်ကာပူကိုရောက်တာ နှစ်ပတ်
 တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့ပေါ့။ နဒီမှာ အလုပ်သာ
 လုပ်နေရတယ်။ ကိုကိုအတွက် စိုးရိမ်
 ပူပန်စိတ်တွေက လွှမ်းမိုးပြီး မလန့်နိုင်
 ဖြစ်နေရတယ်။

စင်ကာပူက "Visit Visa" ထို
 မြန်မာဆိုရင် နှစ်ပတ်ပဲပေးတယ်လေ။ ဒီ
 နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဂျပန် Visa ရရှိ ကိုကို
 ကြိုးစားနေတာ အဆင်မပြေတစ်လှည့်
 ပြေတစ်လှည့်ပဲ။ ဂျပန် Visa ရရှိ လိုအပ်
 တဲ့ စာရွက်စာတမ်း တင်ပြစရာတွေ
 ဆောင်းရင်း အချိန်နှစ်ပတ်ဆိုတာ ကိုကို
 အတွက် ကုန်းမှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့ပြီလေ။
 ဒီနေ့ဆိုရင် မလေးရှားကို ကိုကို Stay
 ရှောင်ရတော့မယ်တဲ့။ စင်ကာပူမှာ 0-
 Stay ဖြစ်သွားရင် ကြိမ်ခဏ်တဲ့လေ။
 ကြိမ်ခဏ်က သေရာပါ အစိုးရာ ကျန်
 အောင် ရိုက်တာဆိုပဲ။ တစ်ချက်တစ်
 တစ်ချက် နောက်ရက်ဆိုရင် ထိုရက်

မပြောနဲ့ အထိတောင်မခံနိုင်ဘဲ ခူးယောင်
ပြီး ကိုယ်တွေ့ပူ အဖျားတွေတက်တတ်
တယ်လို့ ကြားဖူးထားတော့ စင်ကာပူမှာ
တိုကို Over Stay ဖြစ်သွားမှာ နဒီ သေ
မလောက်အောင် ကြောက်နေမိတယ်
လေ။

“ကိုကို အခု ဘယ်ကိုရောက်
နေသလဲ ဟင်”

“စင်ကာပူမှာပဲလေ နဒီရဲ့”

“ဟင်...ဒီနေ့ Visa ပြည့်ပြီ
မဟုတ်လား။ ကိုကို ခုထိ စင်ကာပူက
မထွက်သေးဘူးလား။ နက္ခယိ ကိုကိုရယ်။
တော်တော်ကြာ Over Stay ဖြစ်သွားဦး
မယ်။ ကိုကိုသာ ကြိမ်ဇော်ထိသွားရင်
တော့ ဒီကနေ နဒီ ရင်ကျိန်နေရမှာ ကိုကို
ရဲ့။ အမလေး ကိုကိုအတွက် နဒီ စိုးရိမ်
လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ဟား ဟား ဟား မစိုးရိမ်ပါ
နဲ့ နဒီရယ်။ မလေးရှားဆိုတာ အဝေးကြီး
မှ မဟုတ်တာ နဒီရဲ့။ အခု ကိုကိုထိုင်နေ
တဲ့ တံတားပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရတယ်
နဒီရဲ့။ ကိုကိုလုပ် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး

ဌာနကို မလှမ်းမကမ်းကနေ လာအကဲ
ခတ်နေကြတဲ့ မြန်မာတွေ အများကြီး
ရှိတယ်လေ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက
သဘောကောင်းတဲ့နေ့ အေးခြအနေ
ကောင်းတဲ့နေ့ကို စောင့်ပြီးမှ လူတွေက
Visa ဝင်ထူကြတာလေ။ ကိုကိုအတွက်
ကတော့ မပူပါနဲ့ နဒီရယ်။ မလေးရှား
လောက်ကို စာရင်းထဲ ထည့်ဖို့ မလိုပါ
ဘူး။ နဒီပို့လိုက်တဲ့ စင်ကာပူ ထောင်တန်
အခွန်ကြီးတွေဆိုတာ တော်တန်ရုံလူ
မကိုင်နိုင်ကြဘူးလေ။ ဒါနို့ တစ်ထပ်ကြီး
ကိုင်ထားတဲ့ ကိုကိုကို တွေ့တဲ့လူတိုင်း
က ပြဿနာကြတာ။ အစစ်အဆေး အမေး
အမြန်းမရှိ။ “တုံး” ခနဲ Visa ထုပြီးသား
ပဲ။

ကိုကိုအတွက် နဒီစိတ်ပူနေမှာ
စိုးလို့ ကိုကို ဖုန်းဆက်ပေးတာ။ မလေး
နယ်စပ်မြို့ ဂျဟိုးမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်
လောက် Stay ရှောင်ပြီး စင်ကာပူကို
ကိုကိုပြန်ဝင်မှာပါ။ ဒီတစ်ခါ ပြန်ဝင်ပြီး
တစ်ပတ်အတွင်း ဂျပန်သံရုံးမှာ Visa ဝင်
လျှောက်နိုင်အောင် ကိုကိုကြိုးစားပါမယ်။

ကိုကို အစွမ်းအစကို နဒီယုံတယ် မဟုတ်
လား။ ကိုကိုတို့ မကြာခင် ပြန်ဆုံကို ဆုံ
စေရမယ်။ ဒါပဲနော် နဒီလေး။”

ကိုကို ဖုန်းလာပြီးသွားမှပဲ နဒီ
မှာ နေသာထိုင်သာ ရှိပြီး အလုပ်ကို စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ လုပ်နိုင်တော့တယ်။

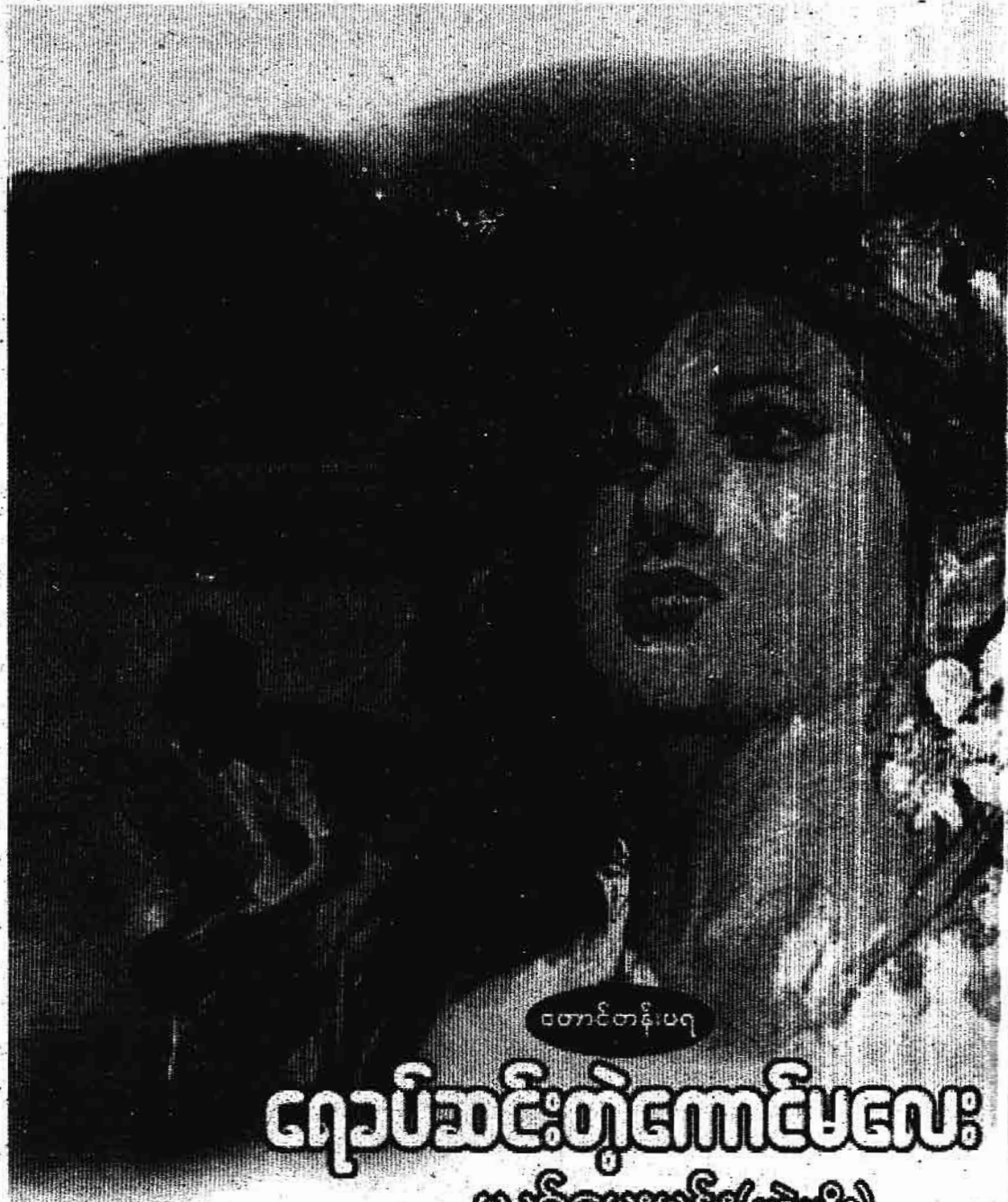
ကိုကိုရောက်လာတော့မှာဆို
တော့ ကိုကိုအတွက် လိုအပ်တာတွေ
ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ နဒီမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
မှုတွေ လုပ်ရပြီပေါ့။ အရင်ဦးဆုံး ကိုကို
ရောက်လာလို့ အလုပ်မဝင်ခင်စပ်ကြား
အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာ
စိုးတယ်လေ။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အရောင်းဆို
လေးတွေရဲ့ ရှေ့မှာ TV တို့၊ အတတ်
လျှော်စက်တို့ ပစ်ထားတာတွေ တစ်ပုံ
ကြီးပဲ။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်တိုင်း
လိုက်ကြည့်နေမိပေမဲ့ သွားကောက်ဖို့ကျ
တော့ နဒီအတွက်က မဟာခွန်စားခန်း
ကြီးတစ်ရပ်ပါ။

ရှေ့ထောက်ရန်

နင်းပေရီပိုး (ယုနေပယာဇာ)

ဇာကင်တန်းပရ

ရုပ်ဆင်းတုံကောင်မလေး

ဟဉ်မွေးပန်း(မာမိုး)

စိမ့်ညိုနက်မှောင် ကျယ်သော
 တောနက်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်နေ
 သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်
 တော် ရောက်နေသည်ကား ယာရိုးပြတ်
 စာလေးအနီးရှိ တောင်ကမ်းပါးပယ် မုံလာ
 (ဂေါ်ဖီ) ခင်းကြီးထဲတွင်ဖြစ်ပါသည်။
 ညဘက်ရောက်လျှင် ပိုကောင် မှားကောင်
 လေးများ၏ တစ်စိအော်ဟစ်သံနှင့် ခွေအ၊
 ဟောက်သံတို့က ခပ်ဝေးဝေး တောင်
 ကျောတစ်ခုဆီမှ ပျံလွင့်လာတတ်ပါသည်။
 တောကောင်ကြီးများ၏ အော်ဟစ်သံကို
 တော့ဖြင့် မကြာရပါ။ တစ်ညလုံး တော့ဆိုင်
 ၍တောက်လောင်နေသော မီးရောင်
 ကြောင့် ပုန်းအောင်းနေရောလေသလား
 သို့မဟုတ် ဘေးမှတောဆိုတာ မရှိတော့
 ဘဲ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ မျိုးတုံ
 ကုန်ပြီးလာ မပြောတတ်တော့ပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်နှင့်
 သည်တောသည် လုံးဝ သူစိမ်းသက်
 သက်၊ ဘယ်လိုမှ စပ်ဟပ်မှုမရှိ၊ သို့သော်
 ဘဝဆိုတာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုကို ဖြတ်
 ကျော်နိုင်မှ ဘဝမည်သည်ဟု အင်္ဂလိပ်စာ

ရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၏ ဆိုမိန့်စကားလို
 ကျွန်တော်ခက်ခဲမှုကို ဖြတ်ကျော်နင်း
 လျှောက်ကြည့်ချင်သည်။ လွန်ခဲ့သော
 နှစ်နှစ်ခန့်က ခုလိုညကြီးမင်းကြီး မကျွန်
 ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာ ကမ်းမမြင်
 လမ်းမမြင်တဲ့ ပင်လယ်ပြင် သမုခွရာကြီး
 ထဲမှာ နိုင်ငံကူးသင်္ဘောကြီးကဖြင့် ဆိပ်
 ကမ်း တော်တော်များကို သွားခဲ့ဖြတ်ခဲ့
 ဖူးပြီ။ ကျွန်တော်လို သင်္ဘောသား
 တစ်ယောက်က ယခုလို လူသူမနီးတဲ့
 တောင်ပေါ်ရောက်နေသော ဘယ်လောက်
 အံ့သြဖို့ကောင်းလဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
 သူငယ်ချင်းများသာသိလျှင် ပိုလိုသာအံ့သြ
 နေမည်မှာ အထူးပြောဖွယ်ရာမရှိပါ။ ဖေ
 ဖေက ဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှ ခွဲစိတ်ဆရာ
 ဝန် ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မမနဲ့ကိုကိုက
 အရာရှိကြီးများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ
 ပြည့်စုံသည်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်
 ရှာကရပ်နားပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်
 ကားနဲ့ တက္ကစီဆွဲသော အလုပ်ကိုလုပ်
 နေရင်း ငယ်သူငယ်ချင်း အုပ်စိုင်းနဲ့ မထင်

မှတ်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ခဲ့ရာမှသည်
 တောင်ပေါ်သို့ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 အုပ်စိုင်းက စိုက်ပျိုးရေးလုပ်နေခြင်း
 ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ငွေတစ်သိန်းခွဲ
 ယူ၍ သူနဲ့ရှယ်ယာလုပ်ရန် တိုင်ပင်ပါသည်။
 ငွေသုံးသိန်းကို လေးလခန့် မြေကြီးထဲမှာ
 မြှုပ်နဲ့ စိုက်ပျိုးလိုက်လျှင် အခန့်သင့်
 ကံကောင်းပါက ငွေသုံးလေးသိန်းမြတ်နိုင်
 ကြောင်း၊ တက်ဈေးကျဈေး အလိုက်၊
 ကျဈေးနဲ့ ကြုံကြိုက်ပါကလည်း တစ်သိန်း
 ခွဲ နှစ်သိန်း မြတ်နိုင်သေးကြောင်း၊ ကျွန်
 တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အလုပ်
 အပြောင်အလွဲ ဖြစ်အောင် ရှယ်ယာထည့်
 ဝင်၍ ဂေါ်ဖီစိုက်ပါတော့သည်။ ခုတော့
 ဂေါ်ဖီက ရှယ်ထုတ်တွေ ရောင်းချပြီးစီးခဲ့ပြီ။
 စာရင်းတော့တွက်မိပါပြီ။ အားလုံးမှ
 ငွေသိန်းလောက်သာ မြတ်နိုင်မည်။ယခု
 ဈေးထုတ်မနေတွေ ကျန်ရှိနေသေးသော
 ကြောင့် လူဌားလျှင် ပိုကုန်ကျမည်။ ရှုံး
 ကြေး ပြဌာန်းမည် စိုးသောကြောင့် ဂေါ်ဖီ
 ခင်းကို ကျန်တာလေးရင့်အောင် ညဘက်
 ကိုယ်တိုင်စောင့်နေ ရပါသည်။ အုပ်စိုင်း

ကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ဂေါ်ဖိခင်း
 စောင့်နေရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်
 စိုက်ခင်းနဲ့ သူ့စိုက်ခင်းက တောင်တစ်ခြား
 နေပါသည်။ လှမ်းခေါ်လျှင်လည်း မကြား
 နိုင်။ စိုက်ခင်းက ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်။ အဖွား
 စိုက်ခြင်းကြောင့် တသီးတခြားစီ ဖြစ်နေ
 ပါသည်။ သည်ကြားထဲမှာတော့ ကုလား
 လေးက ဟိုတောင်ဒီတောင် ကူးရင်းရို
 ကွာရိုရ သတင်းပို့ရနဲ့ အမော၊ ကျွန်တော်
 စောင့်ရသော ခြေတံရှည်တဲကလေး
 တောင်စောင်းက နေလှမ်းကြည့်လျှင်
 အခြားမျက်နှာခြင်းဆိုင် တစ်ဖက်မှ
 နက်မှောင်ခုံဆိုင်နေသော လျှို့ဝှက်မှုကို
 မြင်ရသည်။ လျှို့ဝှက်လေးအတွင်းသို့ ကွေ
 စိုက်ကာ မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်ဆင်းနေ
 သော လူသွား မြေခိုလမ်းကလေးကိုလည်း
 မမြင်ချင် အဆုံး။ ဒီပေမဲ့ လူပြတ်လှသည်။
 ညနေစောင်းချိန် တစ်ခါတစ်ရံ ပအိုဝ်းဝံ
 မကြီးများ ရေအိုးကလေးဖြင့် ရေခပ်ဆင်း
 တာ မြင်ရသည်။ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်
 ယောက်စ...။ သည်လိုဆိုလျှင် အပေါ်မှာ
 ရွာရှိလိမ့်မည်ဟု မှတ်ချက် ချခံပြန်သည်။

ကုလားလေးကို မေးကြည့်တော့လည်း
 ကုလားလေးက ကျွန်တော့် နည်းတူ
 သည်အရပ်သား မဟုတ်၍ မသိ။
 ရေအိုးကလေးရွက်၍ မြေခို
 လမ်းအတိုင်း ကွေ့ပတ်၍ တအိအိ တက်
 သွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူတို့
 သည် သည်တောမှာ ကြီးပြင်း၍လား
 မပြောတတ်တစ်ခါတစ်ရံ အနက်သင်
 တိုင်းဝတ်နဲ့ ပအိုဝ်းမလေး တစ်ယောက်
 တည်း ရေခပ်ဆင်း လာတာကိုလည်း
 တွေ့ရတတ်သည်။ မတ်စောက်သော
 တောင်ကျောအတိုင်း တက်သွားလိုက်
 သည်မှာ တအိအိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ဝေး
 ဝေးယာတော ပြတ်ထဲမှာ ခွာနှစ်ကောင်နဲ့

အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းကြားနဲ့
 ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် ပအိုဝ်းအမျိုးသားကို
 ရေအိုးရွက်ကြီးနဲ့ အော်၍လှမ်း နှုတ်ဆက်
 တာ ကြားရပြန်သည်။ သူတို့ဘာသာ
 စကားကို ကျွန်တော်နားမလည်းပါ။ ခဏ
 နေတော့ ထိုလူ ခွာနှစ်ကောင်ဆွဲ၍မြန်
 သွားတာ တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ နေရင်းတစ်နေ့ တဲရုရှာ
 ကျွန်တော် ညအတွက် ထင်းတုံးကြီးဖြတ်
 နေစဉ် ခွာရိုင်းသွင်းချိန်ခန့် နေလုံးကြီး
 က မေးတင်နေပြီ။ လျှို့ဝှက်မှာတော့ နေ
 ရောင်မမြင်ရတော့ပါ။ ရေအိုးကလေး
 ခါးစောင်းတင်၍ မြန်မာအဝတ်အစားနဲ့
 မိန်းကလေးတစ်ယောက် မြေခိုလမ်း
 ကလေးက ဆင်းလာနေတာ မြင်လိုက်ရ
 သည်။ ထတီ အနီရောင်တောက်တောက်
 နဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကလည်း လေးမှာတော့
 လွင့်။ ကျွန်တော့်မှာ မြန်မာအဝတ်အစားနဲ့
 မမြင်ဘူးတာကြာပြီမို့ တဒင်္ဂငေးဖေး
 ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ လှတော့အထော်
 လှကြောင်း ပုံရိပ်ဖမ်းမိနေပါသည်။

“အင်း... ဒီတောကဲ့သို့ မြေခို

မိန်းကလေး ရှိနေတာ အတော်အကြာရာ
ပဲ တစ်ခါမှလည်း ရေခဲဆင်းတာ မတွေ့
ဘူး။ ဝိုးလည်းချုပ်နေပြီ အင်းလေ...
ကျေးရွာဆိုတော့ ကျောင်းဆရာမတို့၊
သားဖွားဆရာမတို့လည်း ရှိချင်ရှိနေတတ်
တာပဲ...”

ကျွန်တော် တွေးတောနေစဉ်
မှာပင် ရေအိုးကလေးရွက်ကား ပြန်တက်
သွားတာ မြင်ရသည်။ မှောင်လာတာနဲ့
တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ကျွန်တော်သည် တောထဲကို ရောက်စ
ကတည်းက မြန်မာမိန်းကလေးကို တစ်ခါ
မျှမတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် ထင်းခြောက်
ရှာရင်း တောလည်သမားတွေနဲ့ ရံဖန်ရံခါ
တွေ့ဆုံတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ
ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သော်လည်း
ပြန်၍သာပြပါသည်။ သူတို့ မြန်မာစကား
မတတ်ကြပါ။

နောက်နေ့များတွင်လည်း
မြန်မာကောင်မလေး ရေခဲဆင်းလာတာ
မကြုံရသလိုမှလို့ မြင်ရပါသည်။ တစ်ခါမှ
အဖော်မပါပါ။ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။

နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
စိတ်ဝင်စားလာမိသည်မှာ အမှန်။ ကျွန်
တော် ဘဝတွင် နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ အချော
အလှပကေးတွေ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်မှ
အဆုံး။ အရပ်ကလေးတွေလို အလှပြင်
ထားသည့် မှန်ခန်းထဲမှ ကြိုက်တာ လက်
ညှိတိုး ရွေးယူနိုင်သည့်အထိ။ သို့ပေမယ့်
ကျွန်တော်သည် မြန်မာပီပီ ကိုယ်ကျင့်
တရား ကောင်းစွာဖြင့် ဗဟုသုတအဖြင့်
သာ ကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ သူငယ်ချင်းများက
အသားမစားသည့် ကျားမိုက်ဟု လှောင်
ပြောင်ကြသည်။ ကျွန်တော် မိဘများက
ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် ဘုရားတရား
ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းဖြင့်သာ ဘောင်

သွင်း ထိန်းကွပ်ခဲ့သောကြောင့် ပင်လယ်
ပြင်ထဲမှာ တရားမှတ်ရင်း တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ကာ အချိန်ကုန်စေခဲ့ပါသည်။ ခု
တော့ ဘာကြောင့်များ သည်မိန်းကလေး
ကို မှစိတ်ဝင်စားမိပါလိမ့်...။ အနီးက
လည်းမမြင်ဘူး။ သူမ ပုံရိပ်ကိုဖမ်း၍
လေဖမ်းဒါန်းစီးနေသည့်နယ် ကျွန်တော်
ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်...။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ရက် သုံးရက်
ခန့် ပျောက်နေတတ်သည်။ ရေခဲဆင်း
မလာ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်ဘက်
တောင်ကမ်းပါးယံမှ မျှော်နေတတ်ပါပြီ။
သုံးရက်မြောက်သော နေ့မှာတော့ အနီ
ရောင်ဝတ်စုံကလေး တလွင်လွင်ဖြင့် ဆင်း
လာနေမြင်ရသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ
အားရစွာဖြင့် တဲပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး အားပါး
တရ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဝှေ့ရမ်း
လက်ပြလိုက်မိပါသည်။ မိန်းမပျိုကား
ကျွန်တော်ကို ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်ကာ
လျှို့ဝှက်သို့ ဆင်းသော မြေခိုလမ်းအတိုင်း
ရေခဲဆင်းသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော်လက်ပြတာကို မြင်သွားပြီး

ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။

ညနေကျတော့ ရိက္ခာပို့လာ
တတ်သော ကုလားလေး ရောက်လာ
သည်။ သူ့ရောက်လာမှသာ အုပ်စိုင်း၏မှာ
ကြားချက်နှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ လှည်းနဲ့
တင်၍ ခုတ်ပို့နေသောစာရင်းသတင်းကို
သိရသည်။ ကိစ္စမရှိ သူနဲ့ကျွန်တော်ကြား
မှာ ဘာမှပြောစရာ မလိုပါ။ ခါတိုင်းလို
ရိက္ခာထုတ် မဟုတ်ဘဲ ထမင်းချိုင့်နဲ့ဖြစ်
နေ၍ ကျွန်တော်မှာ ကုလားလေးကို
ကြည့်၍ အထူးအဆန်း...။

“ဟင်း... ထမင်းချိုင့်က
ဘာလို့ယူလာတာတဲ့။ ဒီမှာလည်း ချက်
စားနေတဲ့ဟာ”

“မဟုတ်ဘူး... အားကိုး
ဒီညနေ ထမင်းစားပြီး ချွန်တော်နဲ့
ပြန်ခဲ့တော့ပါတဲ့။ ဂေါ်ဖီတွေက မစောင့်လဲ
ဖြစ်တယ်။ သူ့ခိုးမရှိဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်အော်
ဟစ် လိုက်သောကြောင့် ကုလားကလေး
လန့်သွားသည်။ သူကလည်း အထူး

အဆန်း တစ်ကောင်လို ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်နေပါသည်။ အရင်တုန်းက အုပ်စိုင်း
ကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့မိသည်ကား...
“စောင့်မနေပါနဲ့ကွာ။ လိုချင်
လည်းယူကြပါစေ။ ဒီအသေးကလေး
ကျမှတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် စီးပွားရှာတဲ့
နေရာမှာ စေ့စပ်သေချာရတယ်ကွာ။ ဒီ
အထုတ် သေးလေးတွေက နသေးလို့
ရင်လာရင် ကြီးလာမယ်ဒါမှ အမြတ်နည်း
နည်း ပိုထွက်လာမှပေါ့။ မင်းမစောင့်ချင်လဲ

ငါနဲ့ ကုလားလေးလာစောင့်ကြတာပေါ့။
နွားတွေ ဘာတွေလဲ အခင်းထဲ ဝင်ပြီးစား
တတ်တယ်ကွာ”
အုပ်စိုင်းစကားတို့ကို ငေးစိုင်း၍
စဉ်းစားသတိရနေစဉ် ကုလားလေးက...
“ဒီ ဘက်ကတော့သူ တောင်
သားတွေက ရိုးသားတွေကကြလို့ပြောတဲ့
ဆရာ...။ ဒါကြောင့် ပြန်ခဲ့ပါတဲ့”
ကျွန်တော် ခါသီးစွာ ငြင်းဆန်
ရင်း ကုလားလေးကို မှာလိုက်သည်။
“ငါ ပြောမယ်။ မနက်ဖြန်

အုပ်စိုင်းကို အလုပ်တယ်လောက်များများ
အိပ်လာခဲ့ဖူး ပြောလိုက် ကြားလား။ က
--မင်းပြန်တော့"

ကျွန်တော် ထိုသို့ပြော၍
အစ်မကသို့လှည့် ကျောပေးကာ မြေနှီ
အမ်းကလေးအိပ်သော ငေးနေလိုက်မိ
သည်။ ကျွန်တော် မည်သူနဲ့မှလဲ စကား
ပြောခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ
အား လွှင့်ပါးကား တစ်နေရာအိပ်သို့...
ထုလားလေးဘယ်အချိန် ထပြန်သွားမှန်း
တောင် မသိလိုက်။ ခြင်္သေ့ တရုန်းရုန်းနှင့်
စိုက်ခဲ့လော့မှ သတိဝင်လာတော့သည်။ မီး
မွှေးရတော့မှာပါလား။ ဘာမှမမြင် တော့
ဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ဖွန်းလွှဲချိန်
လောက်မှ အုပ်စိုင်းရောက်လာသည်။

"မင်းကလည်းကွား။ မထိတ်သာ
လေနဲ့သာ။ ပြန်ဆိုပြန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။
ငါတို့ နောက်ဆုံး ကားတင်လိုက်တဲ့
အပတ်မှာ ရေနကောင်းကောင်းအိပ်သွားလို့
ငွေတစ်သိန်းနီးနီး ပိုတယ်လို့ ဖုန်းဝင်လာ
တယ်။ အားလုံး စုစုပေါင်းလိုက်ရင်..."

"ဟေ့... ဟေ့...တော်
တော့ကွား။ ငါ အဲဒါမေးမလို့ မင်းကို
ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟေ့..."

"အုပ်စိုင်း... မင်း ဟိုတောင်
ထိပ်ပေါ်က ရွာကလေးကို ရောက်ဖူးလား"

အုပ်စိုင်းကား ခေါင်းလေးခါ၍
အထူးအဆန်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ
သည်။

"ဘယ်ရောက်ဖူးမှာလဲကွာ ဒါပေ
မယ့် အိမ်က ဘိုးတော်ကြီးတို့ ပြောတာ
ကတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဗြိတိန်အဆက်
အပြတ် အလှမ်းကွာဝေးလွန်းလို့ ရောက်
ပေါက်သူ နည်းတယ်တဲ့။ အိမ်ခြေ အစိတ်
သုံးဆယ်လောက်ပဲရှိတဲ့ ပဒိုဝှံရွာကလေး
လို့ပြောတာပဲ။ နေပါဦး မင်းက ဘာလုပ်
မလို့တုန်း"

"ငါတို့ ဒီနေ့ အခုပဲ အဲဒီကို
သွားကြစို့"

"ဟာကွာ မင်းကလည်း လမ်း
မရှိ ဘာမရှိ ဒီလောက် ခက်ခဲတာကို"
ကျွန်တော်က သူနားလည်

စေရန် အတိုခန့်၍ပြောပြလိုက်သည်။

"အင်း... ဟုတ်တယ်။ ရေ
ကလည်းရှားတယ်လို့ ပြောတယ်ကွာ။ ဟိုး
အောက် လျှို့ဝှက်မှာတော့ ရေထွက်တစ်ခု
ရှိတယ် ပြောသံကြားဖူးတာပဲ။ ငါလည်း
မရောက်ဖူးဘူး။ ဒါဖြင့် သွားကြစို့..."

သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား တောင်
အောက်ကို ကွေ့ပတ်ဆင်း၍ လျှို့အတွင်း
သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လျှို့အတွင်းမှာတော့
ထင်သည်အတိုင်း သစ်ကြီးဝါကြီးများ
အောက်ရှိ ကျောက်ကြီးကျောက်ကြားမှ
စိမ့်ထွက်နေသော ရေထွက်တစ်ခုကို
တွေ့ရလိုက်သဖြင့် သိပ်မများ။ လူလာခပ်
လည်းလျော့မသွား။ အမြဲကြည်လင်စိမ်းမြ
၍ ရေနစ်စည် သုံးစည်ခန့်လောက်သာ
ရှိမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရေထွက်၏
ထိပ်မှာတော့ နတ်စင်တစ်ခု...။ ကျွန်တော်
နေသောတဲမှ လှမ်းကြည့်လျှင် သိပ်
မစောက်သလို ထင်ရသော မြေနီလမ်း
လေးမှာ ခုတော့ နှစ်ယောက်သား လျှာ
ထွက် မတတ်တဟောဟော။ တဟဲဟဲ။
နားလိုက်တက်လိုက်...။

“စောက်လိုက်တာကွာ...။
ဒီလောက်အမြင့်ကြီးမှာ လာနေကြတာ
အံ့ရော...”

“အေးကွ။ သူတို့ရေခပ် ပြန်
သွားကြတော့လည်း သိပ်မစောက်
သလိုပဲကွ”

အုပ်စိုင်းစကားကို ထောက်
ခံရင်း တရွေ့ရွေ့...။

လားလား...။ ဝိကုတ်စက်ဝိုင်း
ကြီးအောက်မှာ လှလိုက်သည့် ရွာက
လေး...။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မြင့်မား
သော တောင်ထွင့် တောင်ဖျားတွေက
ရွာကလေး၏ အောက်မှာပြာပြာဝပ်
လျက်။ အမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ်ရှိ ကျောက်
ဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ ခြေတံရှည် ခန့်အိမ်ကလေး
တွေ အထပ်ထပ်အစီအစဉ် အစိတ်သုံးဆယ်
ခန့်သာ ရှိမည်။ တဲအိမ်ခံစား အရိပ်ကျ
သည့် နေရာမှာ ကလေးနှစ်ယောက်
လက်ထောင်ဆုံဖြင့် စပါးထောင်းနေတာ
အပေါ်စီးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ အမြင့်ဆုံး
မှာဆိုသော်ငြားလည်း တောင်အောက်က
လှမ်းကြည့်လျှင်လည်း မမြင်နိုင် တောင်

ပေါ်ရောက်ပြန်တော့ ကျောက်ဝိုင်းကြီး
ပေါ်ရှိ ရွာက အလယ်မှာ ဖြာ၏။ ပတ်ပတ်
လည်မှာတော့ မြင့်မားသော ချောက်နက်
ကမ်းပါးကြီးတွေ...။ ရွာကလေးမှ လှမ်း
ကြည့်လျှင် တောင်အဆင့်ဆင့် အောက်
က အင်လေးရေပြာပြာကို တစ်စွန်းတစ်စ
မြင်ရသည်။ တောင်ကြီး ရွှေညောင် ဝိုင်း
ပြု ပုံဝေဝေ ဝိုးတင်း...။ ရိုက်တရက်
သည်ရွာကလေးကို ကြည့်လျှင် ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်လိုလို...။ ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်က မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ ဝိစကန်ရွာခင်း
လိုလို ဝိကောင်းကင်ကလည်း ပင်လယ်
ပြာပြာ လွင်လွင်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာက
ဆီးနေတဲ့ နေလုံးကြီးကတော့ တရွေ့ရွေ့
ကျဆင်းနေပြီ။ နာရီကိုကြည့်တော့ ညနေ
လေးနာရီခွဲခွဲပြီ။ ရွာထဲသို့ရောက်တော့
တောင်ယာခင်းက လူတချို့ ပြန်လာကြပြီ။
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးစိမ်း
ဖြင့် ကြည့်နေကြပါသည်။ သူတို့ မျက်နှာ
ပေါ်မှာတော့ အံ့သြထူးဆန်းသော သတ္တဝါ
နှစ်ယောက်ကလည်း ပြောက်ကျားအင်္ကျီ
ဘောင်းဘီလည်ရှည် တောမီးဖိုပုံနဲ့ ခါးမှာ

အေးတိုတစ်ချောင်း ချပ်လျက်။ အုပ်စိုင်းက
တော့ အားကောင်းသော လျှပ်စစ်လက်
နှစ်စာတစ်လက် လွယ်လျက်ဆိုတော့
နိုင်ငံခြားကားထဲက ဖတ်လိုက်လိုလို
ပေါက်ပြားထင်း၍ ပြန်လာသော ပအိုဝ်း
တစ်ယောက်အား စတင်နှုတ်ဆက်မိ
သည်။

“နောင်ကြီး အလုပ်က ပြန်
လာတာလား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရွာထဲ
မရောက်ဖူးလို့ အလည်လာတာပါ”

ပအိုဝ်းက ပြုံး၍ရပ်ရင်းက
စကားမှ ပြန်မပြောပါ။ မြန်မာစကား တစ်
ဟန် မတူပါ။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်း
တော့ ပြန်၍ဖုတ်ညစ်ပြော လာသည်
ကား...

“နားလည်တော့...”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို သူနဲ့လိုက်ခဲ့ရန် အိမ်တစ်
အိမ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ သို့မှ
သူလိုက်မီရာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်
ကြသည်။ လှေကားအောက်မှာ ချည်ထား
သော ခွားကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း လူစိမ်း

ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍
 နားရွက်ကြီးများထောင်ကာ စိမ်းစိမ်းကြီး
 ကြည့်နေပါသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့
 ဘုရားခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘိုး
 တစ်ယောက်အိုမင်းဟောင်းနွမ်း အိုခွဲနေ
 သော ပက်လက်ကုလားစိုင်း ဟောင်း
 ကလေးပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကိုယ်တစ်ပိုင်း
 လေးဖြတ်ထားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်
 တို့ကို လိုက်ဖို့သော ပအိုဝ်းက ဘာပြော
 ထိုက်သည်မသိ။ ခေါင်းထောင် ကြည့်
 ရင်း...

“မောင်ရင်တို့ စနားက မျက်စိ
 ထည်လားလုံးဝ...”

မြန်မာ စကားဆိုသော်ငြား
 ထည်း ဝဲလွန်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်
 နားမလည်။

“အေး...အေး... ကောင်း
 ယယ်။ ကောင်းလယ်။ ဘအိုးဟ အကူ
 အညီပေးရဦးမတုံး။ ငါ့မြေးဘာလို သေး
 တုံး...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖအို၊
 ဘာမှ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ...”

အုပ်စိုး စကားပြစ်ရှည်နေသည်
 ကို ကျွန်တော်မစောင့်နိုင်။ သို့ကြောင့်...
 “ဒီရွာမှာ ရေရှားတယ်နော်
 အဘ...”

“အေး ဟုတ်တယ်... ဟိုး
 တောင်အောက် ရေထွက်မှာ သွားခပ်ရ
 တယ်ကွယ့်”

“ဒါနဲ့... ဒီရွာမှာ စာသင်
 ကျောင်းတို့ ဆေးပေးခန်း မရှိဘူးလား
 အဘ”

ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော
 မိန်းမပျိုကလေး၏ သတင်းအစနအား
 ဆွဲထုတ်ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့...

“ဆေးခန်းတော့ မဆီဘူး။

စာသင်ကျောင်းတော့ ရှိလယ်”
 “ဪ...ဆရာမ ဘယ်နှစ်
 ယောက်ရှိသလဲ အဘ...”

“ဆရာမတော့ မဆီပါဘူး။
 ဆရာမ ဆီလယ်။ အခုတော့ ကျောင်းတွေ
 ပိတ်ထားလို့ ဆရာလည်း မြို့နယ်ပြန်သွား
 လယ်။ ကြာပြီဇေ...”

“ခင်ဗျာ...”
 ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ကား
 ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီလား။

“ဒါဆို ဒီရွာမှာ မြန်မာမိန်း
 ကလေး မရှိဘူးပေါ့...”

“မဆီဘူး မောင်ရင်... မြန်မာ
 စကားလည်း လူတိုင်းမတတ် ကြဘူး
 ကွယ့်”

ဘအိုပြောနေသော စကားတို့
 ကို ကျွန်တော်မကြားတော့ပါ။ တံခါးပေါက်ဝ
 အထက်ဆီမှ ရွာတလင်းပြင်ကို လှမ်းမြင်
 နေရသော ရွာခင်းကို တခင်စား မောနေမိ
 ပါသည်။ မိုးချုပ်စပြနေပြီမို့ ပအိုဝ်းပျို
 မလေးများ ပအိုဝ်းမကြီးများ လုပ်ငန်းခွင်မှ
 ပြန်လာနေကြတာကို မြင်ရသည်။ သိပ်

တော့ဖြင့် များလှပါ။ တော်ကြာ သုံးလေး
ယောက်၊ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်။
သို့သော် ကျွန်တော်မျှော်လင့် စောင့်စား
ခဲ့ရသော မိန်းမလေးမျိုးလေးတော့ အရိပ်
ယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါ။

“ထမိန်းစားပြီးမှ ပြန်ကြ
မောင်ရင်တို့”

“မစားတော့ဘူး ခင်ဗျာ...”

မိုးချုပ်နေပြီပဲ၊ နေပြန်ခွင့်ပြုပါဦး...”

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်အား
လျော့စွာဖြင့် အံ့ဩတွေဝေစိတ်တွေနဲ့
ပြန်ဆင်းလာတော့ နေလုံးကြီးက တစ်
ဝက် ဝင်နေပြီ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဖြစ်၍
နွားမအုပ်ကြီးကလည်း တရုန်းရုန်းနဲ့
ပြန်ပြေးလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ
လမ်းဘေး ကမ်းပါးဘေးသို့ မနည်းကြီး
ကပ်ရောင်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟာ... အုပ်စိုင်း...ဟို
မှာ... ဟိုမှာ”

ရေအိုးလေး အိစောင်းတင်ကာ
ထထိန်လေးနှင့် ရှည်မျောသော ဆံပင်ရှည်
ကြီးက တလွင်လွင်နှင့် တောင်ပတ်လမ်း

ဆီသို့ ဆင်းသွားနေသော မိန်းမပျိုက
လေး...။ လှမ်းခေါ်လျှင် ကြားနိုင်
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
အံ့အားသင့်ရင်း မခေါ်ပဲ။ နောက်က
ပြေးဆင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယောက်ျား
လေးခြေထောက်ဖြင့် ပြေးဆင်းလိုက်သော်
လည်း မမီး မျက်ခြေပြတ်သွားသည်။

“ငါတော့ မမြင်ပါဘူး စိုးခိုင်ရာ၊
မင်းကလည်း ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ”

“တကယ်မြင်လိုက်တာ ပါ
ကွာ-။ ခိုးလည်းချုပ်နေပြီ ဘာဖြစ်လို့များ
ဒီအချိန်ရောက်မှ ရေခပ်ဆင်းရတာလဲ
မိန်းကလေးရာ”

ကျွန်တော်ကား ပူပန်စိတ်နှင့်
ပြောလိုက်ကာ ရွှေမှသွားနေသည်။
တဖြည်းဖြည်း သွားရင်းနဲ့ ရေထွက်ဆီသို့
ရောက်တော့မည်။ မိန်းမပျိုကိုတော့ဖြင့်
မတွေ့။ ဒါပေမယ့် ရေထွက်ရေမှာတော့
အမှန်တကယ် ရေခပ်နေပါလိမ့်မည်။

“ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး မိန်း
ကလေးရယ်...”
လျှို့ဝှက်ရောက်တော့ မောင်နေ

ပြီပဲ လက်နှိပ်မီးကို ဖွင့်၍ တစ်တောင်
ပုရစ်ကလေးများ၏ သူညီစွာအော် ဟ
သံကလွဲ၍ ဘာသံမှမကြားရ။ ဟိုးခပ်အ
ဝေး တောင်ကျောတစ်ခုဆီ ဂျီဟော
သံကိုတော့ကြားနေရပါသည်။ အားကောင်း
သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို လှည့်ပတ်ထုံရင်းကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အ
ဝေးတော့သည် ရေထွက်ဆီသို့ သေချာစီ
ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော ရေခပ်
ကလေးတစ်လုံးက ရေစပ်မှာတည်
လျက်...။ ဒါပေမယ့် ရေအိုးနံဘေး
တော့ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော စပါးကြီး
မြွေကြီး တစ်ကောင်က ကိုယ်တစ်စီး
မတ်တပ်ရပ်၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်နေ
သည်။ လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်မှာမျှော်
လုံစိမ်းပြပြကာ အရောင်ထွက်လျက်သော

“အား...မြွေ...မြွေကြီး
အုပ်စိုင်း...ပြေး...”

သတ္တဝါအပေါင်းကျန်းမာ
ကြပါစေ

သရုပ်ဆောင်ကြသူ

လျာလျာနုပေါင်လျာ

ဒေါ်မိုးကောင်း

ယခင်လမှအဆက်

မတိုင်ခင် ရောက်ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း

အဖေက အမေ့သိ အမြန်ပြန်

ချီးမွမ်းခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ဂရု

လည်း နှစ်သိမ့်စကားပြော၏။ အမေ

ရောက်လိုသည့်စောင့်လင်းတွင် အချိန်

မပြုသောသူ၏ စိတ်နှလုံးသည် ထူးခြား

ကလည်း စိတ်ချလက်ချသွားပါရန်

ကြာကြာရပ်နားခြင်းပင် မပြုစေဘဲ ဒရိုင်

စေ၍ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်နိုင်ပေ၏။

အားပေးစကားပြော၏။

ဘာ မောင်အေးကို မြန်မြန်မောင်းစေ၏။

(အေတင်းထစ်)

ဤကား ၎င်းတို့နှစ်ဦး နောက်

ဒရိုင်ဘာမောင်အေးကလည်း ကားကို

ဆုံး မြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က

မြန်မြန်မောင်းလေ၏။ ချောက်ကမ်းထိ

အဖေသည် ကုန်ရောင်း ကုန်

အဖေကောအမေပါ မသိကြပါချေ။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ကုန်ကားကြီး

ဝယ်လည်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်လေရာ

အဖေသည် ကိုချစ်စိန်နှင့်အတူ ကိုယ်ပိုင်

သည် အချိန်မသတ်နိုင်တော့ဘဲ ချောက်

ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ မသွားလျှင်မဖြစ်သော

ကုန်ကားကြီးဖြင့် ရှမ်းပြည်သို့ ထွက်ခွာ

ကြီးထဲသို့ ကျသွားလေတော့၏။

ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်လာသဖြင့် ပထမတွင်

သွားပေ၏။

ကိုချစ်စိန်နှင့် စပါယ်ရာ ကိုထွ

ကိုချစ်စိန်ကိုသာ ၎င်းကိုယ်စားလှယ်ရန်

အဖေနှင့် ကိုချစ်စိန်တို့သည်

လေးတို့သည် အချိန်မီ ခုန်ဆင်းကြသော်

စီစဉ်လိုက်ပေ၏။ သို့သော် သွားရမည့်

ကုန်ကားဖြင့် လိုရာခရီးကို ဘေးမသိ

လည်း ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွားကြ

လုပ်ငန်းကိစ္စက အရေးကြီးလှသဖြင့် ၎င်း

ရန်မခ ရောက်သွားကြကာ လုပ်ငန်းကိစ္စ

လေ၏။ အဖေနှင့် ဒရိုင်ဘာမောင်အေး

ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါနိုင်မှ ဝိ၍အဆင်ပြေ

အဝဝကိုလည်း အောင်မြင်အောင် ဆောင်

တို့ကမူ ကုန်ကားကြီးနှင့်အတူ ချောက်ထဲ

နိုင်ကြောင်း တွက်ဆမိ၍တစ်ကြောင်း

ရွက်နိုင်ကြပေ၏။ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ

သို့ ပါသွားကာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားကြ

အမေ မီးဖွားမည့်ရက်မှာလည်း လိုသေး

ပြီးသည်နှင့် အဖေသည် ရှမ်းပြည်ထွက်

လေ၏။

သည်ဟုယူဆ၍ တစ်ကြောင်း ကိုချစ်စိန်

ကုန်များကိုတင်ကာ အချိန်မဆိုင်းဘဲ

ဤသို့ဖြစ်ပွားသောနေ့ရက်

နှင့်အတူ ၎င်းပါလိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကုန်ကားဖြင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပေ၏။ ကုန်

အချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်ုပ်တို့

အဖေသည် သွားချီနိုင်၍ အမေ

အပြည့်တင်လာသော ကားကြီးပေါ်တွင်

မွေဖွားသောနေ့ရက်အချိန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း

၏ ကျန်းမာရေး နေထိုင်စားသောက်ရေး

အဖေနှင့် ကိုချစ်စိန် ဒရိုင်ဘာမောင်အေး

နောင်မှသိကြရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကို အထူးဂရုစိုက်ရန် အထပ်ထပ်အခါခါ

နှင့် စပါယ်ရာ ကိုလူလေးတို့ လိုက်ပါခဲ့

ကိုချစ်စိန်နှင့် ကိုလူလေး

မှာကြား၏။ အမေ မီးဖွားမည့်ရက်

ကြလေ၏။

လည်း အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့ပြီပေ၏။

www.burmeseclassic.com

လည်း ရထားသောအထိရာများကြောင့်
အထဲရံတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် ၁၀
ချက်ခန့် ကုသခဲ့ကြရ၏။ သက်ဆိုင်ရာ
ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့က အမေ့ထံ အကြောင်းကြား
သော်လည်း အိမ်သားများက မီးတွင်းထဲ
၈ အမေ့ကို အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မည်
ဖြစ် ဖုံးကွယ်ထားကြပေ၏။

အမေ့သည် မိခင်ထံမှထွက်ရာ
ကိုချစ်စိန်နှင့် ကိုလှလေးတို့လည်း ပြန်
အောက်လာကြသဖြင့် အမေ့သေဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မည်သို့သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း
အမေ့တောင်း၏။

အမေ့သည် လသားအရွယ်
ကျွန်ုပ်ကိုဖက်၍ အသည်းကြွေမတတ်
မိကြွေးခဲ့ရပါ၏။ လသားအရွယ် ကျွန်ုပ်ကို
အဖွဲ့ အဖေအလောင်းအားရှုသွင်းထားရာ
မှန်ပြည်တွင် ခံစားမေးမြန်းကြည့်သော
အခါတွင် အမေ့သေဆုံးရုံမှာ ကိုချစ်စိန်
နှင့် ကိုလှလေးတို့ပြောပြသည့်အတိုင်း
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရပြန်လေ၏။

အမေ့သည် အဖေ့သင်္ချိုင်းရှိ
မည် ခြံကလေးတွင် တစ်လနီးပါးခန့်

ကြာအောင်နေပြီးမှ ကိုချစ်စိန်က ဖောင်းချ
၍ ပြန်ခေါ်လွန်းသဖြင့် ရွှေကျားမြို့သို့
ပြန်လာခဲ့ရပေ၏။ ရွှေကျားမြို့သို့ အမေ
ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကိုချစ်စိန်၏လနီး
မအုန်းရင်သည် လင်နှင့်သားကိုပစ်၍
ငွေကြေးချမ်းသာသော လင်ငယ်နောက်သို့
လိုက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရ
ပြန်လေ၏။

အမေ့သည် အဖေအတွက်
ပူဆွေးသောက မပျောက်သေးခင်
မောင်ရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်
ဖြစ်နေသော ကိုချစ်စိန်အတွက်လည်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်လေ၏။ အမေ
သည် ကိုချစ်စိန်ကိုပင် ပြန်လည်အားပေး
နှစ်သိမ့်စကားပြောရပြန်ပေ၏။ အမေ့သည်
သားတစ်ယောက်နှင့်ကျန်ခဲ့သော ကိုချစ်
စိန်ကိုလည်း လွန်စွာသနားသွားမိလေ၏။

အမေ့သည် အဖေ့စိတ်ကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ အဖေကတည်းက လုပ်ငန်း
များအကြောင်းကို နားမလည်သော
ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုချစ်စိန်မှာ

လည်း အစစအရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချရ
သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်း
အဝစကို ကိုချစ်စိန်စိတ်တိုင်းကျ
လုပ်ကိုင်ရန် လွှဲအပ်ထားလိုက်ပေတော့
၏။

ကိုချစ်စိန်သည် ရက်အနည်း
ငယ်ခန့်သာ ၎င်းတို့သားအဖကို ပစ်ပြေး
သွားသော မအုန်းရင်အတွက် အပူရပ်
ဆင်နေခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
ပူဆွေးခြင်း လုံးလုံးမရှိတော့ပါပေ။

“ကျွန်တော်တို့သားအဖကို
သင်းကတောင် ရက်ရက်စက်စက် ပစ်
သွားနိုင်သေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့က လွှမ်း
နေလို့ အပိုပဲပေါ့၊ မမလေးရယ်၊ သင်းကို
ကျွန်တော်တော့ သေစာရင်းသွင်းလိုက်
ပါပြီ။”

ဟု ကိုချစ်စိန်က အမေ့ကို
ပြောကာ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား
ပြန်၍လုပ်လေတော့၏။

ကိုချစ်စိန်သား လှငွေမှာလည်း
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှာပင် အနေများလေ၏။
အမေ့သည် လှငွေကို သားရင်းတစ်

ယောက်ကဲ့သို့ပင် ပြုစောင့်ရှောက်
လေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည်
လှမုန်းသူမုန်းမသိသေးသော လသာ
အရွယ်သာသာရှိသေးသော်လည်း လှငွေ
မှာ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ်သို့ပင် ရောက်
နေလေပြီ။

ကိုချစ်စိန်သည် အမေပိုင်
လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့်
လုပ်ငန်းအကျိုးအမြတ်ကိုလည်း အမေ
နားလည်သဘောပေါက်အောင်ရှင်းပြကာ
အဖိုးအမြတ်မှန်သမျှကိုလည်း အမေ
လက်သို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် အပ်
လေ၏။ အမေသည် ကိုချစ်စိန်၏လုပ်ရပ်
များအပေါ် များစွာကျေနပ်ရုံမက မောင်
ရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အားကိုးအားထား
ပြုလာမိလေ၏။

အမေသည် ကိုချစ်စိန်ပေး
သည့် အကြံဉာဏ်မှန်သမျှ သဘောတူ
လက်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် လှငွေ
အနေများသကဲ့သို့ နောက်ပိုင်းတွင်
ကိုချစ်စိန်လည်း အနေများလာပေ၏။

ကိုချစ်စိန်သည် အပေ လေတော့၏။

လက်ထက်ကရှိခဲ့သော အိမ်စေ့များ၊
အလုပ်သမားများကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
အပြစ်ရှာကာ ထုတ်ပစ်၏။ ၎င်းစိတ်ကြိုက်
အလုပ်သမားများ အိမ်စေ့များကို အသစ်
ခန့်ထားလိုက်လေ၏။ ကိုချစ်စိန်ကို
အားကိုးယုံကြည်နေသော အမေသည်
အနည်းငယ်မျှ သံသယမရှိဘဲ ကိုချစ်စိန်
လုပ်သမျှကို သဘောတူပေ၏။

တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းမှာပင်
လုပ်ငန်းခွင်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်ကြီး
တွင် လူကောင်းများမရှိသလောက် နည်း
သွားပြီး ကိုချစ်စိန် အသစ်ခန့်ထားသော
လူသစ်များသာ ဖြစ်ကုန်တော့၏။

ကိုချစ်စိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်
တွင် အချို့မရွေး မည်သည့်အခန်းကိုမဆို
သွားလာခွင့်ရထားသော အိမ်သားတစ်
ယောက်လို ဖြစ်နေလေရာ တစ်ညတွင်
အမေ့ကို အဓမ္မကျင့်ကြံလေတော့၏။
ကိုချစ်စိန်ကို မောင်းရင်းတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ယုံကြည်စိတ်ချသော အမေသည်
ကိုချစ်စိန်၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ

အမေလည်း အရှက်ကြီးသလို
ဤကိစ္စကိုလည်း မည်သူမှလည်း မတိုင်ဘဲ
ပါပေ။ အမေသည် ငိုကြွေးရုံမှတစ်ပါး
ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါပေ။

“မမလေးကို ကျွန်တော်
ကျောရရှိကြတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား။ မမ
လေးကို ဟိုအလျင်ကတော့ မဖောက်
ပြန်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့သာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလ
လောက်ကမှ မမလေးတို့သားအမိတို့
ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်
သွားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်တော့မှ မမလေးတို့
ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ထား
တာပါ။ အခုလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ကျွန်တော်မထိန်းနိုင်လွန်းလို့ ခုလိုဖြစ်ရ
မိတာပါ။ မမလေး ကျွန်တော့်ကို ကြီး
သလို အပြစ်ပေးပါ။ ရိုက်ချင်လည်း ခွင့်
ပါ။ သတ်ချင်လည်း သတ်ပါ။ ကျွန်တော်
ခံပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအမှန်ကတော့
မမလေးတို့သားအမိကို တစ်သက်
စောင့်ရှောက်သွားချင်တာ အမှန်ပါ။”

လေးကလည်း လင်သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးပါ။ ကျွန်တော်လည်း မယားပစ်သွားတဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခုလပ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မမလေးရဲ့သားလေးကိုလည်း ကျွန်တော် သားရင်းလိုချစ်တာ မမလေး အသိပါပဲ။ ကျွန်တော့်သားကြီးကိုလည်း မမလေးက သားရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မမလေးသာ ပေါင်းမိကြရင် ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေသွားမယ်။ ကလေးတွေအတွက်လည်း အများကြီး အစဉ်ပြေသွားမှာပါ။ မမလေးတို့သားအမိကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါရစေလား။

အပြောကောင်းသော ကိုချစ်စိန်က အမေ့ကို သနားအောင်လည်း ပြောကာ နားဝင်အောင်လည်း အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်၍ ပြောလေတော့၏။

အဖေဆုံးပြီး ကျွန်ုပ်ကိုမွေးပြီး တစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာပင် အမေနှင့် တို့ချစ်စိန်တို့သည် တိတိလင်းလင်း

လက်ထပ်လိုက်ကြပေတော့၏။ ချီးမွမ်းခဲ့နစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခဲ့နစ်ရက်ဆိုသည့်အတိုင်း အမေနှင့် ကိုချစ်စိန်လက်ထပ်လိုက်သည်။ ကဲ့ရဲ့သူများအနည်းငယ်ရှိကြသော်လည်း ရက်ကြာလာသောအခါ ကဲ့ရဲ့သူများ ပျောက်သွားကြကုန်၏။ ၎င်းကဲ့ရဲ့သူများကပင် ကိုချစ်စိန်အား...

“သူဌေးကလေး... သူဌေးကလေး”

ဟူ၍ခေါ်ကာ မျက်နှာချိုသွေးကြကုန်၏။

အပြောကောင်း အစည်းအရုံးကောင်းသော ကိုချစ်စိန်သည် ထိုကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့သူများကိုပင် ရက်ပိုင်းအတွင်း သူလူများဖြစ်အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။

“မမမြိုင်ရယ်... (လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ကိုချစ်စိန်သည် အမေ့ကို မမလေးဟုခေါ်တော့ပေ။ အမေကလည်း ဤသို့ခေါ်သည်ကို နစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။) တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားလေး

ဟာ ကျွန်တော့်ကို ပထွေးမှန်းသိသွားမှာ ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို သားကလေးက ပထွေးမှန်းသိရင် ဇီဝိမ်းသွားမှာပဲ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျွန်တော် အဖြစ်မခံချင်ဘူး မမမြိုင်ရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူပထွေးမှန်းမသိအောင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်ထားကြရအောင်လား။ ကျွန်တော်က သားလေးကို သားအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲချစ်တော့၊ သားလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဖေရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်သွားစေချင်တယ်။ ဒါမှ မမမြိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။ သားကြီးနဲ့ သားလေးလည်း ဒါမှ ညီအစ်ကိုရင်းတွေလို တစ်သက်လုံးချစ်သွားကြမှာ”

အမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေချင်သဖြင့် သဘောတူပေ၏။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို ရွှေ့ကူးတစ်မြို့လုံးက သိထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အမေကပြောလေ၏။ ထိုအခါ

ကိုချစ်စိန်က အခြစ်မှန်ကို ကျွန်ုပ်မသိ
အောင် မည်သူမှမပြောရန် သူစည်းရုံးပါ
မယ်ဟုပြော၍ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်
ကြောင်း အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးကို စည်းရုံး
လေ၏။

ကိုချစ်စိန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပထွေးကို
အဖေရင်းဟုထင်ခဲ့မိခြင်းသာဖြစ်လေ၏။

တကယ်တော့ ဉာဏ်ရှိဉာဏ်
နက်များသော ကိုချစ်စိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့
ပိုင် လုပ်ငန်းအဝဝနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံး
ကို အပိုင်စီးလိုသဖြင့် နှစ်ရှည်စီမံကိန်း
ခဲ့ပြီး အကောင်အထည်ဖော်နေခြင်းသာ
ဖြစ်ကြောင်းကို အချိန်နှောင်းမှ အမေ
သိရပေတော့၏။

ကိုချစ်စိန်သည် အမေနှင့်
လက်ထပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ၄ နှစ်သား
ကျော်အရွယ်ရောက်သည်အထိ အဖော်
အပါ။ အသုံးအဖြုန်း လုံးလုံးမရှိဘဲ
လုပ်ငန်းများကိုး တိုးတက်ရန် ကြိုးကြိုး
စားစား လုပ်လေ၏။ ရှာဖွေရာသမျှ ဥစ္စာ
ကြေးငွေမှန်သမျှကိုလည်း အမေ့လက်သို့

အပ်လေ၏။ အမေ့ကိုလည်း ယူယ
ကြင်နာဆက်ဆံလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း
သားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လိုလေသေး
မရှိအောင် ဂရုစိုက်လေ၏။

တကယ်တော့ ထိုလုပ်ရပ်များ
မှာ သူ့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ အမေ
လိုက်လျှောနိုင်ရန် ဖိုဟယ်လ်သုံးခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်ပေ၏။ ဤလုပ်ရပ်များကြောင့်လည်း
သူ့ကို အယုံကြည်ယုံ၊ အားအကိုအကြီး ကိုးခဲ့
သကဲ့သို့ လွန်စွာချစ်ခင်လေးစားခြင်းလည်း
ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကိုချစ်စိန်သည် အိမ်တွင်လည်း
သူ့ဩဇာနာခံမည်သူများကိုသာ ထားလေ
၏။ အဖေမဆုံးခင်က ကုန်တင်ကာကြီး
ဖြင့် စပါယ်ရာလိုက်ရသော ကိုလူလေးပင်
လျှင် ကိုချစ်စိန်၏ ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှု
ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆန်စက်တွင် မန်နေဂျာ
ဖြစ်နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်မှ
လူများနှင့် အိမ်မှလူများအားလုံးသည်
အမေ့ဩဇာထက် ကိုချစ်စိန်ဩဇာကို

ပို၍နာခံကြပေ၏။ ထိုအချိန်က အမေ
ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုချစ်စိန်ကို အထင်ကြီး
လေးစားနေသဖြင့် ကိုချစ်စိန်အပေါ်
မည်သို့မျှမမြင်ပါပေ။ အဖေဆုံးသွားပြီး
နောက် ဖိုဟယ်လ်သုံးသွားမည် အခြေအနေ
ကို ကိုချစ်စိန်ဝင်ထိန်းပေးသောကြောင့်သာ
ယခုကဲ့သို့ ဆက်လက်ရပ်တည်နေ
သည်။ အမေအခံယူထားသဖြင့် ကိုချစ်
စိန်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို
မြင်ခဲ့ရာလေ၏။ အမေသည် အကောင်
ကြံနေသော ကိုချစ်စိန်ကို အနည်းငယ်
သံသယမဝင်ပါပေ။

ကိုချစ်စိန်သည် ကျွန်ုပ် သုံး
ကျော်အရွယ်သားမှစ၍ အမေ့နာမည်
ရှိနေသော လုပ်ငန်းများ အိမ်နှင့် အတွင်း
ပစ္စည်းများကို ၎င်းနာမည်ဖြင့် လွှဲထား
အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ အမေ့အား
အပျော့ဆွဲဖြင့် စတင်စည်းရုံးလေတော့၏။

အမေသည် ရိုးအသုဖြစ်သဖြင့်
အပြင် ကိုချစ်စိန်ကိုလည်း အယုံကြည်
ယုံထားသောကြောင့် ကိုချစ်စိန်
ထောင်ချောက်တွင်းသို့ ဝင်ပုခံအား

သိခဲ့လေ၏။ ကိုချစ်စိန်ဖြစ်စေချင်တာ
 နှစ်သမ္မ အကုန်လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေး
 ၏။ ကိုချစ်စိန်က သူ့စိတ်ကြိုက် စာချုပ်
 ဆောင်းများကိုရေးကာ တရားသူကြီးများ
 အစီအစဉ်များရေတွင် အမေ့ကို လက်မှတ်
 ထိုးစေလေ၏။ လူကြီးများကမူ အမေ့
 ဆန္ဒအတိုင်းဟုတ်၊ မဟုတ် မေးမြန်းကြ
 သေး၏။ အမေက ၎င်း၏ဆန္ဒအတိုင်း
 ရွေးချယ်တာပါဟုပြော၍ စာမတတ်သဖြင့်
 အချုပ်တွင် ကြက်ခြေခတ်ကာ လက်မ
 ဖြစ်ပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ငါနှစ်အရွယ်
 ဆရာကခါးတွင် အမေ့နာမည်နှင့်ရှိခဲ့သော
 လုပ်ငန်းများ ဥစ္စာကြေးငွေများ အိမ်ခြံ
 နှင့် အတွင်းအပြင်ပစ္စည်းများမှာ ကိုချစ်
 စိန်ပိုင် ဖြစ်ကုန်လေတော့၏။ အမေ့
 ဆက်ဝတ်လက်စားများနှင့် အမေ့ထား
 သော ငွေအနည်းငယ်လောက်သာလျှင်
 အမေ့ပိုင်ဆိုင်ပေတော့၏။

တကယ်တော့ ကိုချစ်စိန်၏
 နီး မအုန်းရင်တစ်ယောက် လင်ငယ်
 နောက် လိုက်ပြေးသွားသည်ဆိုခြင်းမှာ

လုံးလုံးမဟုတ်ပါပေ။ ကိုချစ်စိန်က မအုန်း
 ရင်အား တစ်မြို့တစ်နယ်တွင် အိမ်
 တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်ဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
 သွားထားပြီး ဤကဲ့သို့ သတင်းလွှင့်လိုက်
 ခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ အဖေသေသွားသည်
 ဆိုသည်နှင့် ကိုချစ်စိန်နှင့် မအုန်းရင်
 လည်း အမေ့၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို
 အပိုင်ရရန် နှစ်ဦးသဘောတူ ပူးပေါင်း
 ကြံစည်ကြခြင်းသာဖြစ်လေ၏။

သူငွေကတော်ကြီးဖြစ်ရမည်
 အရေးကို မျှော်တွေးကာ မအုန်းရင်သည်
 ၄-၅ နှစ်မျှ ဇာတ်မြှုပ်၍ အနာခံလိုက်
 ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ မအုန်းရင်သည်
 ကိုချစ်စိန်ထက် ၃ နှစ်ငယ်သည့်အပြင်
 စွဲမက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချော
 မောလှပသူဖြစ်သောကြောင့် သူမကို
 ကိုချစ်စိန် မပြတ်နိုင်ကြောင်းလည်း
 သိလေ၏။

တကယ်လည်း ကိုချစ်စိန်
 သည် မအုန်းရင်ကို မပြတ်နိုင်ပါချေ။
 လုပ်ငန်းကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီး
 ထွက်တတ်သော ကိုချစ်စိန်သည်

ထိုအခါမျိုးတွင် မအုန်းရင်ထံသွားနေ
 တတ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သားဖြစ်သူ
 လှငွေကိုလည်း ခေါ်သွားတတ်လေ၏။
 ထို့ကြောင့် မအုန်းရင်နှင့် လှငွေတို့
 သားအမိလည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်
 ဘဲ တွေ့နေကြရလေ၏။ ကိုချစ်စိန်နှင့်
 မအုန်းရင်တို့ သား ဤအကြောင်းကို
 မည်သူမပြောရန် သားဖြစ်သူ လှငွေအား
 လည်း နှုတ်ပိတ်ထားကြလေ၏။ လေး
 နှစ်ကျော် ငါးနှစ်အတွင်းသို့ရောက်နေပြီ
 ဖြစ်သော လှငွေလည်း သိတတ်နေပြီ
 ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်လိုလှလေ၏။ ကိုချစ်စိန်
 သွေးပါသော လှငွေသည် ဟန်ဆောင်
 ကောင်းလှပေ၏။ လှငွေသည် ကျွန်ုပ်ကို
 သွေးသားမတော်စပ်မှန်း သိသော်လည်း
 ညီအရင်းကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်၍ဆက်ဆံ
 လေ၏။

ဤအကြောင်းများကို အမေ
 သည် အချိန်နှောင်းမှ သိရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
 အောင်မိုးကောင်း

သီလိပ်ကုန်း
အိပ်မက်များ၏ နှုတ်ကပတ်များ
ခရစ်တော်မင်းအောင်

ကျွန်ုပ်သည် အယူသည်သူ
အတတ်သော်လည်း အတိတ်၊ နိမိတ်များ
နှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်တတ်သူ ဖြစ်
သည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်မိခြင်းမှာလည်း
မိမိကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းကြောင့်
ပဲ။ ယုံကြည် လက်သင့်ခံမိခြင်းသာဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရခြင်းများ
အနက်မှ ထူးခြားလှသော ဖြစ်ရပ်အချို့
ကို စာရှုသူများအား ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် (၁၅) နှစ် အရွယ်ခန့်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အဒေါ်ဖြစ်သူ
(ခင်စိန်မ) သည် ဗေဒင်၊ ယတြာ
အတိတ်နိမိတ်များကို အလွန်ယုံကြည်
အားထားသူဖြစ်သည်။ အဒေါ်၏နေအိမ်ရှိ
ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်၌ ဘိုးတော်၊
အယ်တော်ပွဲများ နတ်ပွဲ၊ သိုက်ပွဲများနှင့်
ဘိုးကွယ်သော အရပ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ပွေ
နေလေ့ရှိလေသည်။ တစ်နေ့လုံးလိုလို
အယောင်တိုင်း အမွှေးတိုင် မပြတ်ထွန်ညှို့
ပူဇော်၍ထားတတ်သည်။ ထိုအခါသည်

သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားတရားမြဲသူ၊ ကြည်ညို
လေးစားသူဟုလည်း မှတ်ထင်ယုံကြည်
ထားပေသည်။

တစ်ရက်သောနံနက်၌ အဒေါ်
သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တက်သို့ ကူးလာပြီး
ထူးခြားသော စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ငါ ညက အိပ်မက်မကောင်း
ဘူး။ နင်တို့ သတိထားပြီး နေကြ ထိုင်ကြ
နော်”

အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်
သော စကားဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုဝင်
များ အလေးအနက်မထားကြပေ။ ကျွန်ုပ်
မိခင်ဖြစ်သူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်
ပြီး...

“နင်က ဘာအိပ်မက်များ
မက်လာလို့လဲ”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်အဒေါ်သည်
ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကို မီးညှို့ဖွာရှိုက်
ရင်းမှ အားရပါးရ ဆက်ပြောလေတော့
သည်။

“ဒီလို အစ်မရေ၊ ညက ကျား
ပေါက်ကလေးတွေကို ပွေထားတယ်လို့

အိပ်မက်မက်တယ်”
“နင်အိပ်မက်ကလည်း ကြုံကြုံ
ဖန်ဖန် ကျားပေါက်ကလေးတွေ ပွေထား
တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မက်မကောင်းရတာ
လဲ”

ကျွန်ုပ်မိခင်ဖြစ်သူက ထိုသို့
ပြောလိုက်သောအခါ၌ အဒေါ်ဖြစ်သူသည်
သူ၏ ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်ကို ဟန်ပါပါ
ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“ကျား အိပ်မက်မက်ရင်
မကောင်းဘူး။ ပြဿနာအမူအခင်း
ဖြစ်တတ်တယ်။ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ရ
တတ်တယ်။ စိတ်သောကရောက်ရတတ်
တယ်။ မိသားစုအားလုံး အထူးသတိထား
နေထိုင်ကြဖို့လိုတယ်။

အဒေါ်၏စကားကို မည်သူမျှ
အလေးအနက်မထားကြ။ ပေါ့ပေါ့တန်
တန်ပင် သဘောထားကြသည်။ ထိုကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုဝင်များ
စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်မိကြပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့်
ကျွန်ုပ်ညီများသည် သောကစား၊ မူးယစ်
ရင်းကား ရန်ဖြစ်တတ်သူများ မဟုတ်ကြ

ပေး

ရန်ရာ၍ စော်ကားဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မဖြစ်
နိုင်ဟု တွက်ဆပါသည်။

ပြသည်။ ထို လူမိုက်ညီအစ်ကိုတစ်စုနှင့်
ကျွန်ုပ် ပြဿနာတက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏အခေါ်မှာ
ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရာပြီ

သို့သော် ကျွန်ုပ် ပေါ့ဆစွာ
တွက်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ ကျွန်ုပ်၏
အခေါ်ဖြစ်သူ ပြောထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်
ပျက်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ
ရပ်ကွက်ရုံးသို့ရောက်ပြီး ခံဝန်ကတိထိုးရ
သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အရှက်တကွ အကျိုး
နည်းဖြစ်၍ ရုံးသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အိမ်ထောင်ကျ၍
သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်
ထွန်းကားခဲ့သည်။ သမီးဖြစ်သူမှာ အသက်
(၂၀) ကျော်အရွယ်ပင်ရှိပေပြီ။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း ဝိုးချုပ်ခါစ
(၆၁၀၀) နာရီကျော်ကျော်အချိန်၊ ကျွန်ုပ်
နေထိုင်သော လမ်းအတွင်းရှိ မူးယစ်
သောက်စား ရမ်းကားဆိုးသွမ်းလည်
လူမိုက်ညီအစ်ကိုတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့
မိသားစုကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်

ထိုးကြောင့် ကျွန်ုပ်အခေါ်ပြော
သော “ကျားအိပ်မက်” ကို လွန်စွာ
ကြောက်ရွံ့မိပေသည်။

xxx

သို့နှင့် နောက် နှစ်ပေါင်း (၂၀)
ကျော်ကြာမြင့်ချိန်၌ ထပ်မံကြုံတွေ့ရပြန်

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုမှာ အေးချမ်း
စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ရက်သောနေ့
၏ ညတက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျားပေါက်
ကလေးများကို လက်ခံရရှိသည်ဟု
အိပ်မက်မက်သည်။ ကျားအိပ်မက်
မက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်

ပေး နံနက်စောစော အိပ်ရာထ၍ ဘုရား
မို့နိုး အမွှေးတိုင်း ဆီမီးပူလေး၊ သောက်
တော်ရေလဲလှယ်၍ မေတ္တာပို့၊ အမျှ
အတန်းပေးဝေခြင်းပြုသည်။

အိပ်မိသားစုအားလုံးကိုခေါ်၍
နံနက်စာစားချိန်၌ ကျွန်ုပ်က သင်ပေးခြင်း
ပြုသည်။

“ကဲ...အားလုံး သေသေချာချာ
နားထောင်ကြ၊ အရေးကြီးတဲ့စကား
ပြောစရာရှိတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ဇနီး သားနှင့်သမီး
သုံးယောက်တို့ ကျွန်ုပ်ရေ၌ ငြိမ်သက်စွာ

နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ပြောင်
ချော်ချော် အမူအရာဖြင့်....

“ရှင်ပြောမယ့်အထဲမှာ ကျွန်ုပ်
ကော ပါသလား”

ကျွန်ုပ်က လေသံခပ်တင်းတင်း
နှင့်...

“အားလုံးပါတယ်၊ မင်းက ပိုပြီး
အရေးကြီးတယ်၊ မိသားစုအားလုံး ဒီနေ့
တစ်နေ့လုံး သတိထားပြီး သွား လာ
နေထိုင်၊ စားသောက်ကြ၊ အထူးသတိ
ထားကြပါ။ ငါ ညက အိပ်မက်မက်တာ
မကောင်ဘူး၊ ဒီအိပ်မက်က ကောင်းကျိုး

မပေးတဲ့အိပ်မက်မျိုး ငါ ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူး
တယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပြဿနာဖြစ်မယ့်
ကိစ္စမျိုး ရှောင်ကြပါ။ သတိထားပြီး
နေကြပါ။ စကားအခြေအတင်များပြီး
ပြဿနာပေါ်တတ်တယ်။ မထင်မှတ်တဲ့
ကိစ္စနဲ့ ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်ပြီး အမူ
အခင်းတွေဘာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။
အဲဒီတော့ သားအမိသုံးယောက်စလုံး
အထူးသတိထား ဆင်ခြင်ပြီးနေပေါ့”

သမီးကြီးမှာ စာအလွန်ဖတ်သူ
ဖြစ်သဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်၍
ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပေသည်။

သားအငယ်က ရယ်ကျဲကျဲ
အမူအရာဖြင့်....

“အဖေ့အိပ်မက်က၊ ဘာ
အိပ်မက်မို့လို့လဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဂေါ်ဖီ
လာနဲ့ တွေ့လိုက်လား...ဟင်း...ဟင်း”

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်
လျက်...

“အဖေ ရယ်စရာပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူးသား၊ အလေးအနက်ထားပြီး
ပြောနေတာကွ”

ကျွန်ုပ်၏လေသံကြောင့် သား
အငယ်မှာ မျက်နှာတိုသတ်၍ ခေါင်းဆုံသွား
သည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်
အပြင်သို့မထွက်။ အိမ်၌ပင်နေ၍ မေတ္တာ
ပို့ အမျှပေးဝေခြင်း ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

“ဝင်းနှင့်ကြွား လွှဲမရောင်သာ”
ဆိုသည့်စကားမှာ အလွန်မှသည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။ ထိုနေ့ညနေ (၆) နာရီခန့်၌
ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ထိပ်တိုက်ကြုံရပေ
သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဓာတ်တိုင်
အောက်၌ထိုင်၍ လေညှင်းခံနေချိန်ဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ သမီးကြီး
ဖြစ်သူသည် အိမ်ထဲမှထွက်၍လာ၏။
မလှမ်းမကမ်းရှိ လမ်းတစ်ခုမှ သူမ၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အေးအေးအောင်ဟု
နာမည်ရှိသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ထွက်၍လာ၏။ သမီးကြီးနှင့် အေးအေး
အောင်တို့မှာ ပြောမနား ဆိုမနား ငယ်
သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့
မိသားစုနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု

နှင့် မျက်နှာကြောမတည့်သည့် ကျွန်ုပ်
နေထိုင်ရာလမ်းအတွင်းမှ ဇာတ်ပျက်
အနွယ်ဝင် ကောင်မလေးတစ်ဦးလည်း
ထွက်၍လာလေသည်။ သူတို့သုံးဦးသည်
ကျွန်ုပ်၏ရှောက် မလှမ်းမကမ်း၌ ဆုံမိ
လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏သမီးကြီးနှင့် အေး
အေးအောင်တို့ ဆုံမိလျှင် ထုံးစံအတိုင်း
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးစွာအော်ဟစ်
ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းတွင်းမှ
ထွက်လာသော ဇာတ်ပျက်အနွယ်ဝင်
မိသားစုအိမ်မှ ကောင်မလေးက သူမကို

စောင်းမြောင်းပြောဆိုသည်ဟု စွပ်စွဲ၍
ရန်လုလေးတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း
မနေသာတော့ဘဲ ကြားဝင်ရပ်၍ ရန်ပွဲကို
ရပ်ဆိုင်းစေလိုက်သည်။

ထိုသို့ ဖြေရှင်းမပေးလျှင်
ပြဿနာရှိကြီး၍ ရန်မီးပွားရတော့မည်ဟု
သေချာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ သမီးကြီးနှင့် အေး
အေးအောင်တို့မှာ အတွဲညီသူများဖြစ်ကြ
ပြီး မဟုတ်မခံ ဇာတ်ဇာတ်ကဲ့များဖြစ်၍
လက်သွက်၊ ခြေသွက်များဖြစ်သည်။
ဇာတ်ပျက်ကောင်မလေးကို အမှန်အတိုင်း
လိုက်မှာစိုးရိမ်ရသည်။ လမ်းလျှောက်နေ
လည်း ရောက်လာ၍ တစ်ဖက်နှင့်
တစ်ဖက် ပြေလည်ရာ၊ ပြေလည်ကြောင်း
ပြောဆိုဖြေရှင်းပေးလိုက်သဖြင့် ရန်ပွဲကြီး
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုမှာ စက္ကန့်ပိုင်း
သော အချိန်အတွင်း၌ အချိန်ကို
ဆင့်ကဲပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့်
ရောမရန်ပွဲကြီးတစ်ခု မဖြစ်ခဲ့သည်။
တော်ပေသေးသည်။

ဤသည်မှာ “ကျားအိပ်မက်
မက်ခြင်း” နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင် မျက်မြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သမီးကြီး
အရွယ်ရောက်၍ အိပ်ထောင်ကျခဲ့ပေ
သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သမက်ဖြစ်သူမှာ
အေးဆေးစွာနေထိုင်တတ်သူဖြစ်၍ သင့်
သည်ဟုဆိုရပေမည်။

တစ်ခုသောညတစ်ည၌ ကျွန်ုပ်
သည် ကျားသုံးကောင် လက်ခံရရှိထား
သည်ဟု အိပ်မက်မက်သည်။

မနက်ဖိုလင်းသည်နှင့် ကျွန်ုပ်
သည် အိပ်သားအားလုံးကို အိပ်ရေခန်းသို့
ခေါ်ယူလိုက်၏။ ကျားနှင့်ပတ်သက်၍
အိပ်မက်မက်လျှင် ကျွန်ုပ်လန့်သည်။
ကျွန်ုပ်၏မိသားစုအတွင်း ပြဿနာတစ်ခုခု
ဖြစ်တော့မည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏သမက်
အပါအဝင် မိသားစုများအား ကျွန်ုပ်
အိပ်မက်မကောင်းကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်
မက်သောအိပ်မက်အရ အိပ်မ. မိသားစု

တစ်ဦးဦး အန္တရာယ်ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့်
မှချ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
သေချာစွာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်စကားကို မိသားစုဝင်
များ မယုံကြည်ကြ။ အလေးအနက်
မထားကြ။ ကျွန်ုပ်ကမူ သတိကြီးစွာထား
၍ နေထိုင်သွားလာကြရန် အလေးအနက်
ထား၍ ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်မှာ
ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှပေးဝေခြင်း
များ ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်သော ညနေပိုင်း
အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မကြာခင်

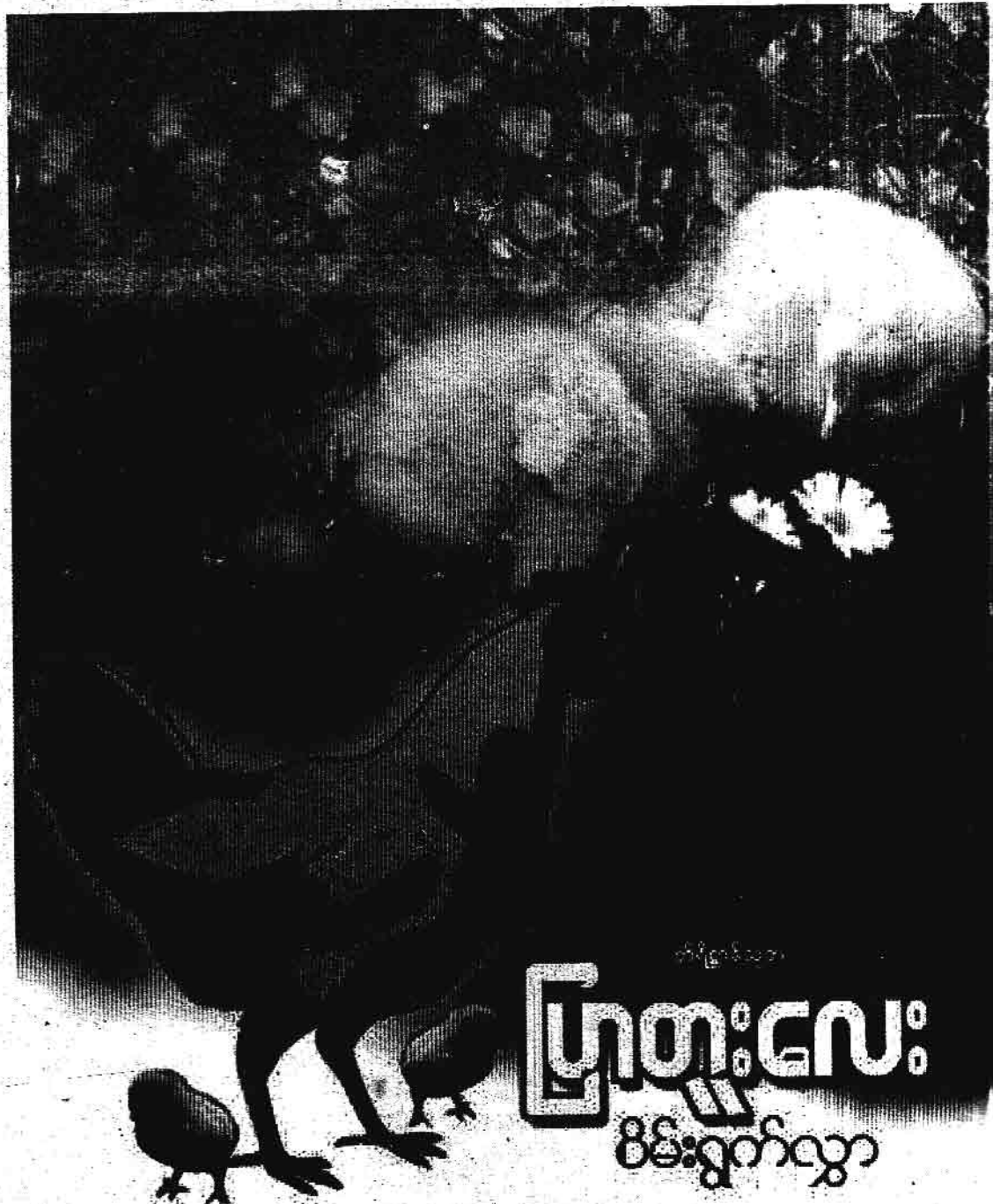

မှာပင် သတင်းတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။
ကျွန်ုပ်သမက်ဖြစ်သူမှာ တစ်ဖက်လမ်းသို့
စက်တီးနှင့်သွား၍ အအေးဆေးသွားတယ်စဉ်
ခွေးကိုက်ခံကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
ကိုက်သောခွေးမှာ လူ (၁၀) ဦးကျော်
အထိ ကိုက်ထားပြီးသောခွေးဖြစ်ပြီး ခွေး
ရှင်က ခွေးကိုက်သည်ကို အရေးတယူ
မပြုဘဲ မသိဟန်ဆောင်နေသဖြင့် သမက်
ဖြစ်သူမှာ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်နေ
ပြီး ခွေးသတ်ရန် ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲ ပြုလုပ်
နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်မမှ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်
လာရသော ပြဿနာမှာ သေးငယ်သဖြင့်
အတန်မျှ စိတ်သက်သာရာရသွားမိသည်။
ပြဿနာ အကျယ်အကျယ်ထပ်မံ
မဖြစ်စေလိုသဖြင့် သမက်ဖြစ်သူကို
ချောမောပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်
လျှင် ဆေးခန်းသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး
ပြီး ပြဿနာကို ငြိမ်းအေးစေလိုက်ရပေ
သတည်း။

သိုက်မင်းအောင်

ပြာတူးလေး
မိမိးရွက်လွှာ

အခန်း (၁)

ကျွန်မဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် အိမ်နီးနား ခြင်းက မိသားစုစုဝင် များများတွေနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဘဝကို တိတ်တခိုး အားကျမိပါသည်။ ဒါကြောင့် ရထားပြီး သော ဘဝတစ်ခုကို ပုံစံပြောင်းလဲဖို့ မတတ်နိုင်စွမ်းတာမို့...ကြက်၊ ဝမ်းဘဲ၊ ဝက်၊ နွား၊ ကြောင်၊ ငှက်၊ (စာက လေးတွေ) နှင့် ကျွန်မက အားကျမခံ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေသော ကောင် မလေး တစ်ယောက်ပင်။

အရွယ်ရကာ အပျိုလေး ဖြစ် လာပြန်တော့ ရှေးရှေးဘဝ တွေတုံးက ပါရမီအရ စာရေးဆရာမလေး ဖြစ်ခွင့် ကြုံလာခဲ့ပြန်တယ်ပေါ့ရင်။ ကျွန်မက အဲဒီဘဝကလေးကို နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုး မိခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း ဆက်ခံပါစေ ကျွန်မက စိတ်မပျက်ခဲ့ပါဘူး။ တခိုက်မတ်မတ်ပင် စာပေတွေကို လေ့ လာကာ... တတ်သမျှ မှတ်သမ္မုနှင့် ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ကျေးလက်တောနယ်က စာ ရေး ဆရာမကလေး ကျွန်မ စိမ်းရွက်သွား ဟာ တောင်သူလယ်သမား လည်းဖြစ်တာမို့ အလုပ်ကတော့ အားလပ်တယ် မရှိပါဘူး။ အဲဒီကြားထဲကမှ မွေးမြူရေးလုပ်ကာ... ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်တွေနှင့် စုစုပေါင်းနေကျင့် ရှိပါတယ်။

ဟောဒီ ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းလ ရာသီမှာတော့ အမှတ်တရလေးတွေ ရှိ လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ဝိသနာအရ တစ်စက္ကန့် တွေ့ထဲမှာ ကြက်တွေကိုအမြဲ ဥခွဲ တွေ ခွဲထုတ်ကာ မွေးမြူတယ်။ ကြက်သားငယ် မိခင်မဲ့တွေကို စောင့်ရှောက်တယ်။ အဲဒီအချိန် လေးတွေ ရှေးပြီးခဲ့ပါပြီ။ အခုလည်း ကျွန်မ တွက် "ပြာတူးလေး" က ဇာတ်သိမ်း တစ် ပုဒ် ပေးခဲ့ပြန်ပါပြီကောကွယ်။

အခန်း (၂)

"သမီးရေ... ဟိုဖက်အိမ်က ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ "အနာကျ" ရောဂါ ဝင်ပြီးသေကုန်ပြီတဲ့။ သမီး အကောင် တွေကို ရေတွေ သန့်သန့်ထည့်ပေး စာကို

စန့်စတာကျကျနဲ့ အိပ်ယာကို ထုံးမှန်တွေ နာနာဖြန့် ကြက်တုပ်ကွေး... ရောဂါဆိုရင် ဒုက္ခဖြစ်နေမယ်။ အရင်လို ကြက်ပေါက် စလေးတွေကို ဖမ်းဖမ်းမကိုင်နဲ့... ကြားလား"

"ဟုတ်..."

မေမျှော သမီးလေး တစ် ယောက်တည်းမို့ ကျွန်မကို ငုံထား မလောက်ချစ်ရှာသည်။ ဖေကလဲ ဒီတိုင်း ပါပဲ။ မောင်ညီမ၊ ဝမ်းကွဲတွေကလည်း အဖိုးတန်စွာ ချစ်ခင်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက... ဘယ်မျိုးရိုးဘီဇ ပါလာ မှန်းမသိစွာ... သတ္တဝါတွေကို ချစ်ခင်၊ သနားတတ်သော အခွဲပါနေခဲ့တယ်။ တီကောင်မှ အဆုံး... ကျွဲကြီးတွေအထိ ချစ်ခင်ချင်နေမိသည်။

မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဆောင်းရာ

သီ အစမှစ၍ ဒီဇင်ဘာလ အထိ... အိမ်က ကြက်၊ ဘဲတွေ... တစ်နေ့ နှစ် ကောင်၊ သုံးကောင် တုံးကနဲ့၊ တုံးက နဲ့... လဲသေကုန်ကြပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူတို့ကို စီးပွားရေးသက်သက် မွေးဖွဲ့

ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ကို ကိစ္စတွေ လုပ်ရင်း ... သူတို့ ယုဒတွေ တွေသွားတာ။ ကျွန်ုပ်တို့ အစားတောင်း ခွဲခဲ့တာတွေကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် မွေးခဲ့တာမျိုး။

ကြက်ဖေကြီးတွေ၊ ကြက်ပျိုမ တွေက အများကြီး ဘဲတွေလည်း အများ ကြီးပဲ။ ကြက်ဥ ဘဲဥတွေကိုတော့ ကြက် သလို ချက်ပြုတ်စားတယ်။ ရောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကြက်ဘဲ အရှင်တွေ ရောင်းချ၊ ငွေကြေးနှင့် လဲတာမကြိုက်။ ကျယ်သောခြံထဲမှာ ကြက်ဘဲတွေကို သွားခြင်းတာသွား၊ လွတ်ထားချေ။ မြို့မှာလို ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် ပိတ်လှောင်မထားပါ။

ကြက်ဖေချင်းခွပ် - ရုံးသူက ရှောင်တယ်။ ကြက်မချင်း ခွပ်...ရုံးသူက ရှောင်တယ်။ သူတို့ဟာသာသူတို့ ပြဿနာ သိပ်မရှိ။ ကြက်တွေ “ခွပ်” လို့ အထိရာရ ရင် ကျွန်မက နန္ဒင်းမှုန် သိပ်ပေးတယ်။ ပြီးပြီး မျက်စိနာရင်...ဆားရည်ခတ် တယ်။ ပြီပြီ။

မနက် အိပ်တန်းနီးချိန်၌

ကြက်ဖေ ရောင်စုံ၊ အရွယ်စုံ တွေက... တွန်ကျွေးမဆုံး၍

“ငါ့သမီး... ကြက်ဖေတွေကွာ။ တစ်ကောင်စီ၊တစ်လှည့်စီ တွန့်နေ တာ.... အိပ်ကို မအိပ်ရဘူး။ ကြာရင် တော့...ဖေကြီး...မတ်တပ်နာ အိပ်ရေး ပျက်ရောဂါနဲ့... သမာပ”

“ဖေကြီးကလဲ ... အဲဒါ... ဝေလီဝေလင်းမှာ... ကျက်သရေရှိတဲ့ မင်္ဂလာ သံပေးသာယာနေတာပါ ဖေကြီး ရ...”

ဒီတော့ ဖေကြီးကပြုံးသွား ပါသည်။ နံနက်လင်းရင်.... ကြက်တွေ ဘဲတွေက အိပ်တန်းဆင်းကာ... အိပ်ပေါ် ထပ်မှာအိပ်သော ကျွန်မနီးအောင်...

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ဘဲက “ဂတ် -ဂတ်” အော်ကာ... ကြက်တွေက “ကတော် -ကတော်” ဟု နိုးကြပါရော။ အဲဒါနေ့တိုင်း သူတို့ဟာ လူက အစာတွေ (ဆန်နှင့်ဆန်ကွဲ) ခွက်နှင့် ကြွေးနေကျမှန်သိကာ...ဘာမှ ရှာမစားတော့ဘူး။ အော်...အော်... တောင်းကြစပြန်၊ ဒါကြောင့် ...

“အိပ်က...ကောင်မလေးတို့ တော့...ရိတ်သတ်ပစ်ချင်ပြီ ဖေကြီးအဖေ မနက်ဆိုသူ တစ်စွာန်တွေက ... လူနောက် တစ်ကောက်ကောက် လိုက် ပြီး ဆူညံနေတာပဲ။ သွားနှင့်... ခြံထောင့် မှာ...အိပ်တစ်လုံးဆောက် ပေးမယ် အဲဒီ ဘဲ၊ ကြက်တွေနဲ့ နေ”

“ဟင့် မေမေကလဲ...”

ဟု... ကျွန်မက ခွဲခဲ့ပဲ။ ကျွန်မ နံနက်လင်းတာနှင့် မျက်စိ သစ်ရင်လဲ...စက်ရေတွင်းမှာမှာ သူတို့အော်ကြ၊ ဆူကြ၊ ဆိတ်ကြရော။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်လေ အစာတွေအရှင် ထင်စွန်းတောင်ဆွဲပြီး... ကြွေးရပြန်တယ် ပေါ့ရင်။ စားပြီးရင်တော့...ရင်လေး...

ခြံထောင်မှာ သစ်ပင်ငယ်တွေကြားမှာ
ဟိုယောင် ဒီယောင်နှင့်နေကြပြီး ရှိတယ်
ဟုတောင် မထင်ရ။ အဲ...ညနေ (၅)နာရီ
အော်ပြီး ထောင်ပြန်ရော။ စာပြီး ရင်အိပ်
ပြီးပြီး အဲဒီလိုနှင့် နှစ်တွေ မနည်းမနော
ခေါက်ရိုးကျပြီးခဲ့ပြီ။

အယ်... ဒီနှစ်တော့ ဆောင်း
ရာသီဟာ ကျွန်မချစ်သော သံယောဇဉ်
မျှင်တွေကို တစ်ချင်းလုံးဖြတ်စွန့်ပင် နေကြ
ပြီတော့လား။ ကြက်တွေဆိုတာ...နေ့
မြင်ညပျောက်ပင်။

“ကဲ...မေမေ မပြောဘူးလား။
သမီးကြက်ပျိုတွေကို ရောင်းထုတ်ပစ်ပါ။
ကြက်နာ ရောဂါကျနေပြီလို့ ကြည်စမ်း
အခုတော့ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး သေ
ကုန်ပြီ”

“အီး...ဟီး...ဟီး... ဘာပြုလို့
ကြက်တွေ နာသေကြရတာလဲ။ ဘာ
ကြောင့် သူတို့ကို သေစေကြရတာလဲ။
ဟီး...ဟီး... ခုတော့ အချစ်တော်တွေမရှိ
တော့ဘူး...ဟီး...ဟီး”

ကျွန်မအသံပြကြီးနှင့် အိပ်ရေ

မြေပြောင်ပြောင်...ဖင်ထိုင်ချကာ ငိုရပါချေ
ပြီး ကျွန်မငိုရတာ ကြက်တွေ သေခြင်းကို
နမြောလွန်းလို့။ စီးပွားရေးတွေတာတွေ
ဘာမှမပါဝါဘူး။ပြီးတော့ သနားလွန်းလို့ပါ။
သူတို့ နေမကောင်းပဲ ကုပ်ချောင်းငှက်
နေတာတောင်... အားကိုးအားထား
သဘောနှင့် ကျွန်မ ထမင်းချက်သော
မီးဖိုထဲမှာ...ခြေထောက်နား တိုးစေ
ကုသပေးဖို့...မနိုင်နိုင် ခြေလှမ်းလှမ်းကာ
အားကိုးကြတယ်။

T.V သီတင်းတွေထဲမှာ ကြက်
တုပ်ကွေး ရောဂါဟာ လူကိုကူးစက်
ကြောင်း ကြော်ငြာပေးမယ့် ကျွန်မက
ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုဖြစ်ကာ...ကျွန်မ
အပေါ် ချစ်သူတစ်ယောက်ထက် သစ္စာ
ရှိသော သူတို့ ရောဂါကူးစက်၍ သေရမှာ
မကြောက်ခဲ့ပေဘူး။ ကျွန်မ ကျွေးမွေး
ရကာ ကျွန်မသိပ်မှ အိပ်ကြသော သူတို့
သံယောဇဉ်ထဲမှာ...ကျွန်မရုန်းလို့။

ကြက်အားလုံးထဲ၌...အများ
ထက်ပိုပြီးချစ်သော ကျွန်မကိုတွယ်တာပြီး
တတ်သိလိမ္မာသော ကြက်ဖပျို သုံး

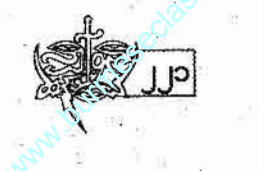
ကောင်။ ကြက်သားအုပ်မကြီး ခြောက်
ကောင်နှင့် ကြက်ပျိုမလေးကောင်ကို
အချစ်ခို။ ခုတော့သူတို့ဟာ...နှစ်စဉ်
ကျရောက်သော ကြက်နာ၊ လည်လိမ်နာ
ရောဂါတွေဖြစ်ကာ ငှက်ငေးငေါင်သော
ရှက်တွေနှင့်လေ။

“မြေပေါ်မှာ ညစ်ညစ်ပါတ်ပါတ်
ဖင်ထိုင်ပြီးငိုနေရသလား စာရေးဆရာမ”
“ရွှေရွှေမလဲ ငှက်ငြီ၊ မိပျိုလဲ
သေပြီပဲ...။ ငါအချစ်တွေဖွဲယူတာ
ဘယ်သူလဲ...”

“ရှုပြီး... ငါ့သမီးတော့...
ရှုပြီ”

ကျွန်မငိုနေတာတောင်...
ကုပ်ချောင်ချောင်နှင့် အဖျားတက်နေသော
ပုံစံနှင့်... ကြက်သားအုပ်မကြီးက...
သူကလေးတွေနှင့်... နံဘေးမှာလာပြီး
အသံပေးနေ ရှာလေရဲ့၊ ကြက်မကြီးဟာ
နေမကောင်းကာ အားငယ်သောမျက်နှာနှင့်
ကျွန်မကိုအားကိုးစွာနှင့်...ကြည့်ကာ
ကြည့်ကာနှင့်

“နင်ပါ...နေမကောင်းဖြစ်ပြီပေါ့။

လာ...လာ"

"ဟဲ့...ကြက်တွေကို အရော
ဝင်ပြီးမကိုင်နဲ့။ ဆရာမလေး မာလာဝင်းက
ဘာမှာထားလား ကြက်နာတွေကို မထိရ
မကိုင်ရဘူးတဲ့နော်...သမီး"

"သူ့မျက်နှာက... အားကိုးနေ
တာ... မေမေမြင်နေသားပဲ။ မီး
သေပါစေတော့"

"ဟဲ့...ဟဲ့။ အေး... နင်
အဖေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်။ ကြပ်ကြပ်ကိုင်"

"မိကြက်မ... နင်...မသေ
သွားနဲ့ နင်သေရင်...နင်ကလေးတွေက
ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရသေးတာ။ မသေ
ပါနဲ့ မိကြက်မရယ်။ ငါ...နင်ကို ပါရာစီ
တမော့တိုက်မယ်"

သူမကိုယ်တွေ့ပြီးတော့...
မရွှင်လန်းပါဘူး။ ကျွန်မက... ဆေးခွဲ
ကို... ရေထဲသို့ထည့်ခင် မေမေနှင့်
ဆွေမျိုးတွေ ရောက်လာကြတာ...
အိမ်ထဲက ကြက်ကုပ်တွေယူသွား၏။
သေတာတွေ ခွဲဝေယူကြသည်။

"ဟဲ့...မောင်မောင်တို့ ငါကြက်

ကုပ်တွေကို... မသေခင်... ရိုက်မသတ်
ရဘူးနော်"

"မသတ်ပါဘူးဗျား ဟဲ့ ဟဲ့
မောင်လေး တို့ကတော့ အရမ်းဝမ်းသာ
တာပဲ။ ခုမှ ကြက်သားတွေ တဝစားရ
တော့မှာ။ ဟော လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း
ခြံထောင်မှာကုပ်နေတဲ့ ကြက်ဖတွေရှိ
သေးတယ်။ စိတ်... သူတို့...
သေကိုးသေမှာ... ဟဲ့... ဟဲ့..."

"ငါ့ကို လာပြီ မစနဲ့။ ဟီး...
ဟီ ဒီမှာ...သေလို့စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို
ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ ကောင်လေးတွေ။
ခုထွက်သွားကြ သွား... သွား... သွား"

"မမလေးကို နင်ကလဲ မစနဲ့။
သူက...တိရိစ္ဆာန်သိပ်ချစ်တာ။ မမလေး

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

ကြက်တွေအကုန်သေရင်... ရွှေပုံမယ်
အိမ်က ကြက်တွေပေးမယ်နော်...
ရွှေဝါခင်နဲ့ ခိုင်သစ္စာ"

"ဟုတ်တယ်... တင်မိုးဝင်
နင်ပါစပ်ပိတ်။ ရဲနဲ့ အောင်တံခွန်တိုက်ကထဲ
သွားတော့။ ဒီဒီ နင်လဲ... ပြုံးစိစိ...
မလုပ်နဲ့။ ဟဲ့... ယူသွားကြလေ"

ကျွန်မက တိရိစ္ဆာန်တွေကို
လူကဲ့သို့ အဆင်အတန်းမခွဲထားသည့်
ဆွေမျိုးတွေက ဆည်သည်လာရင် ဟင်းစာ
ချက်ဖို့ ဝယ်လျှင်လဲ မရောင်းတတ်။ ဒီ
ကြောင့်... မောင်တွေက... ညကျွန်
ကြက်ဖို့တွေ လာခိုးဖမ်းပြီးမှ မိဘတွေထံ
လျှီငှက်ပြီး ပိုက်ဆံပေးရတာသာ
ကျွန်မသိရင်... ဆူပူဖျစ်တောက်မဆူ
ငိုယိုနမော့မဆုံဘူး။

ရွာထဲက... ကာလသား ဈေး
ကလည်း... ကျွန်မ... ကြက်ဖို့ဈေး
ထဲက... တိုက်ကြက်ဖ ကောင်းကောင်း
လိုချင်လျှင်... ဝယ်သော်... မရောင်း
အတွက် သူတို့ရဲ့ တိုက်ကြက်နှင့် နှိုင်း
လာတိုက်တယ်။ အိမ်က... ကြက်

တွေနှင့် ခွပ်လျှင်... ဆွမ်းပြီးယူပြေး
ကြတာ။ ပြီးမှ... ငွေပေးကြစဉ်။ ကျွန်မက
သိရင် မိရင်... သိပ်မညှာ။

ခုလည်း... ကြက်သေတွေ
ခွဲယူကြသည်။ ကြက်ကုပ်တွေ ဖမ်းသွား
ကြသည်။ ကျွန်မတို့ နယ်၌ကြက်သေတွေ
ချက်စားပေမယ်... ဘာရောဂါမှ နှစ်စဉ်မရ
ခဲ့ပေ။ စားနေကျထုံးစံအဖြစ် ရိုးအိခဲ့ပါပြီ။
ကြက်တုပ်ကွေး... ရောဂါမဟုတ်လို့
လူကိုခုကွမ်းပေးတာလဲဖြစ်နိုင်၏။

“ဖျပ်... ဖျပ်... ဂီး... ဂီး...
ဂေါ”

“အမယ်လေး မိကြက်က...
သေပြီ။ လုပ်ကြပါဦး ဟဲ့... ဟဲ့...
မိကြက်မ... မသေပါနဲ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူမ၊ သေဆုံး
သွားတဲ့တွက်။ သူသားလေး ဆယ့်တစ်
ကောင်က ဆူဆူညံညံအော်ကာ မိခင်...
သေသဖြင့် အော်ကြ လျှောက်ကြသည်။
ကျွန်မက မကြည်ရက်တော့ပဲ ဖမ်းယူကာ
ထွေးမွှေး ရင်မှာအပ်ထားလိုက်ပါတယ်။
သူတို့... မိတာဆိုးလေးတွေဖြစ်ရှာပြီ။

အခန်း (၃)

ဘဲတွေက... တော်နေသေး
သည်။ ဆယ့်ကောင်လောက်သာ သေကာ
ကျန်းမာနေသေး၏။ ကြက်ပေါင်းရာချီ
နေသော ကျွန်မကြက်တွေကတော့ သေ
တာတွေသေ။ အတင်းရောင်းချတာခံ
ရပြီးသော် (၁၄ - ၅) ကောင်လောက်သာ
ကျန်တော့ကာ... မိဘမဲ့ ကြက်ပေါက်
အရွယ်စုံကား ... မိခင်ပျောက်လို့ရှာ
နေကြ အော်နေကြတုံး။

“ပြာတူး” လေးတို့ အုပ်စုက
တော့ ကြက်မိဖမဲ့ထဲ၌ အငယ်ဆုံး အုပ်စု
ပင်။ ကျန်တာတွေက... သားခွဲလုလု
တွေကို အနည်းငယ်နေတတ်၊ စားတတ်
နှင့် တော်သေးသည်။ ကျွန်မကတော့

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

သနားမဆုံး ဂရုစိုက်မဆုံးတော့ပါဘူး။
အငယ်ဆုံး ကြက်အုပ်ထဲက အရောင်
တွေကိုလိုက်ပြီး ကျွန်မက... ဝါရောင်ပါရင်
ဝါတူး၊ အနီရောင် နီတူး၊ အညိုရောင်
နွယ်ရင် ညိုတူး၊ အနက်ရောင်စွက်ရင်
နက်တူး၊ ဟူ၍ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။
ကျွန်မတို့မွေးသော ကြက်မျိုးတွေက
မွေးမြူရေးကြက်မျိုး မဟုတ်ပါ။ မြန်မာ
ကြက်စစ်စစ်တွေပါ။ အရောင်တွေကလဲ
စုံသည်။ ဝါ၊ ရွှေ၊ နီ၊ ညို၊ ပြာ၊ ခရမ်း
စုံအောင် အဆင်းလှသည်။ မွေးမြူရေး
ကြက်တွေလောက် မကြီးလှပေ။ ကြက်
ဘိန်းညင် မွေးသူတောင်ရှိသည်။ ကြက်
အသေးစားမျိုးပေါ့။

အသေးဆုံးအုပ်စုမို့ ကျွန်မက
သနားမဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက အစာကြွေး
တယ်။ ရေတိုက်တယ်။ ချစ်ခင်ယုယကာ
တစ်ကောင်ခြင်ကိုင်ပြီး ယဉ်ပါစေခဲ့တယ်။
ဒါကြောင့် နှစ်ရက်ကြာတော့ မိခင်ကို
မှေ့သွားကာ... ကျွန်မ... ထမင်းဟင်း
ချက်ရာမီးဆောင်ထဲ၌ ပုပ္ဖုရ - ပုပ္ဖုကွ
နှင့် သူတို့ရှိနေကြသည်။

ကျွန်မကို အပြောက်မပေး
သူတို့ဟာ ဆယ့်ရက်သား လောက်သာ
ရှိသဖြင့်... အမွှေးမရင့်သေး။ လက်မ
လက်ညှိုး တစိုက်စာ အပိုင်လောက်သာ
အရွယ်ရှိသော လက်သီးဆုပ် လောက်မျှ
မကြီးသေးသော ကြက်ပယ်ကလေးတွေ
ပါ။ အမွှေးပွင့်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်း
သည်။ ကျွန်မ ခြေတစ်လှမ်းသွားလျှင်
တစ်လှမ်းပြေး လိုက်ကြသည်။ ဒါကြောင့်
တက်နင်းမိမှာစိုး၍ အောက်ငုံကာသွားပြီး
လုပ်ရေရှိရင် သတိထားလုပ်ရသည်။ နက္ခ
ဟု ကျွန်မမထင်ပါဘူးရှင်။

အသီးအရွက်တွေ ထမင်းချက်
ရာက ချုံကျွေးတယ်။ အသား၊ ငါးကျွေး
တယ်။ ပုစွန်ဆိတ် ကျွေးတယ်။ သူမိခင်
ထက်... အစားပိုမိုကာ... အရသာရှိ
တော့ သူတို့က ကျွန်မမှကျွန်မ အိမ်ပေါ်
တက်သွားလျှင်... အိမ်အောက် ကနေ
မောကြည့်ကာ... အော်ကြသည်။ ဟိုဖက်
ဒီဖက်ခြံသွားရှင်... အော်သည်။ ဒါကြောင့်
မိဘမဲ့တွေကို အလိုလိုက်ကာ လွယ်
အိတ်ထဲ ခုထည့် လွယ်ကာသွား ရသော

ကျွန်မ... ဘဝ။
ကျွန်မနှင့်နေရလျှင် သူတို့က
မအော်ဟစ်ကြဘူး။ အစားကလဲ ဝ.နေ
တော့ သူတို့က ဟုတ်နေကြတာ။ စာရေး
ရင်တောင် သူတို့ကို ခြင်းတောင်ထဲ ထည့်
ထားရတယ်။ ကျွန်မကိုမြင်နေရင် သူတို့က
လုံးဝ... မအော်။ မမြင်ရလျှင် အော်သည်။
အသံမကြားရလျှင်... အော်သည်။ ကျွန်မ
စာရေးစာပွဲမှာစာရေးလျှင်... သူတို့က
စားပွဲပေါ်မှာ လျှောက်သွားတယ်။ အိပ်
တယ်။ ဘော့ပင်တွေ၊ ခဲတံတွေကို
ဆိတ်ခွတယ်။ လုံးဝ... မအော်ပါဘူး။

စာရေးပြီးရင်... ခြင်းတောင်း
နှင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ မြေမှာလွှတ်ထား။
အိမ်မှကိစ္စလုပ်ပေါ့။ ခုနစ်ရက်ကြာသော်
အေးလှတဲ့ ဆောင်းဇယပ်ကြောင့်
အဝတ်ဟောင်းတွေ၊ စောင်စုတ်တွေနှင့်
တွေးသိပ်လွှမ်းခြုံပေးပေမယ့်... မိခင်
ကြက်မလောက် အမွှေးဓာတ်မရ လေကာ
အအေးမိနာစေးကာ လည်လိမ်ရေဂါစ၊
တော့သည်။
“ဘုရား... ဘုရား... ခုကွယ်

ဝါတူးလေးတို့ ... ရောဂါကျနေပြီ”
ခုနစ်ရက်ကြာခဲ့သော ကျွန်မကို
ချစ်သော သူတို့ကို ကျွန်မက သံယောဇဉ်
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကြက်ပြီးတွေလို ရောဂါရပြီး
သေကုန်မှာ အကြောက်ဆုံး ပါရမီတစ်ခု
တို့ အောက်ဆီတက်ထွာတို့ တိုက်ရင်
နေကောင်းတယ်ပြောလို တိုက်ပေ
မယ့်... မရပါဘူးရှင်။ သုံးရက်အတွင်း
လည်လိမ်ပြီးသေကုန်ကြတာ... အပြာ
ရောင်သွေးနွယ်သော “ပြာတူး” တစ်
ကောင်ပဲကျန်တော့သည်။

အခန်း (၄)

သူမွေးပေါက်ဖော်တွေ နေတိုင်း
သေနေတာ တွေတော့ တိရိစ္ဆာန်ပေမယ်
သိရာသည်။ ပြင်းစွာအော်သည်။ ကြောက်ရွံ့
နေရှာသည်။ ကျွန်မကို ပိုမို တွယ်ကပ်
လာတယ်။ ကျွန်မက လူဆိုတော့ပိုပြီး
သိတာပေါ့။ ပိုပြီးသူကိုချစ်တာပေါ့။ သူ
ကလဲ ကျွန်မ ဘယ်သွားသွား လိုက်ရမှာ
ဘာလုပ်လုပ်ကြည့်ရမှာ၊ ကျွန်မစာရေး
နေရင်... သူက... စားပွဲပေါ်သို့ ပိုမို

လေးအိမ်ရင်းစောင့်ရှာသည်။

အတောင်ဖြူဖြူ ကလေးတွေ

တောင် ထွက်စပြုလာတော့ သူ့ကို ကျွန်မက သိပ်ချစ်တယ်။ သူကလဲ ကျွန်မ ယန်ဂေါ်ဖွဲ့ရာရင် သူ့နှုတ်သီးနှင့်ကျပြီးဆိတ် တယ်။ မစားဘူး၊ ခွေးဝဲစားတွေ လာရင် အော်တယ်။ နွားကြီး ကြီးလွတ်လာရင် အော်ပြီးပြေးလာတယ်။ စသဖြင့် သူဟာ ကျွန်မရဲ့ အဖော်သက်ရှိကလေးပါ။

မြို့တော်နှင့် ဝေးလှသော

တောရွာနေမို့ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်တွေ ရှားပါးသည်။ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက် သေရင် ချက်စားရတာမို့ တကူးတက... ဘယ် ဆရာနှင့်မှမပြ၊ ကြောက်သေရင် လည်း ချက်စားတယ်။ နွားသေရင်လည်း စားကြ တယ်။ ဒါကြောင့်... ပြာတူးတွက် ဆရာဝန် ပြုရုံ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူကား... ဝ၊နေအောင်စားရသဖြင့် ကျွန်မနှင့်သာ ဘာမှမလုပ်ပဲ နေခြင်တာ။ ကျွန်မ... ညအိမ်ပေါ်တက် အပ်လျှင်တောင်... သူရဲ့ အဝတ်ထုတ်ပုံကြားထဲမှ တူတူလာ အိပ်ခင်လိုအော်သူ။

“ပြာတူးရေ... ပြာတူးရေ...”

ဆိုလျှင် သူကသိသည်။ အော် လွန်းသဖြင့် မိဘတွေက အဝတ်ထုတ် ကြီးထဲက ပြာတူးကို ကျွန်မ ခြင်ထောင် ထဲထည့်စေသည်။ မအိပ်ခင် ကျွန်မက ခေါ် - သူကအော်နှင့် ပူညံ - ပူညံ။

“ဟဲ့... အိပ်ကြ၊ ဟိုကလဲ ပိညပ်ညပ် ဒီကလဲ ပြာတူးတူးနဲ့ ဆူတယ် အိပ် မအိပ်ရင်... အဲဒီနံ့ဖြည့်စွတ်ကြက်ကို သူများပေးပစ်မယ်။”

“မေ... က... လဲ...”

အဝတ်ပုံထဲကနေ သူကခေါင်း ထုတ်ကာ ကျွန်မကို ကြည့်သည်။ ကျွန်မ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံရင်အော်သည်။ ဒီတော့ လူသားသောရက်မှာ ကျွန်မ မျက်နှာဖော်ပြီး

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ခုကွခံကာ အိပ်ရသူတဝ။ သူလေးရောင်ကို ခြင်ထောင်ထဲထိ ယူထားရသောကျွန်မ။

မီးချွပ်ရင် ကြက်ငှက်တွေ၊ အိပ်ပေမယ့်... ပြာတူးကာ... ည ၉ နာရီလောက်မှ အိပ်တယ်။ သူကမိန်း နေရာမှ မျက်စိပွင့်ကြည့်လို့ ကျွန်မ မလွပ်ရှားရင်အော်ရော၊ သူ့မျက်လုံးပွင့်ရင် ကျွန်မကလက်ကို လှုပ်ပြရသည်။ ဒီတော့ မှာ သူကမျက်လုံးပြန်ပိတ်တယ်။ ကျွန်မကို မကြာခဏ သူကကြည့်သည်။ မလွပ်ရင် စူးစူးရှရှ အော်သည်။ ဒီအကျင့်ကြောင့် နေရာ ညရာ စာရေးရသည် ကောင် မလေး ဖြစ်သွားရပါတော့တယ်။ “မယ်ခုကွ... မယ်ခုကွ၊ ကြီးလည်းကြီးတဲ့... ဝင့်...”

ကျွန်မက စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။ နေ့ည... မခွဲမခွာ တူတူစားတယ်။ နေ တယ်။ ရွာထဲသွားရင် လွယ်အိတ်ထဲ စလွယ်သိုင်းပြီး ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပြာတူးကလဲ ကျွန်မသာသူရဲ့ အားကိုးရာ။

အခန်း (၄)

ရောဂါကြီးက သူကို ကျော်မသွားပါလား ကွယ်။

မဟန်ပါလားကွ..."

"ပြတူး" ဟာအထီးအမ၊ ခွံပြီး

ကွယ်။

"ဟုတ်တယ် . . . ဖေကြီး

မသိသာသေးပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်ခြား

"ပြတူး" နေမကောင်းဘူးပေါ့။

ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ"

အပြောသွေးရောင်ရင့်ကာ လှပ၊ ဝတ်ကာ

ဒုက္ခပါပဲ... အသေမခံနိုင်ဘူး။ ကုမယ်"

"ကံတရားပဲပေါ့... သမီးချစ်

ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ စာရေး

သံယောဇဉ်ကြောင့် သူကို

နံနက်စာစားတော့ ပြတူး

လျှင်သူလဲ စာဖွဲ့ပေါ့မှာ နေ့ဆို အမွှေး

ထွေးမွှေးကာ... ပါရမီတမော အခဲလေးပဲ

ဘာမှမစားနိုင်။ ပကိ၊ ကျီနှင့် ကျွန်

အတောင်သန်တယ်။ ညဆိုလဲ ကိုးနာရီ

ကာ ပိစပ်ထဲထည့်ထည့် သူကလဲ လိမ္မာ

ခြေထောက်ကို သူခေါင်းနှင့်တိုးထွေး

မှအိပ်စပြု။

သောကြက်လေးပီပီ... မဂန်းမဖယ်ရှား

ကြက်ဘာသာစကားနှင့် ခွဲခွဲပြောဆို

"ပြတူးရေ . . . ထတော့

ရေတိုက်တယ်။ ပြီးမှ... တခြားကြက်၊

ရှာသည်။ အသံကား အဆက်မပြတ်အော်

အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းမယ်..."

ဘဲတွေ အစားကျွေးရသည်။

နေတုံး ကျွန်မ နံနက်ခင်းစား သုံးလုပ်

ပြတူးကို နေ့တိုင်းသန့်စင်၊

ပြတူးကား... နောက်ကနေ

စာလှိုင်ပြီးစားနိုင်ခဲ့ ပြတူး နေမကောင်း

လျှော်ပွတ်ပြီးမှ လဲဖယ်သိပ်သော...

ယိုင်နဲ့သော ခြေထောက်နှင့် ကျွန်မ

သဖြင့် စိတ်ပူနေရခြင်းတွေက ရင်ထဲ

အဝတ်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်တယ်။ သူက

နောက်လိုက်တုန်း။

အပြည့်"

... မျက်နှာကြီးညိုရောင်သမ်းကာ...

"သမီး . . . ပြတူးတော့

"လာ... ကန်စွန်းရွက်စိမ်းရည်

နေမကောင်းသောအသံနှင့် "ပိညှပ် ပိညှပ်"

ညှစ်တိုက်မယ်"

အော်ရှာသည်။ ဘုရားရေ... ကျွန်မရင်ထဲ

လတ်ဆတ်သော လယ်ထဲ

မှာ "ဝန်း" ကနဲပင်။ ပြတူးကို ထွေးမွှေး

စွန်းရွက်ရည် ညှစ်တိုက်သည်။ သူက

တော့ ကိုယ်တွေ့ပူနေရှာသည်။ သူည

သောက်လို၊ ကျွန်မ ရင်တွေခွင်ကြား

တုံးက အလွန်အေးသော ဆောင်းရာသီ

သူက တိုးဝှေ့ကာ ခွဲနေချင်ပုံ၊ ကျွန်မ

အထဲ၌ သားမခွဲသေးသော ကြက်ငယ်ပီပီ

နေလယ်စာ ချက်ရဦးမည့်သူ၊ မိဘတွေ

အမွှေးစာတ်မလုံလောက်ရှား ဆေးတွေ

လယ်၊ ယာထဲ ဆင်းကြပြီလေ။

ဘယ်လောက် တိုက်ထားထား သူမများ

"ကျလီ... ကျလီ... ဇီ... ပဲ... ဝီ"

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်စာရ

နှင့် ကျွန်မကို သူကား စကား ပြောနေတယ်။ ကျွန်မမှာလဲ ဒီတစ်ကောင်း လေးတော့ဖြင့် မသေစေလို့၊ တစ်တစ် ညှိနှိုင်းလာတော့လည်း ကျွန်မမှာခိုချင်နေမိ သည်။ ကျော့လက်ဆရာမလေးက ကြက်၊ ခဲ၊ ရောဂါတွေအကြောင်း ဂယနထ ချင်ပြထားပေမယ့် ဒီသံယောဇဉ်လေးကား ပိုညှပ်... ပိုညှပ် နှင့် လူကို အားကိုးနေ စွာတော့ ခွာထုတ်ရမှာမဖြစ်နိုင်။

ထမင်း ဟင်း ချက်ပြုတ်နေရ ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာမပါ။ ဆားမထည့်လို့ ဆီမထည့်မိပါဘူး။ အယိမ်းအပိုင်နှင့် သူကား ခြေထောက်နားမှာ ပူနေရတာလည်း ကြက် ဘာသာ စကားလဲ ကိုယ်ကမလဲ။ အကြမ်း ဖျင်းကော့ သူအား ဂရုစိုက်စေခြင်းမှန်း သိသာသည်။

“ကဲ... လာ၊ လာ...”
ပြာတူးရေ”

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း ထည့်ကာ ကိုယ်မှာကပ်ထားရသည်။ ကျွန်မက မျှီနဲ့လုပ်ရသူလေး သန့်ရှင်းရေ လျှော်ရေပွတ်ရေ၊ ချက်ပြုတ်ရေ လုံးဝ

မနားရ။ သူကလဲ ခြေထောက်ညောင်း ရှာရောပေါ့။ နှိတ်တုတ်ပြီးတော့ လက်ခုပ် ထဲထည့်ထားမိတယ်။

“ညှပ်... ညှပ်”
အသံက သိပ်မထွက်နိုင်တော့ ဘူး။ ကျွန်မ မျက်နှာကို သူ့ရဲ့ ရှိဝေဝေနှင့် မျက်လုံးလေးနှင့် ကြည့်တုံး။ ခေါင်းက နောက်သို့ လန်လန်သွားနေတယ်။ ဒါ လည်လိမ်နာပဲပေါ့။

“မမ နှိပ်ပေးမယ်နော်...”
ပြာတူး”
လည်ကျောကို ဖွဖွ တည့်”
တည့်ပေးသည်။ ဇက်ကြောတက်နေပုံပါ။ အတော်အတန် သက်သာပုံရသည်။

(၁၇) နှိပ်ပြည့် အမှတ်တရ

ကျွန်မကား သူသေမှာ အရမ်းကြောက် နေပြီလေ။

“ပြာတူး ဆေးရည်သောက် ထားနော်”

ရေခွက်ကို ခေါင်းတည်ပေး သည်။ သူကားမသောက်လို့၊ ကျွန်မကား အကြောအချဉ် တက်ရင်ပျောက်စေသော ဆေးလဲ ရေထဲ ပါရာစီတာမော့နှင့် ရော ထည့်ထားတယ်။ ပိုမိုသက်သာစေရန် အတင်း တိုက်တယ်။ ပြာတူးကား ခေါင်း တွေခါရမ်းသည်။

“သောက်... သောက်။ ဒါမှ ရောဂါပြီးသောမှာပေါ့ ပြာတူးလေးနဲ့ အင်း”
ဆေးရည်လဲ သောက်ပြီးရော ပြာတူး အဝင်မှာသွားရောလားမှသိ။ လက်ထဲမှ ရုန်းကန်အကြောဆွဲကာ ခိုးခိုး ခန့်ခန့် ဖြစ်ကရောရှင်း။

“အမယ်လေး ဒုက္ခပဲ... ရေ နှင့်သွားတာလား ဘာလား၊ ပြာတူး... ပြာတူးရေ...”

မြေပြင်၌ အတောင်နှစ်ဖက် ခတ်ကာ ခုန်ပေါက် လူးလိုက်နေသည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲ၌သားငယ်ကဲ့သို့ မြင်ယောင်
ကာ ရင်ကုန်းရင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မဖျက်
လုံခြုံ ရင်တွေတုံ့ရင်လာကာ သူကိုလိုက်
ငယ် ထွေးပွေ့ပွယ်သည်။

“ပြာတူး... ပြာတူးလေး
ပြာတူး...”

လက်ဖဝါးထဲ၌ သူကလေးက
ပိညှပ်...ပိညှပ်နှင့် ကျွန်မကို အသံပြတုန်း။

“ပြာတူး...”

“ပိညှပ်...”

“ပြာတူးရေ...”

သူကလေးဟာ ကျွန်မကို
နောက်ဆုံး အားကိုးဖွယ်ရာထင်ကား
ခေါင်းလေးတစ်ခုရင်းနှင့် အသံပြုရာသည်။
သူကား ပျော့ခွေးကား ခြေပြောလေးပဲ
ရှိတော့သည်။

“ပြာတူး”

ခေါင်းချသွားသည်။ ကျွန်မ
ခေါ်သော ပြန်တော့ထူးသည်။ ဒါပေမယ့်
အသံမထွက်နိုင်။ ကျွန်မရဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်ကား တဆတ်ဆတ်တုံ့ရှိ လှုပ်ခါ
လျက်။ သူလေးအားကိုးသလို ကျွန်မက

သူအား သက်သာအောင် ဘာမှမလုပ်ပေး
ခဲ့နိုင်။

“ပြာတူးရေ...”

ကျွန်မ ကုန်ကုန်ထိုင်ကာ ဝိုကြွေး
နေမိသည်။ ပြာတူးလေးက အသံမထွက်
ပေမယ့် ကျွန်မခေါ်ရင် တုန်ပြန်သေးသည်။
ကျွန်မမှာတကယ် အရူးတစ်ယောက်
နယ်ပါ။ အသက်ရှူမှု ခက်ခဲကာ ပူဟိုက်
ပူဟိုက်ဖြစ်နေရာသည်။

“ပြာတူး ပြာတူးလေးရယ်...”

သူကား အသံပေးနေဆဲ။ ဒါပေ
မယ့် အသံကထွက်မလာ၊ မျက်လုံးလဲ
မှေးသွားရှာပြီ။ ကျွန်မ သူကလေးကို
စောစောစီးစီး မသေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
သူသေတော့မည်။ သူဟာကြားဘူးနားထဲ
၌ ဘဝတခုခုက ကြွေးမြီယူခဲ့ဘူး သဖြင့်
ကြွေးတင်ကာ ကျွန်မတို့အိမ်၌ တိရိစ္ဆာန်
လာဖြစ်ရသည်ဟု ကြားဘူးသည်။
ဒါကြောင့်... သေတော့မှာ သေချာနေ
သော သူကလေးအား
“ပြာတူးရေ... သွားပေတော့။
ကျွတ်ပေတော့ ဘယ်ဘဝတုန်းက၊

ဘာကြွေးတွေတင်ခဲ့တင် ငါကြွေတယ်
ကွယ်... ကလေးရဲ့ ငါတို့မိသားစုဆီမှာ
ဘာကြွေးမှ ဆပ်ဆပ်စရာမလိုတော့ဘူး။
သွားပေတော့ ကောင်းရာသုခတိကို နင်
သွားတော့။ ကြွေးတွေကြေပါပြီကွယ်။
ငါ့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်တွေ နှင်လေး...ရပါစေ
အမျိုး...အမျိုး...။ နင်...သာဓု ခေါ်နိုင်
ရင်ခေါ်သွားပေတော့ ပြာတူးရေ။ ဝင့်ရှိလဲ
ကြေပြီ မြေရှိလဲကြေပြီ ကြွေးရှိလည်း
ကြေပါပြီကွယ်”

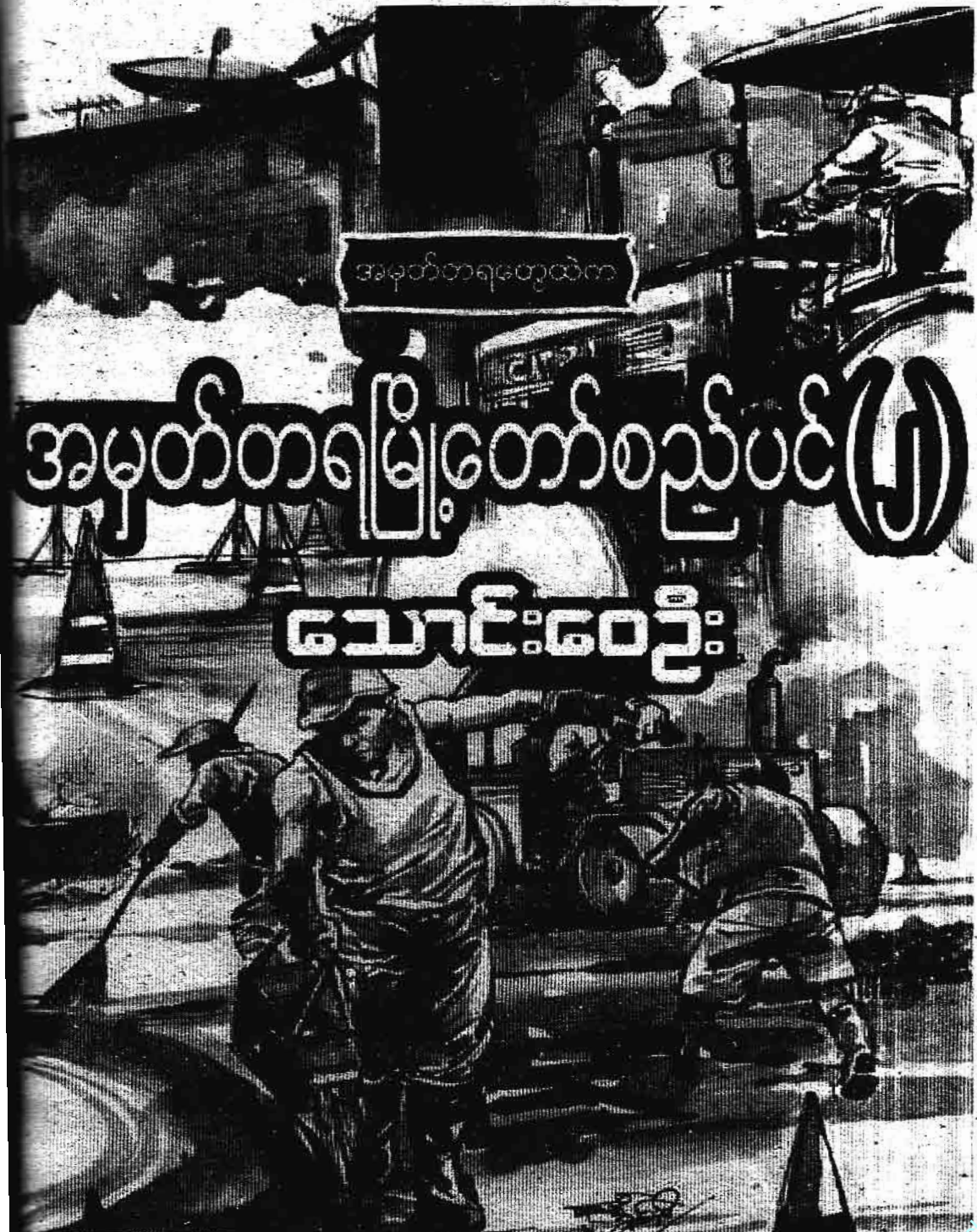
ကျွန်မစကားလည်းဆုံးရော...

ပြာတူးကလေးသည် . . . တစ်ချက်
အတောင်ခတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားရှာ
တော့သည်။ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ
ကတော့ သူကလေးနှင့် သေကွဲခွဲလိုက်
ရသဖြင့် မရှက်ရွံ့နိုင်တော့ပါ။ ကျန်ခဲ့
သူအဖြစ် အကြွေးရှိကင်းငံနေမိဆဲပင်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ကြပါစေ။

စိမ်းရွက်လွှာ

အစီအစဉ်မျက်သွားခြင်း

သူတို့အဖွဲ့သည် “စည်ပင်သာယာက ပိုက်ဆံတွေ ပေါတယ်။ ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်တယ်” ဟု ထင်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုဟာတွေ ထတောင်းလိုက်၊ ဒီဟာတွေထတောင်းလိုက်နှင့် လုပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က စစ်သား၊ ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်တတ်သူ။ ဗူးဆို ဖရုံမသီးတတ်သူ။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်သာ ထိပ်တိုက်တိုးတော့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အစည်းအဝေးများတွင် ကျွန်တော်က သူတို့၏ Target ဖြစ်လာသည်။

သူတို့က ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မှုများ ပြင်းထန်လာ၏။ အကယ်ဒမီ ထွန်းလွင်နှင့် မင်းသား ဇင်ဝိုင်းတို့က ခဏခဏထ၍ တိုက်ခိုက်ပြောကြားကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေး ကော်မတီတွင် ပါနေသော အရာရှိများက သိပ်ပြီးပြန် မပြောရန် သတိပေးကြ၏။

“အစ်ကိုကြီး... သူတို့နဲ့

ပြန်ပြန်ပြောမနေနဲ့။ ပြောစရာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ပဲပြောမယ်” ဟုလည်း ရဲဘော်ရဲဘက်ဌာနမှူးများက ဆိုကြကုန်၏။ ဗိုလ်ကြီးမြင့်ဆွေတို့ ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်ဆွေတို့ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို မလိုက်လျောနိုင်သဖြင့် သူတို့မပါဝင်သော သီးခြား အစည်းအဝေးတစ်ခုကိုပြုလုပ်ကာ နှစ်လသုံးလအကြာ၌ ဤရုပ်ရှင်ကားကြီးကို မရိုက်ကူးတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုသုတင်းက ဘယ်လို ပေါက်ကြားသွားသည် မသိ။ မင်းသား ဇင်ဝိုင်းတို့အဖွဲ့ သိသွားသည်။ နောက်ဆုံး အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်က စကားအပို မပြောတော့ပဲ။ ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စာရွက်ပေါ်၌ရေးပြီး အားလုံးကို ဖတ်ကြားပြရန်စီစဉ်လာခဲ့၏။ မင်းသား ဇင်ဝိုင်းတို့အဖွဲ့က တိုက်ပုံအနက်တွေ ကိုယ်စီဝတ်ပြီး ဆန္ဒပြ

သည့်သဘောဖြင့် သူတို့တောင်းဆိုချက်များမလိုက်လျောနိုင်သဖြင့် ဤရုပ်ရှင်ကားကိုရိုက်ကူးရန် ဆန္ဒမရှိတော့ကြောင်း စတင်ပြောကြားတော့၏။ ပြီးသည်နှင့် ထထွက်သွားရန် ပြင်ကြသည်။ ထိုအခါ အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်ကြီးလှမြင့်ဆွေက “ခဏနေကြပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ဥက္ကဋ္ဌ ပြောတာကိုတော့ နားထောင်သွားပါဦး” ဟု ပြောမှပြန်ထိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် စကားအပို မပြောတော့ပါ။ အသင့်ရေးယူလာသည့် စာရွက်ကိုသာဖတ်ပြပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ဤခွေဤမျှ ကုန်ကျစရိတ်များကို မခံနိုင်ပါသဖြင့် ဤရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမည် အစီအစဉ်ကို ဗျက်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သူတို့အဖွဲ့လည်း ဇောင့်ဇောင့်နှင့်ထွက်သွားကြ၏။

မင်းသားဇင်ဝိုင်းသည် သူတို့သုံးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

အတက်ကြွဆုံးလည်းဖြစ်၏။ သူသည် ယခုဒီမိုကရေစီအစိုးရခေတ်တွင်လည်း ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတက်ကြွဆုံး ပြောဆိုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင် အစည်း အရုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာ၏။ သူရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဗီဒီယိုကုမ္ပဏီများနှင့် ထိပ်တိုက် တိုက်ခိုက် စကားတွေများကြသည်။ အချေ အတင်ပြောကြရသည်။ အပြန်အလှန် တိုင်ကြ တောကြတော့သည်။ တရား တွေစွဲကြ၏။ ထိုပြဿနာများကိုသူ နိုင်ခံဖြေရှင်းရတော့သည်။

အဖွဲ့အစည်းတိုင်း၌ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းတွေ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ Rules and Regulations တွေရှိပါ သည်။ ဒါတွေကို ကျော်လုပ်၍မရပါ။ ကျွန်တော်သည် Y.C.D.C တွင် ဆက်မတိုင်မူသာ ဖြစ်၏။ အကြွင်းမဲ့ အာဏာပိုင် မဟုတ်ပါ။ အပေါ်ကချ ပေးသည့် Guide line အရသာ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

ဤရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးရေးအစီအစဉ်ကို ငွေသုံးစွဲမှု မတတ်နိုင်သဖြင့် ဖျက်သိမ်း လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သဘောနှင့် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဆင့်ဆင့် တင်ပြ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်ကို ယခုအခါ ရုပ်ရှင်အစည်း အရုံး ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသည့် မင်းသားကြီး ဇင်ဝိုင်း နားလည်ပေးပါ ခင်ဗျား။

(မင်းသားကြီးသည် ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးတွင် တစ်နှစ်ကျော် တာဝန်ယူပြီး မကြာသေးမီက ကျန်းမာ ရေးကြောင့် နုတ်ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဤကား စကားချပ်)

ဤသို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကားရိုက်မည်ကိစ္စ ပျက်ခဲ့ရပါ သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိ။ ဘယ်သူကနေ ဘယ် လို သွား ပြော သည် မသိ။ ဇာတ်လမ်းရေးသားသူ ဗိုလ်ချုပ် စောလွင်က ယခု ရုပ်ရှင်ကားကြီး မရိုက်ဖြစ်သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍

အောက်ပါအတိုင်းပြောခဲ့သည် ဆိုပါ၏။ ကြားသိသူများက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောကြပါသည်။

“ဒီရုပ်ရှင်ကား မရိုက်ဖြစ် တာ သောင်းဝေ လူလည်ကျလို့” ဟု သတည်း။ ကောင်းရောဗျာ။

ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်နှင့် ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်စောလွင် နှင့်

ကျွန်တော့်ကြားတွင်လည်း ပြောစရာ များ အတော်များများ ရှိပါသည်။ ဦးစွာပထမ တပ်မတော်ထဲတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်စတင်သိကျွမ်းကြပုံကို ပြောပါမည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ် နွေဦးပေါက် လောက်က ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့တန်းအမှတ် (၈၈) ခြေမြန်တပ်ဌာနချုပ်ကျိုင်းတုံတွင် ကျီတူးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေ၏။ တစ် ရက်တွင်စစ်ရုံးမှ အရေးကြီး ကြေးနန်း တစ်စောင်ကို အထူးဆက်သွားနှင့် ပို့ပေးလိုက်၏။ စာပါ အကြောင်းအရာ

မှာ ပန်ယန်းပန်းဆန်းမှ ဗကပ
ဘိန်းတန်းတစ်ခု ထိုင်းနယ်စပ်သို့
ဆင်းမည်အကြောင်း ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့
ချေမှုန်းရန်အကြောင်းကို မြေပုံများပါ
ထည့်ပေးပြီး ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ညွှန်ကြား
ချက်ရသည်နှင့် တာကော်ကွန်
တိန်းမိုင်းပျင်းမှသည် ကျိုင်းတုံအထိ
ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တပ်
တွေကို နေရာချထားပြီး ပိတ်ဆို့လိုက်
၏။ ရန်သူဟုလည်း တောင်ဘက်သို့
ဆင်းချလာ၏။ ပြည်ထောင်စုလမ်းမ
ကြီးကို ဟိုနားက ဖြတ်တိုးကြည့် ဒီနား
က ဖြတ်တိုးကြည့်နှင့် တိုးကြည့်သည်။
ပိတ်ဆို့ရေးအဖွဲ့များနှင့် ထိတွေ့မှုဖြစ်ပြီး
နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြ၏။
နောက်ဆုံးတော့ ကျိုင်းတုံမြို့ထိပ်
ကျိုင်းဖောင်းတံတားနားက ဖြတ်သွား
တော့၏။

ဟိုက် ... သောက်ကျိုးနဲ့။

ကျွန်တော်တို့ တပ်မ (၈၈)

ကွပ်ကဲမှုအောက်က တပ်များ အတင်း

လိုက်ကြ၏။ ဖြတ်သည့်နေ့က ရန်သူ
နှင့် ထိတွေ့မှုမရှိပါ။ နောက်ကလိုက်
သူကလိုက် ဘေးကပန်းဆူကပန်းနှင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ စစ်ရုံးက မကျေနပ်
၍ ကစထမှူး ဗိုလ်ချုပ်လှဦးနှင့် သူ၏

ဂျီဝမ်း ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်တို့ ဆင်းချ
လာကြသည်။ ကံအားလျော်စွာ သူတို့
ရောက်သည့်နေ့မနက်၌ ထိုဘိန်းတန်း
ကြီးကို ချင်း (၄) စစ်ကြောင်း (၂) မှ
မိုင်းလျှံရွာထဲတွင် ညသန်းခေါင်
လောက်က ချေမှုန်းလိုက်နိုင်ပြီး
သေနတ် ၇ လက်နှင့် ဘိန်းထုတ် ၄၀
ခန့်ရလိုက်သော ကြေးနန်း ချင်း (၄)
က သတင်းပို့၍ သိလာ၏။ ကျွန်တော်
တို့ အဆူအဖူလွတ်သွားပါသည်။
ထိုစစ်ဆင်ရေးကို ကိုင်တွယ်ရန်
ကစထမှူး ဗိုလ်ချုပ်လှဦးသည် သူ၏
ကစထရုံးအဖွဲ့နှင့် လေးငါးရက် ကျိပ်တုံ
ရှိ မဲခေါင်ရိပ်သာကြီးတွင် အခြေပြု
တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ဂျီတူးဖြစ်၍
ကစထဂျီဝမ်းဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်နှင့်
အလုပ်သဘောရ မဲခေါင်ရိပ်သာဘေးရှိ

သီးသန့်အိပ်ဆောင်လေးတွင် အ
ညအိပ်ယူပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် လူး
ပထမဆုံးစတင် တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်
သူသည် အသားဖြူဖြူဝဝ၊ အရပ်
၅ ပေ ၈ လက်မလောက်ရှိပြီး အ
ကျယ်ကျယ်နှင့် စကားပြော
ဆေးလိပ်သောက်၊ အရက်မသောက်
ပါ။ ကွမ်းတော့ အမြဲစား၏။ စာ
တွေလည်း အများကြီးပြောပါသ
သူနှင့်လေးငါးည နှစ်ယောက်ထ
အတူအိပ်ကြရာ၌ သူ၏တပ်ရင်
ဘဝအတွေ့အကြုံများကို အာမ
အာရင်သန်သန်နှင့် ပြောပြ
သူသည် ၁၉၈၀/၈၁ ခုနှစ်လောက်
ခမရ (၁၀၉) တပ်ကုန်းက ထင်
မှူးဖြစ်သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၌
ဂျီဝမ်း Promotion ထွက်အပြီး အ
မြောက်ကွတ်ခိုင်ဘက်မှ ထင်
တစ်ရင်းလုံး တပ်ပြန်အဆင်း အ
မြောက်ရှိ သောင်းကျန်း သူများ
ထင်ပါသည်)တို့က Convoys

လုပ်ခံရရာ လူ ၄၀ကျော်ကျဆုံး၍
 တားသုံးလေးငါးစီး မီးလောင်သွား
 သဖြင့် သူPromotion ပယ်ဖျက်ခံရ
 သည်။ ခလရ (၆) ရွှေပြည်သာသို့
 တပ်ရင်းမှူး to တပ်ရင်းမှူးအဖြစ်
 အပြောင်းခံရသည်။ ခလရ(၆)ရွှေပြည်
 သာတွင် သူသည် သေမထူးနေမထူး
 ဟုဆိုကာ ဗကပတို့၏ မော်ဗဒေသ
 မြောက်ဖျားရှိ အိုင်အမာစခန်းများကို
 ဝင်တိုက်ရာ အလောင်းလက်နက်
 အတော်များများရလိုက်၏။ ၆၀ မီလီ
 မီတာ စိန်ပြောင်းများပါ ရလာခဲ့၏။
 ထိုအခါ သူအား Higher Formation
 မှ ကစထ(၁)တွင် ဂျီဝမ်းပြန်ခန့်
 လိုက်တော့၏။ နှစ်ခါပြန်ဂျီဝမ်းကြီးပေါ့
 ခင်ဗျာ။

“ဒီလိုပြန်ဖြစ်အောင် အသက်
 နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို လောင်းကြေးထပ်ခဲ့
 ရတာ ဂျီတူးလေးရဲ့”

ဟု သူကဆို၏။ သူနှင့်နေခဲ့
 သည့်လေးငါးည သူကအပြောသမား
 ကျွန်တော်က နားထောင်သမား။

သို့ရာတွင် သူ့အပြောကောင်းမှုကြောင့်
 စစ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့်သူ့အား
 လေးစားမိပါသည်။ သူသည် ကစထ
 ဂျီဝမ်း ဘဝမှ ဗျူဟာမှူး၊ တပ်မမှူး၊
 နောက်တော့တပ်မမှူး ဖြစ်သွား၏။
 ၁၉၈၉ ခုနှစ်၌ သူသည် သထုံတပ်မ
 (၄၄)တွင် တပ်မမှူး ဖြစ်နေပါပြီ။
 ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ရွှေပြည်သာ
 ခလရ(၆)တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်နေပြီ။

ဤတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်
 ပြဿနာ ဖြစ်ရတော့သည်။

ပြဿနာဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ
 ခင်ဗျာ။ ခလရ(၆)တွင် ကျွန်တော် မတိုင်
 ခင်အထိ တပ်ရင်းမှူး အစဉ်အဆက်
 ၁၅ ဦး ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော် သည်
 ၁၆ ယောက်မြောက် တပ်ရင်းမှူး
 ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အရင် ၁၅ ယောက်
 မြောက်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီး သိန်းမောင်
 ဖြစ်သည်။ ၁၄ ယောက် မြောက်က
 ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင် ဖြစ်သည်။
 ဗိုလ်မှူးကြီးစောလွင်သည် ၁၆/၇/၈၄
 မှ ၁/၄/၈၅ ထိ ရှစ်လခန့် ခလရ

(၆)တပ်ရင်းမှူး လုပ်သွားရသည်။
 စစ်ချဉ်းပဲတိုက်နေကြရ၍ တပ်တွေ၌
 တပ်ရင်းမှူးများသည် နောက်တန်းကို
 ပြန်မကြည့်နိုင်ကြပါ။ နောက်တန်းတွင်
 စိုက်/မွေးကိစ္စများ အပါအဝင် အုပ်ချုပ်
 မှုကိစ္စများက ရှုပ်ထွေးလှပါသည်။
 တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များက
 မအောင်မြင်သော သူတို့ ဆိုရှယ်လစ်
 စီးပွားရေးစနစ်ကို ဖာထေးရန်
 စားလို့ရတာ အကုန်စိုက်။ စားလို့ရတာ
 အကုန်မွေးဟူသည့်ဆောင်ပုဒ်ဖြင့်
 ကြက်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ၊ ငါး
 မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းများ၊ ကော်ဖီပင်
 စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများ၊ စပါးစိုက်ပျိုး
 ရေးလုပ်ငန်း များကိုလုပ်စေ၏။

စစ်တိုက်တာကလွဲပြီး ဘာမှ
 မတတ်သည့် စစ်သားများအား ဟိုခိုင်း
 ဒီခိုင်းလျှောက်ခိုင်းရာ လုပ်ငန်းအားလုံး
 အရှုံးပြတော့၏။ ပြမှာပေါ့ခင်ဗျာ။
 ကျွန်တော်တို့မှာ နည်းပညာပြဿနာ
 ရှိပါသည်။ တပ်ထဲကလူတွေသည် ခိုင်း
 ရင် လုပ်ကြသည်။ အမိန့်နာခံကြ

သည်။ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးချိန်နိမ့်တော့
အတော်နိမ့်ပါသည်။ ဘာမှ ဟုတ်တိ
ပတ်တိတတ်ကြသူများ မဟုတ်ပါ။
ခိုင်းလို့လုပ်ကြသည်သာဖြစ်၏။
မဆလအစိုးရက ဆိုရယ်လစ်
တိုင်းပြည်ဟုပြောကြာခဲ့ရာ ဘယ်နိုင်ငံ
ကမှလည်း နည်းပညာမပေးကြပါ။
နည်းပညာ အခက်အခဲ ရှိပါ၏။

ကျွန်တော် ခလရ(၆)
တပ်ရင်းမှူးဖြစ်တော့ တာဝန်လွှဲရာ
တွင် လက်သီးဆုပ်လောက် ကြက်သား
ပေါက် အကောင်လေး ၂၀၀/၃၀၀နှင့်
ကြက်ခြံလေးခု လက်ခံရပါသည်။
လယ်မြေဧက ၂၀၀ ခန့်၊ ဆန်စက်
ကလေးတစ်လုံး၊ ဇွဲလယ်ထွန်စက်
အဟောင်းတစ်လုံး၊ ကော်ဖီပင်
သေခါနီးဆဲဆဲ ခပ်ခြောက်ခြောက်
လေး အပင် ၁၀၀ ခန့် စစ်ဆေးတွေ့ရ
ပါသည်။ ငါးကန်က သုံးကန်ပါ။
တပ်ရင်းရန်ပုံငွေနှင့် လုပ်ထားခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။ ပထမအခေါက် စစ်ဆင်
ရေးက ပြန်ဝင်တော့ လုပ်ငန်းတွေ

စစ်ကြည့်သည်။ ကြက်မွေးမြူရေးက
သိန်းဆယ်ဂဏန်းအရုံးပေါ်နေ၏။
ကျွန်တော်က ပိတ်သိမ်းပေးရန်
ရန်ကုန်တိုင်းတင်ပြရာ စုံခုံဖွဲ့စည်း
စစ်ဆေးသည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး
“တပ်ရင်းမှူး အဆက်ဆက် တာဝန်ရှိ
သည်။ အချိုးကျပေးလျော်ပြီး စစ်စည်း
ကမ်း အရ အရေးယူပါရန်” ဟု ခုံမှ
မှတ်ချက်ပြု၏။

တပ်ရင်းမှူးအဟောင်း ၅
ယောက် သိန်းဂဏန်း သောင်းဂဏန်း
စီပေးလျော်ရသည်။ ကျွန်တော်ပါ အဲဒီ
အထဲ ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်၊
ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး
စောလွင်တို့ သတိပေးဆုံးမခံရသည်။
တိုင်းမှူး သတိပေးဆုံးမခံရခြင်းဖြစ်၏။
ကျွန်တော်က ရကတ တိုင်းမှူး၏
သတိပေးဆုံးမခံရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး
သိန်းမောင်က ရပ်ခတိုင်းမှူး သတိပေး
ဆုံးမခံရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စောလွင်
က တပ်မမှူးဘဝမှာ ရတခတိုင်းမှူး

ဗိုလ်ချုပ်ဉာဏ်လင်း၏ သတိပေး
ဆုံးမခံရသည်။ ဤတွင် သူသည်
ဆတ်ဆတ်ခါစိတ်ဆိုးသွား၏။

“နုဗမကလွား... တပ်မမှူး
တောင်ဖြစ်ပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြက်
မွေးမြူရေးနဲ့ ငါ့ကိုသတိပေးဆုံးမတဲ့
ကွား၊ ခွေးမသား ခလရ (၆) တပ်ရင်း
မှူး အသစ်၊ ဒီကောင်ကြောင့်”

ဟု ကျွန်တော့်အား ကလေး
ဆဲပါတော့သည်။

သူ ရန်ကုန်ရောက်လို့ ခလရ
(၆) က အရာရှိများ သွားကန်တော့
သည်အခါတွင်လည်း မောင်းထုတ်
ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြ
တော့ပါ။ ကြုံသည်ဆိုသည်အခါမှာ
တွင်လည်း သူသည် ကျွန်တော့်ထံ
စကားမပြောတော့ပါ။ ဤသို့ဖြင့်
သူသည် ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော
တာ ၂နှစ်ခန့် ကြာသွားပါသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင်တော့
ကျွန်တော်သည် တောင်ပိုင်းတိုင်း
ဂျီဝမ်းဖြစ်လာ၏။ သူက တပ်မမှူးဘဝ

မှ ယာယီတာဝန်ဖြင့် မြစ်ကြီးနား၊
မန္တလေး၊ တောင်ကြီးမြို့များသို့သွား
သည်အခါ တောင်ပိုင်းတိုင်းသို့ မလွဲ
မသွေ ဖြတ်သန်း ဖြတ်လာ လုပ်ရ၏။
တောင်ပိုင်းတိုင်း တောင်ငူတွင်
တိုင်းမှူး မရှိပါ။ တိုင်းမှူးက ပဲခူး၌
တယကဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေသည်။ တိုင်းမှူး
ကိုယ်စား ကျွန်တော်က သူ့ကိုညှိခံရ
ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက ညအိပ်
သွားတတ်၏။ ထိုအခါကျမှ သူက
ကျွန်တော့်ကို ရှောင်လွှဲမရသဖြင့်
အလုပ်သဘော စကားပြောတော့၏။
၁၉၉၂ ခုနှစ် ကျွန်တော် တပ်မ (၃၃)
စစ်ကိုင်းတွင် ဗျူဟာမှူးဖြစ်ပြီး သိပ်
မကြာမီမှာပင် သူက မြောက်ပိုင်းတိုင်း
မြစ်ကြီးနား၌တိုင်းမှူး ဖြစ်လာ၏။
ထိုအခါတွင်သူသည် ကျွန်တော့်ကို
စကားကောင်းကောင်း ပြန်ပြောတော့
၏။ ပြောတော့မှာပေါ့ခင်ဗျာ။
တိုင်းမှူးကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။
ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး သူ့စကားပြော
သည်က ထွေလီကာလီတွေ ရယ်စရာ

မောစရာ လျှောက်ပြောတတ်သည်
ကျွန်တော့်ဇနီး ကရင်မကြီးနှင့် ပိုပြီး
အဖွဲ့ကျ၏။ သူတို့ချင်းတွေ့လျှင်
ပြောချင်ရာတွေလျှောက် ပြောနေ
တတ်ကြ၏။

၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင်တော့
ကျွန်တော်က Y.C.D.C ကော်မတီဝင်
ဖြစ်လာ၍ သူက ဟိုတယ်ခရီးဝန်ကြီး
ဖြစ်လာ၏။ ဤတွင်မနုလေးနှင့်နဲ့နဲ့
ပြန်တွေ့ကြသည်ပေါ့ခင်ဗျာ။

ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်သည်
တစ်ကိုယ်ရေကိုယ်ကျင့် တရားကောင်း
သူ ဖြစ်၏။ ဇနီးသည်မှာ စော်ဘွား
သမီး ရှမ်းအမျိုးနွယ် ဖြစ်သည်။ သိန္နီ
စော်ဘွားသမီးလား မသိပါ။ အချို့က
မူ မဲနယ်တောင်တန်းအနီးက သထုံ
ကလေး စော်ဘွားသမီးဟုဆိုကြ၏။
ထားပါတော့။ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်သည်
အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊
ငွေမစား၊ လူမှုရေးရှုပ်ထွေးမှု မရှိသူ
ဖြစ်၏။ သားသမီးများကလည်း
လူကြီးသားသမီးဆိုပြီး နာမည်မထွက်၊

ဘာမှမဟုတ်တာ မမှန်တာမလုပ်၊
လုပ်တာလည်း မကြားမိ။

သူ့အား နိုင်ငံတော်က ချမှတ်
ထားသည့် ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင်ပြောင်း
လဲရေး Road Map အရ ညောင်နစ်
ပင်တွင် ပြုလုပ်သည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ
ဥပဒေရေးဆွဲရေးတွင် Higher For-
mation မှတာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ညောင်
နစ်ပင် အစည်းအဝေး အကြိမ်ကြိမ်
ကျင်းပပြီးသော်လည်း ဘာမှ တရားဝင်
သတင်းမထုတ်ပြန်နိုင်သဖြင့် သူက
အထက်လူကြီးများကို အကြိမ်ကြိမ်
သွားတင်ပြခဲ့သည်ဟုဆို၏။ အဓိက
ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေကို
သွားတင်ပြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

“သူငယ်ချင်း ခဏခဏ
သွားပြောမနေနဲ့လေ။ ခေါင်းဆောင်
ကြီးတွေက သိပ် မကြိုက်ဘူး
ထင်တယ်”

“ဟ ... သွားမတင်ပြရင်
သမိုင်းမှာ ငါတရားခံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့
ကွ။ ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ သူငယ်

ကိစ္စလေကွာ”

မြို့တော်ဝန်ကြီးနှင့် သူတို့ အချို့အချို့ အထက်ပါအတိုင်း ပြောကြ သည်ဆိုပါသည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၌ ဗိုလ်ချုပ် စောလွင် အငြိမ်းစားပေးခံရပါသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ကျွန်တော် နှင့်မြို့တော်ဝန်ကြီးလည်း အငြိမ်းစား ယူကြရသည်။ အငြိမ်းစားယူသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်အိမ်နှင့် မြို့တော်ဝန် ကြီးအိမ်မှာ ကပ်လျက်သွားဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်နီးချင်းဖြစ်သွား၍ နေ့စဉ် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြသည်ဆို၏။ ထိုအခါ မရှိကံဖြစ်သော ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်း လည်း ပါမှာပေါ့ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် နှင့်မြို့တော် ဝန်ကြီး ပင်စင်ယူပြီးနောက် သိပ် မကြာခင်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် နှင့် တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးမှ အရာရှိ အားလုံးနီးပါးကို ပင်စင်ပေးသူ ပေး။ အပြစ်ပေးအရေးယူသူ ယူနှင့်

နယကက ဆောင်ရွက်တော့သည်။ ထိုကိစ္စကြီးဖြစ်ပြီး လအနည်းငယ် အကြာ၌ မြို့တော်ဝန်ကြီးကိုလေးအိမ်၌ အလှူတစ်ခုပြုလုပ်ရာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်နှင့် ဇနီးသည် တို့သွားခဲ့ကြရာ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ပြန်ဆုံရပြန်ပါသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ အနည်းအကျဉ်းပြန် ပြောဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်ကတော့ အရင်ကလို စကားတွေ အများကြီးမပြောတော့ပါ။ စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့၍ အမှားပါ သွားခဲ့ပြီမို့ ငြိမ်နေပြီလားမသိ။ ယခု အခါတွင်တော့ သူသည် အတော်ပင် တုံ့ထိုဘာဝေလုပ်နေခဲ့ပါသည်။ မပြော ဘူးဆိုတာတောင် သူတောင်ကြီးဘက် ခရီးထွက်သည့် အကြောင်းအား ပြောဖြစ် အောင် ကျွန်တော့်အား ပြောပြသွားပါ သေးသည်။

ယခု အခါတွင်တော့ သူလည်း ပင်စင်စား၊ ကိုယ်လည်း ပင်စင်စား၊ ဘာရာထူးတွေမှမရှိတော့၊

ဘာမှ ကြီးကျယ် စရာတွေ မရှိတော့။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ရင် လမ်းတွေမခေါ်ယုံ မပြောယုံသာ ရှိကြတော့၏။ သူဇနီး ကတော့...

“မင်းခယောက်ျား ကမ်းနား သစ်ပင်တွေပဲလေ”

ဟု တရားသဘောနှင့် ယှဉ် ကာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြီးနှစ်သိမ့် နေ၏။

ထိုဆွမ်းကျွေးအလှူတွင် ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်နှင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

လွန်ခဲ့သည့်လေးငါးခြောက် နှစ်က ဗိုလ်ချုပ်စောလွင် ရုတ်တရက် Heart Attack ရသည်ဟုကြားရ၏။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားသည် ဟုလည်း ဆိုသည်။ များမကြာမီမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်စောလွင် တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ပြီဟု ကြားရပြန်၏။ တစ်ည သာခံသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ မကွယ် လွန်မီက ဧည့်ခန်းတွင် T.V.ဆိုင်

ညနေရင်း ရုတ်တရက်သွေးဆောင်
သလို ဖြစ်လာ၍ ...

“ဟ ... ငါတော့ လေဖြတ်
ထင်တယ်ဟေ့”

ဟု မိသားစုအားပြောပြီး
ကြာမီ သတိလစ်သွား၏။ ဆေးရုံ
ရာဆေးရုံရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင်
ကွယ်လွန်သွားသည် ဆိုပါသည်။

သူ ကွယ်လွန်တော့
ကျွန်တော် ခရီးသွားနေသဖြင့် လိုက်
နိုင်ခဲ့ပါ။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးလည်း
သွားခဲ့နိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်ကား
သူ့အသက် ငါး ခုနစ်တွင် ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ယခု
အရေးနေချိန်တွင် အသက် ငါး နှစ်
ရှိပါပြီ။

ကျွန်တော် နှင့် ဗိုလ်ချုပ်
စောလွင်ကား အသက်အရွယ်မတူ၊
အမြင်မတူ၊ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသော
ဆရာတော်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်သဘော
ထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ခဲ့ကြပါ။ သူ့တွင်
ကျွန်တော်မကြိုက်တာတွေ အများကြီး

ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်
ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့။ သူသည်ကား လူကြီး
လူကောင်းတစ်ယောက်၊ စစ်သား
ကောင်း တစ်ယောက်၊ တိုင်းချစ်ပြည်
ချစ်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်၊ ဖြစ်သည်
ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါ သည်
ခင်ဗျား။

အခန်း (၁၅)

ရန်ကုန်မြို့က အရေးယူမှုများကြောင်း

ရန်ကုန်သမိုင်း တစ်သိမ်းတစ်စ

၁၈၅၂ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ် -
မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲအပြီး၌ ရန်ကုန်
သည် အင်္ဂလိပ်တို့လက်အောက်
ကျရောက်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်တို့သည်
ယခုမြို့တော်သူမြို့တော်သားများ
နေထိုင်သည့် ရန်ကုန်အားအကွက်
ရိုက်၍ မြို့သစ်တည်ခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ရန်ကုန်အား Town Mag-

istrate မြို့ဝန်ကြီးခန့်ထားပြီး အုပ်ချုပ်
ခဲ့၏။

ရန်ကုန်သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လျင်မြန်စွာ ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်လာရာ အင်္ဂလိပ်တို့သည်
Town Magistrate ခန့်ထားသည်
စနစ်ဖြင့် မြို့တော်ကြီးအား နိုင်နင်းစွာ
မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့၍ ၁၈၇၄ ခုနှစ်တွင်
အိန္ဒိယ မြူနီစီပါယ်ဥပဒေကို ဝိုင်း
ကာ ရန်ကုန်မြူနီစီပါယ်ဥပဒေကို
ပြဋ္ဌာန်းပြီး မြူနီစီပါယ်အဖွဲ့ကြီးကို
ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၁၈၅၃
ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ကို မြို့သစ်ဖော်
ထုတ်၍ အောက်ပါအတိုင်း လမ်းကြီး
များ ဖောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။

မြို့ကွက်သစ်ပုံစံအရ တောင်
ဘက်တွင် ရန်ကုန်မြစ်နှင့်ယှဉ်လျက်
ပေ ၂၅၀ ကျယ်သော ကမ်းနားလမ်းကို
လမ်းမတော်ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ကာ
အရှေ့ဘက် ဗိုလ်တထောင် သံလျက်
စွန်း အစိုးရသင်္ဘောကျင်းအထိ

ဖောက်လုပ်ပြီး ကမ်းနားလမ်းနှင့်
ထောင့်မှန် ပေ ၁၀၀ ကျယ်သော
လမ်းတစ်လမ်းကို လမ်းမတော်
ဆိပ်ကမ်းမှ မြောက်ဘက် ရွှေတိဂုံ
ဘုရားခြေရင်းအထိ ထောင့်မှန်ပုံစံဖြစ်
အောင် မြို့မြေကွက်ရိုက်ခဲ့သည်။
ထိုလမ်းမှာ ယခု ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း
ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ကွက်အသစ်၏ နယ်
နိမိတ် မှာ . . .

ဆူးလေဘုရားကို ဗဟိုထား၍
အရှေ့ဘက်တွင် ဂျူဒိုဇိစကယ်လမ်း
(ယခု သိမ်ဖြူလမ်း)
အနောက်ဘက်တွင် ငေါ်ဒွင်လမ်း
(ယခု လမ်းမတော်)
တောင်ဘက်တွင် ကမ်းနားလမ်း
မြောက်ဘက်တွင် မောင်ဂိုမာရီလမ်း
(ယခု ဗိုလ်ချုပ်လမ်း)

အထိ ဖြစ် လေ သည် ။
အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကမ်းနားလမ်းနှင့်
မျဉ်းပြိုင်ယှဉ်လျက် ပေ ၁၀၀ လမ်းမ
ကြီးများကို အရှေ့နှင့်အနောက်

ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းကျယ်
ကြီးများမှာ . . .

- ကုန်သည်လမ်း
- ဒါလဟိုဖီလမ်း
- (ယခု မဟာဗန္ဓုလလမ်း)
- ဖရေဖာလမ်း
- (ယခု အနော်ရထာလမ်း)
- မောင်ဂိုမာရီလမ်း
- (ယခု ဗိုလ်ချုပ်လမ်း)
- တို့ဖြစ်ကြ၏။ အရှေ့အနောက်

ပေ ၁၀၀ လမ်းကျယ်ကြီးများကို ဖြတ်
ပြီး တောင်မြောက် ပေ ၃၀ လမ်းငယ်
များ၊ ပေ ၅၀ လမ်းများကိုလည်း
ဖောက်ပေးခဲ့သည်။ အဓိကမှာ ရွှေတိဂုံ
ဘုရားကြီးနှင့် ရန်ကုန်မြစ်ကြားတွင်
ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးစရ
ရန်ကုန်သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရောင်းအဝယ်များ
နှင့် လျင်မြန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ၏။
၁၈၅၃ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့သစ်အား ကေ

၅၀၀ သတ်မှတ်ပြီး မြို့သစ်ဖော်ခဲ့ရာ
လူဦးရေမှာ ၃၆၀၀၀ သာရှိခဲ့
သည်။

သို့ရာတွင် မူလမြို့သစ်
သာမက ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်
အင်းစိန်စသော မြို့ဆင်ခြေဖုံးများ
တိုးတက်ခဲ့လေသည်။

၁၈၅၆ခုနှစ်တွင်	၄၆၀၀၀
၁၈၇၂	၇၆၀၀၀
၁၈၈၁	၁၃၃၀၀၀
၁၈၉၁	၁၆၀၀၀၀
၁၉၀၁	၂၀၀၀၀၀
၁၉၁၁	၂၅၅၀၀၀
၁၉၂၁	၂၉၂၀၀၀
၁၉၃၁	၃၄၀၀၀၀

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး
ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးရေမှာ ၆ သိန်း
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် လွတ်လပ်
ရေးရပြီးသည့်နောက် တစ်သန်းကျော်
လာပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်
ရာ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ကျွန်တော် Y.C.M.
ရောက်ချိန်၌ လေးသန်းကျော် ဖြစ်

ဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင်မူ မိသားစုကျော်
နည်းဟု သိရပါသည်ခင်များ။

ရန်ကုန်မြို့၏သို့ဆောင်ရေး
ပြဿနာများ

အင်္ဂလိပ်လက်ထက် ၁၈၅၃ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့သစ် တည်ထောင်ပြီး
နောက် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပို့ဆောင်ရေး
ဆီလျှပ်များအတွက် အိန္ဒိယမှကုလား
လူမျိုးများအား ရန်ကုန်ကမ်းနား
တစ်လျှောက်၌ လံချားများ စတင်ပြေး
ဆွဲစေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မူကား နွားလှည်း
များကိုသာ အသုံးပြုနေကြဆဲ ဖြစ်ပါ
သည်။ ၁၉၀၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၅
ရက်နေ့တွင် ကြည့်မြင်တိုင်နှင့် ရန်ကုန်
သိမ်ကြီးဈေးကို ရန်ကုန်လျှပ်စစ်ဓာတ်
အားပေးရေး ကုမ္ပဏီက ဓာတ်ရထား
စတင်ပြေးဆွဲခဲ့သည်။

အလားတူပင် ရန်ကုန်မြို့၌
၁၉၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင်
ဘတ်စ်ကားများကို စတင်ပြေးဆွဲခဲ့

လေသည်။ ဘတ်စ်ကားလုပ်ငန်း
ပိုင်ရှင်မှာ ဓာတ်ရထားကုမ္ပဏီပင်
ဖြစ်ပြီး အစမ်းသဘောဖြင့် ပထမ ၅
စီးစတင် ပြေးဆွဲပေးခဲ့သည်။ ၁၉၁၅
ခုနှစ်တွင် ဘတ်စ်ကား ၈ စီးအထိ
ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အငှားယာဉ်တက္ကစီ
မော်တော်ယာဉ် ၂၈ စီး ပြေးဆွဲနေပြီး
ဖြစ်သည်။ မော်တော်ယာဉ်မျိုးစုံ၊
ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နှင့်လော်ရီကား ၄၂၆ စီး
မော်တော်ဆိုင်ကယ် ၁၃၉ စီး
ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စာရင်းဇယားများ
အရ သိရှိရလေသည်။

လျင်မြန်စွာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
လာသည့် လူဦးရေအတွက် ပြဿနာ
များရှိခဲ့သည်။ အဓိကမှာ ပို့ဆောင်ရေး

ပြဿနာဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရ
ပြီးနောက် လူဆွဲလံချားများကို
ပိတ်သိမ်းလိုက်သည့်အခါ ရန်ကုန်တွင်
အနှေးယာဉ် ဆိုက်ကားများ စတင်ပေါ်
ပေါက်လာသည်။ ပြည်တွင်းစစ် ကြောင့်
တောနေလူတန်းစားများ ရန်ကုန်
မြို့ကြီးသို့ လာရောက်ခိုလှုံကြ၏။
အလုပ်မရှိသူများက ဆိုက်ကား
နင်းကြရသည်။ ဆိုက်ကားဦးရေမှာ
လူဦးရေနှင့်အတူ တိုးတက်လာ၏။
၁၉၅၈-၅၉ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင်
တောင်ဥက္ကလာပနှင့် မြောက်ဥက္ကလာပ
မြို့သစ်၊ သာကေတမြို့သစ်တို့ ထပ်မံ
တိုးချဲ့ခဲ့၏။ တပ်မတော် အစိုးရ

လက်ထက်တွင် ရွှေပြည်သာ၊ လှိုင်
သာယာ၊ တောင်ဒဂုံ၊ မြောက်ဒဂုံ၊
အရှေ့ဒဂုံ၊ ရွှေပေါက်ကံမြို့သစ်များ
ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထို့အပြင်
ရန်ကုန်-မဲခူးလမ်းမကြီးဘက်ထွက်
သည့် အမှတ် (၃)လမ်းမကြီးဘေး၌
ပတ္တမြားမြို့သစ်၊ ပုလဲမြို့သစ်နှင့်
မြေရတနာမြို့သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာ
၏။ ထိုနေရာများကို ရှေးယခင်က
ကုန်းတလပေါင်း ဟုခေါ်သည်။ ထိုမြို့
သစ်များအားလုံး၌ ဘတ်စ်ကားများ
မပြေးဆွဲနိုင်မီက အနွေးယာဉ်
ဆိုက်ကားများကိုသာ ဒေသခံ ပြည်သူ
လူထုက အားကိုးနေခဲ့ကြရသည်။
ဤသို့ဖြင့် အနွေးယာဉ်ဆိုက်ကားများ
ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် တဖြည်းဖြည်း
တိုးပွားလာ၏။ အနွေးယာဉ် ဆိုက်ကား
များကို မြို့တော်စည်ပင်က လိုင်စင်ချ
ထားပေးရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ယခုအခါ
၌အလွန်ကျယ်ပြန့်သွားခဲ့ပါသည်။
မြောက်ဘက်တွင် မင်္ဂလာဒုံ၊ ထောက်

ကြန့်မှသည် မှော်ဘီအထိဖြစ်သည်။
တောင်ဘက်တွင် ဒလ၊ တုံတေးထိဖြစ်
၏။ အရှေ့ဘက်တွင် အရှေ့ဒဂုံအထိ
ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက်တွင် လှိုင်
သာယာမှသည် ထန်းတပင်မြို့အစပ်
ထိ ဖြစ်၏။ မြို့အတွက်များ၌ တက္ကသိုလ်
များ၊ ကောလိပ်များ ရှိသည်။ မြို့တွင်း
မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ထို
တက္ကသိုလ်များသို့ သွားတက်နေကြရ
သည်။ ကောလိပ်၊ တက္ကသိုလ်အဆောင်
များများမှာ ကျောင်းကား မပေးနိုင်ပါ။
မိမိအစီအစဉ်နှင့် မိမိသွားကြရသည်
သာဖြစ်၏။ စာရေးသူတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝက ပုစွန်တောင်ရှိ
မဲလီဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်နေသည်။
ကမာရွတ်ရှိ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံ
တက္ကသိုလ်သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့်ကျောင်း
တက်သည်။ တက္ကသိုလ်သို့အမှတ် (၁)
(၇)၊ (၁၆) လိုင်းကားများ စီးရသည်။
ဘယ်ကားစီးစီး တစ်နာရီနီးပါးစီးရ၏။
ထို့ကြောင့် ၈ နာရီတွင်စသော
သင်တန်းများမိရန် ဘုန်းကြီးကျောင်း

က မနက် ၇ နာရီထွက်ရပါသည်။
နှင့် (၇)မှာ ယခုခေတ် ဗိုလ်
ဟုခေါ်သော ဘတ်စ်ကားများဖြစ်
စီးရတာ ထိုင်ရတာ သိပ်မဆိုး
သို့ရာတွင် (၁၆)လိုင်း ကား
တိုယိုတာကားငယ်လေးများဖြစ်
စီးရပြန်တာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း
အတော်စိတ်ညစ်ရပါသည်။

ယနေ့ ရန်ကုန်မြို့တော်
လူဦးရေ ၆ သန်းကို အရွယ်အစား
လိုင်းကားများ၊ အငှားယာဉ် တက္က
များ၊ မြို့ပတ်ရထားများဖြင့် ပို့ဆောင်
ပေးနေပါသည်။ သို့ရာတွင် အဆင်
လှသည်မဟုတ်ပါ။ အဆင်ပြေ
သိချင်ရင် မနက်ရုံးတက်ချိန် ညနေ
ဆင်းချိန်များကိုကြည့်လိုက်ပါ။
တွေ့က လူတွေတင်လာတာမှ ဟုတ်
လား။ ကုန်ကားများ ပစ္စည်း
လာသလို ဖြစ်နေ၏။ တိုးလိုတွဲထား
နှင့်လူပဒေသာပင်ကြီးများပါပေ။
တွေ့ကကျပ်၊ ပုံမှန်မပြေးနိုင်၊
နဲ့သွားပြန်တော့ ရထားတွေက ပျောက်

ထဲရထားကပျောက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီး
 ခေါ်ပို့ဆောင်ရေးပြဿနာမှာ ကြာလေ
 ရှုပ်လေ၊ ရှင်းလေ ရှုပ်လေဖြစ်နေ၏။
 ရှင်းသူတွေက ရှင်းနေပါသည်။ ရှုပ်သူ
 တွေကလည်း ရှုပ်နေကြ၏။ ဤ
 ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက်
 ဒီမိုကရေစီအစိုးရသစ်က ကြိုးစား
 ဖော်ဆောင်နေသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့
 နေရပါသည်။ အချိန်ယူ၍ အများကြီး
 လုပ်ရဦးမည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်နှင့် အနွယ်သားဆီကံကား
 ချား
 ၁၉၉၅ ခုနှစ် ကျွန်တော်
 မြို့တော်စည်ပင်ချောက်တော့
 ကျွန်တော့်၏ကွပ်ကွဲမှုအောက်၌
 အခွန်ဌာနပါဝင်၏။ အခွန်ဌာနသည်
 အနှေးယာဉ်ဆိုက်ကားများကို လိုင်စင်
 ထုတ်ပေးသည့်ဌာန ဖြစ်သည်။ ထိုဌာန
 ကို ကိုင်တွယ်ရန်အတွက် ဌာနစုမှူး
 တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးထား၏။
 ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ကွပ်ကဲ

မှုအောက်မှ အခွန်ဌာနတွင် ဆိုက်ကား
 လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးနေကြောင်းလုံးဝ
 မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ
 လည်း မပြောခဲ့ပါ။
 တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော့်
 ရုံးခန်းသို့ အငြိမ်းစား တပ်မတော်သား
 ၂ ယောက် ရောက်လာကြသည်။
 လျှောက်လွှာကိုယ်စီနှင့် ...
 “ဘာလဲဟေ့ ... ရဲဘော်
 တို့”
 “ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ကား
 လျှောက်မလိုပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”
 “ဟေ့ ... ငါက ဆိုက်ကား
 ပေးလို့ရလို့လားကွ”
 “ရပါတယ် ... ဗိုလ်မှူးကြီး။
 ဆိုက်ကားက ဗိုလ်မှူးကြီးအောက်က
 အခွန်ဌာနက ကိုင်တာပါခင်ဗျ။
 ကျွန်တော်တို့ လိုက်စုံစမ်းပြီးပါပြီ”
 “ဟေ့ ... ဟုတ်ရဲ့လားကွ”
 “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”
 “အဲဒါဆိုရင် အခွန်ဌာနက
 ဒုဌာနမှူး ဗိုလ်မှူး စန်းလွင်ကိုခေါ်စမ်း

ကွာ”
 ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်မှူး
 စန်းလွင်ရောက်လာ၏။
 “ဗိုလ်မှူးစန်းလွင် ဒို့အခွန်
 ဌာနက ဆိုက်ကားပေးတယ်ဆို
 ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “ဟာကွာ ... မင်းတို့
 ငါ့လည်း တစ်ခါမှမပြောပါလား။
 ငါဒီရောက်တာ ခုနှစ်လ၊ ရှစ်လရှိပြီ”
 ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးစန်းလွင်က
 မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံး နေသည်။
 “အဲဒါဆိုရင် ... ကိုယ်
 ဆိုက်ကားပေးလို့ရမလား”
 “ရပါတယ် ခင်ဗျ”
 “ကဲ ပေး ... မင်းတို့
 လျှောက်လွှာ”
 ထိုရောက်နှစ်ဦးကို ကျွန်တော်
 ဆိုက်ကားနှစ်စီးချ ထားပေးလိုက်
 သည်။ ဆိုက်ကားကို ကိုယ်ဟာကို
 ဆင်၍ လိုင်စင်ကို မြို့တော်စည်ပင်က
 ချပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လိုင်စင်ကြေးမှာ

ထောင်ငါးဆယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ဆိုက်ကားထုတ် ပေးရာဌာနကို သွားရောက်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။ ဆိုက်ကားဌာနမှာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် တွင်ရှိ၏။ ကေတစ်မတ်လောက် ကျယ်ဝန်းသည်ဝန်းဖြစ်၏။ ဂိုဒေါင်ကြီး ထဲ၌ ဖမ်းဆီးရမိသည်။ လိုင်စင်မဲ့ ဆိုက်ကားအစီး ၁၀၀ ခန့်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သိလိုသည် များကို မေးမြန်းကာ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သား များ၏ ခရီးတိုသွားလာရေးကိစ္စကို ဆိုက်ကားများက ဖြေရှင်းပေးနေ သည်။ ရန်ကုန်တွင် ဗြိတိသျှနယ်ပေါင်း ၃၃ ဖြို့နယ်ရှိရာ တစ်ဖြို့နယ်လျှင် ဆိုက်ကား အစီး ၅၀၀ ခန့်ချထားပေး ရာ ဆိုက်ကား အစီးပေါင်း တစ်သောင်း ခွဲ နှစ်သောင်းခန့်တရားဝင် ပြေးဆွဲနေ ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်း အမျိုးမျိုးနှင့် လိုင်စင်မဲ့ ဆိုက်ကားများမှာ

တရားဝင်အရေ အတွက်နီးပါး ရှိနေပါ သည်။ အခွန်ဌာန၏ဆိုက်ကား ဥပဒေ၌ အများပြည်သူ စိတ်ငြိုငြင် စေသည့်ပစ္စည်းများ မတင်ဆောင်ရ၊ အရှည် ၁၀ ပေကျော်သော သစ်သား များ၊ ဝါးလုံးများ၊ သံချောင်းများ မတင်ရ၊ လမ်းပြောင်းပြန်မနင်းရ၊ လူနှစ်ဦးထက် ပိုမတင်ရဟု ပါရှိ သော်လည်း မည်သူမျှဥပဒေကို မလိုက်နာပါ။ လမ်းပြောင်းပြန်နင်းကြ သည်။ ပေ ၂၀ ကျော်ရှည်သည့် သံချောင်း၊ သစ်သား၊ ဝါးလုံးတွေ တင်ကြသည်။ လူနှစ်ဦးထက်ပိုတင် သည်။ ဆိုက်ကားဆရာများက အမျိုးစုံ အကုန် လုပ်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံး ထဲတော့ ဆိုက်ကားသမား အတော် များများမှာ အမြင်မတော်တာတွေ ချည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမြင် မကြည်လင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဆိုက်ကား များကတော့ ယခု ဤစာရေးနေချိန်ထိ ပို၍ ပို၍သာ တိုးပွား လာနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဆိုက်ကားကိုယ် ကြောင်း အဘယ့်ကြောင့် အသိမပေးရ သလဲဟု ဌာနတွင်း၌လည်း လိုက်လံ စုံစမ်းမိပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့် အရင် ဤဌာနတွင် လေးငါးနှစ်ကြာ ရောက်နေသည့် ကျွန်တော့်ရုံးအဖွဲ့မှ ကိုဇော်လင်းက အောက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။

“အဘကို ဘယ်ပြောလေသည် အဘရယ်။ ဌာနက သူတို့ပေးချင်တဲ့သူ တွေ သူတို့ပေးပြီး လုပ်စားနေကြတာ အဘသိသွားရင် လုပ်စားလို့မရတာ စိုးလို့ ခင်ဗျ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး” ဆိုက်ကားကလည်း အထောက်အလှင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တစ်ခု ကို လေးငါးထောင်ရသည်။ ထို ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်သောင်းလောက် တောင် ရသည်ဆို၏။ အငှားဆွဲသူ အံ့နာကိုတစ်ရက် ၂၀၀၀ သွင်းရတာ ဟု ဆိုပါသည်။ ကျန် နှစ်ထောင် သုံးထောင် သူရသည်။ ထို့ကြောင့်

ဆိုက်ကားတစ်စီး၏ ဝင်ငွေသည် တစ်လလျှင် သိန်းဂဏန်း အထက်မှာ ရှိ၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်တပ်တည်းနေခဲ့သော အရာရှိကြီး တစ်ဦး ရောက်လာ၏။ သူသည် တပ်မှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ပင်စင်ပင် မရဟု ဆို၏။ စားဝတ်နေရေး လွန်စွာ ကျပ်တည်းနေသည်။ မိသားစု ၅ ဦး အလွန်ရုန်းကန်နေရသည်ဟု ဆို၏။ အတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင် နှင့် တစ်ပတ်တည်းဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်အောင်က “ကိုသောင်းဝေ ... ကူညီနိုင်တာကူညီပါ”ဟု ပြောလာ သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရဖြစ်၍ ဆိုက်ကား ၅ စီး လိုင်စင်ချပေးလိုက်ရာ စားဝတ်နေရေး အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေသွား သည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

ကျွန်တော် မြို့တော်စည်ပင် ရောက်၍ ၂ နှစ်ခန့် အကြာ၌ သိမ်ကြီး ဈေးနားတွင် ကားနှင့် ဆိုက်ကား

တိုက်မိကြ၏။ ဆိုက်ကားမှာ လိုင်စင် မရှိ ဆိုက်ကားဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိ သူများကလိုက်စစ်တော့ သိမ်ကြီးဈေး တစ်ဝိုက်မှာပင် တရားမဝင်ဧည့်ကား ဆယ့်လေးငါးစီးဖမ်းမိလာ၏။ စိတ် မကောင်းစွာဖြင့် သိမ်းလိုက်ရပါသည်။

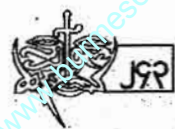
ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြို့တော်ဝန်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ခေါ်ပြောတော့သည်။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေရေ ... တရားမဝင်ဆိုက်ကားတွေများတယ် ဗျာ နည်းနည်းလောက်ရှင်းလိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် အခွန်ဌာနမှ အရာရှိအချို့နှင့် ရန်ကုန်အရှေ့ခြမ်း ဗိုလ်တထောင်၊ ပုဇွန်တောင်ဒေသ “တစ်ဝိုက်သို့ တရားမဝင်ဆိုက်ကားများ လှည့်လည်စစ်ဆေးဖမ်းဆီးရာ အစီး ၁၀၀ ကျော် ၂၀၀ ဖမ်းမိတော့၏။ ပုဇွန်တောင် ညောင်တန်းသင်္ဘောဆိပ်၊ လမုတောခရာ တောထဲမှ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဆိုက်ကားအစီး ၅၀ ခန့်ရလာခဲ့ပါ သည်။ ဤသို့ လုပ်ရသည်ကို

ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ဆိုက်ကားသိမ်းပြီး လူတွေကိုပြန် လွှတ်လိုက်၏။ နောင်တွင်လည်း ကိုယ်တိုင်ဆိုက်ကားဖမ်းသည့်အလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါ။ စားဝတ်နေရေးကျပ် တည်းနေသည့် အခြေခံလူတန်းစား အဖို့ စားဝတ်နေရေးအတွက်ရသည့် နေရာက ထွက်ပေါက်ရှာနေကြသည် ဟု ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက် ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဆိုက်ကားသမား အတော်များများမှာ ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်၏။ ပညာရေးချိန်နိမ့်ကျသူများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်ဆံ၍ မကောင်းပါ။ နေပူမရှောင်မိုးရွာမရှောင် ဆိုက်ကားနင်းနေကြရသဖြင့် လူတွေ ကလည်း နေလောင်မည်းခြောက်ပြီး လူရပ်မပီသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စရာ ခင်စရာမကောင်းပါ။ မသိ နားမလည်သူများကို ရသမျှတောင်း တတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ အတော် များများကတော့ မကောင်းကြသူများ

သာ များပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ဖတ်သက်
၍ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ
ချစ်စံဝင်း၊ စာရေးဆရာ မဖြစ်မီ သူနှင့်
ကျွန်တော် လုပ်သားကောလိပ်အတူ
တက်ခဲ့စဉ်က ရေကျော်မောင်အေး
ကစီး၌ လဖက်ရည်အတူသောက်ရင်း
ပြောခဲ့သည့် အောက်ပါပုံပြင်ကလေး
တစ်ခုကို ပြေး၍သတိရမိပါသည်။

“ဆိုက်ကားသမားတွေက
မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမ်းစဉ် ပါတီကြီးကို
မထောက်ခံလို့လား။ အလုပ်သမား
လိပ်သမားခေတ်မှာ သူတို့လည်း
ကာယလုပ်သားတွေပဲလေ။ ဘာ
မကောင်းတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က
ကလိမ်ကကျစ်တွေ များတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လို
ကလိမ်ကကျစ်တွေလဲ”

“မသိတဲ့လူဆိုရင် ပိုက်ဆံပို
တောင်းတတ်တယ်”

“ဪ... မသိရင်တော့
တောင်းမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ ဘယ်သူ
ကို တောင်းလိုက်လို့လဲ”

“အထူးသဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြား
သားတွေပေါ့၊ သဘောသားတွေလေ”

“အဲဒါဆို ပြောပါဦး”

“ဟိုတစ်နေ့က ကမ်းနား

လမ်းမှာ အင်ဒိုနီးရှား သင်္ဘောတစ်စီး

ဆိုက်လာတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ

ကိုညိုကြီး သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာ

တယ်။ သူက ပါတီတော်အင်္ကျီအကြား

ကြီးနဲ့ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနဲ့ ဂျူးဖိနပ်

အဖြူနဲ့၊ မြက်ဦးထုပ်ကြီးနဲ့၊ နေကာ

မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်လို့။ လူက

ခပ်ဝဝထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီး

တကယ့် Foreigner ကြီးစတိုင်း။ သူက

သင်္ဘောဆိပ်မှာတွေ့တဲ့ ဆိုက်ကား

တစ်စီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလဲ”

“မိရိုး တူတောင်း Me go

to town (ငါမြို့ထဲ သွားမယ်ပေါ့)”

“အဲဒီတော့ ဆိုက်ကားသမား
က “ရက်ဆား ရက်ဆား ရတယ်
ရတယ်” ဆိုပြီး ဆိုက်ကားကိုနင်းတော့
မယ် လုပ်တယ်။ အဲတော့ ကိုညိုကြီး
က ဆက်မေးတယ်”

“ဘယ်လိုမေးလဲ”

“ဟောင်းမတ်ချို့ How

Much (ဘယ်လောက်လဲပေါ့)။ သူက

ကမ်းနားကနေ ရေကျော်ဘက်လာ

ချင်လို့ တက်စီးတာလေ။ အဲဒါ

ဘယ်လောက်လဲမေးတော့ ဟိုက

ပြန်ဖြေတယ်”

“ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ”

“လက် ၁၀ ချောင်းထောင်

ပြပြီး “တင်း တင်း” လို့ ဆိုတယ်။

တစ်ဆယ်ပေးရမယ်ပေါ့။ အဲဒီကျန

ကိုညိုကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး

‘ဟေ့ကောင်မွေးမသား... ရေကျော်

ကို မောင်းစမ်းပါကွာ’ ဆိုပြီး ဗမာဆံ

ပီပီသသကြီးနဲ့ ပြောချလိုက်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကမ်းနားနဲ့ရေကျော်က

နှစ်ကျပ်ပဲလေ။ မြို့ထဲသွားတော့လည်း

နှစ်ကျယ် ဥစ္စာ။ ဒီကောင်က အင်အားစွမ်း
သဘောသားအောက်မျိုး တစ်ဆယ်
ဆိုပြီး အပြတ်ရိတ်မလို ခြေစာ တင်
တောင်းလိုက်တာ။ ကိုညိုကြီးလို ကမ္ဘာ
စတ်လာတဲ့ သဘောသားလူလည်
နဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားတာပေါ့”

သူ့စကားဆုံးသည် အခါ
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီးပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြပါ
သည်ခင်များ။

“ဟား...ဟား...ဟား
...ဟား”

ကျွန်တော်သည်ဆိုက်ကား
သမားများကို လုံးဝအထင်မကြီးသူ
ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့သူကို
ဘာအထင်ကြီးရမှာလဲခင်ဗျာ။

လူပုံတွေကလည်း မဲခြောက်
ခြောက်၊ မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ ဝတ်တာ
စားတာလည်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။
ပညာရေးချိန်ကလည်း ခပ်နိမ့်နိမ့်၊
မေးလိုက်တိုင်း ဘာမှ မသိဘူး မရှိဘူး။

ကုန်ပြီဆိုသည် လူစားမျိုးများ ဖြစ်ကြ
သည်။

ထို့ပြင် ရန်ကုန်ဆိုက်ကား
လောကကလည်း မကောင်းတဲ့သူတွေ
သာ များသည်။ မဝင်ရလမ်းကို ဝင်
သည်။ လမ်းပြောင်းပြန်တွေကို
အတင်းဝင်သည်။ မသယ်ပါနဲ့ဆိုတဲ့
ပစ္စည်းတွေသယ်သည်။ မလုပ်ပါနဲ့ဆို
တာတွေ လုပ်သည်။ ကျွန်တော်မျက်စိ
ထဲတွင် တစ်ခုမှ အဆင်မပြေပါ။
ဆိုက်ကားသမားဆိုရင် အားလုံး
မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြတဲ့သူများဟု
သာ ထင်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ လိုင်စင်မဲ့
ခိုးထွက်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းနေသူတွေ
ကလည်း အများကြီးဖြစ်၏။

ဤသို့သော ရန်ကုန်
ဆိုက်ကားသမားလောကနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့
ရသော ကျွန်တော်သည် ဆိုက်ကား
သမားများကို လုံးဝအထင်မကြီးနိုင်၊
မလေးစားနိုင်၊ သဘောမကျနိုင်
မကြိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်

မနှစ်သက်ခဲ့သော သဘောမကျခဲ့သော
ဆိုက်ကားသမားများသည်
လူသားများသာဖြစ်၏။ သူတို့တွင်
လည်း သူတကာလို ချစ်တတ် ခင်
တတ်သော အသည်းနှလုံးရှိသူများ
ဖြစ်၏။ ဒါကို ၂၀၀၁ ခုနှစ် နှစ်လည်
လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် တာဝန်
အရ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးကိုသွားသည့်
ခရီးစဉ်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ထိုခရီးစဉ်
မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားသော်လည်း
ရပါ၏။ ဘာပြဿနာမှမရှိ၍ မိသားစုပါ
ခေါ်သွားခဲ့သည်။ အိမ်က ကိုယ်ပိုင်ကား
နှင့် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုခရီးစဉ်တွင်
ဆိုက်ကားသမားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး
အတွေ့အကြုံလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ပါ၏။
ထိုကြုံဆုံခဲ့မှုလေးကို အောက်ဖော်ပြပါ
အတိုင်း ဆောင်းပါးလေး ကျွန်တော်
ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးလေးအား
ပြန်လည် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်
ခင်ဗျာ။

ရှေ့လဆက်ရန်
သောင်းဝေဦး

လမ်းဆုံလျှောက်လမ်း
တောင်ပူတောင်
အသက်ကလေးရဲ့ ဂန္ဓဗျာဓိ

“ကျော်ထူးရေး...ကျော်ထူး...”

အော်ကြီးဟန်ကျယ်နဲ့...

“ဘယ်ကကြားရမှာလဲကွာ...”

အိမ်ရှေ့မှ အမောတကောအေါ်

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ... သတင်း

ညနေကကိုသိန်းလွင် အရက်ဆိုင်မှာ

သံကြောင့်ကို ကျော်ထူး တစ်ယောက်

တစ်ခုကြားလာလို့...”

ငါအရက်သွားသောက်တဲ့... အေးလွင်မိုး

သူ၏နီး မဝင်းတင့်နှင့် အတူထမင်းစား

ကိုစိုးနိုင်က စိုးရိမ်တကြီး

နဲ့ကျော်ကျော်ဝင်း တို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်

နေရာမှ

လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နေတာကို ငါကိုယ်တိုင်ကြားလာတာပါ

“ဘယ်သူတုံးဟေ့... ဒီမှာ

“ဘာလဲ... မင်းတို့ရပ်ကွယ်က

သူငယ်ချင်းရာ...”

ထမင်းစားနေတယ်ဟ”

မတူးတစ်ယောက် နှစ်လုံးထိပြန်ရောင်း

“ဘယ်သူကိုသတ်ဖို့ကြံစည်

ဟုပြန်အော်လိုက်သည်။

ပြန်ပြီးလား...”

နေကြတာလဲ...”

“ကျော်ထူးရေး... ငါ့ပါဟ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... အခုဟာ

“သူတို့ပြောနေတာတော့ အေး

စိုးနိုင်ပါ...”

က လူသတ်မလို့ ကြံစည်တဲ့အမှုကွ...”

လွင်မိုးတို့ ဆိုင်ရင်ကပ်လျှင်အိမ် ဘအေး

စိတ္တသုခရပ်ကွက်က ဆယ်

စိုးနိုင်လေသံတို့သွားသည်။

ကျော်ကို သတ်မလို့တဲ့ကွ... အေးလွင်မိုး

အိမ်မှူးကျောင်းနေဖက်၊ သူငယ်ချင်း

“ဟ... ဟုတ်လို့လား စိုးနိုင်ရာ

ကိုယ်တိုင်ပြောတာလဲ...”

စိုးနိုင်က ပြန်အော်လိုက်သည်။

ဘယ်သူက ဘယ်သူကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်

ကိုကျော်ထူးတစ်ယောက် မိခင်

“လာလေကွာ... အိမ်ထဲဝင်

တာတဲ့လဲ... ဒီသတင်းကို မင်ဆယ်က

ပေါ်ဖင်ထိုင် မိသလိုဖြစ်သွားသည်။

လေ”

ကြားလာတာလဲ...”

“ကျော်ကျော်ဝင်းက မတား

ကိုကျော်ထူးမှာ လမ်းရွာကျေး

ကိုကျော်ထူးတစ်ယောက် သူ

ဘူးလား...”

ရွာမှရာအိမ်မှူး တစ်ယောက်ဖြစ်သလို

နေထိုင်ရာ လမ်းရွာကျေးရွာတွင် ကျော်

“မတားတဲ့ အပြင်ဒီအခါကြီးကို

ရွာ၏မျက်နှာပိုး ဆိုလျှင်လည်းမမှားပေ။

မကောင်းကြားမကောင်း လူသတ်မှုကြီး

သတ်သင့်တယ်ကွ... တော်တော်ရိုင်းတဲ့

ကိုကျော်ထူး တစ်ယောက်စားလက်စ

ကိုအဖြစ်မခံနိုင်၊ မီးဆိုတာမလောင်ခင်

အဖိုးကြီးအသက်ကြီးမှ ကွာလို့တောင်

ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးကို စိုးနိုင်

တားရာသလို လူသတ်မှုဖြစ်ရလေအောင်

ပြောလိုက်သေးတယ်...”

ရိရာ အိမ်ရှေ့ညှပ်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အချိန်မီတာအိမ်မှဖြစ်တော့မည်၊ ဒါကြောင့်

ကိုကျော်ထူး တစ်ယောက်

“မင်းကဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

စိုးနိုင်ကို အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။ ဘအေးကျော်

ဆိုတာက တစ်ရွာလုံးကရှိသလေးစားတဲ့ သူတစ်ယောက်၊ ဘုရားသမား၊ တရားသမား၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း သန့်မာဆဲ၊ မနက်တိုင်းနာရီဝက်ခန့်လမ်းလျှောက်ပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဒါကြောင့် ခါးမကိုင်၊ မျက်စေ့မမူနပ်ပဲ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေးကောင်းဆဲ၊ နှာပျံသန်လှနားအို ပေါင်ကနိုးဆိုလေ့ရှိပါ။ ပြီးတော့ ရွာရှိလူကြီးလူငယ် ကျားမ မရွေး ကျန်းမာရေးလိုက်စားရန်၊ မနက်တိုင်းစောစောထ၍ လမ်းလျှောက်ရန်စည်းရုံးနေသူတစ်ယောက်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်းခံပြအနေနှင့်လုပ်ကိုင်ပြသည်။ ကျန်းမာရေးကို အလေးထားခြင်းဖြင့် အသက်ရှည် အနာခံကြောင်းအမြဲတန်းပြောသည်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂျာနယ်များစာစောင်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး လိုက်နာကျင့်ကြံသည်မှာ ဘအေးကျော်၏ အလေ့အထတစ်ခု၊ ဤကဲ့သို့ တစ်ရွာလုံးက လေးစားရသော ဘအေးကျော်လို လူတစ်ယောက်ကို အသတ်မခံနိုင်၊ မဖြစ်

သင့် မဖြစ်ထိုက်သောအရာမို့ အချိန်မီ တားဆီးရပေတော့မည်။
“စိုးနိုင်ရေ... အေးလွင်မိုး နဲ့ကျော်ကျော်ဝင်းကိုသွားခေါ်ခဲ့ကွာ... ဥက္ကဋ္ဌခေါ်တယ်လို့ပြောလိုက်... ငါ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကစောင့်နေမယ်... မထူးပါဘူးကွာ... ဘအေးကျော်ကိုပါခေါ်ခဲ့ကွာ...”
ကိုစိုးနိုင်တစ်ယောက် စက်ဘီးလေး စီးပြီးထွက်သွားသည်။ ကိုကျော်ထူးက အပေါ်အကျီထုပ်ဝတ်လိုက်ပြီး
“ဝင်းတင်ရေ... ငါ့ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ကို သွားဦးမယ်ဟေ့...”
ဟုပြောကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။
ကိုကျော်ထူးက ကိုစိုးနိုင်၊ ရလာသော သတင်းကို ဥက္ကဋ္ဌအားတင်ပြလိုက်သည်။
“ဘအေးကျော်လို တစ်ရွာလုံးက လေးစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် သတ်ချင်တာလဲ... စဉ်းစားလို့မရဘူးကွာ...”
ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ကိုပြောသိမ်းက

မယုံသလိုပြောလိုက်သည်။
“သူကြီး... ကျုပ်တို့တို့ခေါ်တယ်ဆို...”
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ထဲသို့ အေးလွင်မိုးနဲ့ ကျော်ကျော်ဝင်း ဝင်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အရက်နဲ့ပါလာသည်။
“လာကွာ... ထိုင်ကြ...”
ဦးပြောသိမ်းက ခုံတန်းရှည်တော်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အေးလွင်မိုးနှင့်ကျော်ကျော်ဝင်းတို့ မျက်နှာအများစုတစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ပြီ...
“ငါ့ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်ကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘအေးကျော်ထံသတ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်ဆို...”
“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တို့သတ်ဖို့ တိုင်ပင်ပါတယ်... အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့အဖိုးကြီး... ပါးစပ်ပြောတော့တစ်ဖို့... လုပ်တာကတစ်ကြိမ်တော်တော်နာတူးထတဲ့အဖိုးကြီး... ကိုအသက်မှအားမနာ...”
အေးလွင်မိုးက ဒေါသတက်ပြောရင်းဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့သတ်ချင်ရတာလဲ

“မင်းတို့က ငါကိုသတ်မလို့ဆို

တာကိုတွေ့ရတာဗျ..”

ခွင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ... ဘအေးကျော်

ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲ...”

ဘအေးကျော်နှင့်အေးလွင်မိုး

ဆိုတာက သမာသမတ်ကျတဲ့လူကြီး..

“ပြောမယ် . . စိတ်ချ . .

တို့မှာအိမ်ခြေရင်း.. ခေါင်းရင်းကပ်နေ

ခင်းတို့အထင်မှားတာဖြစ်နေပါဦးမယ်..”

ခင်ဗျာကို သတ်ချင်တာက ကျွန်မိန်းမ

ကြသူများဖြစ်သည်။ ဘအေးကျော်က

ကိုကျော်ထူးက ထင်ပြောလိုက်

မိည့် ကလေးနို့တိုက်နေတဲ့ ချောင်ချောင်း

အေးလွင်မိုးကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်လည်

သည်။ ကျော်ကျော်ဝင်းကတော့ ဘာမှ

ကြည့်လို့သတ်ချင်တာ... ဘယ်နှယ်ဗျာ

မချေပဲ ကိုစိုးနိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

ထင်မပြော၊ အရက်ရှိန်တက် နေပုံရသည်။

ကိုယ့်အသက်မှာအားမနာ ကိုယ့်သမီး

ပါဦး...

ခေါင်းခိုက်စိုက်ကျလို့...”

အရွယ်လေး... ကလေးနို့တိုက်နေတာ

“မောင်စိုးနိုင်... ဘအေးကျော်ရဲ့

“ဘာသမာသမတ်ကျတာလဲ

ကိုချောင်းကြည့်သတဲ့ဗျာ...”

စာကြည့်စာပွဲပေါ်မှာ ပြည့်မြန်တာရှင်နယ်

တကယ်တော့နာတူးကြီးဗျာ... နာတူး

အေးလွင်မိုး လေသံကမယား

တစ်စောင်တင်ထားတာရှိတယ်.. သွားယူ

ကြီး...”

ထိ စားကြည့်ဆိုတဲလေသံ... ဥက္ကဋ္ဌ

ပေးပါလား...”

အေးလွင်မိုး ကအေးသတကြီး

ဦးပြေသိမ်းက ဘအေးကျော်ကို အားနာ

ဟုပြောလိုက်ပြီး တဆက်လဲ

ထအော်သည်။

သော အကြည့်ဖြစ်ကြည့်လိုက်တော့

အေးလွင်မိုးနဲ့ ကျော်ကျော်ဝင်းဘက်သို့

“အေးပါကွာ... ဘယ်လိုနာတူး

ဘအေးကျော်တစ်ယောက် စိတ်မဆိုနဲ့တဲ့

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထကယ်ဆိုတာပြောပါဦး...”

အပြင်ပြန်လို့တောင် နေလိုက်ပါသေးသည်။

“အေး... ဒီကိစ္စဆိုရင်တော့

ဥက္ကဋ္ဌက အကျိုးအကြောင်း

“ခင်ဗျားကြီးကတစ်ရက်လဲ

ဘအေးကျော်... တောင်ပန်းပါတယ်..

မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကိုစိုးနိုင်နှင့်အတူ

မဟုတ်... နှစ်ရက်လဲမက မိည့် ကလေး

အိမ်မဲ့ ဘအေးကျော်ကြည့်တာက ဟိုစိတ်

ဘအေးကျော် ရောက်လာသည်။ ကိုစိုးနိုင်

နို့တိုက်တိုင်း ချောင်ကြည့်နေတာ မိည့်က

ဒီစိတ်... မိုက်ရိုင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်တာ

က ဘအေးကျော်ကို အကျိုးအကြောင်း

သိသွားပြီး ကျွန်ကိုပြန်ပြောတာဗျာ . .

မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဒီလိုကြည့်ပေးရင်

ပြောပြပြီးထင်သည်။ ရောက်မဆိုက်ပင်

အစကကျွန်မယုံသေးပါဘူး... ကလေး

အသက်ရှည်တယ်ဆိုလို့ကြည့်မိတာပါ..

ဘအေးကျော်က အေးလွင်မိုးနှင့်

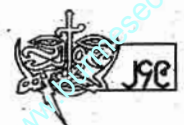
နို့တိုက်နေတဲ့ မိည့်က ကျွန်ကိုခေါ်ပြလို့

မင်းတို့ လင်းမယားကို ဖွင့်ပြောပြကြည့်ရင်

ကျော်ကျော်ဝင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး

ကျွန်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျာကြီး ချောင်ကြည့်

မင်းတို့ထက်ခံမှာမဟုတ်လို့ ချောင်းကြည့်

မိတာပါကွာ...

လိုက်ပြီးနောက်...

ရဲ့စာခြင်းသည် အချို့သားများ အတွက်

"ခင်ဗျာကြီး . . . ကတန်းခဲ့

"ဟာဗျာ . . . ဘအေးကျော်

ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်စေကြောင်း ဤစဉ်

ဘာဆင်ခြေမှမပေးမနေနဲ့ . . . သူကြီး

ကလည်း... ဒါမြန်မာပြည်ဗျာ... မြန်မာ

ခံစားခြင်းကြောင့် ရရှိလာသော လုံ့လ

ကြားတဲ့အတိုင်း... သူ့ချောင်းကြည့်

ပြည်... နိုင်ငံခြားမဟုတ်ဘူး... ကံကောင်း

သည် နာရီဝက်ကြာအောင် ကိုယ်လည်

တာဝန်ခံနေပြီပဲ . . .ချောင်းကြည့်တာနဲ့

လိုသူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မလို့

လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ညီညွတ်

အသက်ရှည်တယ်ရယ်လို့ဗျာ ကြား..

အသက်ရှည်ရင်ရင် လမ်းပဲမှန်မှန်လျှောက်

ကြောင်း ဒေါက်တာကာရန်ဝိသာဘိဇ္ဇာ

မကြားဘူးပေါင်...

ပါဗျာ... မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်

ပြောကြားခဲ့သည်။

အေးလွင်မိုးက ဥက္ကဋ္ဌကြီး

မလုပ်ပါနဲ့ . . . လာကွာပြန်မယ် . .

ဥက္ကဋ္ဌကသတင်းကို ဆက်

ပြောပိုင်းကိုပြောလိုက်သည်။

ကျော်ကျော်ဝင်း...

ဖတ်သေးပဲ ဘအေးကျော်တက်သို့ ထုတ်

"နေပါဦးလေ . . . သိပ်ပြီး

ဟုဆိုကာမည်သူမှ နှုတ်မဆက်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

စိတ်မစောပါနဲ့... ဘအေးကျော် ရှင်းပြ

ပဲထွက်သွားလေတော့သည်။ အေးလွင်မိုး

"ကြုံကြုံဖန်ဖန်တွေ့မှတော့

တာကိုလည်းစောင့်ကြည့်ပါဦး..."

စားပွဲပေါ် သို့ဖြစ်တင်ထားခဲ့သော ပြည်

တက်ပလေတယ်... ဘအေးကျော်ရန်

ဥက္ကဋ္ဌကချောင်းဖူးသည်။ ထိုစဉ်

မြန်မာဂျာနယ်ကို ဥက္ကဋ္ဌကလှမ်းယူ

ကံကောင်းလိုအသက်မရှည်ပဲ အသက်

ကိုးနှိုင်းတစ်ယောက် ပြည်မြန်မာဂျာနယ်

လိုက်ပြီး . . . ဘအေးကျော် ပြသော

တော့မလို့..."

တစ်ဆောင်ကိုကိုင်ကာရောက်လာသည်။

အောက်ပါ သတင်းလေးကို ခေါင်းချင်းချိုင်

"အင်း... ငါပါသာငါ..."

ဘအေးကျော်က စိုးနိုင်လက်ထဲမှ ပြည်

၍ ဖတ်လိုက်ကြ၏။ သတင်းခေါင်းစဉ်က

လမ်းပဲလျှောက်ပါတော့မယ်ကွာ..."

မြန်မာဂျာနယ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏ စာ

အချို့သမီးများ၏ ရွှေရင်လွှာ

ဘအေးကျော်လေသံက နောက်

မျက်နှာတစ်ခုကိုလှန်ပြီး အေးလွင်မိုးက

ကို နေ့စဉ်ကြည့်ရသည့် အချို့သားများ

တရတဲ့လေသံ။

၂၇ - ၉ - ၂၀၁၂ ခုနေ့ထုတ်၊ ပြည်မြန်မာ

ကျန်းမာရေး ပိုမိုကောင်းမွန်

ကျော်ဝတ္ထုတော်

ဂျာနယ်... စာမျက်နှာ ၃၀ မှာပါသော

ကြော့ရှင်းလှပဖြူစင်သည်

နိုင်ငံတကာသတင်းကဏ္ဍမှ ဘအေးကျော်

အချို့သမီးတစ်ဦး၏ ရွှေရင်လွှာရေစီး

ထောက်ပြသောသတင်းကို ဖတ်ကြည့်

ကြောင်းအလှကို နေ့စဉ် ၁၀ မိနစ်ကြည့်

ဘုရားလည်းဖူး ကုသိုလ်လည်းယူ

မြို့တော်

ဗုဒ္ဓဂုဏ်အမြင့်တော်မဟာသို့
ရွှေတော်ဝင်နှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း

ဖြူဖြူကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ဖျဉ်းမန်း

ယခင်ထမုအဆက်

(၂၁၂၁၂) ဒေသစံတော်ချိန် နံနက် (၇:၃၀) အစောထ အာလူးပူရီ ပလာတာ၊ ဘီစကစ်၊ ကော်ဖီ မဆိုးပါ။ နံနက် (၈:၃၀) ခန့် “လုပွို” သို့ ခရီးဆက်၊ အိန္ဒိယ၊ နီပေါ (၂)၊ နိုင်ငံနယ်စပ်မြို့ “ဆိုမောလီ” မြန်မာကျောင်းသို့ နံနက် (၁၂:၃၀) ရောက်။ အသင့်ပါလာ နေလယ်စာကျွေး၊ ရေနွေးပူပိုက်သည် စာရေးသူ ရေနွေးကြမ်းပူပူလေးသောက် ရ၍ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာတော်ထံ အလှူငွေကမ်း၊ ပုသိမ်အဖွဲ့မှ သင်္ကန်းနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကမ်း၊ နီပေါနိုင်ငံသို့ အကူး အချိန်နည်းမှာစိုး၍ ဆရာတော်မှ နမောတဿနှင့်ဖွင့်၊ ဗုဒ္ဓသာသနံစီရံ တိဋ္ဌတုနှင့်သိမ်း “ဆိုမောလီ” မှ “နီပေါ” နိုင်ငံအကူး၊ နယ်စပ်တွင် ကားတွေတန်းစီ စစ်ဆေးတာကြာ “နီပေါနိုင်ငံ မြန်မာ ရွှေကျောင်းတော်ကြီး” သို့ ညနေ (၅:၂၀) မှရောက်။ ခဏပဲနား ဆရာတော်အားပင့် ကပ်လဝတ္ထုပြည့်ရှင် “သုဒ္ဓေါနမင်းကြီး” နန်းတော်ရာသို့လေ့လာ၊ မောင်စပြုပို့

ပြန်ထွက်။ ကပ်လဝတ်မြို့ (၂) ကီလိုမီတာ အကွာအဝေး၊ အရှေ့တောင်ဘက် တွင်ရှိ “နီပြောဓာရုံ” ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိ၊ သားတော် “ရာဟုလာ” အား ဖခမည်းတော် အမွေအစစ်အမှန်ဖြစ်သော ရှင်သာမဏေအဖြစ် သွတ်သွင်းချီးမြှင့် နေရာတို့ကို ရောက်ရှိ၊ မောင်ပြီပို့ အမြန် နန်း လေ့လာ၊ မှတ်တမ်းတင် တည်းခိုရာ ကျောင်းသို့ရောက်ရှိ။ ည (၇:၃၀) ခန့် ညစာကျွေး၊ ရှားရှားပါးပါး ခန့်သလွန်ချွက် ဟင်းချို၊ ကြက်သားအာလူး၊ စားဝင် ကျေးဇူးတင်။ နေ့စဉ်လို တစ်နေ့ကုန် ကားစီးရခို လှပန်း၊ ခါနား၊ ဆေးသောက်၊ ဆေးလူး၊ ဆရာတော်ကိုကန်တော့၊ လှူ၊ ဆရာတော် တရားချီးမြှင့်တာ ကောင်းလှ ၍ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

(၃.၁၂.၁၂) နံနက် ဒေသ

စံတော်ချိန် (၈:၃၀) ခန့် “ငြိမ်းချမ်းရေး မိရှုတိုင်” သို့ရောက်။ သာဝတ္ထိ အေးလှ ပြီထင် “နီပေါ” ပို၍ ပို၍အေး၊ နင်းတွေ မြူတွေဆိုင်းဖွဲ့ (၉:၂၀)ခန့်မှ နေစထွက်။ နေထွက်တယ်သာပြော၊ နင်းမြူတွေကြား

က ထွက်လာရပို့ လထွက်လာသည်နှင့် တူး ဘုရားလောင်းမွေးဖွားရာ “လုပွို” ဥယျာဉ်” သို့ရောက်ရှိ။ “မယ်တော် မာယာ” ဘုရားလောင်းတော်အားမွေးဖွား ရန် မိတာများ၏ဒေသ “ဒေဝဒဟမြို့တော်” သို့ပြန်အလာ အင်ကြင်းယန်းတို့နှင့် ဓမ္မာ သာယာလှ လုပွိုဥယျာဉ်သို့ဝင် အင်ကြင်း ကိုင်းကိုကိုင်း၊ ဘုရားလောင်းတော်အား ရပ်ခြင်းကူရိယာပုတ်ဖြင့် မယ်တော်ရေး ဘုရားရှင်ပါ မည်သည့်အသစ်အကြေမှ မပေမကျ သန့်စင်စွာဖွားတော်မူ၊ ထန် ပင်လုံးခန့် ရေပူရေအေးနှစ်သွယ် စီအင်း ပါပြီ မယ်တော်နှင့်သားတော်ကို ငွေ သပ္ပာယ်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် နွေးထွေး သည်။ ထိုရေများစီးဆင်းကျလာမှုကြောင့် ရေကန်ငယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မယ်တော်မာယာရေကန်ဟု ယခု ဆိုကြသည်။ လုပွိုနီဥယျာဉ်အတွင်း အသောကကျောက်တိုင်ရှိ လှူ၊ မှတ်တမ်း တင်၊ နံနက် (၁၂:၀၀) လုပွိုနီမပြန်တော့။ ဆိုမောလီ မြန်မာကျောင်းသို့ပြန်ရောက် နေလယ်စာကျွေး၊ ဒေသစံတော်ချိန်

(၂၀၀) ခရီးဆက်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မှ ဘုရားရှင်အား စန္ဒကုန်းသာပေါ်တင် မီးရှို့ မလောင်။ သူဘာသာ တောဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းသွား။ စန္ဒကုန်းသာမီးသွေးတွေ ကို စေတီတည်ထား၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်သော မီးသွင်းစေတီ (သို့) အင်္ဂရစေတီသို့ ရောက်ရှိ။

မြတ်စွာဘုရား ပါဝါပြည်မှ “ကုသိနာရုံ”သို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် ကြွတော် မူ မလ္လမင်းတို့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်း နောက်ဆုံး ရောဟယသောနေရာ (ယခု အခါ ရေမရှိတော့) သို့ရောက်ရှိ။ အလွန် ဆုတောင်းပြည်သည်ဟု သိရပါသည်။ ၎င်းအုတ်တိုက်ငယ်အတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့။ ရုပ်ပွားတော်မှာ အေဒီ တစ်ရာစု (ကနိရု ခေတ်) လက်ရာဖြစ်သည်။ ဉာဏ်တော် (၅) ပေ (၆) လက်မရှိပြီး (ဈာနမုဗြာ) (ခ) ဈာနဗုဒ္ဓခေါ် ဈာန်ဝင်စားဟန် ထု လုပ်ထားပါသည်။ မှတ်တမ်းတင် ဒေသ စံတော်ချိန် ည (၇:၀၀) ခန့် ကုသိနာရုံ မြန်မာကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိ ဘုရား

ဖူး ဆွေသည်တွေများ ကျောင်းတိုက်ကြီး ကျယ်ပေလိုသာပဲ။ သမ္မတဘုရားဖူးအဖွဲ့ အများကြီး စာရေးသူတို့ ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့ တည်းခိုရာ နေရာရာပေလို့ ကျေနူးတင်း ရွှေမဟာ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ လှူထား။ လဲမွေ့ရာ၊ ဂွမ်းစောင်ကောင်း ကောင်းမို့ ကျေနူးတင်ရပါ။ ညစာ ခရမ်း ချဉ်သီးချက်၊ မုံလာဥပြတ်၊ စားခဲ့ရသမျှ ခရမ်းချဉ်သီးချက်၊ ဤ ကုသိနာရုံကျောင်း မှာ စားရသာခံတွင်းတွေ အမြိန်ဆုံးပါ။ မုံလာဥပြတ်ချို အနောက်မို့ စားကောင်း ကုသိနာရုံကျောင်းတိုက် အခန့်နံရံတွေ မှာ ကျောက်ပြားပန်းခက် လိမ္မော်ရောင် ကပ်ထား လှပါတယ်။

(၄၁၂၁၂)နံနက်စော အိမ်ရာ ထ သန့်စင်၊ နေ့စဉ်ကားစီး ဘုရားတွေဖူး လေ့လာမှတ်သား။ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း မို့ ခေါင်းမှူး ကိုယ်လက်တွေ့နား၊ ပင်ပန်း သော်လည်း ရောက်နိုင်ခဲ့။ ဖူးရခဲ မြတ် ဘုရား ဖွား ပွင့်၊ ဟော၊ စံ သို့ ကုသိုလ် ထူးလို့သာ လာရောက်ဖူးရတာလို့ ဆရာ တော်ကဟော။ မြတ်ဘုရားအား ကျေနူး

အနန္တပါ။ ဘုရားဖူးပို့ပေး သားကြီး ပါရမီ ပြည်ဘက် ခင်ပွန်းကောင်း။ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ နိုင်သည့်အားနှင့် ဖြည်းပေး သားသမီးအားလုံးကို ကျေနူးတွေတင်။ နံနက်အစော အပြည့်အစုံမို့ ဒါနရှင်တွေ ကို ကျေနူးတင်။ နံနက် ဒေသစံတော် ချိန် (၈:၃၀) ကုသိနာရုံသို့ သွားရောက်။ စာရေးသူတို့ ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့ ရွှေသင်္ကန်း နှင့် “မဟာပရိနိဗ္ဗာန်စေတီတော်” အား သုံးပတ်လှည့်လည်ပူဇော်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ ဘုရားရှင်ခြေတော် ဦးခိုက်ပူဇော် နှမြော ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခံစားရ။ မှတ်တမ်းတင်၊ လှူ။ ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်။ ဆရာတော် ကို ကန်တော့၊ လှူ။ သီလယူ၊ ဆရာ တော်ပုံနှင့်ထုတ် ပြကွဒိန် ဆရာတော်က လက်ဆောင်ပေး ကျေးဇူးပါဘုရား။

“ဝေသာလီပြည်” “ပတ္တနား” သို့ ခရီးဆက်။ ပတ္တနားသည် မိတာ ပြည်နယ်၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ပတ္တနား မြို့သည် “ဂင်္ဂါမြစ်” ကမ်း၌ “ကာလ ကတ္တားမြို့” မှ (၅၃၃) ကီလိုမီတာဝေး သည်။ ဓာရာဏသီမြို့မှ (၁၄၂) ကီလို

မိတာဝေး၍ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် (ဂဂ) ကီလို
 မိတာဝေးသည်။ မီးရထား၊ မော်တော်ကား၊
 လေယာဉ်တို့ဖြင့် သွားရောက်နိုင်သည်။
 အသောက ကျောင်းတော်ရာကို “ရာဇ
 ကုမာရ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျောင်းတော်
 ရာ အုတ်ခုံများကို တူးဖော်ပြသထားသည်။
 မူလကျောင်းတော်ကြီး၏နေရာကို တူး
 ဖော်ထားရာ ရေကန်ငယ်တစ်ခု ဖြစ်နေ
 သည်။ ကျောင်းတိုင်ပြုလုပ်ထားသော
 ကျောက်တိုင်ငုတ်ကြီးများကို တွေ့ရ
 သည်။ ထိုကျောင်းတော်ကြီးအနီးတွင်
 ကျောက်စာတိုင်ကြီး ထက်ပိုင်းကျိုးနေ
 သည်ကို အမြတ်တနိုးထားခဲ့ကြသည်။
 တစ်ချိန်က ဂင်္ဂါမြစ်ရေလွှမ်းခဲ့သဖြင့်
 ကျောင်းတော်ရာများ မြေအောက်နှစ်မြုပ်
 လျက်ရှိသည်။ ဝေသာလီပြည်၌ ကပ်
 ရောဂါဘေးကြီး (၃) ပါး ဖြစ်ပေါ်လာသော
 အခါ မြတ်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
 ကြွရောက်၍ “ရတနာသုတ် ပရိတ်တော်”
 ကို (၇) ရက်တိုင် ဟောတော်မူသည်။
 အရှင်အာနန္ဒာအားလည်း သင်ပေး၍
 တံတိုင်း (၃) ထပ်အကြား၌ လှည့်လည်

စေလျက် ညလုံးပေါက်ရွတ်စေသောအခါ
 ကပ်ရောဂါဘေးကြီး (၃) ပါး ကင်းရှင်း
 ပပျောက်သွားသည်။ စာရေးသူတို့
 ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့လည်း “ရတနာသုတ်
 ပရိတ်တော်” ရွတ်ဖတ်ပူဇော်။ ညနေ
 (၄:၀၀) မြတ်စွာဘုရား “သပိတ်တော်ငုံ
 စေတီတော်ကြီး” မှ နမောတဿ (၃)
 ကြိမ် ပဋ္ဌာန်းနှင့်ပူဇော်။ “ဒုတိယသံဂါ
 ယနာ” တင်ရာ ဝိဇ္ဇကာရုံကျောင်းတော်
 ရာနှင့် (ကုဠာဂါရပါဿဒ ကျောင်းတော်)
 “အသောကကျောက်တိုင်” ထိုကျောင်း
 တော်သည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က
 ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော
 ကျောင်းတော်ဖြစ်သည်။ ယခု “ကုဠာ
 ဂါရပါဿဒ” ကျောင်းတော်ဟု အမည်
 တွင်သည်။ တစ်ဝက်ပြိုကျပျက်စီးနေသော
 စေတီကြီးနှင့် မကျိုးမပဲ့ မပျက်မစီး
 ကပတိအတိုင်းရှိနေသေးသော ခြင်္သေ့ရုပ်
 ပါ အသောကကျောက်စာတိုင်ကိုလည်း
 တွေ့နိုင်သည်။ ကျောက်စာတိုင်ထိပ်ရှိ
 ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ပရိ
 နိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ မလ္လင်မင်းတို့၏ “ကုသိ

နာရုံ အင်ကြင်းရုံ” သို့ မျက်နှာမူထား
 သည်။ စေတီအနီးတွင် ကျောင်းဆောင်
 အပျက်အစီးများနှင့် ရေကန်တစ်ခုရှိ
 သည်။ ထိုရေကန်ကို မျောက်မင်းရေကန်
 ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဝိဇ္ဇကာရုံကျောင်းတော်
 ရာ (ကုဠာဂါရပါဿဒကျောင်းတောင်)
 တွင် အရှင်မဟာယဿ အမှူးရှိသော
 သံဃာတော်အရှင်သူမြတ် (၇၀၀) တို့
 သည် အသောကမင်းကြီး၏ အထောက်
 အပံ့ဖြင့် “ဒုတိယသံဂါယနာ” တင်ခဲ့ကြ
 သည်။

၎င်းမှ “လိစ္ဆဝိမင်း” တို့ ဝေရာရ
 ဓာတ်တော်ရှိနေရာသို့ ရောက်ရှိ။ ၎င်း
 ဝေရာရသောဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြီး
 စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသောနေရာ
 ဖြစ်သည်။ စေတီကြီးအလယ်တွင် စေတီ
 ငယ်တစ်ဆူရှိသည်။ ထိုစေတီငယ်အတွင်း
 မှ ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြုတ်
 တစ်ခုအတွင်း ဘုရားရှင်၏ဓာတ်တော်
 အစစ်နှင့် ပြာခဲများကို ရရှိခဲ့ကြောင်း
 သိရသည်။ ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်း မိုးဒဏ်
 လေဒဏ်ခံနိုင်အောင် သွပ်ပြာအုတ်ဖြင့်

ထားရထားသော စေတီပျက်တစ်ခုဖြစ်
သည်။ ၎င်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ခေါင်းဆေး
မင်္ဂလာရေကန် (ယခုအခါက ရောင်းနား
ပေါက်ရေကန်ခေါ်) သို့ ရောက်ရှိ၊ လိစ္ဆဝီ
မင်းတို့ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုသော
ရေကန်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်လက်ခံ
ထားကြသည်။ ယခုလက်ရှိ ထိုရေကန်
သည် ပေ “၁၄၂၀” ရှည်လျားပြီး ပေ
“၆၆၀” ကျယ်ပြန့်သည်။ ၎င်းကန်တော်
ကြီးနှင့် အနီးအဝေးမှာ စစ်ကိုင်းကောင်းမှု
တော်နှင့်တူသော စေတီကြီးရှိ၊ မှတ်တမ်း
တမ်း ညနေ (၅၅၀) မဟာဏ္ဌမဂ္ဂိတံတား
စာဖြတ်။ (၃) မိုင်ရှည်လျား။ ဒေသ
စံတော်ချိန် ည (၇:၃၀) ခန့် ဗီတာ
ပြည်နယ်၏မြို့တော် “ပတ္တနား” (Patna)
မြို့မှာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူ ကျောင်း
ဝင်းအတွင်း မဇ္ဈိမဒေသထွက် တဘက်၊
ဆာရီတို့ ရောင်း ဝယ်လိုကောင်း။ စာရေး
သူတို့ ဒု-အထပ်မှာတည်းရ။ လှေကား
(၂) ဆင့် တက်ရဆင်းရဲစွဲ နူးနာတာနဲ့
အံ့ကိုက်။

ဒေသစံတော်ချိန် နံနက်

(၆:၀၀) အိပ်ရာထ သန့်စင်။ (၈:၃၀)
အစောစာ ကြာပဲကြော်ကျွေး။ စား
ကောင်း။ ကျေးဇူးတင်၊ ဆေးသောက်။
(၉:၀၀) ရာဇဂြိုဟ်သို့ခရီးဆက်။ ပတ္တနား
မှ ရာဇဂြိုဟ် (၆၅) မိုင်ခန့်ဝေး။ ကျောက်
တောင်ထူထပ်သောဒေသ ဖြစ်သည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေအရ တောင်ငါးလုံးရှိ
ရာဇဂြိုဟ် အဆိုရှိသည်။ တောင်ငါးလုံး
မှာ တောရ၊ တောဝပုလ္လ၊ ဣသိဂိလီ၊
ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ ပဏ္ဍဝတီဖြစ်သည်။ လင်းတ
ဦးခေါင်းနှင့်တူသော “ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်”
နံနက် (၁၂:၀၀) မှာ စက်လှေကား
(cable chair) နှင့်တက်။ အချိန်မကုန်၊
စီးဖူးအောင် လေ့လာချင်၏သာ။ ဘုရား
ဘုရား ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတွေ၊ မကြည့်
ရဲ၊ ကြောက်ရောက်ကြီး။ ဘုရားစာရွတ်၊
ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အမြင်ကြီးစီးရတာ
တောင်ပေါ်ရောက်မှ ရင်အေး၊ မြတ်စွာ
ဘုရား တစ်လသီတင်းသုံးတော်မူရာ
နေရာသို့ ရောက်ရှိ။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏
ဝဲဘက် (မြောက်ဘက်) ဂိဇ္ဈတောင်ထက်

မြင့်သော “ရတနာဂီရီ” တောင်ထိပ်တိုင်
ဂျပန်နိုင်ငံမှ အရှင်မိဂျီတည်သော ငြိမ်းချမ်း
ရေစေတီကို အဝေးမှပင် ဖူးမြော်နိုင်လေ
သည်။ သာသနာ (၂၅၀၀) ပြည့်တွင်
ဟိရိုရှိမားနှင့် နာဂါစတီးတို့၏ အနုမြူ
ဒဏ်ခံရခြင်းကို သံဝေဂယူ၍ “ကမ္ဘာ့
ငြိမ်းချမ်းရေး” အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
ရှမ်း (၂၂) သိန်း အကုန်ခံ တည်ဆောက်ခဲ့
သည်။ စေတီ၏ယာ (ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်)
ဘက်တွင် ဂျပန်ကျောင်းနှင့် ပန်နပ်များရှိ
သည်။ ၎င်းနေရာတွင် ဂိဇ္ဈတောင်ထိပ်ကို
စီး၍ ဖြစ်ရသည်။ ဂျပန်စည်သံနှင့် ဘုရား
ရှိခိုးသံများဖြင့် ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းလှသည်။ နေ့ (၂:၀၀) လှေကား
ထစ်များမှ ပြန်ဆင်း။ ကျယ်ပြီး ပြေပြေ
လေ့ရှိ ဆင်းရဲတာသက်သာ ၎င်းမှ ဆေး
ဆရာကြီး ဗီဝက၏ ဆေးဥယျာဉ်၊ အစာ
တသက်မှ မိစ္ဆိသာရမင်ကြီးအား အကျဉ်း
ချနေရာ (ယခင်ကအကျဉ်းထောင်) ဗီဝ
သာရမင်ကြီး၏ ရွှေဘလ္လာတိုက်၊ အစာ
တသက်မင်း၏ ဘလ္လာတိုက်တို့ကို

မှတ်တမ်းတင်၊ အသစ်တော်ချိန် (၃၀၀) “နာလန္ဒာ” တရုတ်မြန်မာဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ရောက်ရှိ၊ (၁၇) ယောက်ခန်း တွင်တည်းရ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ နာမည် ကြီး ခါးကုမုန့် ကျေး၊ ရွှေလေး လွန်စွာ မချို စားလို့ကောင်း၊ ကျောင်းရှေ့ လိပ် ရုပ်ထုကြီးရှိ ညနေ “နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်” ဝင်ရောက်ရှိ ဗိဟာပြည်နယ်တွင်ပါရှိ သော ကမ္ဘာ့နာမည်အကြီးဆုံး အိတလီ “ဘိုလော့နာ တက္ကသိုလ်” က နာလန္ဒာ ထက် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နောက်ကျ၊ နာ လန္ဒာပြည် “အရှင်သာရိပုတ္တရာ” ၏ ဖွားတော်ရာဇာတိဖြစ်သည်။ ယခုတွေ့ရ သော စေတီတော်ကြီးမှာ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာ ဖွားတော်မူသည့်နေရာနှင့် ပရိ နိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည့်တိုက်ခန်းနေရာ၌ တည်ဆောက်ထားသည်။ မူလစေတီ တော် ဒါယကာမှာ အသောကမင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် နာလန္ဒာတက္က သိုလ်ကြီးသည် အကျယ် (၃၄၅၃၉) ဧက ရှိ၊ အဆောက်အဦး (၁၀၀) မြေစိုက်

စေတီ (၁၀) ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ကျော်ကြားသော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသည်လည်း အနိစ္စ သဘော မလွန်ဆန်နိုင်ချေ။ အေဒီ (၈) ရာစုတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကြောင့် နာလန္ဒာ တက္ကသိုလ်သည်လည်း အခြေယိုင်လာ သည်။ ရှုံကရဆရာကြီးပေါ်ထွန်းလာ၍ ဟိန္ဒူအတွေးအခေါ် မြင့်မားထွန်းကား လာခြင်းသည် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ် အားနည်းစေရန် ဖန်တီးလာသည်။ နောက်ဆုံးတိုက်ခက်ချက်မှာ မရိုဘုရင် များသည်။ မရိုတို့သည် ဘုရား ကျောင်းကန်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလှယက် ကြသည်။ တိဗက်သမိုင်းရေးဆရာက တာရာနာထဘက်ခံတိယာရ်ခံလ်ဂျီ (၁၁၉၇-၁၂၃) သည် နာလန္ဒာတက္က သိုလ်၊ ဝိက္ခမသီလာတက္ကသိုလ် ဩန္ဒ ဖူရိ တက္ကသိုလ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး၍ ရဟန်းတော်များကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းပွဲမှ မိစကိုယူ၍ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်

ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၏ စာကြည့် တိုက်ကြီးမိမ့်လောင်၍ အပြီးသတ် ပြုကျ လေသည်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင် ပိဋကတ် စာအုပ်များ ဆုံးရှုံးရသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤနေရာတွင် ပညာအရာ ဧွယ် ရတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဂုဏ်ပြုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တက္ကသိုလ် ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ကမ္ဘာကျော်စေခဲ့သည် မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာအတွက် ဂုဏ်ယူအံ့ဖွယ် အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ နာလန္ဒာ တက္ကသိုလ်အကြောင်း ရှင်းပြ ဆရာအား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စာရေးသူ ရွှေတော်ဝင်အဖွဲ့မှ ဆရာတော်နှင့် ထူး နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ရတော် များအဖွဲ့တို့လှူ ကြက်ဥကြော်ကို ခရစ် ချည်နှင့်ချက်၊ ပဲဟင်း၊ နွေပဲသီးကြော် ငပိသုတ် တို့နှင့် ညစာကျွေး စား ကောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ရေလဆက်

ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်ပုံ)

ပူလုံတပေမှ ပြန်ချီနေပါသည်။

တိုတို(ရွှေကံကူ)

မြိုင်သာယာမှ
မိဆွယ်ဖို့

ဝတ္ထု ရုပ် ဝတ္ထုတိုများ

အာဒိမ့်ဆက်သွယ်ရည်

ယောသုတို့ရွာ

ဗိုလ်(ဗွတ်ဆု)

မိမိ ၂၀၁၆အကွာ အချိန်ကာလ

ရင်ပြောပါ

ခဲယမ်းလုံလောက်အောင် ယူသွားကြပေါ့

သည်ကား ၁၉၅၀ ခုနှစ်ဝန်းလျှင် နေရာတစ်
ခုသည်ကား ဂန့်ဂေါမြို့၏ တောင်ဘက်
စူးစူး ပြောင်းကုန်းရွာ၏ အရှေ့ဘက် ၅
မိုင်ခန့်အကွာရှိ တောင်ချေတွင်တည်
ဆောက်ထားသော ရဲဘော်မြို့ တောတွင်း
စခန်းတစ်ခု။

ကျွန်တော်ကိုစစ်ရေးကွပ်ကဲ မှု
အစည်းအဝေးထဲသို့ခေါ်ယူ၍ စခန်းတာ
ဝန်ခံ ဗိုလ်မှီးသီးမှ ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ ထိုဒေသတွင် ထန်းပင်များရှိ၍
ထန်းရွက်မှီးထားသော တဲအတွင်းတွင်
ထန်းသားခွဲခြမ်းများဖြင့် စားပွဲများပြုလုပ်
ထားရှိပြီး ထန်းပင်အလုံးလိုက်ကိုဖြတ်၍
မြေတွင်စိုက်ကာ ထိုင်ခုံများ ပြုလုပ်ထား
သည့်အပေါ်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍
ပြောဆို ဆွေးနွေးနေ ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ။
ရှင်းပါပြီ... ဒါဆို ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာ
လေးတွေ လုပ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်
တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်တော် ထ၍
ပြန်မည်ဖြစ်၍

“ဗိုလ်ရဲတင့် မနက်ဖြန်ရယ်
သဘက်ခါရယ် ပြောင်းကုန်းရွာမှာ ဘုန်း
ကြီးပျံရှိတယ်။ နှစ်ရက်စလုံး ရေငံကျွန်း
ပေါ်တော့ နေရော ညပါ စည်ကမ်းဆီဝမ်းရော
နှင့် လျော်ရေးကို တာဝန်ယူရမှာဖြစ်တယ်။
အစိုးရစစ်တပ်နှင့်ကော ရဲစခန်းနှင့်ပါ
အလှမ်းဝေးလို့ ဘာမှတော့သိပ်ပြီး ပူစရာ
မလိုပါဘူး။ ဆော့တာက ကွန်မြူနစ်တွေ
အလစ်ဝင်လာပြီး ပစ်ခတ်မှာကိုတဲ့ သတိ
ထားရမှာဖြစ်တယ်။ ဗိုလ်ရဲတင့် ခေါ်ချစ်တဲ့
ရဲဘော် ၁၀ ယောက်ခေါ်သွားပါ။ လိုချင်တဲ့
က လက်နက်ယူသွားပါ။ မြင်းကတော့
၆ ကောင်ဘဲယူသွားပေါ့ ကျန်တဲ့ ၁၀
ယောက်ကို နှစ်ယောက်တစ်စီး ကျန်ရစ်
ရပါပြီ မရှင်းတာမရှိပေးပါ။ ပြောချင်တာရှိ

“ရှင်မိတယ် ဗိုလ်မှီးသီး အတွေ
အထူး မေးစရာလည်းမရှိပါဘူး။ ပြောစရာ
လည်းမရှိပါဘူး။ အဲဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
ဘုန်းကြီးပျံပွဲပြီးတာနှင့် ပြန်ခဲ့ရမှာလား
ဒါမှမဟုတ် ဘယ်နှစ်ရက်လောက်နေမှ
ပြန်ခဲ့ရမလဲ”

“ဟာ... ဗိုလ်ရဲတင့်ကလဲများ
ဘာမှထွေထွေထူးထူး ပြင်ဆင်စရာရှိတာ
မှတ်လို့ဘဲများ... တပည့်တွေပြောလိုက်
ရင် ခဏနှင့်ပြီးတာဘဲဟာကို၊ ဒီမှာ
ထန်းရည်လည်းရှိတယ်။ လယ်ကြွက်
တွေလည်း ကင်ခိုင်းတာတယ်။ လုပ်ငန်း
တာဝန်ပိုင်း ကိစ္စဆွေးနွေးပြီးပြီဆိုတော့
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့ဗျာ အေးအေး
ဆေးဆေး သောက်ရင်းစားရင်း စကား
ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း... နယ်မြေလည်း
ကြီးကြပ်စီမံခန့်ခွဲရင်းနှင့် တစ်ပတ် ဆယ်ရက်
လောက်တော့နေခဲ့ကြပါ။ အဲဒီ အနီးပတ်
လည် အိုင်ယာ၊ ဂွေးပင်၊ ဇိုက်ချောင်း၊
တောင်နီ ရွာတွေကိုပါ လှည့်ခဲ့ကြပေါ့။

ဟုဆိုကာ အပြင်ဘက်သို့လှမ်း
၍

“ဟေ့ ကံမြင့်နှင့် မောင်ဦး ထန်း
ရည်နှင့်ကြွက်ကင်တွေယူခဲ့ ကြွက်ကင်
တွေကိုမှာပြီး ကျွပ်အောင်ကင်၊ ဆီးရွှဲရွဲ

ဆင်း ဆားမင်စေနှင့်”

ဟူ၍အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ယခုမှ သတိပြုခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတံအတွင်းသို့ စတင်

ရောက်ရှိကတည်းက အသားကင်ရန်

တစ်ခုရရှိနေသည်မှာ သိသာလှပါသည်။

တစ်ခဏမျှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စကား

စပြတ်လျက်ရှိစဉ် ရဲဘော်ကလေး နှစ်ဦး

သည် ထန်းရည်အိုးနှင့် ကြွက်ကင်

ပန်းကန်းတို့ကို စာမွဲပေါ်သို့လာချပါသည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ရဲတင်ကို

အခုမှတွေ့ဖူးပေမဲ့ ဗိုလ်ရဲတင် အကြောင်း

တွေ့ရှိတော့ ကြားဖူးနေခဲ့တာကြာပါပြီ

ကျွန်တော် ဒီမြောင်းကုန်းစခန်းကို သွား

ရမယ်ဆိုတော့ လူကြီးတွေက မင်းတော့

ပွတာဘဲဟေ့တဲ့။ အဲဒီက လက်ထောက်

စခန်းတာဝန်ခံ ဗိုလ်ရဲတင်က အမဲပစ်သိပ်

တော်တယ်။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်၊ သတ္တိ

ဗျတ္တိ၊ ဖြတ်တိုင်းညှစ် အလွန်ကောင်း

တယ်။ အထက်အရာရှိနှင့် အောက်လက်

ငယ်သားတွေ အားလုံးကိုမေတ္တာနှင့် ဆက်

ဆံတယ်။ ကိုယ့်ကိုနှုတ်တယ်။ အနစ်အနာ

ခံတယ်။ ပြည်သူလူထုတက်က အမြဲရပ်

တည်ပေးလေ့ရှိတယ် စုံလို့ပါတဲ့ဗျာ”

ထိုနောက်ဆက်၍

“ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ကလည်း

စကားချဉ်တွန်းပြောနေမိတာ ညဉ့်ခိုမှေ့

နေတယ် ကံသောက်ဗျာ၊ စားဗျာ”

ကျွန်တော်ကို အုန်းမှုတ်ခွက်

ပက်လန်ကလေးနှင့် ထန်းရေများခတ်

ပေးပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခွက်

ခတ်၍ မော့သောက်ချလိုက်သည်။

“အား... ကောင်းလိုက်တဲ့

ထန်းရည်ဗျာ။ လည်ချောင်းထဲကို ရှသွား

တာတဲ့။”

ဗိုလ်မြသီးသည် ပါစပ်အတွင်းမှ

ထန်းရည်များကို မှုတ်ထုတ်ကာ ပါစပ်မှ

မေးစေပေါ်သို့စီးကျသော ထန်းရည်များကို

လက်ဖဝါးဖြင့်ခတ် ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်

လိုက်ပါသည်။

“အော်... ဗိုလ်မြသီးက

ကျွန်တော် အကြောင်းတွေကို ကြားဖူး

ထားတယ်လို့သာဆိုတယ် မပြည်စုံသေး

ဘူးတဲ့ကို။ ကျွန်တော်က ထန်းရည်အရက်

လုံးစ မသောက်တတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုသို့ဆို၍ ကျွန်တော် ကို

ထားသော အုန်းမှုတ်ခွက်အတွင်းမှ ထန်း

ရည်များကို အိုးအတွင်းသို့ ပြန်လောင်း

ထဲလိုက်ပါသည်။

“ဆောရီးဗျာ... အဲဒါ တစ်ခု

တော့ ကျွန်တော်လိုသွားပြီးဗို့၊ ဒါဆို

မွေးလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြန်ရာ

“ဗိုလ်မြသီးရယ် အားနာစရာ

မဟုတ်တာ ကျွန်တော်မကြိုက်တတ်ဘဲ

မသောက်တာပါ။ ဗိုလ်မြသီးကိုလည်း

အရက်ဆိုရင်တော့ မျာများမသောက်ပါ

တာနဲ့ပေါ့၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက် နိုင်တာ

ကိုး ထန်းရည်ဆိုကတော့ ဆီးကောင်

စေတယ်ဆိုတော့ မိန်းမမှာ၊ ဖီး ယောက္ခ

မှာ၊ ဆီး လို့ဆိုရိုးစကားရိုလေးတော့

ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြု

တာမို့ မတားတော့ပါဘူးဗျာ။ ဗိုလ်မြသီး

ဖာသာ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ရ

တော့ ကျွန်တော် ထမင်းဆားပြီး ခွင့်ပြု

သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ သောက်မှ
သောက်တတ်တာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်
ကို ဖော်လုပ်ပေးဖို့တယ်မှာ အဆင်ပြေနိုင်
ပါ့မလဲ သွားပါဗျာ... သွားပါ”

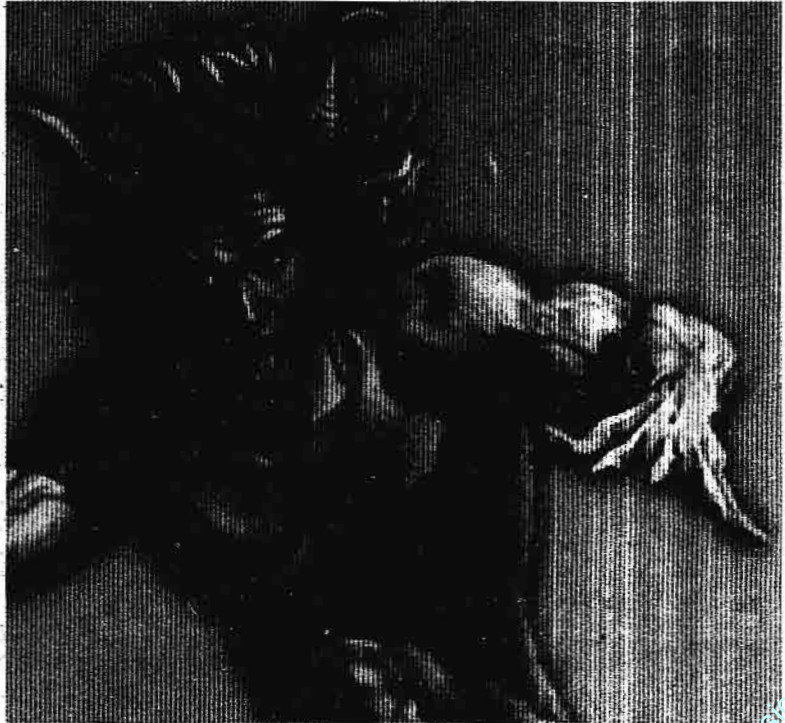
ကျွန်တော်တဲ့အပြင်သို့ ထွက်
ခဲ့ချိန်တွင် နေအတော်စောင်းနေပေပြီး
ကျွန်တော်တို့၏ လက်အောက်ငယ်သား
များသည် ထမင်းဆာလျက်ရှိကြလေရာ
မည်။ ကျွန်တော်တို့ မစားသေးသဖြင့်
စောင့်ဆိုင်း နေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကဲကဲ . . . ဗိုလ်မြသီးနှင့်
မိအတွက် ထမင်းပြင်ကွာပြီးရင် မင်းတို့
လည်း စားကြတော့”

ဟုဆိုလိုက်လျှင် အားလုံး ပျော်
ရွှင်၍ သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ထူး
ခြားသော ပါရမီဟုဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်
သည် တောခိုလာစဉ်ကာလ တစ်လျှောက်
၌ အထက်လူ၊တန်းတူ၊ အောက်လူ၊
လူတန်းစား သုံးရပ်စလုံးနှင့် အဆင်ပြေပါ
သည်။ ကျွန်တော် အားမှန်သူ ရန်သူမရှိ
ပါ။ အားလုံးမှချစ်ခင်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော်သည်ဗိုလ်ရဲတင့်ဟူ၍ လုပ်ပိုင်ခွင့်

အတန်းငယ်ရရှိသော ခေါင်းဆောင်ငယ်
တစ်ဦး ဖြစ်နေသော်လည်း အသက်မှာ
၂၄ နှစ်မျှသာရှိသေးပြီး အသားအရေ
ဖြူဖွေးလျှက် ကိုယ်ဟန်ညက်ညက်မျှသာ
ဖြစ်ရာ တောခိုသူ ပုံစံမပေါက်ပါ။ တစ်ချို့
က ကျွန်တော်ကို မိန်းမလျှော့ဟု ထင်မှတ်
ကြ၍ အထင်သေးကြပါသေးသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ အကြောင်း
များကို သိရှိသွားသောအခါမှ အားနာ
ကြောက်ရွံ့ လေးစားကြရခြင်း ဖြစ်ကြရ
ပါသည်။

ယခု ဗိုလ်မြသီးဆိုလျှင်လည်း
ကျွန်တော်အထက် အရာရှိဖြစ်သော်လည်း
ကျွန်တော်ကို တစ်လေးတစ်စား ဆက်ဆံ
လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် စခန်းအတွင်းမှ မိမိလက်အောက်
ငယ်သားများနှင့် ကိုယ့်လူများအပေါ်တွင်
ဗိုလ်မကျပါ။ ဇာတ်တူသားကို မစားသည်
သဘောပင် ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ခြင်း အရေး
ကြီးသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းခြင်း
စသော နေရာတို့တွင်သာ ကျွန်တော်၏
သတ္တိနှင့်စွမ်းရည်ကို ပြသခဲ့သဖြင့် အများ

၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ရရှိနိုင်ခဲ့ဖြစ်
ပါသည်။

ထမင်းစာပြီးသောအခါ ကျွန်
တော်နှင့် အတူလိုက်ပါမည်သူများကို
ခေါ်ယူ၍ လိုအပ်သည်များကို ညဦးက
တည်းက ပြင်ဆင်ထားရှိကြရန် မှာကြား
ပြီး စခန်းအတွင်းမှ တောင်ကုန်းကလေး
ထိပ်ရှိ ဖျဉ်းမပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက်
ခဲ့ပါသည်။ ရာသီအခါသမယကား တပေါင်း
လဆန်း ၁၁ ရက်ဖြစ်၍ လေအေးကောင်း
လျက်ရှိကာ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိပြီး
အေးမြလျက်ရှိပါသည်။ လရောင်အောက်
တွင် တောင်ကုန်းငယ်များမှာ နှိုင်းလျက်ရှိ
ပါ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် နွေလေစူး
ကလေး စတုရန်းသောအခါ ချမ်းမိမိမိပင်
ဖြစ်ပါ၏။ စခန်းကုန်းတောင်ချေရှိ အရွက်
များ ခါလျက်ရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ကလေး
များ၏ ရိုးတံတို့သည်လည်း လရောင်
အောက်တွင် အပြိုင်းပြိုင်းဖြင့် ရေဆေး
ပန်းချီကဲ့သို့ မှုံ့ရည်ရည်တွေ့မြင်၍ နေရ
ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယောနယ်သို့

ပြောင်းရွှေ့မည်ဟု သိရှိရသောအခါ ယော
နယ်မှ ပညာသည်တို့ အကြောင်းကြား
သိဖူးထားသဖြင့် ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။
တကယ်တမ်း ယောနယ်သို့ရောက်ရှိ၍
ဒေသခံများနှင့် ဆက်ဆံကြည့်မိသောအခါ
ထိုသို့မဟုတ်ကြပါ ခိုသား၍ စိတ်သဘော
ထားဖြူစင် ကြပါသည်။ ဧည့်သည်တို့ကို
အကြောင်းမဲ့ ဒုက္ခပေးလေ့မရှိပါ။ ခင်မင်၍
ကြည်စယ်ခြင်း၊ ၎င်းတို့အား စိတ်ဆိုး
ဒေါသထွက် နာကျည်းအောင်ပြုမှသာ
၎င်းတို့၏ ပညာဖြင့်ပြုစားလေ့ရှိပါသည်။
တောင်းပန်လိုက်လျှင် သော်လည်း
ကောင်း၊ ခွင့်တောင်းလျှင် သော်လည်း
ကောင်း ကျေးအေးခွင့်လွှတ်တက်ကြပါ၏။

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

ကျွန်တော် ယောနယ်သို့

ရောက်ခါးက အခြေစိုက်ကလေးများကို
အမှတ်ရမိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့
စခန်းမှလွဲများက ကျွန်တော်ကို နယ်
ရွာများရှိ သူကြီးများအိမ်သို့ မိတ်ဆက်ရန်
လိုက်ပို့ကြပါသည်။ ရိုက်ချောင်းရွာ သူကြီး
အိမ်သို့အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့
သူကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြပါသည်။
အတန်ကြာစကားများ ပြောဆိုပြီးစီး၍
နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်ရန်မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်တော် တည်
မြဲလွင်၏ တင်ဘားတွင် သင်ပြမှုဖြင့်
ကပ်ငြိ၍ ပါလာပါသည်။ ခွာချသည်မူ
ပြန်ထိုင်၍ ဖျာကိုလက်နှင့်ဖိထားပြီး ထ
ကြည့်သည်မူရ၊ ကျွန်တော်နှင့် အာထုံ
မှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်ကြ၏။
အားပါးတရ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်စေ
ကြရာ မြဲလွင်ကြီးမှာ မျက်နှာကြီးနီလွန်း
ရှက်၍နေပေသည်။ ထိုအခါမှသူကြီးသည်
အိမ်အတွင်း ခန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဟဲ့... သမီး ခင်မေ...”

သောက်ဆိုတော်တော့ ဒါတာဝန်ယူတာ

ကြတဲ့ အရာရှိတွေ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး”
ဟုဆိုပြီးမှ ဖျာကွာကျသွားပါ
သည်။

အမှန်တော့ မြင့်လွင်သည်
သူကြီးသမီးကို ချိတ်တိတ်တိတ် လုပ်နေ
သဖြင့် ထိုမိန်းခလေးမှ အမြင်ကပ်သဖြင့်
အရက်ရအောင် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ မြင့်လွင်သည်လည်း ကိုယ့်အပြစ်
နှင့်ကိုယ်မို့ အပြစ်ယူ၍ မရဘဲရှိနေပါ
သည်။ ကျွန်တော် ဤစခန်းသို့ရောက်ရှိ
သည်မှာ ၃ လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာမရှိ
သေးပါ။ လောကီပညာများမှာတော့ အမှန်
တကယ် တတ်ကျွမ်းကြပါ၏။ ထိုပညာ
များသည်လည်း လူတိုင်းကိုလုပ်ချင်တိုင်း
လုပ်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ဘက်
ထူ၏ ဝင့်ကြေးနှင့်ကံတတာ အနိမ့်အမြင့်
တို့ အပေါ်တွင်မူတည်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ဖြူများ
သည် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဖြူ ဟုသည့်အတိုင်း
ပြည်သူ့အကျိုးကို သည်ပိုးပါသည် ဟုဆို
သည်တိုင် အကျိုးပြုသည် ထက်နှိပ်စက်

သည်ကများပါသေးသည်။ ကွန်မြူနစ်များ
ဆိုလျှင် ပြည်သူ့အပေါ်၌ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်ကြပါသေး၏။ သို့တိုင် ယောပြည်
သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ပညာဖြင့်ကွန်မြူနစ်
တို့ကို သေကျေပျက်စီး အောင်မပြုလုပ်
နိုင်ခဲ့ကြပါ။ ၎င်းတို့ နှိပ်စက်သမျှ လည်စင်း
ခံစားခဲ့ကြရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ရောက်တတ်
ရာရာတို့ကို တွေးတောနေမိပါ၏။ ပတ်ဝန်း
ကျင်မြင်ကွင်းများကို ပြန်လည်သတိပြု
ကြည့်မိရာ လမွန်းတည့်၍နေပေပြီ။
အအေးဓာတ်လည်း လွှမ်းမိုးနေသည်ကို
ခံစားရ၏။ တောတောင်ထူထပ်၍ သစ်ကြီး
ဝါးကြီးများ ပေါက်ရောက်ရာသေဖြစ်သော
ကြောင့် နွေဘက်သို့ လှနေပြီးဖြစ်သော
ဤကဲ့သို့သော တပေါင်းလမှာပင် ညဉ့်
နက်အချိန်၌ ငွေနှင်းမှုတို့ကျဆင်း၍ လာ
နေပါသေး၏။

“ဗိုလ်ရဲတင့်... အိပ်ယာပြင်
ထားပါပြီး ရာသီဥတုလည်းအေးလာပြီမို့
အိပ်ယာဝင်ရအောင် သတိပေးတာပါ
ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်ကို လေးစားချစ်
ကြောက်သော တပည့်ကလေး ခန်းဝင်း
ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုတပည့်
ကလေးသည် ညဉ့်ကျွန်တော်အား မပျင်း
မယိ မည်းမည။ ကျွန်တော်ကို နှိပ်နယ်
ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းသည် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းထွက် ညောင်ဦးနယ်သားကလေး
ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မန္တလေး တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသား အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြ
သောအခါ အထင်ကြီးအားကျ၍ အံ့သြ
မဆုံဖြစ်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်
လေ့ရှိပါ၏။ ထိုစဉ်က ဦးစီးကျား၏ “အခဲ
ကူလီထမ်းခြင်းအကျိုး” ဝတ္ထုထဲမှ
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကဲ့သို့ပင်
တက္ကသိုလ် တော်တော်များများသည်
ဘဝင့်မြင့်ကာ ဂုဏ်မောက်တတ်ကြပါ၏။
ထိုထက် နောက်ကျသော ကျွန်တော်တို့
ခေတ်မှာပင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသည်
ရှားပါးလှပါသေး၏။ အလက်တန်း၊
အလယ်တန်း၊ အောက်တန်းစသော လူ
တန်းစားသုံးရပ်တွင် အထက်တန်းလွှာ
မိသားစုများမှ ပေါက်ဖွားသူများသာ

တက္ကသိုလ်သို့ လှမ်းတက်နိုင်ကြပါ၏။

နယ်၍ပေးနေပါ၏။

အချိန်မရွေး အန္တရာယ်များ ကျရောက်နိုင်

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဟု
သည် ဂုဏ်သည်ကြီး မြင့်လွန်းလှပါ၏။
ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်က
ပညာတတ် ဦးရေနည်းပါးလှသည် ဖြစ်ရာ
ဘွဲ့ယူပြီးသည်နှင့် အရာရှိတန်း၍ ဖြစ်မည်
မှာ သေချာပေါက်ဖြစ်သောကြောင့် သမီး
ရှင်များစွာက သမက်မင်းလိုကြသော ခတ်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဖြစ်ရသည်မှာ ဂုဏ်ယူဖွယ်
ဖြစ်သောကြောင့် အနုပညာ လောကတွင်
တက္ကသိုလ်အပန်းငယ်၊ တက္ကသိုလ် မောင်
တင့်နွယ် အစရှိသဖြင့် မိမိအမည်၏ မရှေ့
တွင် တက္ကသိုလ်ကို အတွင်အမြတ်ထား
၍ မဲ့ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုမျက်
မှောက်ကာလ၌ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား
တို့သည် လက်ညှိုးထိုး မလွဲတွေ့မြင်ရ
လောက်ပေါများလျက် ရှိသောကြောင့်
ရှေ့တက္ကသိုလ်ခံသော အမည်တို့မတွင်
ကျယ်တော့ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကဲပါကွာ . . . ညဉ့်လည်း
နက်လျဉ်း မနက်ခဏ်တွက် ရဉ်းမှာဆိုတော့
ငါဒိပ်တော့မယ်။ မင်းလဲ ဒိပ်ချေတော့”

ကျွန်တော်သည် ဆန်းဝင်ကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အပေါ်အပါးသွားရန်
တဲအပြင်သို့ထွက်လာရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အကဲခတ်၍ ကြည့်မိပါသည်။ နယ်မြေ
အေးချမ်းသည် ဟုဆိုသော်လည်း ကျွန်
တော်တို့၏ သောင်းကျန်းသူ၏ ဘဝသည်
ကြီးတန်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူကဲ့သို့

သဖြင့် အစဉ်သတိရှိရပေသည်။ ကျွန်
တော်သည် ကင်းများကို တိတ်တဆိတ်
သွားရောက်စစ်ဆေး၏။ ကင်းသမားများ
မအိပ်ကြသကဲ့သို့ ပေါ့လျော့မှုမရှိဘဲ သတိ
ဝီရိယနှင့် စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့
ရမှ ကျွန်တော်၏ စကားဂုဏ်အမည်
“ရွှေစွန်ညီ” ဝဲတယ်ဟူ၍ အသံပြုခဲ့
သည်။ ကင်းများစုံသောအခါမှ ကျွန်တော်
လည်း ဒိပ်ရာဝင်၍ လဲလျောင်းလိုက်
သည်။ ကာလအတန်ကြာအောင် ခွဲခွာခဲ့
ပြီးဖြစ်သော အဖေ အမေနှင့် အစ်ကို
အစ်မများကို သတိရလာမိ၍ အတွေး
တို့ကို ရောဖြတ်ပြီး ကြိုးစား၍ဒိပ်ပစ်လိုက်
ပါတော့သည်။

နံနက်တွင် ကျွန်တော် ဒိပ်ပစ်
မှ နီးထခဲ့သော် မြင်းကျားအားလုံးစု၍
ကုန်းနီးများတတ်ဆင် ထားပြီးဖြစ်ကာ
စည်စလွယ်များပင်ချိတ် ဆွဲထားပြီး ခြံ
ပါသည်။ ကျွန်တော်တဲ ရှေ့ပြေးကွက်၏
တွင် မြင်းငါးစီးလူ ၁၀ ယောက်မှာ အတူ
သင် အနေအထားရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ဆန်းဝင်သည် ကျွန်တော်ပြော
သမျှကို စိတ်ဝင်စားနားထောင်လျက် နှိပ်

“မင်းတို့ သက်သာသလို နေကြ။ ငါ့ကို စောင့်ရင်းနှင့် သေနတ်တွေ သေချာပြန်စစ်ဆေးထားကြ”

ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်သည် တပို့တပါးသွားသည်။ နံနက်စာ စားသည် ကျွန်တော်တပည့်ကလေး ဆန်းဝင်း ယူလာပေးသည့် ကျွန်တော်၏ ကာတိုင် သေနတ်တစ်ချက်ပစ်ပြီးတိုင်း ကျည်တစ်တောင့်ပြီးတစ်တောင့် တက်မလာသဖြင့် အခက်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ကို သင်ခန်းစာယူရပေမည်။ ထိုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သေချာပါ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် တဲအတွင်းသို့သွား၍ ကာကီရောင် ဂျင်းဆောင်းဘီ အင်္ကျီတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး တောဆောင်းဦးထုပ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်သောအခါ ဗိုလ်မြသီးမှ လာရောက်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ဗိုလ်ရဲတင့် အားလုံးစိတ်ချမယ်ဗို့။ ဗိုလ်ရဲတင့်ကိုတော့ အထွေအထူးမှာ ကြားစရာရယ်လို့မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နှင့်

စာရင်နယ်မြေခံဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဒီဒေသ ဒီလူထုတွေနှင့် သဟာဗာတဖြစ်ပြီးသား ဘဲပေ... ကဲကဲ နေမြင့်နေမယ် သွားကြတော့”

ကျွန်တော်တို့လည်း မြင်းများပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြပြီး ဇက်ကြီးများကို သတ်လိုက်ကြပါသည်။

“သွားပြီးမိုလ်သီး အကြောင်း ထူးရှိလျှင်တော့ ဆပ်သားလွှတ်ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို လက်ဝှမ်းရမ်းပြလိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ စ၍ မြင်းကိုနှင့်လိုက်ရာ ကျန်သောမြင်းများသည်လည်း ကျွန်တော်မြင်း၏ နောက်မှ တန်း၍ လိုက်ပါလာကြပါ၏။ မကြာမီ

စခန်းအတွင်း ထွက်မြောက်လာခဲ့ပြီး တောင်ဆင်း လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရာ တောင်ကြားလွင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထိုနောက်လည်းလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ပေါင်မိုးတပ်ထားသော ပွဲလိုက်သွားကြမည့် ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ အလှူငွေများကို အစုလိုက် အစုလိုက်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ဖုံများတစ်ထောင်းထောင်း ထ၊လျှက်ရှိပါ၏။ တစ်နာရီခန့် ကြာလျှင် မြောင်ကုန်းရွာထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် စပါးနှင့်ပဲခင်းများ ခိုက်သိမ်းပြီးပြီဖြစ်၍ ရိုးပြတ်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပျံ့နှံ့ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ထိုကွင်းပြင်ကြီးတွင် ပွဲခင်းပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဇာတ်ခုံရှေ့ရှိ ကားလိပ်များအပြီး အမီးဆင်ထားပေးပြီး မုံရွာမှ “သလ္လာသုနင်းဆီ” အဲဒီလို ဟုသိရပါသည်။ ခတ်ဝေးဝေးတွင် အေးရင်ကျမည် မဏ္ဍပ်ကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ အရိပ်ကောင်းလှသော

သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ကရဝိတ်
ဖောင်တော်နှင့် လောင်တိုက်ပြဿနကြီး
ကိုလည်း ထည့်ဝါစွာတွေ့မြင်ရ၏။ ယော
သားတို့သည် ဘုန်းကြီးပျံကို ပြီးစလွယ်
မလုပ်ကြပါ။ သက်ရှိထင်ရှား ရဟန်းတော်
တို့ကိုလည်း လေးလေးနက်နက်ဖြင့် လုပ်
ကျွေး ပြုစုကြသည်တို့ကိုလည်း တွေ့ဖူး
ထားသဖြင့် ထိုဒေသမှ လူများကိုခိုးကျွေး
မိပါသည်။

ပွဲစေ့တန်ကြီးလည်း မြင်တွေ့
နေရပါသည်။ အချို့ဆိုင်များတွင် ချက်
ပြုတ် ကြော်လှော်လျက်ရှိ၍ မီးခိုးများအူ
၍ နေပါသည်။ ပွဲခင်းတွေ နေရာဦးလျက်
ဖျာများခင်းထားပြီး အချို့နေရာများတွင်
ငုတ်ရိတ်၍ပြာဖြင့် စည်းထားကာနေရာ
သတ်မှတ်ထားကြပြီး နေရာအနံတွင် လူ
တို့ သွားလျက်ရှိကြသော်လည်း စော
သေသဖြင့် စည်ကားခြင်းတော့ မရှိသေးပါ။
ဖျာများခင်းထားသည်၏ နောက်တွင် ပွဲ
ကြည့် စင်များထိုးထားကြပြီး အချို့ကလေး
ထိုင်ကုတင် ခြောက်တိုင်ကုတင်ကြီးများ
ချခင်းထားသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင်

ပေါင်းမိုးလည်းဝိုင်းကြီး များကိုတွေ့ရပြီး
လှည်းများ၏ နောက်ပြီးအောက်တွင်
ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်လျက်ရှိကြ
ပါသည်။ အသံခွဲစက်မှ ရွှေကိုညှိ၍ သဒ္ဓါ
သုမနဇာတ်ထုတ် ဖွင့်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပွဲခင်း
အတွင်းသို့ မဝင်သေးမီ၊ နံဘေးခတ် လှမ်း
လှမ်းမှဖြတ်၍ ရွာအတွင်းသို့ သွားနေကြ
ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ရွာသားများသည်
ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သောအခါ ကြောက်
ရွံ့စွာဖြင့် လှည်းများ လူများလမ်းဘေးက

၍ ရုပ်ရပ်ပေးကြပါ၏။ မကြာမီ သူကြီး
သည် ဦးလူထွား၏ ကျယ်ဝန်းသော မြေ
ဝင်ကြီး အတွင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ ပါသည်။
သူကြီးအိမ်တွင်လည်း လူအချို့ဖြင့် စည်း
ကား လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို
မြင်သောအခါ သူကြီးနှင့်ရွာသားများ
ချောက်ရှည်နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးအောက်မှ
ထွက်လာကြပြီး သူကြီးသည် ကျွန်တော်
မြင်း၏ဧကကြီးကိုလာကိုင်လျက်

မိုလ်လေးတို့ စောစောရောက်
လာတာ ကောင်းဗျို့ ကျောင်းမှာက ရပ်
ဝေးက အာဂန္တုသံယာ တွေ့ရောက်နေ
ကြတာဆိုတော့ ဆွမ်းကွင်းကိစ္စ နေနေ
ထိုင်နေကိစ္စတွေ စီစဉ်ရဦးမှာမို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူကြီး
ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ စောစော
ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ မြင်းများပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်
ဝန်စည်စလွယ် များများစားစားမရှိပါ။ သေ
နတ်တစ်လက်စီးနှင့် ကျည်ဆံ အတေး
၃၀ စီခန့် အဝတ်ဝစား ၄ - ၅ စုံခန့်

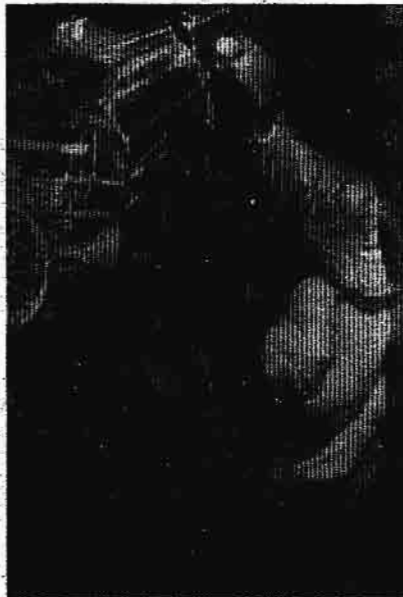

ပါသော အချို့အိတ်များ အချို့အိတ်ယာ
ခင်းဖြင့်ထုတ် (အိတ်မရှိသဖြင့်) ထားသော
အဝတ်အစားအထုတ်ငယ်မျှသာဖြစ်၍
ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ယူငင်ကာ သူကြီး အိမ်
အောက်သို့ ဝင်ကြ၏။ မြီးများကို ရွာသား
များက နှူးတံကြီးအတွင်းသို့ ဆွဲယူသွား
ကြပြီး ခိုအောင်းကာ အစာများကျွေးလျက်
ရှိပါသည်။

သူကြီးအိမ်အောက်တွင် ကြီး
မားသော စာပွဲကြီးခင်းထားပြီး ခုံတန်း
လျှာရှည်ကြီးများ ချထား၏။ စာပွဲပေါ်တွင်
ကြီးမားသော ကြွေရှည်သုတ် ရေခွေး
ကရားအိုးကြီးကို အပူထိန်းနိုင်စေရန်
ကွမ်းထည်၍ ချပ်ထားသည့် အဝတ်အိတ်
ဖြင့် ခွတ်ထားပါသည်။ ထမင်းစား ကြွေရှည်
သုတ် ပန်းကန်ပြားကြီးများတွင် ပေါက်
ပေါက်ဆုတ်နှင့် မြေပဲလှော်တို့ကို အမောက်
အလှူထည့်ထားပါသည်။ ယွန်းလက်တက်
အုတ်ကြီးလည်းချထားပါသည်။

“ငိုလဲလေးတို့တိုက်ကြဦး ရေခွေး
သောက်ကြ အဇီစားကြ ကျွန် မနက်စား
အဘာပြေထမင်းပြင်ခိုင်း လိုက်ဦးမယ်”

သူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို
နေရာချထားပေးခဲ့ပြီး နောက်ပေးခတ်လှမ်း
လှမ်းတွင်ရှိသော မီးဖိုအောင်ဘက်သို့
ထွက်သွားပါသည်။ မီးဖိုအောင်မှာလည်း
တော်ရုံ အိမ်အသေးတစ်လုံး ခန့်ရှိ၍
သွတ်မိုးပျဉ်ထောင်ကာ ပင်ဖြစ်ကာ တစ်
ထပ် တည်းပင်ဖြစ်သော်လည်း လှေခါး
ငါးထစ်တက် အမြင့်ကလေး ဖြစ်လျက်
ဈေးနံရံများ ဝ.လျက်ရှိရာပါ၏။ သစ်
ပေါသော ဒေသဖြစ်၍တိုင်လုံကြီး များမှာ
အချင်းဝက်တောင်ထုတ်ခန့်ဝင်ရှိပြီး
ထုတ်စွတ်ယောက်စွတ်များ (ထုတ် -
ယောက်များကို သံဖြင့်မရိုက်ဖဲ့ ဖောက်၍

စွတ်ထားပါသည်။) ဖြစ်ကြပါ သည်။
ကျွန်တော်၏ တပည့်များက
ရေခွေးများနှင့်ပေ၍ အဦးလည်းပန်းကန်များ
ကျွန်တော်ရှေ့သို့ရွှေ့ပေးကြပါသည်။
ကျွန်တော်က အနည်းငယ်စီ ပန်းကန်
ပြားများမှနှိုက်ယူပြီး အောက်သို့ချကာ
ခြေဖြင့်နင်းချေလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍
အကောင်းသော အတတ်ပညာနှင့်ဆေးဝါး
များကိုအစာများတွင် ထည့်သွင်းထားပါက
ပျက်ပျက်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
က အနည်းငယ်စီလိုက်ပြီးပြီး

“ကဲ့ ... မင်းတို့စားကြတော့”
ဟုဆိုလိုက်ပါသည်။ ခဏကြာ
လျှင် သူကြီးပြန်ရောက်လာပြီး ရွာသားများ
မှ လင်ပန်းကြီးများဖြင့် ထမင်းဟင်းများ
သယ်၍ လာကြပါသည်။

ထမင်းပူပူခွေးခွေးတွင် ကြက်
သားကြော်၊ ငြုပ်သီးစိမ်းထောင်း၊ ကင်းပွန်း
ချည်ရှည် တို့ဖြစ်ရာ စားချဉ်စဖွယ် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစား၍ပြီးသော
အခါ သူကြီးခိုင်အတွင်း အနောက်ဘက်
အိမ်တွင်ရှိသော ယာယီဆောက်ထားဟန်

တူသော တံတားတည်ကြီးတွင် ကျွန်တော်
လူများကို နေရာချထားပေးပြီး ကျွန်တော်
ကို မှီခိုကြီး၏ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်
ခန်းကို စီစဉ်နေချထားပေးပါသည်။ အမှန်
တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဤအိမ်ရာ
နေရာများတွင် နေခင်းတွင်နာနေရန်မျှသာ
ဖြစ်ပါ၏။ ညတွင် တစ်ညလုံးခွဲခင်းကို
စောင့်ကျပ်ရပေမည်။ နေခင်းတွင်လည်း
ရှစ်ရက်စလုံးနေပွဲများ ပါဝင်သဖြင့် မွန်း
တည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ နားကြရမည်
မဟုတ်ပေ။

သူကြီးနှင့်ရွာသားများ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ ထွက်သွားကြပေပြီ။
မီးခိုးဆောင်တွင် သူကြီးကတော် မိန်းမတွေ
အချို့နှင့် ယောက်ျားသားသုံးလေးဦး
ခန့်ကျန်ရစ်ပြီး ချက်ရောပြတ်ရောများနှင့်
အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြပါ၏။ ကျွန်တော်
လည်း ကျွန်တော်အား ပေးအပ်ထားတော
အခန်းတွင်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အသင့်
ခင်းထားသည့် အိပ်ယာပေါ်သို့ လှဲအိပ်ချ
၍ အညောင်းဆန်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်အခန်းကို လေ့လာ

ကြည့်မိသည် အခန်းပေါက် အဝင်တံခါး
ကြီးတွင်လည်း ပန်းနုရောင်ခန်းဆည်း
လိုက်ကာ တတ်ထားသည်။ ပြတင်းနှစ်
ပေါက်တွင်လည်း ပန်းနုရောင် လိုက်ကာ
တတ်ထားသည်။ အခန်းခေါင်းတွင်လည်း
တန်းဖိုးကြီးမား၍ ကြိုအရပ်များမှာပင်
ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ၏ နေအိမ်များတွင်
သာတွေ့ရသော ဘဲဥပုံမှန်ပိုင်းကြီးပါသော
မှန်တင်ခုံဖြစ်နေပြီ။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင်
လည်း ဘီးနှစ်ချောင်းနှင့်အတူ ကလစ်နှင့်
ဆံထိုးများ စက္ကူပန်းများကိုတွေ့ရပြီး မှန်၏
ဘေးထောင့်တွင် တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ၌
လေထီးပိုးပုဝါ ပန်းရဲရောင်နှင့် နံသာရောင်
တစ်လည်စီ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရှိရ
ပါသည်။

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

သေချာပါသည် ဤအခန်းသည်

မိန်းမလေးနေထိုင် အသုံးပြုလျက်ရှိသော
အခန်းဖြစ်ပေမည်။ သူကြီးတွင် သာသနီ
မထွန်းကား လင်ကိုယ်မယားသာရှိနေ
သည် ဟုသေချာစွာ သိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည်
ထိုအိမ်သို့ ညအိပ်တည်းခိုဖူးခြင်း မရှိပေ။
ကာမူ ၅ - ခေါက်ထက် မနည်းရောက်၍
ဖူးခဲ့ပြီး နေကုန်နီးပါးကြာမြင့်ခဲ့သော
အခေါက်များလည်း ရှိခဲ့သည့်အပြင် ၎င်း
တို့ကိုကိုယ်တိုင်မှ သားထောက်သမီး
မရှိသဖြင့် နောင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်
ကို မွေးစားချင်သည်ဟုပင် ပြောရမည်
သည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သူကြီးတို့
လင်မယားနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ညီညီ
ရမည်။ ဘုန်းကြီးပျံ့ရှိ၍ ခြံမှလာရောင်း
လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အထူး
အဆောင်တို့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ သို့မဟုတ် အထက်
တန်းကျောင်းသူအရွယ် မိန်းမပျိုလေး
တစ်ဦးဖြစ်ပေမည်။ လတ်တလော

အနွှဲ ကျွန်တော်သည် အာဏာရှင်ဖြစ်
နေသဖြင့် သူကြီးသည် ကျွန်တော်ကို
ကြောက်ရွံ့ပြီး ထိုအခန်းသို့ အရင်ရောက်
ရှိ နေထိုင်နှင့်သူအား ဖယ်စေ၍ ကျွန်
တော်ကို နေရာချထားပေးခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။ နေရာအဖယ်ခံရသူသည် အားနွှဲသူ
မိန်းခလေး ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ပိဋိညာသင့်
ပေသည်။ ကျွန်တော်သိရှိခြင်း ကျွန်တော်
စေခိုင်းခြင်းမဟုတ်၍ ကျွန်တော် နှင့်မဆိုင်
သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော် တွေ
ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေမည်ဆိုပါက
ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမကလေးတစ်ဦး
အား အာဏာအရှိန်ဖြင့် ဗိုလ်ကျသလို
ဖြစ်နေပေမည်။ ဘယ်လိုတယ်အကြောင်း
ဘယ်သူအတွက် ထိုအခန်းမှဖယ်ပေးရ
သည်ကို လည်း မိန်းခလေးသိရှိပေမည်။
ထိုအခါ မိန်းခလေးသည် ကျွန်တော်ကို
စိတ်ဆိုးပေလိမ့်မည် အသားလွတ်အိုင်
ကျင့် သလိုဖြစ်၍နေသည်ကို။

ထိုကြောင့် သေနတ်နှင့် အိတ်
ကိုယူပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ဆင်းလာရာ လေ
ခါးထိတ်တွင် သူကြီးကတော်နှင့်ဆုံသဖြင့်

“ဗိုလ်ကလေး... အိမ်ပေါ်က
ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ဘာလိုပြန်ဆင်းလာ
တာတုန်း။”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါ
တယ် ကြီးသင် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တယဉ်
တွေကို မပြတ်ညွှန်ကြား နေရာမှာဆို
တော့ သူတို့နှင့်တွဲနေတာကပိုပြီး အဆင်
ပြေမယ်လို့တွေ့မိလို့ပါ။ ပြီးတော့လဲ
ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူတို့က
အောက်မှာဆိုတော့ ခွဲခြားရာလဲကျနေ
လို့လေ။”

“ဒါများလွယ်ပါတယ် ဗိုလ်ကလေး
ရယ် အိမ်ပေါ်ထပ်ရှေ့ခန်းကြီး အကျယ်
ကြီးဘဲ သူတို့အိပ်ပေါ်ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“ဟာ... နေပါစေ၊ အောက်မှာ
ကဝင်ရထွက်ရတာလိုလွယ်ကူအဆင်ပြေ
လို့ ခင်ဗျာ”

“အိဆိုလဲ... ဗိုလ်ကလေးတို့
အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်ပြီးရော...”

အခန်းမှာမိန်းခလေး အကြောင်း
ကိုမမေးလိုက်ပါ။ မိန်းခလေး နေသော
အခန်းကို ကျွန်တော်ကိုပေးသဖြင့် မနေလို
၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်
ယူဆသွားလျှင် ၎င်းတို့သည် ကျွန်တော်ကို
အားနာ၍ အနေခက်ကြမည်ဖြစ်သည့်
အပြင် ကျွန်တော်က မကျေနပ်၍အရေး
ယူအဖြစ်ပေးခြင်း ခံကြရမည်ကို ကြောက်
ရွံ့လျက်ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင့်
ကျွန်တော်သဘော ဆန္ဒနှင့်သာဖြစ်သည်။
အခြားမည်သည့် အကြောင်းအရာမျှမရှိ
သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

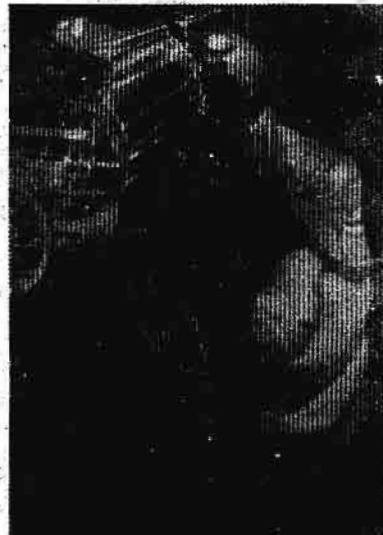
နေ့လည် ၁၂ နာရီခန့်မှစ၍

ယောင်ကျွမ်းပါသည်။ တောအရပ်အသစ်ဖြစ်၍
ဤကဲ့သို့ အငြိမ်းပွဲရှိကြည့်ခွင့်ကြရန်ခဲ
ယဉ်းလှသဖြင့် တစ်နယ်လုံးလိုလို၍ လာ
ကြပါသည်။ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာပင် မဆန်၍
ဘေးမှကာရံထားသော မဏ္ဍပ်ကျွန်းများ
ကို ခွာပစ်ကြရပါသည်။ လှည်းများလည်း
ရောက်လာ မစဲရှိနေကြပါသည်။

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကို အပေါ်မှစီ၍
မြင်နေရသော တောငှက်ကုန်းကလေးထိပ်
တွင် လုံခြုံရေးစခန်း တဲရှိပါသည်။ တဲ
အတွင်း၌ ထိတ်တုံးကြီးများကို ခုထား
ပါသည်။ (ထိတ်တုံးဟူသည်မှာ အချင်း
ဝက်တစ်ထောင်ခန့် အရှည် ၆ ပေခန့်
သစ်လုံးကြီးကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီး လူ၏ခြေဝ
သလုံးရုံထွင်းဖောက်ထားရှိ၍ ဖမ်းချုပ်
ထားလို့ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို
တုံးခွင်ခြမ်းကိုမ၍ ထည့်စေပြီးခွဲခြမ်းနှစ်ခု
ပြန်စပ်ကာ ထိတ်တစ်ဖက်တွင် ပတ္တာ
ပါရှိလျက် ထိတ်တစ်ဖက်တွင် ဖြောက်လက်
တက်ထားကာ သော့ခလောက်ဖြင့် သော့
ခတ်၍ထားနိုင်သော ကိရိယာဖြစ်ပါသည်။
အချုပ်ခန်း တည်ဆောက်ရန်မလိုဘဲ

အချုပ်သားများကို ထိန်းသိမ်းချုပ်နှောင်
နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တောတွင်း
အဖွဲ့အစည်းများအတွက် အသုံးတည့်လှ
ပါသည်။)

ပွဲခင်းအဝင်စုပွဲခင်းသွားရာ
လမ်းနံဘေးဖြစ်သောကြောင့် ရွှေ့ပြွေလာ
ပရိတ်သတ်တို့သည် ထိတ်တုံးကြီးများနှင့်
ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့
ကျောချမ်းလျက်ရှိကြကာ စကားကိုမျှ
ကျယ်လောင်စွာ မပြောဆိုရဲကြဘဲ ခတ်
သုတ်သုတ်ဖြင့် ဖြတ်လျှောက်သွားကြပါ
၏။ ပရိတ်သတ်မှာ အထူးစည်းကားလှ
သော်လည်း မူးယစ်ရမ်းကားခြင်း ရန်ဖြစ်
ခြင်းမရှိကြပါ။ ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိကြပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့်နေခင်း ယောင်ကျွမ်းပွဲသည်
ချမ်းသာဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ညနေ
၅ နာရီခန့်တွင်မှ ပြီးဆုံးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စား၍သောက်၍ ပြီးကြသော
အခါ ပွဲခင်းသို့ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အငြိမ်း
စင်တွင် အင်ဂျင်မီးဖြင့် လျှပ်စစ်မီးများ
ထိန်းပြီးလျက်ရှိပေပြီ။ ပွဲရေးတန်းတွင်
ဆိုက်ကြီးများက အောက်လင်းအတိတ်မီးများ
ထွန်းညှိထားကြပြီး အများစုမှာ ရေနံမီး
မီးခွက်ကလေးများ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်
နှင်းခြစ်ပါ၏။ ရွှေ့ပြွေလာ ပရိတ်သတ်များကား
စည်းကားလှပါသည်။ လူပင်လယ်ကြီး၌
ဖြစ်ပါသည်။ ဖုံများကလည်း တစ်ထောင်
ထောင်၊ တောသူတောသားတို့၏ ဆွေးနွေး
ဆေးလိပ်ငွေ သနပ်ခါးနံ့ ပန်းနံ့တို့လည်း
ပါ၏။ ခွက်ပုန်းသမားများ၏ ထန်းရည်၊
အရက်နံ့တို့လည်းပါသေး၏။ လူတို့သည်
မည်းမည်း လှုပ်လျက်ရှိပါ၏။

ကျွန်တော့်တပည့် ၅ ဦး
ဇာတ်ခုံပေါ်သို့တက်၍မိုက်ဖြင့် ကြောကြ
စေရာ

ကြွရောက်လာသော ရွှေ့ပြွေ

ညီသူအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား ပွဲခင်း လုံခြုံ
 နီးသိမ်းရေကို ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်ကြီး
 အဖွဲ့ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေ ခြင်းဖြစ်
 ပါတယ်။ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိပါက
 အာရောက်တိုင် ကြားနိုင်ကြပါတယ်။ ဤပွဲ
 ခင်းမှာ ဒုတိယ စား လက်နက် ကိုင်ဆောင်
 ခြင်း မူးယစ်သောက် စားယမ်းကားခြင်း
 မပြုရပါ။ တွေ့ရှိပါက ပြစ်ထန်ထိရောက်စွာ
 အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးအပ်ပါ
 ဆဲဗျာ”

ထိုသို့ကြောငြာသူ ကျွန်တော်
 စာပညာကိုယ်တိုင်မှာ ယိုင်ထိုးမတတ် ရေ
 နီနီကိုက်နေ၍ ကျွန်တော်မှာ ရယ်ချင်
 စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိပါ၏။ ရဲဘော်ကြီးခေတ်တွင်
 ချောမတာ ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သည်ဖြစ်
 ၍ မူးနေကြသူများပင် မိမိကိုယ်ကို ထိန်း
 သိမ်း၍နေကြပါ၏။ သိသိသာသာ ယိုင်ထိုး
 နေသည့် ၃ ဦးခန့်ကို ရိုက်နှက်၍ ထိတ်တုန်
 ခတ်ပြီး ပြုသထားသဖြင့် မည်သူမျှ မလုပ်
 ပုံကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က သတ္တသုနင်းဆီမှာ
 နာမည်ကြီးလှ၍ ရုတ်ရုတ်လည်း အတော်

ကို ချောမောလှပသည်ဟု ကျော်ကြား
 ပါသည်။ ကျွန်တော် ယောနယ်တွင်
 ရောက်ရှိစဉ်အတွင်း ၃ - ၄ ကြိမ်ခန့်ဆုံဖူး
 ပါသည်။ အော်ပရာ၊ အငြိမ်းခန်းတိုပြီးသော်
 ခေတ္တရပ်နားပါသည်။ လူတို့သည် အုတ်
 အုတ်ကျက်ကျက်ဖြင့် ပွဲခင်းမှ ထ၊ လာ
 ကြပြီး ဈေးတန်းသို့ သွားသူသွား၊ အပေါ့
 အပါး၊ အခင်းကြီးသွားသူသွား၊ လှည်း
 ဝိုင်းသို့ပြန်၍ ထမင်းစားသူစားနှင့် လုပ်
 လုပ်ရွှေ့ရွှေ့နေပါ၏။ အချို့ကလေးများ အိပ်
 နေပြီဖြစ်၍ ကလေးများကို ပွေ့ချီကာ
 အိပ်ပျော်နေသူများက ပြန်ကြပါ၏။ သူကြီး
 သည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို လိုလေသေး
 မရှိအောင်ပြုစုပါ၏။ ပွဲခင်းလုံခြုံရေး စခန်း
 မှာပင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ တစ်မျိုးပြီး
 တစ်မျိုးပို့ လေလျက်ရှိပါသည်။

(၁၇) နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

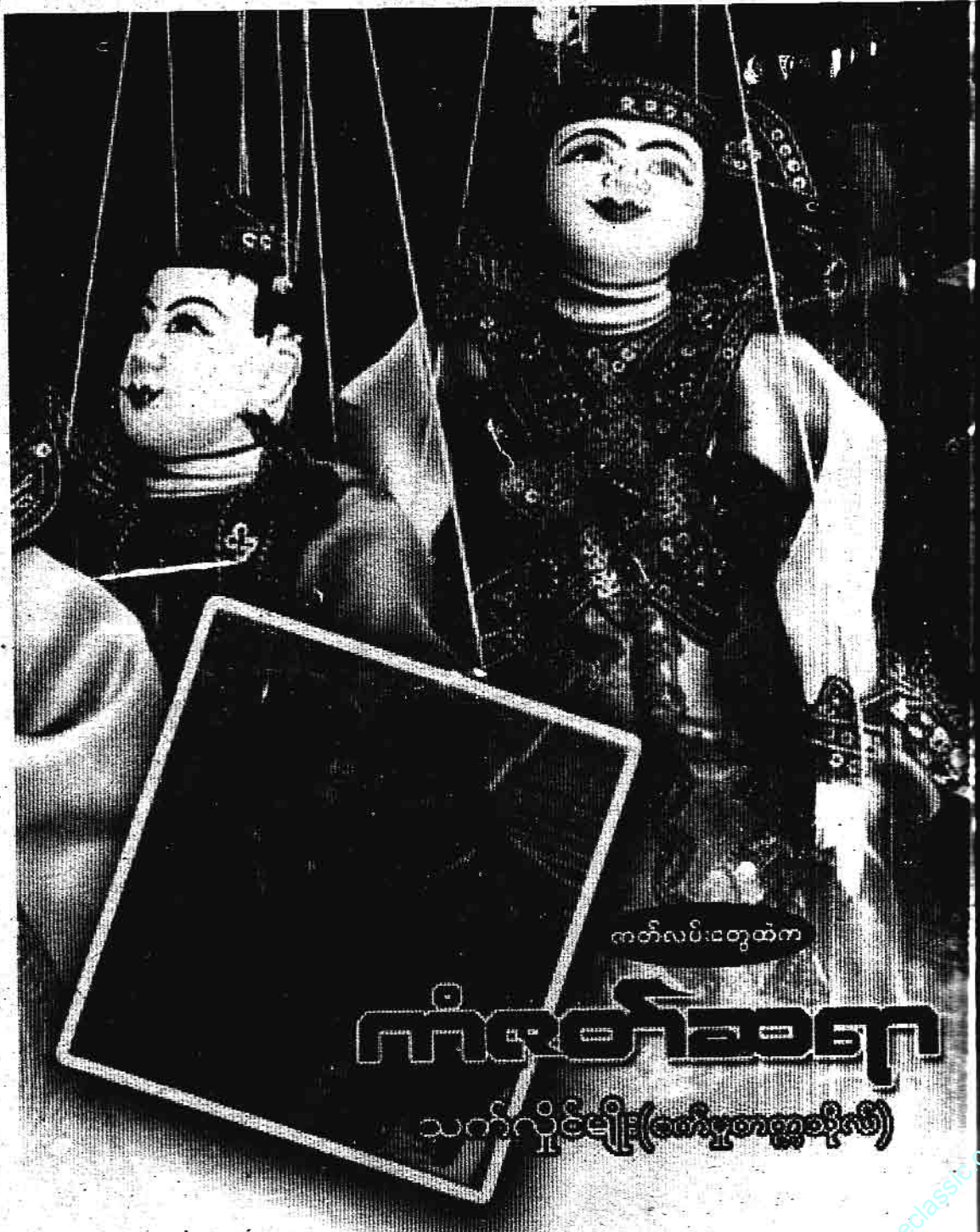
ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ အအေး
 အဆံလွန်ကဲလာပြီဖြစ်ရာ ပွဲခင်းဘေးပတ်
 လည်တွင် မီးဖိုကလေးများဖိုထားကြ
 ပါသည်။

“အခြေအနေကတော့ အေး
 အေး ချမ်းချမ်းဘဲ... အောင်စီမံမင်းကို
 တာဝန်ပေးခဲ့မယ် အခုချိန်ကနေ ဝိုင်းလင်း
 တဲ့အထိ တာဝန်ယူပြီး ရဲလက်တွေ့ကို
 ကြည့်ကြည့်လိုက် ငါရွာထဲပြန်ပြီး နားလိုက်
 ဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ရဲတင်...
 ကျွန်တော်တို့ ပွဲခင်းကို မပြတ်တမ်းကင်း
 လွှဲနေပါမယ်။ ဗိုလ်ရဲတင်ကို အစောကြီး
 ကတည်းက ပြန်ပြီးအနားယူဖို့ ပြောချင်
 နေတာ”

ကျွန်တော်သည် လျော့စောင့်
 တစ်ခုကို ခြုံလိုက်ပြီး ရွာဘက်သို့ပြန်ခဲ့
 တော့သည်။

ရှေ့လဆက်ရန်
 ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)

ကတ်လပ်တွေထဲက

ကံတော်ဆရာ

သက်လှိုင်ဦး(မော်ဂျာနယ်စာပေ)

တိမ်တောက်၍ အစွမ်းကုန်
လှပနေသော ညနေဆည်တောအောက်
တွင် ရုတ်တရက် မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်
ခတ်သွားခဲ့ပါသည်။

* * *

ရင်နှင့်စရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ပါ။ မောင်သန်းတစ်ယောက်နေရင်း
ထိုင်ရင်းက ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးသွား
သလိုလို၊ သေသလိုလို ကြာသီရသော
အခါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလိမ့်ဟူ၍ အံ့ဩ
ရသည်။

တကယ်တော့ မောင်သန်း
အောင်မှာ အစက သွက်လက်သည့်
ကလေးပါ။ သူ့ဖြစ်စေချင်သလို မိဘတွေ
က ထောက်ပံ့မှု မရှိပါချေ။ မိခင်ဖြစ်သူ
ဒေါ်မြမေကလည်း သူ့အတွက် ငွေသာ
အဓိက ဖြစ်နေသည်။ သားကို ဂရုစိုက်
ရမှန်းမသိ။ အဖေကလည်း သားကို
အရေးထားရမှန်းမသိ။ လူတစ်ကိုယ် စိတ်
နှစ်ခု ဖြစ်နေသော သားကို ဂရုမပြုမီ
ထိုမှ မောင်သန်းအောင်တွင် ကောင်းစိတ်

နှင့် မကောင်းစိတ် အပြိုင်ဖြစ်လာသည်။
အဓိကက မိဘတွေ၏ အပြစ်
ဖြစ်ပါသည်။ မိဘတွေက ဂရုစိုက်မှုမရှိ
သည့်အတွက် ဖြစ်ရခြင်းပင်။ သားသမီး
၏ အနေအထားကို ဥပေက္ခာပြုကြသလို
စိတ်ဓူမမှန်ဘူးဟု ထင်မြင်နေသည်။
နားလည်ဇာတ်ကျွမ်းသည့် ဆရာဝန်
သမားတော်တွေနှင့် တစ်ခါတည်း ပြပြီး
နောက်ထပ်လုံးဝမပြဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခဲ့
သဖြင့် အခုလို သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံး
ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်
ဝေဒနာရှင် မောင်သန်းအောင်တစ်ယောက်
ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဒီလို အဖြစ်
မျိုးနှင့် မကြုံဆုံရပါစေနဲ့။ ဒီဘဝ ဒီမျိုးနဲ့
ပဲ ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။

* * *

ဒီကလေးနာမည်က မောင်
သန်းအောင်။ မောင်သန်းအောင် ငယ်စဉ်
မှစ၍ နဝမတန်း ရောက်သည့်တိုင်အောင်
သွက်လက်ထက်မြက်သော ကလေးဖြစ်
ခဲ့သည်။ (၁၀) တန်းရောက်သည့်အချိန်

အခါဝယ် ဒီဗြို့လေးနှင့် မိုင် (၁၀၀) ခန့်
ဝေးကွာသော ဗြို့လေးတွင် တော်ခါဆောင်
ကျောင်းအိမ်၊ ကျောင်းစား သွားထားစီရ
မှ ဒီကလေးမှာ စိတ်ရောဂါရလာခဲ့သည်။
တော်ခါဆောင်တွင် သူငယ်ချင်း
များ၏ အစအနောက် သန့်မှူကလည်
ဒီကလေးကို စိတ်နောက်အယှက်ဖြစ်စေ
ခဲ့သည်။ သူတို့ အစသန်ခြင်း၊ နောက်
ပြောင်ခြင်းက မောင်သန်းအောင် စိတ်ထဲ
တွင် သူ့ကိုနှိမ်သည်ဟု စွဲမှတ်နေသည်။
ဖြစ်ချင်တော့ မောင်သန်းအောင် ပတ်ဝန်း
ကျင်ဝယ် သူ့ကို နားလည်ပေးသော
သူငယ်ချင်းကောင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ စခြင်း
နောက်ပြောင်ခြင်းကို မခံနိုင်သော မောင်
သန်းအောင်မှာ မည်သူနှင့်မျှ မပေါင်းသင်း
ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေသော အကျင့်
ဖြစ်လာသည်။ သူ့တွင် အဖော်အပေါင်း
ဟူ၍ မရှိ။ စာအုပ်စာတမ်းသာ အဖော်
ရှိသည်။ သူဖတ်ရှုသော စာအုပ်များမှာ
လည်း အတွေးအခေါ်မြင့်မားသော စာအုပ်
များသာ ဖြစ်နေသည်။

မောင်သန်းအောင်၏ ဖခင်

ဦးတင်မောင်မှာ အရာရှိဖြစ်သော်လည်း သည်း
စကားကို များများစားစား ပြောလေ့ရှိသူ
မဟုတ်။ ရုံးတွင်လည်း အေးတိအေးစက်
နေတတ်သူဖြစ်၏။ မိသားစု သုံးဦးသာ
ရှိသော ဒီဒီမိကလေးဝယ် မောင်သန်း
အောင်၏ မိခင်မှာ ကုန်ချွန်ဆိုင်ကြီးနှင့်
ချာလပတ်ရမ်းအောင် အလုပ်မှာသူ ဖြစ်ပါ
သည်။ မိသားစုဝဲဦး အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောသည့်အချိန် သူတို့တွင် မရှိပါ။
ဘာလိတာသာနေတတ်သည့် သဘောရှိပါ
သည်။

ဦးတင်မောင်မှာ ဒီရက်ပိုင်း
အတွင်း သက်သတ်လွတ် ရက် (၉၀)
အစိတ္တန်ဝင်သဖြင့် အိမ်ပြေးမှာ သူ့ခင်ပွန်း
သည်အတွက် သက်သတ်လွတ် စား
ကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ကြံဖန်စီစဉ်
ရပြန်သည်။ ဦးတင်မောင်က -

“ငါ့အတွက် သက်သတ်လွတ်
ဆိုပြီး ထွေထွေထူးထူး လုပ်မနေပါနဲ့။
လက်ဖက်သုပ်နဲ့ နေ့တိုင်းစားရလည်း
ကျေနပ်ပါတယ်။ ငှက်ပျောသီး ထန်းလျက်
နဲ့လည်း စားနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောပါ

သည်။
အိမ်ပြေးမက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ချက်ပြတ်ရမှု ကျေနပ်သူဖြစ်သည်။ လင်
ယောက်ျားအပေါ်မှာ စားစေချင်သည့်
စေတနာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတင်မောင်က ယခုတလော
သက်သတ်လွတ်သာမက မီးလွတ်ဟု
ဆိုကာ စားနေပြန်သဖြင့် အိမ်ပြေးမှာ
မည်သို့ စီစဉ်ရတော့မည်မှန်း မသိတော့
ပါ။ မီးလွတ်အစားအစာဆိုတော့ အတော်
ပင် ရှာဖွေရခက်သည်။ ကြံစည်ရခက်
သည်။ တကယ်တမ်း တိတိကျကျ
လေ့လာကြည့်မည်ဆိုလျှင် ယခုခေတ်
ငှက်ပျောသီးအများစုမှာ ရိုးရိုးပင်မှည့်
မဟုတ်ပါ။ ကောက်ရိုးအုပ်၍ မှည့်ခြင်း
လည်း မဟုတ်ပါ။ များသောအားဖြင့်
ငှက်ပျောခိုင်အောက်ခြေမှ ထင်းမီးဖြည်း
ဖြည်းပေးခြင်းဖြင့် မှည့်စေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်။

ဦးတင်မောင်မှာ သက်သတ်
လွတ်စားစဉ်က ခန္ဓာကိုယ် ၁၀၀ ပြိုင်မျှရှိ
သော်လည်း ယခု မီးလွတ်စားလေသော

အခါ အာဟာရဓာတ် ချို့ယွင်းလာသဖြင့်
ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်လိုက်လာပါတော့သည်။
ဒီဒီမိထောင်စုလေးတွင် အေး
ကတစ်မျိုး သားကတစ်ဖုနှင့် စိတ်ရှုပ်ရသူ
မှာ အိမ်ပြေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်
မောင်နှင့် အိမ်ပြေးမတို့၏ စိတ်ထဲတွင်
သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးမှာ
စိတ်ရောဂါရနေသည်ကို မသိမဟုတ်။
သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ပေါ့ပေါ့ဆဆ
နေခဲ့သည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။

ဦးတင်မောင်တို့မှာ သားသမီး
ဟူ၍ မောင်သန်းအောင် တစ်ယောက်သာ
ရှိသဖြင့် ချစ်ဖို့သာ သိသည်။ သူ့အတွက်
ဘာလုပ်ပေးရမည်၊ ဘာကြံဆောင်ပေးရ
မည်ကို မေ့လျော့ထားခဲ့ကြသည်။ မှတ်
မှတ်ရရ မောင်သန်းအောင်ကို စိတ်ရောဂါ
ကု ဆရာဝန်နှင့် တစ်ခါတည်းသာ ပြသ
ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ထပ် လုံးဝ မကုသခဲ့
ပြေသခဲ့။ မောင်သန်းအောင်မှာ စိတ်ရောဂါ
နှင့် ပတ်သက်၍ ဆေးသုံးမျိုးသောက်ရ
သည်။

တကယ်တော့ မောင်သန်း

www.burmeseclassic.com

အောင်မှာ ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်လျှင်
စိတ်ရောဂါ စတင်ဖြစ်ပွားခြင်းမှာ ဆယ်
တန်းဘော်ဒါဆောင်ကြောင့်ဟု ဆိုက
ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်မြင်သော
အခါတွင်လည်း ဒီမြို့ကလေးအနီးရှိ
တက္ကသိုလ်တွင် စာသင်ရာ ပြင်ပ
အဆောင်တွင် မဖြစ်မနေ ထားရပြန်သည်။
ဤသည်ကလည်း သူ၏ နဂိုအခံစိတ်
ရောဂါကို ပိုမိုကြံ့ခိုင်စေခဲ့သည်။ ထို
တက္ကသိုလ်ပြင်ပ အဆောင်တွင်လည်း
အစအနောက်သန်သော သူငယ်ချင်းများ
ကြောင့် မောင်သန်းအောင်မှာ မည်သူ့ကို
မျှ အပေါင်းအဖော်မလုပ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍
အဖေနှင့်အမေမှာ ပြင်ပဆောင်တွင်
တစ်လှည့်စီ လာနေပေးရသည်။ မအား
လပ်သည့်ကြားထဲက အားလျှင်အားသလို
အချိန်ရသလောက် လာရောက်နေထိုင်
ပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်လို လာ
ရောက်နေပေးရင်းကပင် မောင်သန်း
အောင်၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်မှု မရှိ။
တစ်ခါတရံ တစ်ယောက်တည်းစကား
ပြောချင်လျှင်လည်း ပြောနေတတ်သည်။

တစ်နေ့ ထိုတစ်နေ့က မြန်မာ
ရုပ်မြင်သံကြား ည (၇) နာရီတွင် ပြသ
နေသော “ပင်လယ်စာပြ” ဇာတ်လမ်း
ကို မိသားစု (၃) ယောက် ကြည့်ရှုနေ
ကြသေးသည်။ ည (၇) နာရီ (၁၀)
မိနစ်တွင် မောင်သန်းအောင်က “အဖေ
သားကို ဆေးတိုက်ဦးလေ” ဟု ဆိုသဖြင့်
ဦးတင်မောင်က သူ့သားကို စိတ်ရောဂါ
ပျောက်ဆေး စိတ်ငြိမ်ဆေးကို တိုက်ရ
သေးသည်။ ည (၇) နာရီ (၃၀) မိနစ်
ခန့်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်း ကြည့်
ရှုနေရင်းက မောင်သန်းအောင်မှ “ဟာ
ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ လာမှာပေါ့။ လာ
မယ် စိတ်ချ” ဟု ပြောနေသံကြားရသဖြင့်
မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြမေက -
“ငါ့သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ဘယ်သူက လာခေါ်နေတာလဲ” ဟု
မရမက နှစ်ခါသုံးခါ မေးသော်လည်း
“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေမေ” ဟုသာ
ဖြေခဲ့သည်။ မည်သို့မျှ မေး၍မရ။ ဖခင်
ဖြစ်သူကတော့ ရေခဲတုံးပမာ ဘာသိဘာ
သာ နေခဲ့သည်။ ည (၈) နာရီကျော်

ကျော်ခန့်တွင် ဖခင်က အပေါ့သွား မိခင်
က အိမ်နောက်ဖေးမှာ သောက်ရေသွား
သောက်သည့် ကာလ (၂) မိနစ်ခန့်သာ
ကြာမြင့်ပါသည်။ ထိုအချိန်ကလေးတွင်
မောင်သန်းအောင်မှာ အိမ်အောက်ထပ်
ဧည့်ခန်းမှ စက်ဘီးကို အသာထမ်းကာ
အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရောက်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ စက်ဘီးကိုချကာ
နင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက
နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ည (၈)
နာရီခွဲ။

ယခင်ကလည်း တစ်ခါတရံ
စက်ဘီးလျှောက်စီးခဲ့မည်၊ လက်ဖက်ရည်
သွားသောက်ဦးမည် ဟု ပြောလေ့ရှိသဖြင့်
မောင်သန်းအောင် တစ်ယောက် ဟိုနား၊
ဒီနား ခဏတဖြုတ်သွားသည် ဟုသာ
ထင်ခဲ့သည်။ ည (၉) နာရီခွဲတော့ စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်မြမေက “ကဲ
ကိုတင်မောင်ရေ သားကို လိုက်ရှာပါဦး။
ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးဆိုတော့ ဘယ်
တွေများ လျှောက်သွားနေလဲ မသိဘူး”
ဟု ပြောလေရာ ဦးတင်မောင်က “အေး”

သွားရှာတာပေါ့ကွာ။ ငါအခုပဲ သွားရှာပါ
မယ်” ဟု ပြောဆိုပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်
သွားပါသည်။ ဦးတင်မောင်နှင့်အတူ
အိမ်နီးချင်းအဖော် (၂) ယောက်လည်း
ပါသွားပါသည်။ သူတို့လည်း စက်ဘီး
ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ည (၁၀) နာရီခွဲ
သွားသည်။ လုံးဝရှာမတွေ့။ နောက်ဆုံး
ရဲစခန်းသို့ လူပျောက်တိုက်ရတော့သည်။

သည်လိုနှင့် (၇) ရက်သာ
ကြာမြင့်သွားသည်။ လူပျောက်မောင်သန်း
အောင်ကို လုံးဝရှာမတွေ့ပါ။ သို့သော်
မိခင်ဒေါ်မြမေသို့ မောင်သန်းအောင်က
အိပ်မက်ပေးပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်
မောင်သန်းအောင်က လူသာသတ္တန်ပင်။
“အမေရေ သား လူပြည်မှာ မရှိတော့ပါ
ဘူး။ ဟိုး အရင်ဘဝက သားသူငယ်ချင်း
မထားထားအိ လာခေါ်လို သူနဲ့အတူ
လိုက်သွားခဲ့ပါပြီ။ သားအတွက် ဘာမျှ
စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီဘဝမှာ သားက ပျော်နေ
လေတော့ အမေတို့က အလှူလုပ်ပြီး
အမျှဝေလည်း သားက သာဓုခေါ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သားကို အမေနဲ့အဖေ စိတ်

မဆိုးပါနဲ့နော်” ဟု မောင်သန်းအောင်က
ပြောသွားခဲ့သည်။

ဒေါ်မြမေမှာ သားရဲအိပ်မက်ထဲ
က “ထားထားအိ” နာမည်ကြာသည်နှင့်
သားနယ်တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က သား
ခင်မင်သော သူငယ်ချင်း ထားထားအိကို
သတိထားမိလာသည်။ ထားထားအိမှာ
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊
မဲနက်သော ဆံပင်ရှည်က နူးလောက်
ရှည်သည်။ သားစတင် မိတ်ဆက်ပေးစဉ်
က သားရဲရည်းစားဟုပင် ထင်ခဲ့မိသည်။
နောက်မှ “သားတို့က ရည်းစားမဟုတ်ပါ
ဘူး။ ရိုးရိုးခင်မင်တာပါ မေမေ” ဟု ပြော
လာသည်။ ဒေါ်မြမေ အကဲခတ်ချက်အရ
သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ချင်းများ
သာဖြစ်ပါသည်။

ထားထားအိ မှာ အိမ်မှ
တက္ကသိုလ်တက်သည့်အတွက် ဝင်ငွေ
တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ရရှိစေရန် ဂိုက် လုပ်
လိုက်သေးသည်။ ဝင်ငွေမှာ မဆိုးလှ။
တစ်လလျှင် တစ်သိန်းကျပ်ခန့်ရသည်။
ဖြစ်ချင်တော့ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲတွင်

စာကျက်အားနည်းသဖြင့် ထိထိရောက်
ရောက် မဖြေဆိုနိုင်ခဲ့။ သို့သော် တော်ပါ
သေးသည်။ ထိုစဉ်က စာမေးပွဲအောင်မြင်
ခဲ့လို့ ခြေသာသေးသည်။ ဂိုက်လုပ်စဉ်
ကာလ လစဉ် မိဘထံသို့ ဥသောင်းကျပ်
တိတိ ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့သော်လည်း
“နောက်နှစ်တော့ ဂိုက်မလုပ်ပါနဲ့တော့
သမီး။ သမီးစာမေးပွဲကျသွားမှာ အမေတို့
စိုးရိမ်တယ်” ဟုဆိုကာ နောက်တစ်နှစ်
တွင် မထားထားအိမှာ ဂိုက်မလုပ်ဖြစ်
တော့ချေ။ သုံးချင်ခွဲချင်သော မထားထား
အိ။ ဂိုက်မလုပ်သောအခါ ဝင်ငွေမရှိ
တော့သဖြင့် စိတ်အားငယ်လာတာလား
မသိ။ ကြောင်ကြောင်တောင်တောင်
ငေးတေးတေးဖြစ်လာသည်။ အိမ်က
ပေးသော မုန့်ဖိုများနှင့် ကျောင်းမတက်တဲ့
အင်တာနက်ထိုင်တတ်လာသည်။ အင်တာ
နက်ထဲတွင် ရည်းစားရှာတတ်လာသည်။
မထားထားအိကို သူ့ပိတောက်များက စိတ်
ရောဂါဆရာဝန်နှင့် ကုသပေးပါသည်။
ဆေးသောက်စေပါသည်။ မထားထားအိမှာ
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပေါင်းအသင်းများကို

ရှာလေပါသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း
တတ်လာသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်
သာ သူကိုဖြင့် စိတ်လိုလက်ရ သူငယ်
နှစ်ယောက် အပြစ် စကားပြောတတ်သည်။ ထို
နှစ်ယောက်မှာ အခြားသူမဟုတ်၊ မောင်
သန်းအောင်။

မောင်သန်းအောင်နှင့် မထား
ထားအိမှာ စိတ်အသွင်သဏ္ဌာန်အတော်
တူနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှ လွဲ၍
အခြားသူများနှင့် စကားပြောဆိုလေ့မရှိ။
ထို့သို့ ကျန်သောအချိန်များတွင် တစ်
ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းသော နေလေ့
ရှိသည်။ သူတို့ကို အိမ်သားများက နေ့စဉ်
အချိန်ခိုင်း၍ မရ။ သုံးရက်တစ်ခါ မနည်း
ချော့မောပြီး ရေချိုးစေသည်။

ပို၍ဆိုးလာသည်က မထား
ထားအိမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်က ပျောက်
ပျောက်သွားခြင်းပင်။ တစ်ခါ ပျောက်သွား
သွင်း ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ကြာသည်။ ရဲစခန်း
သို့ လူပျောက်တော့ မတိုင်ဖြစ်။ မထား
ထားအိကို မေးမြန်းသောအခါ သူငယ်ချင်း
အိမ်သို့ သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ အချိန်

တန်တော့လည်း သူ့အလိုအလျောက်
အိမ်ပြန်လာသည်။ သူ့ပျောက်သွား၍ သူ
အစ်ကိုနှစ်ယောက်က လိုက်လံရှာဖွေ
သောအခါ တွေ့သည့်အခါလည်းတွေ့
သည်။ မတွေ့သည့်အခါလည်း မတွေ့။
နောက်ရက်မှာတော့ မထားထားအိမှာ
အိမ်ကိုလွှမ်းလို့ ဟု ဆိုကာ အလို
အလျောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။
နောက်ဆုံးတော့ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကို
နှစ်ယောက်တို့မှာ မထားထားအိကို လက်
လျှော့လိုက်ရသည်။ မထားထားအိကို
အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်နေရန်မှာလည်း
အိမ်တွင် လူပိုလုံးဝ မရှိ၊ နောက်ဆုံးတော့
သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ဟုသာ ခံယူရ
တော့သည်။

အိမ်မှ (၁၀) ခါလောက်
ပျောက် ပျောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ်
တွင်မူ မထားထားအိကို လုံးဝ ရှာမတွေ့
တော့။ သက်ဆိုင်ရာ အသီးသီးသို့ တိုင်
တန်းရှာဖွေသော်လည်း အရာမထင်ခဲ့။
ယနေ့ထက်တိုင် မထားထားအိကို ရှာ
မတွေ့တော့ဘဲ ပဟေဠိသဘောဖြစ်နေ

တော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မထားထားအိ
ကို သေရုံးသွားခဲ့ပြီဟု ယူဆကာ မိဘ
ဆွေမျိုးများက ဆွမ်းသွတ်အမှုဝေလိုက်ရ
တော့သည်။

x . x . x

ဟော... အခုတော့ ပျောက်
ဆုံးနေသူ မောင်သန်းအောင်နှင့် ဘယ်
နေရာရောက်နေမည်မသိသူ မထားထားအိ
တို့ကို ခေါ်မြဲမေ၏ အိပ်မက်ထဲတွင်
တွေ့နေရလေပြီ။ သူတို့ ပရလောကသား
များ ဖြစ်နေကြလေလားမသိ။ ခေါ်မြဲမေ
၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ သူတို့ ကွယ်လွန်
ပြီး မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေရသည်။ “သား
မောင်သန်းအောင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
မထားထားအိတို့ ရောက်ရာဘုံအရပ်က
နေပြီး သာဓုခေါ်ဆိုကြပါ။ အမေရဲ့
ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုကို သားတို့ကို
အမှုဝေပါတယ်ကွယ်။ သာဓု... သာဓု
သာဓု” ဟု အမှုပေးဝေနေသံကို ခေါ်မြဲမေ
တို့ နေအိမ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြားနေရ
ပါတော့သည်။

သက်လှိုင်မျိုး (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

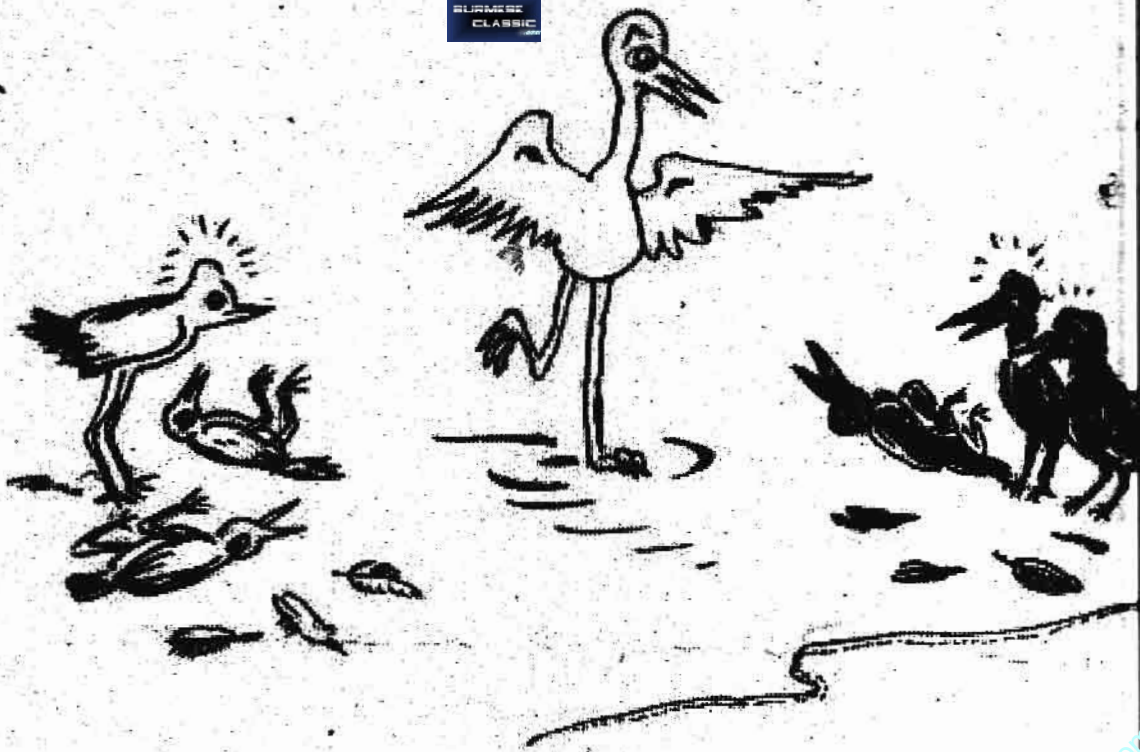
ရှေးရှေးတုန့်က

တစ်တိတူးနှင့်

ကျီးတို့၏တိုက်ပွဲ

မောင်မောင်မြို့(အမျိုးသမီး)

BURMESE
CLASSIC

(၃-၈-၅၉) နေထုတ် မြန်မာ
ထင်သတင်းစာတွင် တူးခြားဆန်ပြား
ထွေးယှာကောင်းသည့် သတင်းတစ်
ခု ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ ထိုသတင်းမှာ
ဤသတင်းထောက်က ကြံမြန်မာ့အလင်း
သတင်းစာတိုက်သို့ ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
စာရေးသူက မူရင်းသတင်းကို ကိုးကား၍
ဤသို့ ဆီလျော်စွာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရ
ပါသည်။

**“တစ်တီတူးနှင့် ကျီးတို့၏
ပြေငြိမ်းသည့် ရန်ပွဲ”**

တစ်တီတူးအုပ်စုနှင့် ကျီးအုပ်စု
တို့ တိုက်ခိုက်ထိုးခတ်ကြသည့် နေရာ
မှာ ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ် ငဖြူကလေးဒေသ၏
အနောက်ဘက်ရှိ စာဖြူရွာလယ်ကွက်ထဲ
ဖြစ်သည်။

တစ်တီတူးနှင့် ကျီးတို့၏ရန်ပွဲ
မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က စတင်
ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်သည်။ စာဖြူရွာလယ်တဲ
အတွင်း၌ တစ်တီတူးတစ်ကောင်နှင့် ကျီး
တစ်ကောင်တို့ သည်းမည်းစွာဖြင့် စတင်
ထိုးခတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ မကြာခင်

မှာပင် ကျီးကုန်းအုပ်စုများ ဝဲယှံ့ရောက်ရှိ
၍လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တစ်တီတူး
များလည်း တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ပို၍
များပြားလာသည်။ ကျီးအုပ်စုနှင့် တစ်တီ
တူးအုပ်စုတို့သည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်
ပြင်းထန်စွာ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်ကြလေ
သည်။

တစ်တီတူးအုပ်စုနှင့် ကျီး
အုပ်စုတို့ သည်းမည်းစွာ ထိုးခတ်တိုက်
ခိုက်ကြသဖြင့် လယ်ကွက်ထဲရှိ စပါးပင်
အချို့ ကြောမူပွက်စီးသွားခဲ့ရပေသည်။

ထို တစ်တီတူးအုပ်စုနှင့် ကျီး
အုပ်စုတို့ သည်းမည်းစွာ ထိုးခတ်တိုက်
ခိုက်နေသည်မှာ နံနက်မိုးလင်းသည်မှ စ၍
တစ်နေ့လုံးလိုလို ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လယ်ကွက်ထဲ၌
လုပ်ငန်းဆောင်တာများ လုပ်ကိုင်နေကြ
သော ကောက်ခိုက်သူများနှင့် လယ်
သမားများမှာ မကြာမီမှတစ်ဆင့် အဖြစ်
အပျက်ကြောင့် အံ့သြစွာဖြင့် ငေးမော
ကြည့်ရှုနေကြပေသည်။

အချို့သော ငှက်များမှာ လယ်

ထဲရှိ သမန်း ဗွက်နွဲ့များနှင့် ပေကျံညစ်
ပေလျက် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျပြီး ပက်
လက်လန်နေကြသည်။ သို့သော် တစ်
ကောင်နှင့် တစ်ကောင် လုံးဝအလျော့
မပေးဘဲ ပြင်းထန်စွာ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်
နေကြဆဲဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ညနေစောင်းအချိန်
သို့ ရောက်လာ၏။

ညနေ ငါးနာရီအချိန်၌ အိပ်
တန်းတက်ရန် ပျံသန်းလာသော ဥဗျိုင်း
အုပ်စုများက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို
ကောင်းကင်မှ ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ကြ
လေသည်။ ဥဗျိုင်းဖြူများက လယ်ကွက်
ထဲသို့ ချက်ခြင်းပင် ထိုးဆင်း၍လာကြ
သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်ခိုက်
ထိုးခတ်နေသော ကျီးများကို တစ်ဖက်၊
တစ်တီတူးများကို တစ်ဖက် လိုက်လံ
ထိုးခတ်ကြလေသည်။ ဥဗျိုင်းဖြူများက
ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်မှုပင် ကျီးနှင့်တစ်တီ
တူးတို့၏ ရန်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

လယ်ကွက်ထဲ၌ တစ်တီတူး
နှင့် ကျီးများမှာ ရွံနွဲ့များပေကျံလျက်ရှိကြ

ပြီး မောဟိုက်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီး
မလွှပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင်
ကောက်စိုက်သူများနှင့် လယ်သမားများ
က ဖမ်းဆီးမည်ဆိုလျှင် တစ်တီတူးနှင့်
ကျီးတို့ကို အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးနိုင်
မည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကောက်စိုက်
သူများနှင့် လယ်သမားများတို့က တစ်တီ
တူးနှင့် ကျီးတို့ကို သနားညှာတာစိတ်ဖြင့်
မဖမ်းဆီးဘဲ နေခဲ့ကြသည်။

တစ်တီတူးနှင့် ကျီးတို့၏
တိုက်ပွဲကို မြင်ရသော ကြားရသော လူ
အပေါင်းတို့မှာ အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်နိုင်
လေသလောဟု ကိုယ်အထင်နှင့်ကိုယ်
တွေးတောစဉ်းစားနေမိကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပုံစံတူ အဖြစ်အပျက်
တူ တစ်ခုသည်လည်း ဥက္ကံမြို့နယ်
အနောက်မြောက်ဘက်အသွယ် ထပ်မံဖြစ်
ပွားခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ဥက္ကံ
မြို့နယ် ခိုက်အင်းကျေးရွာ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ခိုက်အင်းကျေးရွာရှိ ကိုဘိုးစိုး

ဆိုသူ လယ်သမားတစ်ဦး၏ လယ်ကွက်
များအပေါ်၌ ဥဗျိုင်းဖြူများ ဝိုင်းဝန်းစုပြုံ
ဝဲပျံ့နေသည်ကို ကိုဘိုးစိုးက သတိပြုမိ
သည်။ ကိုဘိုးစိုးသည် ဥဗျိုင်းဖြူများ ဝဲပျံ့
နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် စိတ်ထဲ၌
အလွန်ထူးဆန်းအံ့သြစွာဖြင့် ထိုနေရာသို့
သွားရောက် ကြည့်ရှုလေသည်။

ကိုဘိုးစိုး၏လယ်ကွက်ထဲ၌
တစ်တီတူးနှစ်ကောင်နှင့် ကျီးနှစ်ကောင်
တို့ သည်းမည်းစွာ အပြင်းအထန်
ထိုးဆိတ်တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့
ရလေသည်။ ကိုဘိုးစိုးလည်း ကြည့်
ကောင်းကောင်းနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ထိုင်၍
ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုသို့ ကြည့်နေရင်း တစ်နှာရီ
ခန့်အကြာ၌...

ကောင်းကင်၌ စုရုံးဝဲပျံ့နေ
သော ဥဗျိုင်းဖြူများ ထိုးဆင်းလာပြီး
တစ်တီတူးနှစ်ကောင်နှင့် ကျီးနှစ်ကောင်
ကို လိုက်လံထိုးဆိတ်၍ ဖျန်ပြေပေးလိုက်
ကြသည်။ ထိုအခါမှ တစ်တီတူးနှစ်
ကောင်နှင့် ကျီးနှစ်ကောင်သည် ဗျိုင်း

အုပ်စုနှင့် တောကွာသည့် နေရာသို့ ပျံ့
သွားကြသည်။

ကျီးနှစ်ကောင်နှင့် တစ်တီ
နှစ်ကောင်တို့သည် ကောင်းကင်ယံ၌
သည်းမည်းစွာဖြင့် လုံးထွေးထိုးဆိတ်
တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ဗျိုင်းဖြူများ ထိုနေရာ
ချက်ခြင်းပင် ပျံသန်းရောက်ရှိလာပြီး
ဆိတ်ဖျန်ပြေပေးကြသည်။ ထိုအခါမှာ
တစ်တီတူးနှစ်ကောင်နှင့် ကျီးနှစ်ကောင်
သည် တစ်လမ်းစီခွဲ၍ ပျံသန်းသွား
လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်တီတူးနှင့်
တို့၏ ရန်ပွဲမှာလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရ
သည်။

မောင်မောင်ဦး (ဆင်ဖြူကျွန်း)

မီဒီယံကိုးကား ။ ။ ၃-၈-၅၉ နေ့ထုတ်
မြန်မာ့အလင်း

